

Елизабет Лоуел

НАЙ-СИЛНАТА
МАГИЯ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ НАЙ-СИЛНАТА МАГИЯ

Превод: Диляна Радинска

chitanka.info

Героят от кръстоносните походи Доминик льо Сабр се завръща триумфално в Шотландия, за да получи своята награда: красивата саксонска невеста, отредена му от краля-завоевател. Но лейди Маргарет от Блаторн не може да отдаде сърцето си на смелия нормански нашественик. Обичната дъщеря на свещено племе келтски мистици се бои от древно проклятие, което може да донесе нови страдания на нейната изтерзана от воини земя... И да хвърли черно було над брачното ѝ ложе.

С една своя дума тя може да превърне сватбата си във война. Но в прегръдките на благородния рицар я очаква обещание за необузdana страст. И любов, която нито насиетието, нито предателството могат да разбият, любов, която побеждава проклятието и се оказва най-силната магия.

Една пролет по времето на крал Хенри I Северна Англия

Звук на боен рог проряза деня, възвестявайки пристигането на новия господар на крепостта Блаторн.

Ведно с него, подобно на привидение, от мъглата изникна тъмната фигура на рицар в пълно бойно снаряжение, яхнал огромен жребец. Кон и ездач изглеждаха едно цяло — неделимо, натежало от мъжествеността и силата, бушуващи като буря в кръвта им.

— Казват, че бил самия дявол, милейди — измърмори вдовицата Едит.

— Казват го за всички нормански рицари — отвърна Мег на своята компаньонка. Полагаше отчаяни усилия да звучи спокойно. — Но сред тях все трябва да се намират и мъже с добри и великодушни сърца.

Едит издаде гърлен, приличен на смях звук.

— Не, господарке. Твоят жених не случайно носи кована ризница и язди боен ат. Мирише ми на война.

— Война няма да има — отсече Мег. — Затова се омъжвам — за да се сложи край на кръвопролитията.

— Не се заблуждавай. Война се вдига по-лесно от сватба — каза Едит с мрачно задоволство. — Смърт на норманските натрапници!

— Млъкни — тихо каза Мег. — Не желая да чувам и думичка за война.

Скрита зад полуспуснатите кепенци на един от високите прозорци на главната кула, Мег подири с поглед конната свита, която трябваше да придружава воина, дошъл да стане съвсем скоро неин съпруг.

Но зад бойния жребец не се виждаше нищо друго, освен сребристата мъгла, която се виеше на валма над полята. Звукът на рог бе долетял откъм гората, която се простираше отвъд обработваемите земи на крепостта.

С всеки миг фигурата на облекения в доспехи конник ставаше все по-голяма. Яздеха право към крепостта, без капчица страх. Нямаше васали, бързащи след своя господар. Нямаше кавалери, водещи бойни жребци или товарни животни, превити под тежестта на лъщящи метални оръжия.

Противно на всички обичаи Доминик льо Сабр се приближаваше към саксонската крепост съпроводен единствено от дълбокия рев на бойния рог.

— Този наистина е самият дявол в човешки облик — каза Едит, като се прекръсти. — За нищо на света не бих се омъжила за него.

— Не се и налага. Обещана му е моята ръка, не твоята.

— Бог да те пази — промърмори Едит. — Треперя от страх за теб, милейди, понеже нямаш достатъчно разум да трепериш за себе си!

— Аз съм издънка на древен и горд род — отвърна Мег с приглушен глас. — Как може някакъв си норманец без име и без потекло да накара една друидска дъщеря да трепери?

Но още докато го казваше, Мег усети как по гръбнака ѝ пролазват хладни тръпки. Колкото по-близо идваше Доминик льо Сабр, толкова по-силен ставаше страхът ѝ, че нейната компаньонка може да е права.

— Дано бог бъде с теб, милейди. Защото вече съм сигурна, че дяволът ще бъде!

Докато изричаше тези слова, Едит отново се прекръсти.

Привидно спокойна, Мег се взря в приближаващия горд воин. Това бе мъжът, който щеше да получи ръката ѝ и заедно с нея — обширните владения, които ѝ предстоеше да наследи след смъртта на своя баща.

Тъкмо те бяха примамката, довела прочутия нормански рицар от Йерусалим чак до северните предели на земите на крал Хенри. Имотите на баща ѝ отдавна блазнаха шотландските лордове и техните семейства неведнъж бяха искали ръката на Мег за синовете си. Но първо Уилям II, а след него и Хенри I твърдо отказваха да позволят на лейди Маргарет от Блаторн да се омъжи.

Но не и този път.

Рицарят, яхнал бойния си жребец, се приближаваше към Мег и тя постепенно започна да забелязва, че необичайната му дързост да пристигне сам далеч не е единственото необикновено нещо у него.

Прилича на низвергнат рицар — ето, не носи господарски цветове. При все това е фаворит на английския крал. И когато стане мой съпруг, ще притежава толкова земи, колкото имат само най-знатните кралски барони.

Объркана, Мег се взря в норманския рицар, който бе станал висш английски благородник. Над главата му не се развяваше стяг, на сълзовидния му щит нямаше герб. Шлемът му бе изкован от някакъв странен, тъмен метал със същия черен цвят като бойния му жребец. Дългото наметало, което обгръщаше облеченото му в ризница тяло и се спускаше върху задницата на коня, беше тъмно и надиплено и се полюшваше тежко при всяко мощно движение на жребеца.

Горди като Луцифер, и двамата. И като него силни.

Мег наблюдаваше приближаващия се непознат рицар и си повтаряше, че не бива да показва страх.

— Изглежда необикновено едър — обади се Едит.

Мег не каза нищо.

— Не ти ли се вижда страховит? — попита компаньонката.

Загадъчният рицар наистина изглеждаше внушително, но нямаше нужда после всички слуги в крепостта да шушукат как господарката им е треперела като лист при появата на бъдещия си съпруг.

— Не, не ми се вижда страховит — каза Мег. — Вижда ми се като мъж в железни доспехи, яхнал кон. Съвсем обичайна гледка.

— Като си помисли човек — отбеляза Едит с нотка на горчивина в гласа, — че до вчера Меча е бил само прост воин, а днес е вече един от любимците на краля. И че макар да не притежава никакви земи, хората говорят за него като за могъщ лорд.

— Лорд Доминик, наречен „Льо Сабр“ — Меча^[1] — измърмори Мег. — Прост воин или благородник, той е спасил сина на един от великите барони от сарацините. Казват, че без него кръстоносният поход на Робърт щял да свърши зле. Мъдрият крал награждава добрите си бойци.

— Със саксонска земя — тросна се Едит.

— Кралят е в правото си да реши с какво.

— Говориш така, сякаш това не те вълнува.

— Единственото, което ме вълнува, е да няма повече кланета.

Научил ли си се на състрадание в Светите земи Доминик льо Сабр? Ще отвърне ли с великодушие твоето сърце на надеждата в моето?

Или си като стоманената ризница, която носиш — сияеща със сурова жестокост вместо със светли надежди?

Едит хвърли крадешком поглед към деликатното лице на своята господарка. Нищо не издаваше за какво мисли Мег в момента.

Компаньонката погледна отново към норманския рицар, който се приближаваше към портите на крепостта, завладяна от него по-скоро благодарение на едно обещание за женитба, отколкото в честна битка.

— Казват, че по време на бой бил хладнокръвен като лед и безмилостен като варварите от Севера — подметна Едит, нарушавайки мълчанието.

— С мен това няма да му свърши работа. Аз не съм нито лед, нито воин.

— А друидка — прошепна Едит съвсем тихичко, така че господарката ѝ да не чуе.

Но Мег чу.

— Мислиш ли, че той знае? — попита Едит след няколко мига.

— Какво?

— Че никога няма да му родиш наследници.

Ясните зелени очи на Мег се впиха във вдовицата — саксонка, която по настояване на баща си бе приела за своя компаньонка.

— Често ли клюкарстваш с ратаите, слугите и селяните? — строго попита тя.

— Не е ли вярно? — упорито продължи Едит. — Ще му родиш ли синове?

— Що за въпрос? — опита се да се усмихне Мег. — Да не съм ясновидка, та да знам какви ще бъдат неродените ми деца?

— Казват, че ти си друидска вещица.

— Друидките не са вещици.

— Хората говорят друго.

— Хората говорят всякакви небивалици — тросна се Мег. — Ти си в Блаторн вече от цяла година и би трябвало прекрасно да знаеш това.

Едит хвърли кос поглед към своята господарка.

— Но хората казват и истината.

— Нима? Да си виждала камъните да разцъфват под краката ми или дърветата да се навеждат, за да шептят в ухото ми? Каква глупост!

— Имаш дарба да се оправяш със соколите и билките — изтъкна Едит.

— Аз съм толкова вещица, колкото си и ти. Не искам повече да чувам такива приказки за себе си. Някой плиткоумен човечец може да реши, че са истина.

— Ами че истина са — каза Едит като сви рамене. — Трябва да знаеш, че хората от простолюдието се боят от майка ти.

Мег преглътна резкия отговор, който бе на върха на езика ѝ. Отвореше ли се дума за лейди Ана, Едит ставаше крайно досадна. Легендите около смъртта на Ана бяха запленили компаньонката.

— Майка ми е мъртва — каза Мег.

— Вдовицата на пастира казва друго. Веднъж при изгрева на луната тя видяла призрака на лейди Ана близо до онова езическо гробище.

— Добрата вдовица обича да пийва ейл — отвърна Мег. — От него ѝ се замайва главата. Не беше ли се заклела веднъж, че над ведрото с млякото ѝ танцували феи и че призраци били изпили бурето с ейл, което дължала на някакъв човек в замяна на едно прасенце?

Едит понечи да отговори, но с един рязък жест Мег я накара да замълчи. Искаше да съсредоточи вниманието си изцяло върху самотния воин, който яздеше към крепостта Блакторн.

Доминик льо Сабр изглежда бе толкова уверен в силата си, че беше оставил своята свита далеч зад себе си. Едва сега първите воители от нея започваха да се появяват от мъглата — твърде далеч, за да могат да му помогнат, ако попадне в засада. А подобна възможност съвсем не беше изключена. При вестта, че трябва да омъжи единствената си дъщеря за някакво норманско копеле, лорд Джон бе изпаднал в такава дива ярост, че сърцето му едва не се бе пръснало и не бе изскочило от тялото му, някога прочуто със своите размери и здравина.

Но дори в разцвета на своята младост и сили Джон беше с цяла педя по-нисък от норманския рицар, който в този момент влизаше надменно в двора на крепостта.

Горд воин, каза си мислено Мег. Но ако се вярва на легендата, само ако си изкусен прелъстител ще получиш женска рожба от утробата на своята невеста.

Тя огледа от глава до пети мъжа в черни кожени дрехи и стоманена ризница, с коса, скрита под металния шлем, с жребец, тъмен и буен като сатана.

Колкото до синове, мой черни рицарю...

Никога.

Това е проклятието на друидите. От хиляда години насам никой не е успял да го разруши.

Сега, след като те видях, се боя, че то никога няма да бъде разрушено.

Сякаш усетил втренчения ѝ взор, рицарят внезапно дръпна юздите на коня. Жребецът се изправи на мускулестите си задни крака, сякаш за да посрещне вражеско нападение. Предните му крака се стрелнаха високо нагоре и копитата прорязаха въздуха. Ако пред него имаше нападател пешак, щеше да бъде премазан до смърт под тежките подкови на бойния кон.

Доминик льо Сабр се държеше с лекота на гърба на изправеното животно, без нито за миг да откъсва очи от прозореца с полувдигнатите кепенци високо горе на главната кула. Въпреки че през тях не се виждаше нищо, той бе сигурен, че лейди Маргарет от Блаторн стои там, между каменните стени, и наблюдава как бъдещият ѝ съпруг влиза в крепостта.

Запита се дали и тя като своя баща продължава да води войната, загубена още през 1066 година, когато Вилхелм Завоевателя бе отнел Англия от саксонските благородници.

Саксонска лейди, ще приемеш ли семето ми без бой? Ще ме дариш ли със синовете, за които копнея така, както жадният копнее за питие?

Един рицар се отдели от свитата на Доминик и препусна в галоп към него. Конят на Доминик отново се изправи предизвикателно на задните си крака, но господарят му без усилие го укроти. В това време другият рицар ги настигна и спря до тях.

И той носеше доспехи и яздеше боен жребец. Не бе нито обичайно, нито разумно да се хаби такова скъпоценно животно за обикновено пътуване, но никой не можеше да бъде сигурен дали Джон от Къмбърланд, господарят на крепостта Блаторн, подготвя сватба или война.

— Кротко, Крузейдър — спокойно каза Доминик на коня си. — Няма признаци за предателство.

— Засега — обади се мрачно другият рицар, като приближи коня си до него.

Доминик погледна брат си. Зорките черни очи на Саймън виждаха всичко, не пропускаха нищо. Саймън, наречен Предания, беше най-незаменимият рицар в свитата на Доминик. Без него Доминик надали би съумял да извърши всички ония бойни подвизи, спечелили му за награда саксонската невяста, чиито богатства и обширни владения навярно изпълваха дори самия английски крал със завист.

Но не и с алчност. Норманските крале бяха разбрали от опит, че сприхавите саксонци от Севера са твърде опасни, за да бъдат предизвиквани на бой. За да ги държи в подчинение, човек трябваше да прибегне не до войни, а до женитби.

— Забеляза ли нещо нередно? — попита Доминик.

— Свен дойде, докато бяхме в гората — каза Саймън.

— Е?

— Направил е това, което му нареди.

— Истински рицар е той — усмихна се дяволито Доминик, защото това, което бе наредил на Свен, беше да проникне в крепостта Блаторн предрешен като поклонник от Светите места и да съблазни някоя от слугините.

— Момичето нямало нищо против — сви рамене Саймън.

Доминик изсумтя.

— Свен узнал, че Дънкан от Максвел е в крепостта — предупреди го Саймън.

Жребецът на брат му се изправи отново на задните си крака, откликвайки на гневното трепване на ездача си.

— А лейди Маргарет? — попита с хладен тон Доминик.

— И тя е в крепостта.

— Любовници ли са?

— Никой не ги е хващал заедно.

Доминик отново изсумтя.

— Това означава само, че са умни, но не и добродетелни. Ами Рийвърите? И те ли са тук?

— Не. Те са с братовчеда на Дънкан на север от тук, в Карлайл — едно от именията на лорд Джон. Или по-скоро едно от твоите имения.

— Още не е. Не и преди да се ожения за дъщерята и бащата да е умрял.

— До сватбата остават два дни. Съмнявам се дали Джон ще остане жив след сватбеното пиршество.

Доминик отвърна поглед от брат си и се взря в главната кула на крепостта Блаторн, която се възправяше застрашително върху зеления хълм пред него. Лорд Джон несъмнено бе похарчил цяло състояние, за да издигне тази внушителна постройка с нейните четири етажа, дебели стени и здрави оръдейни кули по ъглите.

Да, не бяха жалени средства, за да може мястото да се превърне в непристъпна бойна твърдина. Недостроена каменна стена опасваше кулата в радиус от тридесетина метра. В завършен вид стената трябваше да стане два пъти по-висока от човек, яхнал кон. Но на места камъкът отстъпваше място на дървени огради, чиято уязвимост набитото око на Доминик съзря от пръв поглед.

Джон поне е проявил достатъчно разум да изкопае широк, дълбок ров с вода около стената, за да възпира нападателите. Но дори така кулата е твърде незащитена. Трябват само няколко кофи гръцки огън върху дървените огради и външната крепостна стена ще бъде пробита. А кулата ще издържи само докато жаждата не принуди бранителите ѝ да се предадат.

Освен ако в самата кула има кладенец... Ако няма, незабавно ще се погрижи този пропуск да се запълни.

Доминик погледна отново високата каменна постройка, кацнала върху прясно раззеления хълм. В полупостроената външна стена имаше висока порта. Подвижният мост над рова все още не беше спуснат.

— Къде е вратарят? — попита Саймън. — Да не искат да обсаждаме крепостта?

— Търпение, братко — язвително отвърна Доминик. — Джон заслужава по-скоро съжаление, отколкото гняв.

— Бих предпочел да хвърля ръкавицата си в саксонската му мутра.

— Може и да ти се удаде тази възможност.

— Давате ли ми дума, сеньор? — разпалено попита Саймън. Смахът на Доминик отекна стоманен и твърд като метала на шлема му.

— Горкият Джон от Къмбърланд — каза той. — Баща му и неговият баща не са смогнали да удържат норманската вълна. Той също не е успял. А сега умира, повален от смъртоносна болест, и има само една жена за наследник. Каква жалка участ! Ще рече човек, че е бил прокълнат.

— Прокълнат е.

— Какво?

Преди Саймън да успее да отговори, се чу звън на вериги и скърцане на зъбци и подвижният мост бавно се спусна.

— Ах — каза Доминик с нескрито задоволство, — нашият навъсен саксонец е решил да сведе глава пред равните нему норманци. Кажи на останалите ми рицари да пристигат по-бързо.

— С бойните си коне ли?

— Да. По добре да посплашим Джон сега, за да няма сетне кръвопролития.

Тази трезва тактическа преценка на ситуацията не изненада Саймън. Въпреки смелостта и бойните си умения Доминик, за разлика от много рицари, далеч не беше кръвожаден. Дори в битка той не се палеше, напротив — бе студен като норвежка зима. Това бе тайната на неговия успех и доста смущаваше онези рицари, които не бяха се сблъскали с такава дисциплинираност.

Саймън тъкмо обръщаше коня си обратно към гората, Когато Доминик го повика отново.

— Какво означаваше това, че Джон нямало да оцелее след сватбеното пиршество?

— Че е много по-тежко болен, отколкото си мислехме.

За миг се възцари мълчание, нарушено от звъна на облечен в желязо юмрук по облечено в желязо бедро.

— Тогава бързай, братко — рязко каза Доминик. — Не искам женитбата ми да се отложи заради погребение.

— Чудя се дали и лейди Маргарет очаква сватбата си с такова нетърпение?

— Все ми е едно дали я очаква с нетърпение или ще се запъва като магаре на мост. До Великден аз ще имам наследник.

[1] [sabre \(фр.\) — меч — Б.пр.](#) [↑](#)

2

Останала сама в своята стая на четвъртия етаж на кулата, Мег развърза горната си туника и метна износената дреха от груба вълна на леглото. Дългата до земята долна туника бързо я последва. На светлината на свещите кръстът, който Мег носеше на шията си, сияеше като разтопено сребро. При всяка нейна стъпка под нозете ѝ шумоляха сушени билки и цветя, набрани още миналото лято. Тя припряно надяна семпла туника и пелерина — такива, каквито носеха жените от простолюдието.

Откъм голямата зала на долния етаж долетя женски смях. Мег затаи дъх. Молеше се Едит да е твърде заета да флиртува с Дънкан, за да си прави труда да се интересува дали господарката ѝ има нужда от нещо. Неспирното бърборене на компаньонката за грубата сила и студенината на лорд Доминик бяха започнали да я вбесяват.

Не искаше да чува нищо повече за това. Щеше да бъде представена на бъдещия си съпруг едва на самата сватба утре, защото баща ѝ бе настоял, че е твърде слаб да стане от леглото. Мег не знаеше дали това е вярно. Знаеше само, че утре ще стане съпруга на мъж, когото бе зърнала за пръв път едва вчера.

Цялото това бързане със сватбата я изпълваше с безпокойство. Образът на Доминик льо Сабр, изникващ от мъглата върху страховития боен жребец, не ѝ даваше мира дори насън. Нямаше желание да се мята от болка в постелята на този жесток воин, докато той хвърля семето си в безплодното ѝ тяло.

А тя не се съмняваше нито за миг, че това ще бъде едно безплодно, болезнено единение. Но мисълта, че ще остави суровия рицар бездетен, бе твърде малка утеха пред мисълта за бъдещето, което я очакваше — да бъде нива, безспирно орана от грубия нормански плуг.

Кръвта ѝ се смрази. Знаеше какво е подтикнало майка ѝ, друидката, да тръгне към гората и да не се върне никога повече, изоставяйки дъщеря си в грубите ръце на Джон. Но предпочиташе да

не го знае, защото в съдбата на майка си виждаше своето собствено бъдеще.

Може би легендите са верни. Може би има друг, по-добър свят тук долу, под нашия, и входът за него е скрит някъде в древната гробищна могила. Може би сега мама е там и подсвирва на сокола, кацнал на китката ѝ, голямата раирана котка спи в скута ѝ и отвсякъде я облива слънчева светлина...

Отдолу отново се чу женски смях, който прекъсна мислите на Мег. Тя се намръщи. Този смях ѝ беше непознат. Беше богат и кръшен като летен вятър. Навярно принадлежеше на норманката, която бе зърнала от прозореца на стаята си и чиито черни коси и алени устни — това се виждаше и отдалеч — можеха да завъртят главата на всеки мъж.

Не ме интересува дали наложницата на лорд Доминик е красавица или не, ядосано си каза Мег. Важното сега е да се измъкна от кулата, преди Едит да е дотичала при мен с най-пресните истории за жестокостта на норманците. Верни или не — аз самата не знам какво да мисля, — приказките на Едит ме дразнят. С треперещи пръсти Мег дръпна бродираните панделки, вплетени в дългите ѝ плитки. Сетне нетърпеливо сплете отново косите си и ги завърза с кожени върви. Накрая сложи на главата си проста кърпа с венче от усукана кожа, изскочи от стаята си и се спусна по извитата вътрешна стълба, водеща към втория етаж на кулата.

Докато стигне до долу, едната от плитките ѝ вече се бе разплела. Подобно на огнен водопад ярката ѝ златисточервена коса се спусна по семплата сива вълна на късата ѝ пелерина.

Всички слуги припряно се покланяха на Мег по пътя ѝ към страничната крепостна постройка, която бранеше входа към кулата. Никой не бе изненадан от простите ѝ дрехи, защото бяха свикнали с приумиците на своята господарка. Мег бе оставена да расте на воля в Блаторн още от тринадесетгодишна, когато кралят се бе противопоставил на женитбата ѝ с Дънкан от Максуел. Сега, на деветнадесет години — възраст, на която повечето жени с нейното положение вече имаха съпрузи и рояк деца — тя беше стара мома, чийто баща отдавна бе загубил надежда да се сдобие с наследници.

Мег кимна на слугата, който разтвори вратата пред нея, и пристъпи през прага, за да се озове на върха на стръмната каменна

стълба, спускаща се към покрития с калдъръм двор на крепостта. Докато слизаше по обвитите в мъгла стъпала, меките ѝ кожени пантофки не издадоха и звук. Лека и гъвкава като котка, тя се спусна в просторния двор, където вятърът фучеше из хамбарите и кухненските постройки и рошеше перушината на птиците, чакащи със завързани криле и крака да бъдат заклани за утрешното пиршество.

Сивото небе над нея беше набраздено с ясносини ивици. Бледият диск на слънцето прозираше едва-едва през воалите от мъгла. За Мег крехкото сребристо сияние на пролетта беше като дар от бога, повдигаше духа ѝ. Вляво от нея се чуваше звънкия зов на птиците в гълъбарника. Отдясно долетя пронизителния, остър вик на млад исландски сокол, когото изваждаха от клетката му, за да го обучават на двора.

Мег тръгна към крепостната порта, но не бе направила и две крачки, когато една черна котка с три бели крачета и изумително зелени очи се спусна към нея с щастливо мяукане и навирена пухкава опашка. Мег се наведе, разпери ръце и животното скочи в скута ѝ, уверено, че ще го уловят и прегърнат.

— Добро утро, Черньо — каза Мег с усмивка.

Котаракът измърка и потърка глава в рамото и брадичката ѝ. Дългите му бели вежди и мустаци изпъкваха ярко на фона на черното му лице.

— Ах, каква мека козина имаш. Обзалагам се, че е по-мека и от кралското наметало от невестулки.

Черньо измърка в знак на съгласие и се взря в господарката си с немигащи зелени очи. Нашепвайки му галювни слова, Мег го понесе към портата.

— Добро утро, милейди — поздрави я вратарят, като докосна почтително шапката си.

— Дал бог добро, Хари. По-добре ли е синът ти?

— Да, слава на бога и на вашето лекарство. Момчето ми пак припка като кученце и си вре носа навсякъде като коте.

Мег се усмихна.

— Това е чудесно.

— Ще се отбиете ли при соколицата на свещеника, след като се погрижите за билките си?

Смарагдовите ѝ очи се взряха тревожно в лицето на Хари.

— Как е малката ми ловджийка? Все още ли отказва да се храни?

— Да.

— Ще отида да я видя.

Вратарят се отпрати, накуцвайки, към огромната двукрила порта, от която започваше подвижният мост, водещ към външния двор на крепостта. В едното от масивните дървени крита се врязваше малка врата. Хари я отвори и на пода на тъмната вратарска къщичка се очерта правоъгълник от сивкава дневна светлина. Мег тръгна да излиза, но вратарят се приведе към нея и каза тихичко:

— Сър Дънкан питаше за вас.

Мег се извърна рязко към него.

— Да не би да е болен?

— Той ли? — изсумтя Хари. — Той е здрав като дъб. Не, чудеше се дали вие не сте болна. Тази сутрин ви е нямало на службата.

— Добрият ми Дънкан. Колко мило, че е забелязал.

Хари се покашля. Малко бяха хората, които биха нарекли Дънкан „мил“. Но господарката на Блакторн беше друидска вещица. И имаше дарбата да укротява и най-свирепите същества.

— Дочух, че не е бил единственият, дето е забелязал — вметна вратарят. — Норманският лорд здравата се бил разлютил, като не ви видял.

— Кажи на Дънкан, че съм добре — каза Мег, като забърза към вратата.

— Мисля, че вие ще го видите преди мен.

Мег поклати глава и разплетените ѝ коси заблестяха като огнени вълни. Без да спира, тя отвърна през рамо:

— Баща ми нареди да не ходя при него след утринната служба. А тъй като Дънкан напоследък не се отделя от ложето на татко... — Тя сви рамене.

— Какво да кажа на лорд Доминик, ако ме пита за вас? — попита Хари, като хвърли лукав поглед към господарката си.

— Ако пита, макар че се съмнявам, кажи му истината. Не си виждал добре облечена жена да излиза от крепостта тази сутрин.

Вратарят погледна простите дрехи, в които беше облечена, и се разсмя. Но изведнъж смехът му секна и той тъжно поклати глава.

— Вие сте досущ като майка си — не ви свърта сред тия каменни стени. Тя беше като сокол — жадуваше за свобода.

— Е, сега е свободна.

— Моля се да сте права, господарке. Бог да дава мир на клетата ѝ душа.

Мери отвърна поглед от мъдрите, избледнели от годините сини очи на Хари. Цялото му изражение издаваше съчувствието, което изпитваше към нея. Тя беше друидка, дъщеря на друидка, и също като майка си щеше да бъде свободна единствено в смъртта.

От другата страна на езерото едно синьо рибарче очакваше с надежда някоя рибка да раздвижи спокойната водна повърхност. Сред тръстиките, подобно на каменна статуя, бе застинала призрачносива чапла. Гарвани грачиха по назъбените стени на върха на кулата. В тон с техния грак един от градинарите сгълча помощника си, задето е стъпкал някакво младо, едва поникнало стръкче.

За миг на Мег ѝ се стори, че нищо не се е променило, че все още е дете и чува гласа на майка си, припяващ тихичко песни за изгубена любов, докато старата Гуин бродируа руни на долната ѝ туника, където човек може да ги почувства, без да ги вижда, че никакъв надменен нормански рицар не е пристигал в кулата да дири съпруга, земи и наследници, устремен към бъдещето, в което никой не можеше да прозре.

Мег си пое дълбоко дъх, изпълни дробовете си с чистия мразовит въздух, наслаждавайки се на свежия му пролетен аромат. Силен порив на вятъра грабна полите ѝ и шибна безмилостно голите ѝ глезени, сякаш я предупреждаваше, че идва една тревожна пролет, разтърсвана от предсмъртните гърчове на отминаващата тежка зима.

Писък на ястреб отекна над ланшното стърнище, където бяха започнали да никнат нови зелени кълнове. Друг ястреб-врабчар се рееше над ливадата в търсене на първата за деня плячка. Преди няколко дни соколът на свещеника се носеше точно като него, преди да се спусне стремглаво към жертвата си. Но жертвата, макар и вече омаломощена от друг, по-голям сокол, бе три пъти по-едра от младата соколица. Преди свещеникът да успее да се намеси, храбрата птица бе получила тежка рана.

Мег рязко се завъртя и тръгна обратно към вратарската къщичка. Разсадите можеха да почакаат. Соколът — не.

Сякаш очаквал, че ще се върне толкова бързо, Хари разтвори вратата още преди да бе изкачила стъпалата и я пропусна обратно във

вътрешния двор. Вътре Мег пусна Чернѐо на влажните обли камъни, което накара котарака да я изгледа изненадано със зелените си очи.

— Сега не можеш да дойдеш с мен. Отивам при соколите.

Котаракът премигна, сетне се зае спокойно да ближе козината си, сякаш и за миг не се бе надяват да го заведат да палува из тревите в билкарника на Мег.

Още щом Мег се запъти към дървената постройка, която приютяваше многобройната армия от ловни птици на Блаторн, соколарят се спусна към нея. На лицето му беше изписано облекчение.

— Благодаря ви, господарке — каза Уилям, като докосна челото си за поздрав. — Страх ме беше, че ще сте твърде заета с приготовленията за сватбата и няма да имате време за соколчето.

— За нищо на света — тихо отвърна Мег. — Животът би бил несравнимо по-беден без тези свирепи малки създания. Носиш ли ръкавицата ми?

Уилям ѝ подаде специалната кожена ръкавица, която бе измайсторил преди години за майка ѝ. Ръкавицата прилягаше съвсем точно и на дъщерята. Изпъстрена с белези и резки от дългогодишната употреба, кожата бе мълчаливо свидетелство за острите като бръснач нокти на ловните птици.

Мег отиде до отделението, в което се намираше ранената птица. Трябваше да се наведе лекичко, за да влезе, но вътре отново можеше да стои изправена. След миг очите ѝ привикнаха към полумрака и тя веднага съзря женския сокол-врабчар. Беше кацнал на един прът в най-тъмната част на помещението.

Приближи се до нея и ѝ протегна ръка, но тя отказа да кацне на нея. Тогава Мег подсвирна лекичко. Соколицата пристъпи нерешително от крак на крак. Накрая със сковани, бавни движения, влачейки раненото си крило, се премести на ръката ѝ.

Мег отиде до вратата на птичарника и огледа соколчето на дневна светлина. Вместо да блестят, очите на птицата бяха замъглени. Вместо лъскави и преливащи от сивосиньо до жълтеникавокафяво, перата ѝ изглеждаха бледи и опърпани. Ноктите ѝ драцеха неуверено по кожената ръкавица.

— Ах, малка моя — натъжено прошепна Мег. — Скоро ти ще летиш в небеса, които никой смъртен още не е виждал. Дано бог облекчи по-скоро болката ти.

Постави соколчето обратно на пръчката и дълго остана до него, говорейки му с тих, напевен глас. Постепенно замъглените му очи се затвориха. Мег почака още малко, за да е сигурна, че няма да обезпокои птицата с движенията си, сетне се запъти към изхода.

Когато излезе навън, зад гърба на соколаря стоеше Доминик льо Сабр.

Без да иска, Мег забави крачка, щом вдигна поглед към мрачните му сиви очи и към изсеченото му ъгловато лице. Докато останалите мъже бяха или с дълги бради, или въобще без бради, този воин имаше късо подрязана черна брада и мустаци. А и нямаше дълги, развети коси, които да смекчават резките черти на лицето му, гъстата му черна коса бе подстригана късо, за да се скрива напълно под бойния шлем.

Висок, силен, застинал неподвижно, Доминик льо Сабр омагьоса Мег за миг... два, три. Сетне със същата непоколебимост, с която бе почувствала повей на смъртта над соколчето, тя чувства необикновената способност на Доминик да се владее, желязното му самообладание, непозволяващо никакви чувства, никаква нежност — нищо, освен хладната пресметливост и стремежа към власт и продължение на рода.

Първоначално ѝ се стори, че това негово самообладание е твърдо като скала и ледено като мразовита зима. Но после усети как нейде дълбоко под хладната сдържаност на суровия воин се долавя отзвук от силно, болезнено страдание. Това откритие бе за нея напълно неочаквано и изненадващо — все едно посред нощ да чуеш песен на чучулига.

Божичко, какво ли е преживял този мъж, та да си забрани каквито и да е човешки чувства?

Тази мисъл бе последвана от друга, по-обезпокоителна. Въпреки всичко Доминик излъчваше сурова, огнена мъжественост, която събуждаше вълнение в някакви неподозирани, скрити кътчета от душата на Мег.

И нещо в нея тръпнеше, разцъфваше, откликваше.

Това я уплаши. Нея, която не знаеше страх от нищо, дори от най-свирепите зверове в гората.

— Госпо... — поде Уилям, объркан от мълчанието ѝ. Мег побърза да го прекъсне, преди да е издал коя е.

— Добър ден, господарю — каза тя на Доминик.

И пред слисания поглед на Уилям докосна чело с пръст, поздравявай рицаря като проста ратайкиня, а не като господарка на крепостта. После се обърна към соколяра и добави тихо:

— Соколицата на свещеника скоро ще бъде свободна.

— Ах! — възкликна той. — Добрият отец много ще се нажали. Толкова обичаше да ловува с нея. Казваше, че повдигала духа му така, както само една хубава литургия можела да го стори.

— Да не би някоя от птиците да е зле? — попита Доминик.

— Соколът на отец Милърсън — отвърна Уилям.

— Болен ли е? — рязко попита Доминик.

Уилям погледна към Мег.

— Не — каза тя с приглушен глас. — Ранен е в битка с един ястреб, не го е поразил мор, който да заплашва останалите птици.

С това Мег докосна отново чело и се обърна с намерение да си отиде. Но гласът на Доминик я спря:

— Чакай.

Беше крайно заинтригуван от младата жена, която бе изникнала от птичарника като пламък сред тъмата, с очи, зелени като озарени от слънцето смарагди. Тези великолепни очи отразяваха като огледала мислите и чувствата ѝ: тъга по умиращата птица, която бе оставила зад себе си, изненада от появата на Доминик в птичарника и... страх? Да, страх.

Страхуваше се от него.

Под втренчения поглед на Доминик очите на момичето постепенно се промениха, тъй както морето сменя цвета си, щом нощта измести деня. Сега вече нищо не издаваше мислите ѝ.

Каква необикновена жена.

Доминик погладя късите си мустаци и брада, без да престава да я изучава с очи.

Тази коса — златна, червена, огнена. На нейния фон кожата ѝ изглежда като прясно разбита сметана. На кого ли трябва да платя, за да я имам в леглото си? Баща, брат, чичо?

Или съпруг...

Доминик се намръщи. Мисълта, че може да е омъжена, никак не му допадаше. Последното, което му се щеше, бе да дава повод на изпълнените с омраза към норманците васали на Блаторн да отхвърлят сделката, наложена им от крал Хенри. Шотландските танове

и дребните саксонски благородници можеха безпрепятствено да имат всяка местна хубавица, омъжена или не, но не дай боже някой норманец само да докосне жена без съгласието на съпруга ѝ веднага се надигаше ропот, който се чуваше чак в Лондон.

Омъжена ли е? Това е въпросът.

Но вместо да го зададе гласно, Доминик попита за своя соколскитник — подарък от крал Хенри за най-новия му велик барон.

— Пристигна ли вече моята соколица?

— Да, господарю — побърза да отговори Уилям.

— Как е тя? — попита Доминик.

Но говореше не на соколара, а на момичето.

— Свирепа — каза Мег.

Сетне се усмихна — Доминик явно се бе подвел по външния ѝ вид и я смяташе за жена от простолюдието. Обзета от облекчение, развеселена и изпълнена с любопитство към мрачния рицар, Мег реши да остане още малко, вместо да побегне, както бе възнамерявала първоначално.

— Кипи от живот, сякаш във вените ѝ тече огън — добави тя. — Ще се отплати щедро на оня, който я опитоми.

По тялото на Доминик пробягна тръпка на силно желание и това го сепна. Не беше момче, та да се възбужда от усмивката на едно момиче или от двусмислените му думи. И все пак се бе случило тъкмо това. Ако не беше наметалото, незабавният отклик на тялото му щеше да бъде повече от очевиден.

— Ела с мен да я видим — нареди той.

Тонът му не изразяваше молба, а заповед. Мег едва съумя да потисне раздражението си и смущението, което ставаше все по-силно с всеки миг, прекаран във властното присъствие на Доминик.

Доминик усети смесената и реакция и отново бе заинтригуван. Повечето момичета с нейното положение биха били щастливи от подобна проява на внимание от страна на господаря си. А у нея съвсем ясно се долавяше желание да побегне час по-скоро.

— Първите мигове, прекарани с нов сокол, винаги са критични — каза той. — Искам тя да ме приеме, без да се нарани, опитвайки се да избяга, след като е ненужно да бяга от мен.

— И невъзможно — измърмори полугласно Мег.

— Точно така.

Доминик забеляза как устните на Мег едва доловимо се свиват и как очите и лекичко се разширяват от изненада, че я е чул. Умееше да чете мислите на хората с лекотата, с която селянинът чете знаците на природата, а свещеникът — библията. Затова я дари с усмивка, която повечето хора биха сметнали за окуражителна.

Но Мег съзря хладната пресметливост, скрита зад тази нежна усмивка.

— Не се бойте — рязко каза тя. — Соколът е с качулка. А сокол, който не вижда нищо, не лети. Просто чака да бъде опитомен.

— Ще ми помогнеш ли, соколарке?

— Аз съм... Мег.

— Лорд Доминик лъо Сабр — представи се той.

— Вече се досетих.

Доминик отново се усмихна лекичко, развеселен от киселата нотка в гласа ѝ.

Мег се опита да не отвърне на усмивката му, но не успя. Невъзможно беше да не омекне, защото този негов изблик на веселие вече бе истински, не пресметнат.

Прочел нейния отговор по едва доловимото отпускане на тялото ѝ, Доминик се усмихна още по-широко. Сега вече нямаше опасност да му избяга.

— Тогава ела с мен, Мег. Уилям ще бди над честта ти. Или имаш съпруг, който да се грижи за теб?

Соколарят се закашля тъй силно, че се задави. Мег го потупа здраво между лопатките, молейки се да не издаде играта ѝ. Подозираше, че бъдещият ѝ съпруг ще се държи по-свободно с една проста ратайкиня, отколкото с непокорната си саксонска невяста.

— Готово, Уилям. По-добре ли си или да те потупам още малко?
— Тя се наведе отзивчиво към соколаря и му прошепна: — Стига, Уилям! Ако не можеш да запазиш тайната, ще отида при сокола без теб!

Уилям усърдно прочисти гърло и стисна устни тъй силно, сякаш никога повече нямаше да се усмихне. Тукатси обаче избухна в смях. В отчаян опит да спре, той затули устата си с длан и от нея заизлизаха задавени звуци.

— Мисля, че е по-добре да оставим горкия човек — спокойно каза Доминик. — Остани тук, соколарю. Кашлицата ти може да

уплаши дори камък, камо ли един сокол, докаран току-що в птичарника ти.

Мег погледна крадешком към Доминик и видя, че я наблюдава. Сърцето ѝ трепна. В очите му имаше нещо съвсем различно от предишната притвореност. Не лед, а пламък.

Искаше да остане насаме с нея.

— Накъде? — попита той.

— Тъъ... натам — посочи тя.

— Заведи ме.

Разумът ѝ подсказваше да откаже. Любопитството я караше да приеме. Можеше да научи много за един непознат от начина, по който се отнася с неопитомен, пленен сокол.

Мег предпазливо поведе Доминик към помещението, където бяха настанили новия сокол. Стаята бе три пъти по-голяма от онази, в която беше соколът на свещеника. През един отвор високо на стената нахлуваха свеж въздух и светлина. Но соколът можеше да се порадва само на въздуха, защото главата му бе покрита с качулка. Така предпазваха птицата от опасността да се блъска напразно в стените, дирейки свобода, или да изцеди силите си, дърпайки каишката, на която бе завързана.

Усетил близостта на хората, соколът се размърда тревожно и камбанките, вързани на краката му, звъннаха тихичко. Когато Доминик и Мег влязоха през прага, птицата разпери мощните си криле и започна да върти глава наляво-надясно, напрягайки слух. Качулката ни най-малко не ѝ пречеше да чува добре.

Мег изсвири с уста сложната мелодия от пет ноти, която използваше специално при тази птица. Разпознал мелодията, соколът се успокои и прибра крилете си. Тихият звън на камбанките заглъхна.

— Великолепна е — тихо каза Доминик.

— Птица, достойна за принцове и велики барони — съгласи се Мег.

— Научена ли е вече да каца на китката?

— На моята — да. Но все още е предпазлива с мъжете.

— Мъдро — каза Доминик. — В момента за нея аз съм все още само човекът, който я държи в плен, а не другар в лова, какъвто ще стана, щом се опознаем.

При звука на гласа му соколът отново се размърда неспокойно. Камбанките зазвъняха. Извитият му клон се разтвори, а крилете му се разпериха — сякаш се готвеше да се брани или да нападне.

Доминик свирна с уста, като повтори безпогрешно мелодията, изсвирена от Мег. Стресната, Мег се обърна и го изгледа безмълвно. Дори соколарят мъчно успяваше да изимитира мелодиите, измислени от нея.

Соколът веднага изпъна шия към мястото, откъдето бе дошла познатата мелодия. Доминик я повтори още веднъж, после още веднъж, докато ласкавият напев не успокои птицата напълно и не я накара да се премести до самия край на пръчката, за да е близо до извора на музиката. И щом усети внимателния допир на кожена ръкавица до ноктите си, тя пристъпи върху китката на Доминик.

— Докосни я, както правиш обикновено — каза шепнешком той.

За да го стори, Мег трябваше да застане съвсем близо до него. Тя се поколеба. Знаеше, че трябва да бъде предпазлива, но от друга страна ѝ се щеше да узнае какво е да стоиш до този мъж, да вдъхваш мириса му, да чуваш топлото му дихание.

Камбанките звъннаха — знак, че птицата отново е неспокойна.

— Хайде — промълви Доминик. — Мълчанието ти я изнервя. Мег заговори тихичко, възхвалявайки силата и красотата на гордия сокол, и започна да гали птицата с върха на пръстите си по главата, по крилете, по гърдите и по хладните крака, като през цялото време вееше лекичко в лицето ѝ.

— Ти наистина си най-прекрасният сокол в цялото кралство — шепнеше тя. — Крилете ти са бързи като бурен вятър, ноктите ти удрят като мълнии, а смелостта ти надминава силата на гръмотевицата, която разтърсва земята. Ти никога не ще се отклониш от преследваната плячка. И ще носиш бърза и сигурна смърт.

Временната слепота, причинена от качулката, изостряше останалите сетива на соколицата. Под въздействието на мириса, допира и звуците, познати ѝ още от нейното пристигане в новия птичарник, тя стоеше спокойно, макар и нащрек, съсредоточена изцяло върху жената, която я докосваше и ѝ говореше толкова нежно.

Мег се извърна към Доминик. В очите ѝ имаше ням въпрос. В отговор той започна да гали сокола по същия начин, по който го бе галила тя — по главата, гърдите и крилете, Движенията му бяха нежни,

но уверени. Без да бърза, сякаш единствената му грижа бе да успокои и окуражи красивата пленена птица, суровият рицар я галеше и свиреше с уста мелодията на Мег.

Мег ги наблюдаваше като омагьосана. Соколът мърдаше нервно, несвикнал с миризмата на непознатия, но Доминик не проявяваше нетърпение. Времето минаваше, а той продължаваше да повтаря същия ритуал отново и отново, докосвайки птицата така, както бе правила Мег. Постепенно соколът се успокои, прие го.

Едва тогава Доминик му заговори ласкаво за изящния му клюн и за гордата извивка на главата му. Разтревожена от непознатия глас, птицата отново зазвъня с камбанките си. Но Доминик пак запази търпение и продължи да я успокоява, докато тя свикна и прие допира му, гласа му, галещия му дъх.

Мег, която несъзнателно бе затаила своя, въздъхна с облекчение и се усмихна доволно, без да откъсва очи от мъжа и от вече укротения сокол. Със своя нежен, но властен допир Доминик бе успял да опитоми непокорната птица. Дори когато я вдигна към светлината, за да я разгледа добре, тя се подчини без да помръдне.

— Много сте нежен с нея — тихо каза Мег.

— Соколите откликват най-бързо, когато човек е нежен с тях.

— А ако откликваха най-бързо, когато човек ги бие?

— Тогава щях да ги бия — отвърна сухо той.

Настъпи мълчание, в което Мег наново се замисли за изумителната способност на Доминик да се контролира. Ако не беше доловила болката, скрита дълбоко у него, щеше да го помисли за напълно студен човек.

— Хайде пак, Мег — прошепна Доминик. — Дай да погледам как ръцете ти я галят.

Но този път той не наблюдаваше сокола на китката си. Гледаше изящните ръце на Мег, полуразтворените ѝ устни и гърдите ѝ, които се надигаха под пелерината. И вдишваше с леко разширени ноздри аромата на билки, който се излъчваше от тялото на Мег като топлината, излъчвана от пламъка на свещ.

Обзе го огнено желание и това го смути. Знаеше, че воин, който не умее да се владее, прави грешки, фатални грешки.

Благодарение на своя дългогодишен опит той укроти с лекота нетърпението си. Не можеше да контролира реакцията на тялото си, но

можеше да контролира своето поведение.

— Може би си струва човек да попадне в плен, щом ще го докосват такива нежни ръце — каза след известно мълчание Доминик.
— И своите любими ли галиш така с дъха и пръстите си, прекрасна Мег?

Мег се обърна стреснато към него. Застанал съвсем близо до нея, той я гледаше втренчено, настойчиво. В полутъмния птичарник очите му блесяха като живак.

— Н-не разбирам от такива неща — заекна Мег.

— Нима мъжът ти е толкова студен и жесток?

— Не съм омъжена.

— Чудесно — каза Доминик, като духна лекичко към главата на сокола. — Защото не ми се ще да разкъсам онова, що е било споено с божията благословия, а те искам за наложница. Имаш ли баща или друг роднина, на когото да платя цената ти?

Мег изправи рамене, вирна брадичка и каза с леден тон:

— Забравяте се, господарю.

Нескритият гняв в гласа ѝ развесели Доминик.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Утре е сватбата ви!

— А, това ли? — Доминик се извърна и остави сокола на пръчката. — Сватби се вдигат заради земи и наследници — каза той.

После внезапно се обърна и притегли Мег към себе си, за да провери как ще реагира на подобна дързост. Когато сведе глава към нея като за целувка, почувства нежеланието в скованото ѝ тяло, видя го в свирепия блясък на очите ѝ. Тази жена бе горда и непокорна като сокол. И като сокол трябваше да бъде уловена с хитрост, а не със сила, ако човек иска да я покори.

Дявол го взел, можеше да е по-отзивчива и по-послушна.

Но тя не беше. Засега.

Като изруга наум, подразнен, че се налага да спазва всички ненужни правила на съблазняването, и то заради една проста ратайкиня, Доминик повдигна брадичката на Мег със свитата си длан. Ако цялата е студена като гласа си, каза си той, никога не ще успее да я съблазни. Това също трябваше да се провери.

— Малка соколице — прошепна Доминик, — бракът няма нищо общо с това.

Нежната чувственост, с която езикът му обходи долната устна на Мег, я свари напълно неподготвена. Тя застина неподвижно. По тялото ѝ пробягваха странни, тръпнещи усещания, които я караха да се чувства крехка като пламъче на свещ, прекрасна като сбъдната мечта.

Как е възможно този тъй суров мъж да е толкова нежен с мен, удивено се запита Мег.

И нейде в душата ѝ, стаена дълбоко като болката, скрита у Доминик, надигна отмаляло глава друидската надежда. Може би сега, след всичките тези хиляда години, сега най-после ще дойде краят на дългото чакане...

Но тогава Мег видя хладното спокойствие в погледа на Доминик и си припомни какво бе казал за сокола: че ако доверието на птицата може да се извоюва с бой, той би прибегнал до бой.

Опитва се да ме опитоми с нежност, точно както стори току-що с птицата. Но друидските очи виждат по-добре дори от очите на сокола!

Мег се отскубна от хватката му толкова рязко, че соколът разпери криле и изпищя тревожно.

— Стой мирно — каза Доминик. — Уплаши моята соколица.

Произнесе го тихо, но ледената заповедническа нотка в гласа му се чуваше съвсем ясно, досущ като звъна на камбанките, закачени на краката на птицата.

— Успокой я — прошепна Доминик.

— Успокойте си я сам — тихо отвърна Мег. — Тя е ваша пленница. Но аз, сър, не съм.

3

Застанал току до вратата на банята, намираща се на четвъртия етаж на кулата, Саймън наблюдаваше тревожно по-големия си брат. Откакто се бе върнал от птичарника сутринта, Доминик беше станал крайно раздражителен. А новината, че преди утрешния сватбен пир не ще седне на една трапеза с бъдещата си съпруга, никак не бе допринесла за подобряване на настроението му.

— Женска стая — изсумтя презрително Доминик. Заметнал гневно назад черното си наметало и поставил свитите си в юмруци ръце на кръста си, той обходи с поглед голата каменна стая. От канала, който се оттичаше право в крепостния ров, ставаше силно течение. Нямаше стенни драперии и дървени паравани да омекотят мразовития студ. Ваната навярно бе достатъчно голяма за жена, но изобщо не стигаше за мъж.

Поне водата беше гореща. От нея се издигаше топла пара, която изпълваше с топлия си дъх ледената стая.

— Защо, в името на всички ангели на страшния съд, единствената баня в тази крепост — и то каква баня — се намира в женското крило? — възкликна Доминик.

— Джон никога не е напускал Къмбърланд — спокойно отвърна Саймън. — Никога не е имал възможност да научи — и да се наслади — на сарацинските удобства. Навярно смята, че къпането е опасно за мъжествеността му.

— За бога, нима този човек е правил нещо друго през своя живот, освен да пръска семето си из цялата околност, при това докато съпругата му все още е била жива?

Саймън благоразумно замълча.

— Крепостната стена е по-скоро от дърво, отколкото от камък — продължи гневно Доминик, — оръжейницата представлява един ръждясал килер, повечето ниви не са изорани, водохранилищата са надупчени като сито, пасищата — изядени до гола скала, в езерата има повече бурени, отколкото вода, в гълъбарниците цари пълна бъркотия и

дори няма зайчарник, та да има откъде човек да си набавя месо за трапезата зиме!

— Градините са превъзходни — изтъкна Саймън. Доминик само изсумтя.

— И птичарникът е чист — продължи Саймън. Споменаването на птичарника беше грешка. Лицето на Доминик веднага придоби свирепо изражение.

— Бог да порази мързеливия стопанин на тази крепост — изръмжа той. — Да има толкова много, а да го използва тъй зле!

Саймън погледна крадешком към валета на брат си. Момчето изглеждаше смутено и той не го винеше. Малцина бяха виждали Доминик разгневен. И никой от тях не бе останал очарован.

— Готова ли е банята на господаря ти? — попита го Саймън.

Валетът кимна припряно.

— Тогава се погрижи за вечерята му. Кана ейл, не, всъщност няколко кани. Студено месо. Сирене. Дали онези от кухнята са успели да приготвят що-годе приличен пудинг?

— Не знам, сър.

— Провери.

— И междувременно — намеси се Доминик — открий къде се крие годеницата ми.

Младежът изхвърча от стаята с невероятна скорост, забравяйки даже да дръпне завесата след себе си.

— Толкова страх не е брал дори в най-лютите битки с турците — каза Саймън, като затвори завесата, за да прегради пътя на студеното течение, идващо откъм вратата. — Бедното дете се плаши от теб.

Доминик издаде звук, приличен по-скоро на ръмжене, отколкото на отговор.

— Да не би соколът ти да е болен? — попита Саймън.

— Не.

— Или птичарникът е зле поддържан?

— Не.

— Да повикам ли някоя от слугините да ти помогне с къпането?

— За бога, не! — възкликна Доминик. — Притрябвали са ми разни женички с лица като суроватка, които да хленчат и да подсмърчат при вида на белезите ми.

Следващите думи на Саймън бяха произнесени с глас, който бе не по-малко леден от гласа на брат му:

— Тогава може би ти се иска да се поупражняваш с меча и щита? За мен би било чест да ти доставя това удоволствие.

Доминик се извърна към брат си и го измери с поглед от глава до пети.

В продължение на няколко напрегнати мига Саймън имаше усещането, че ще си получи боя, който сам бе предложил. От гърдите на Доминик се изтръгна шумна въздишка.

— Звучиш ми раздразнено, Саймън.

— Просто вземам пример от теб.

— Аха. Разбирам. — Ъгълчето на устата на Доминик се повдигна едва забележимо изпод мустака му. — Ще ми помогнеш ли да се изкъпя, братко? Нямам доверие на никой друг в тази крепост.

— Аз самият се канех да ти го предложа. Не ми харесва, че твоята годеница те отбягва и че домакинът ти е „твърде болен“, за да те посрещне както подобава.

— Да — мрачно кимна Доминик. После разкопча голямата скандинавска катарама, придържаща наметалото му, и метна обточената с кожи дреха към дървената маса до вратата.

Наметалото се приземи върху малкото ковчеже, донесено от Саймън, като накара запалените свещи да затрептят. На масата имаше още и гърненце с течен сапун.

Саймън отвори капака и го подуши.

— Мирише на цветя. Рози, струва ми се. — Той погледна лукаво своя брат, стараейки се да не издава веселието си.

— Бог да ми е на помощ — възкликна престорено сърдито Доминик. — Ще мириша на султански харем.

В черните очи на Саймън светнаха дяволити пламъчета. Той се подсмихна под русия си мустак, но все пак внимаваше да не се засмее гласно.

С няколко бързи движения Доминик свали и останалите си дрехи, като затрупа окончателно малкото ковчеже. Трепкащата светлина на свещите придаваше на дългия белег, който разсичаше диагонално мускулестата му ръка и торс, седефен отблясък.

Доминик пристъпи във ваната и се отпусна във водата, като за малко не я изплиска на пода. От устните му се отрони блажено

възклицание, когато горещата вода го покри чак до брадичката, успокоявайки болката от старата му рана, която усещаше винаги в мигове на преумора.

— Сапун? — лукаво попита Саймън.

Доминик протегна ръка и в миг дланта му се напълни със сапун. До обонянието му веднага достигна аромат, който му бе странно познат. Сбърчил вежди в усилие да си спомни къде другаде е срещал този мирис, той се зае да сапунисва косата и брадата си.

— А сега — долетя гласът му изпод пяната, — обясни ми тази история за проклятието, което тегнело над господаря на Блаторн.

— Съпругата му е била вещица.

— Същото може да се каже за много други съпруги.

Саймън се засмя, но само след миг отново стана сериозен.

— Да, но лейди Ана е била друидка.

Ръцете на Доминик, които втриваха сапуна в косата и брадата му, замряха.

— Друиди... Май съм го чувал.

— Те са келтски клан — обясни Саймън. — Почитат матриархата, доколкото успях да разбера.

— Божичко, каква глупост — измърмори Доминик.

Сетне се потопи изцяло във водата, за да отмие ароматната пяна. След няколко мига изскочи отново над повърхността, но толкова рязко, че наоколо се посипаха водни пръски. Саймън изруга и отскочи встрани.

— Продължавай — подкани го Доминик.

Като изтръскваше водата от туниката си с една ръка, Саймън си послужи с другата, за да загребе още от течния сапун и да го плесне на дланта на брат си с все сила, с което си спечели един страховит поглед изпод вежди.

— Мъж, който вземе за жена друидка, ще бъде дарен с изобилни урожаи — занарежда Саймън, — с тучни пасища, плодови стада, работливи и покорни васали, препълнени с риба езера и...

— И с мощен като боен жребец мъжки жезъл и с вечен живот — прекъсна го Доминик, раздразнен от тези бабини деветини.

— О, нима Свен вече ти е разказал?

Доминик стрелна по-младия си брат с искрящ сив поглед. Саймън се ухили широко и черните му очи заблестяха.

— Къде живеят тези изостанали друиди? — сухо попита Доминик. — На юг, където върлуват келтите?

— Така казват някои. — Саймън сви рамене. — Други казват на север. А някои — на изток.

— Или на запад? В морето може би?

— Те са хора, не риби — отвърна Саймън.

— Е, това поне е утешително. Би било доста трудно да любиш дъщерята на някой морски цар. Човек няма да знае как да хване такова създание. Или по-точно къде.

Саймън се засмя и подаде на брат си голяма кърпа. Доминик се изправи и водата се плъзна по снажното му тяло, плисна на пода и изтече в канала, откъдето беззвучно продължи своя път към крепостния ров далеч под прозореца на банята.

— Тези друидски небивалици ще секнат след по-малко от година — каза Доминик. — Когато се роди моят син.

Саймън се усмихна. Добре познаваше стремежа на брат си да основе своя династия. Самият Саймън се стремеше към същото.

— Докато не ти се роди наследник — предупреди той, — внимавай какво приказваш пред хората за тази друидска легенда. Местните силно тачат това суеверие.

— Пред хората ще му вярвам. Но спалнята е уединено място, далеч от хорските очи и уши. Аз ще имам наследници.

— Слава богу, че харемът на султана те върна към живота — отбеляза Саймън. — Съпругата ти няма да има повод да се оплаче от теб, когато дойде времето да се правят наследници. Момичетата от харема притежаваха възхитителни умения.

За миг Доминик си представи Мег в постелята си, представи си как разстила косите ѝ като нежен огън по възглавниците, преди да разтвори бедрата ѝ и да се потопи цял в един друг нежен огън. При мисълта за това кръвта му пламна като суха трева.

— Въпросът е как да вкараш жената в леглото си — каза раздразнено Доминик, опитвайки се да потуши огъня в кръвта си.

— Съмнявам се, че в тази крепост има жена, която не би била щастлива да ти се отдаде.

— Има една — сухо отвърна Доминик.

— Тайнствената Маргарет.

Не лейди Маргарет бе жената, която имаше предвид Доминик, но той не каза нищо. Вместо това започна енергично да търка тялото си с кърпата.

— Съвсем скоро лейди Маргарет ще преклони глава — каза Саймън след кратка пауза. — Тя е дама и знае своите задължения. Може и да не ѝ харесва, но ще ги изпълни. Колкото до останалото, винаги можеш да разчиташ на местните жени. Или на Мари.

— Хубава блудница, но все пак блудница. Доведох нея и другите като нея не за себе си, а за моите рицари. Не желая неприятности с васалите си заради техните дъщери.

— Знам. Само че аз съм единственият, който вярва в това.

Доминик изръмжа и продължи да търка тялото си с все сила. Мисълта, че някой от рицарите му може да се озове насаме с девойката от птичарника, го изпълваше с дива ярост.

— Най-добре ще е да предупредя рицарите си още веднъж — решително заяви той. — Не бива да закачат местните момичета. Особено едно от тях с коса като пламък, кожа като сметана и очи, сияйни като най-скъпите султански смарагди.

Саймън вдигна изненадано вежди.

— Мислех, че не понасяш женички с лица като суроватка.

— Има разлика между сметана и суроватка — отсече Доминик.

— Изглежда, че здравата си хлътнал по тази жена. Това е нещо необичайно за теб.

Доминик сви рамене.

— Тя е необичайна жена. Доста по-чиста от обикновените селски девойки, с изящни крайници и деликатни ръце.

— Винаги си предпочитал зрели, дащни жени. Разцъфнали рози, копнеещи за сладкото жило на пчелата.

— Да.

— Тя такава ли е?

Усмивката на Доминик накара Саймън да избухне в смях.

— Ще бъде — каза, Доминик. — Хареса ме, макар че това я смути. Ах, какво удоволствие ще бъде да я прелъстя... Тя е самата пролет, сезонът на желанието. Мъжът, който спи в топлите ѝ обятия, никога не ще познае зимата. Тя ще... — Той внезапно млъкна и се обърна към вратата, откъдето се чува забързани стъпки.

— Лорд Доминик — извика валетът иззад завесата.

— Какво има? — нетърпеливо попита Доминик. — Откри ли я?

— Компаньонката на лейди Маргарет иска да говори с вас. Казва, че било много важно, господарю.

— По дяволите — измърмори Доминик, след което уви кърпата около кръста си, грабна наметалото и го метна на раменете си, за да се предпази от леденото течение. — Защо все става така, че единствените жени, които намираме, са тъкмо онези, които изобщо не искаме да виждаме? — сърдито възкликна той.

Саймън отвори уста да каже нещо, но Доминик не беше свършил.

— Лагерна пачавра с лице като суроватка... — измърмори под носа си той. — Господи, колко ме дразни тази жена.

— Това какво означава — „да“ или „не“ на молбата на Едит да бъде приета? — попита Саймън.

— Покани добрата вдовица да влезе — каза Доминик вече с нормален тон.

Едит навярно беше стояла до самата врата, защото завесите тутакси се разтвориха и тя пристъпи в стаята. Когато съзря оскъдното облекло на Доминик, очите ѝ се ококориха смаяно.

— Говори — раздразнено я подкани той. — Къде е господарката ти?

— Лейди Маргарет моли да я извините, но се чувства неразположена — припряно отговори Едит.

Но Саймън забеляза, че въпреки смущението си вдовицата буквално изяжда с бледосините си очи полуголото, току-що изкърпано тяло на воина, застанал пред нея.

При вида на нейните безлични черти, рядка коса и тънки устни на Доминик му се прииска отново да е сред сарацинските жени. Те имаха съблазнителна тъмnozлатиста кожа и блестящи черни очи. В сравнение с тях всички жени от Севера изглеждаха бледи и скучни като селско сирене.

Всички освен едно зеленооко момиче, което бе побягнало от него с цялата бързина, на която бяха способни стройните му крака. Споменът за това все още изпълваше Доминик с гняв.

По дяволите! От кога жените взеха да се плашат от една нежна ласка?

— Неразположена, така ли? — повтори той с престорена загриженост. — Не е нещо сериозно, надявам се?

— Баща ѝ е болен. Това не е ли сериозно?

— Аз съм бъдещият ѝ съпруг. — Зъбите на Доминик блеснаха като тънка бяла черта под черната брада. — Това не е ли сериозно?

Студената му усмивка накара Едит да трепне и да пристъпи неволно от крак на крак. При движението гънките на износената ѝ вълнена туника се разлюляха като вълни.

— Разбира се, милорд.

— Предай на лейди Маргарет моите поздрави и горещото ми желание да се запозная с бъдещата си съпруга — натъртено каза Доминик. — Саймън, подаръкът.

Брат му се поколеба.

Доминик вдигна заплашително лявата си вежда.

Саймън кимна отсечено, отмести захвърлените от Доминик дрехи и отвори малкото ковчеже, пълно с бляскави накити. Отвътре извади красивата брошка, която брат му бе избрал за подарък на своята упорита невеста.

— Занеси ѝ я — каза Доминик, като махна небрежно с ръка. — Скромнен израз на почитта ми към моята бъдеща съпруга.

Саймън пристъпи напред и постави брошката в дланта на Едит. Щом почувства тежестта на златния накит и видя прекрасния зелен скъпоценен камък, който бе по-голям от нокътя на палеца ѝ, вдовицата нададе смаяно възклицание.

— Виж ти, досущ като цвета на очите на лейди Маргарет!

Доминик тутакси си спомни за момичето от птичарника и присви замислено очи. Мег бе прекалено горда и будна за ратайска дъщеря. Трябваше да си даде сметка за това още тогава и сигурно щеше, ако не бе заслепен от чувствените извивки на устните и гърдите ѝ.

— Това обичайно ли е за васалите на Блаторн? — нехайно попита Доминик.

— Не, господарю. Никой освен нея и майка ѝ няма такива зелени очи. Това е отличителният белег на друидската кръв.

Очите на Доминик се присвиха още повече.

Саймън наблюдаваше напрегнато брат си. Беше виждал това хладно, преценяващо изражение много пъти в миговете преди

началото на битка. Но сега нямаше въоръжен противник, нямаше бойни рогове, призоваващи рицарите да бранят Божия град.

— Толкова е тежка, милорд — каза Едит. — Всяка дама би се гордяла да носи такъв красив подарък.

Пръстите ѝ погалиха брошката с нескрита завист.

Доминик погледна Саймън и кимна едва-едва.

Без да каже и дума, Саймън се обърна, отиде отново до ковчежето и в продължение на няколко мига разрови съдържанието му. Тихият, неповторим звук на златни монети и накити отекна като музикален шепот в тишината.

Открил най-после онова, което търсеше, Саймън измърмори нещо, обърна се към брат си и му показва друга брошка.

Доминик кимна нетърпеливо.

Саймън пристъпи към Едит, пое свободната ѝ ръка и постави накита в дланта ѝ. Тази брошка нямаше скъпоценен камък, но тежестта ѝ бе свидетелство за нейната стойност. Стресната, вдовицата вдигна очи и срещна студения сребрист поглед на Доминик.

— За теб — каза той. Челюстта ѝ увисна от изненада.

— Вижда се, че крепостта и хората в нея не се радват на особено благоденствие напоследък — обясни Доминик с цялата любезност, на която бе способен, като се има предвид, че от пръв поглед не бе харесал това момиче с бледи очи и неприятна усмивка. — Вдовицата на един храбър рицар трябва да притежава някой и друг красив накит, за да задоволи суетата си.

Едит стисна брошката в дланта си толкова силно, че единият ръб се вряза в плътта ѝ.

— Благодаря ви, лорд Доминик.

— Няма нищо.

Вдовицата склони глава в знак на признателност, но това не попречи на Доминик да улови посоката на погледа ѝ. Бледите ѝ сини очи бяха привлечени от ковчежето като желязо от магнит. Саймън също забеляза това и побърза да затвори капака му, като в същото време погледна неодобрително брат си изпод вежди.

— Ще желаете ли още нещо? — попита Едит.

— Не. Просто отнеси брошката на лейди Маргарет заедно с моите почитания. И кажи на валета ми да донесе вечерята.

Саймън изчака излизането на компаньонката, която се спусна припряно към вратата, сякаш се боеше да не я повикат обратно и да я накарат да върне брошката. Когато реши, че вече няма опасност да бъде чул от нея, той се обърна отново към брат си.

— Сега всички ще узнаят какво се крие в сандъците, които докарахме в крепостта — каза той с равен глас.

— Добре е васалите да знаят, че новият им господар не е толкова беден, че да смъква кожата от гърбовете им, за да изхранва и поддържа снаряжението на своите рицари.

— А бъдещите съпруги? — попита Саймън. — И за тях ли е добре да го знаят?

— Най-вече за тях — отговори Доминик със задоволство. — Още не съм виждал жена, на която да не ѝ светва погледа щом зърне златни дрънкулки.

— Винаги си бил изкусен тактик.

Доминик се усмихна мрачно, мислейки си за жената със смарагдовите очи, която го бе обезоръжила толкова ловко в птичарника.

— Не винаги, Саймън. Но се уча от грешките си.

Силен вятър духаше в двора на крепостта, развяваше полите и пелерините и изпращаше дима от кухненските огньове високо нагоре към сивото небе. Мег обичаше свежия пролетен бриз, напоен с аромата на никнещи растения, но в момента бе прекалено раздразнена, за да го забележи. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху пазача на дивеча, който стоеше смутено пред нея.

— Как така няма да има еленско месо? — попита тя с необичайно остър тон.

Мъжът сведе очи и нервно сплете ръце.

— Оградите, милейди. На места са толкова срутени, че даже заек ще ги прескочи, камо ли елен. Избягали са... всичките.

— От колко време оградите са в такова състояние?

Забит поглед в земята, пазачът измърмори нещо неразбираемо.

— Говори по-високо — каза Мег. — И ме гледай в очите.

Рядко ѝ се случваше да повишава тон на васалите на крепостта, но и рядко се случваше някой от тях да я лъже.

А сега случаят бе точно такъв. Пазачът лъжеше и лъжите задавяха гърлото му като пилешки костици.

— Аз... ветровете... тъъ — изломоти той.

Светлосините му очи се взряха умолително в Мег и това я изпълни със съчувствие.

— Добри човече, кой ти каза да ме лъжеш? — тихо попита тя. Две ръце, загрубели от опъване на лък, залагане на капани и рязане с касапски ножове, се сплетоха отчаяно, просейки прошка.

— Господарят — прошепна пазачът.

— Той е прикован на легло. Нима ще кажеш, че си бил в покоите му и той ти е наредил да излъжеш господарката на крепостта?

Мъжът завъртя глава толкова отривисто, че мазната му коса се разроши.

— Сър Дънкан, господарке. Той ми каза.

Мег се вцепени.

— Какво ти каза Дънкан?

— Никакво еленско месо за норманците.

— Разбирам.

И наистина разбираше.

Полазиха я ледени тръпки. Беше посрещнала с радост завръщането на Дънкан от кръстоносния поход, защото неговият братовчед и евентуален приемник Руфъс не желаше мир с крал Хенри. Колкото и да не ѝ се нравеше мисълта да стане съпруга на един непознат нормански рицар като залог за запазване на мира в северните земи, още по-малко ѝ се нравеше мисълта за нови кръвопролития. Постоянните размирици и метежи срещу английския крал — а и между самите амбициозни саксонци, чиито водачи като Дънкан воюваха в Светите земи — бяха съсипали хората на крепостта Блаторн, земите ѝ, надеждата ѝ за по-добро бъдеще.

Васалите хвърляха вината за злочестините си на своя господар и на отмъщението на друидската вещица заради нещастния ѝ брак. За Мег опустошението на земите се дължеше на нехайството на баща ѝ — човек, обзет от едничката мисъл да спре нашествието на англичаните, като омъжи дъщеря си за Дънкан от Максуел, наречен още Шотландския чука.

Ах, Дънкан, не се оставяй баща ми да те съблазни с приказките си. Това ще доведе до разруха и глад, до поля, напоени с кръв и обсипани с кръстове.

— Милейди?

В гласа на пазача се долавяше нерешителност, примесена с учудване. Господарската дъщеря внезапно му се бе сторила изпита и отнесена, и някак твърде състарена дори за една стара мома на деветнадесет години.

— Можеш да си вървиш — рязко каза Мег. — Благодаря, че ми каза истината, макар че още малко и вече щеше да бъде късно. И върви да убиеш един елен. На сватбения пир ще има еленско месо, нищо че ще е жилаво, понеже няма да има време за изсушаване.

Пазачът отдаде чест с мръсните си пръсти, но не помръдна от мястото си.

— Има ли още нещо? — попита Мег.

— Дънкан — простичко отвърна той.

— Той не е господар на Блаторн. Нито пък ще бъде. Аз обаче съм господарката на тази крепост. И ще продължа да бъда такава.

Пазачът погледна присвитите зелени очи, които го наблюдаваха втренчено, и реши, че е най-добре да остави господарите и господарките да разрешат този проблем помежду си. Той отиваше на лов за елен.

— Да, милейди.

Мег се загледа след пазача, който се спусна през двора със задоволителна скорост. Но задоволството ѝ, както и самата скорост на мъжа, не продължиха дълго.

Тази война трябва да свърши, мислеше си Мег. Скоро не ще има живи, за да погребват мъртвите, не ще има и зрънце храна. Още една неплодородна година би означавала края на крепостта Блаторн.

Гальовно, меко докосване по глезените я изтръгна от мрачните ѝ мисли и я накара да сведе поглед. Вдигнал глава към нея, Черньо я гледаше очаквателно.

— Налага се да почакаш, писане. Първо трябва да видя Дънкан.

Черньо се отърка още веднъж в полите ѝ и се запъти към хамбара. Късмет, писане, каза си мислено Мег. Съмняваше се дали зърното в хамбара е достатъчно да изкуши някоя мишка да изостави оскъдните остатъци от храна по стърнищата.

Като придържаше простата си кърпа за глава, за да не я отнесе пронизващия вятър, тя се отправи към крепостта.

— Църквата ще одобри сватбата ви — дрезгаво каза лорд Джон. — Единственото, което се иска от теб, е да вземеш златото на норманеца. И живота му заедно с него!

Жестока усмивка изкриви лицето на Дънкан и то придоби чертите, характерни за викингската кръв, която течеше във вените на шотландското племе.

— Смятай, че е сторено — каза той. И избухна в смях.

Бледите устни на Джон се изопнаха в усмивка, по-студена дори от каменните стени на кулата. Незаконният му син приличаше на него не само по лешниковите очи и по косите с цвят на прясно изпечена глина, и двамата бяха воители, които не знаеха милост и не просека пощада.

— Прати вест на рийвърите — продължи Джон. — Накарай ги да се смесят с гостите на сватбата в параклиса. Тогава...

Думите му се задавиха в пристъп на силна кашлица, която разтърси цялото му изнемоляло тяло.

Дънкан отиде до леглото, помогна на баща си да се надигне и го задържа изправен, докато не престана да кашля. После поднесе чаша с ейл към сухите устни на стареца и търпеливо го изчака да я изпие.

— Трябва да си почиваш — каза Дънкан.

— Не. Чуй ме. Все едно дали съм жив или мъртъв, ти трябва да оставиш сватбената церемония да тече, докато не се съберат всички норманци! Трябва! Едва тогава...

Нов пристъп на кашлица удави думите му и желанието му да го произнесе. Когато кашлицата утихна, Дънкан му даде още ейл, но този път добави към него и няколко капки от лекарството, което бе приготвила Мег, за да облекчи болките на баща си.

— Успокой се — каза Дънкан. — Слушам те. Какво си намислил?

С изненадваща нежност той пригладя назад косите на Джон, станали сиви само за времето между последните две зими — откакто болестта бе започнала да изцежда силите му.

— Доведи Мег — прегракнало каза Джон. — Няма да имам сили да го кажа два пъти.

— Ще изпратя да я пови...

— Няма нужда — обади се от прага Мег. — Аз съм тук.

Вече не беше облечена като ратайкиня. Носеше дълга долна туника от мека розова вълна и връхна туника с горскозелен цвят, украсена с богато избродирани ширити. За разлика от повечето жени Мег предпочиташе тесните туники, защото не понасяше дрехите да спъват движенията ѝ. Тънкият ѝ кръст бе обхванат от широк платнен колан, който се спускаше през хълбоците ѝ и се завързваше отпред, придържайки полите ѝ прибрани, за да не ѝ пречат, когато работи в билкарника. Ръкавите на горната туника бяха дълги, тесни и обточени с красива бродерия.

— Какво искаше да ми кажеш? — попита тя.

Напрегнатият ѝ зелен поглед се отмести от мускулестото, пращящо от здраве тяло на Дънкан към повехналата сянка, в която се

бе превърнал баща ѝ. Изведнъж забеляза, че тапата на шишенцето с лекарството е извадена и погледна угрижено към Дънкан.

— Само две капки — каза той. Знаеше какво я тревожи.

Мег сви устни.

— Вече изпи толкова преди утринната служба.

И тримата знаеха, че отварата е много силна. Шест капки от нея бяха достатъчни да приспят дълбоко всекиго. Три пъти по толкова можеха да убият здрав човек. А баща ѝ беше с крехко здраве и трябваше много да внимават по колко лекарство му дават.

— Няма значение — изръмжа Джон. — Ако ми е писано да умра, нека бъде тъй. Чуй ме добре, дъще на Ана от друидите. Ще се омъжиш утре, преди пиршеството.

— Какво пиршество? — гневно възкликна Мег. — Дънкан е забранил на пазача на дивеча да...

— Мълчи! — Джон се закашля отново, но този път по-слабо. — Когато свещеникът те попита дали си съгласна да се омъжиш, ще кажеш не.

— Но...

Джон не обърна внимание на опита и да се възпротиви, а продължи да говори заедно с нея. Гласът му беше сух и изнемощял, но както очите и тялото му, пламтеше, запален от трескавост, която се доближаваше до лудостта.

— Когато откажеш, норманците ще се объркат — каза той. — Дънкан ще ги удари и те ще бъдат мъртви. Тогава ти ще се омъжиш за Дънкан преди още кръвта по плочите на параклиса да е изсъхнала.

— Не мога да повярвам на ушите си — прошепна Мег. Слисана, тя погледна Дънкан. Лешниковите му очи бяха студени като ахати. Явно бе, че не ще получи помощ от него.

— Преди шест години църквата се противопостави на брака ни — извика тя. — И с основание, Дънкан. Ти си наполовина мой брат!

Думите ѝ бяха последвани от продължително мълчание, нарушавано само от накъсаното, тежко дишане на стареца, чийто живот бавно гаснеше.

Дънкан го погледна.

— Кажи ѝ — каза Джон.

Дънкан се обърна неохотно и се взря в напрегнатия смарагдов взор на жената, която в действителност нямаше никаква кръвна връзка

с двамата мъже в стаята.

— Сладка Меги, аз съм най-много твой доведен братовчед.

— Глупости — тросна се тя. — Ти си незаконен син на Джон от Блаторн. Няма човек, който да не го знае.

— Да, аз съм негов син. Но ти не си му дъщеря.

Мег политна назад като зашеметена. После се овладя и гордо изправи рамене.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

Преди Дънкан да успее да обясни, думата взе Джон.

— Майка ти беше трудна, когато се оженихме — каза той без заобикалки: — Ти може да си дъщеря на някой от доведените ми братя. А може и да си изчадие на някой от ратаите. Все ми е едно — кучката е мъртва, а и аз скоро ще си отида.

— Не ти вярвам — възкликна Мег. — Можеш да заблуждаваш свещениците с лъжи и злато и да изкушаваш Дънкан с обещания, които не си в състояние да изпълниш, но мен не можеш да излъжеш. Аз съм дъщерята на Блаторн. Сигурна съм в това така, както съм сигурна, че растенията в градината ще надигнат глави към слънцето!

Джон се помъчи да се надигне, но успя единствено да се обърне на една страна, за да може да гледа в очите момичето, чието раждане бе най-тежкото оскърбление, понасяно от този горд саксонски тан.

— Погледни ме, друидска вещице — яростно каза той. — Искam на смъртния ми одър най-после да узнаеш истината. Ти не си от моята кръв. Дънкан е от нея. И напук на намесата на английските крале и коварството на друидските жени моят син ще наследи земята ми.

Този път Джон не лъжеше и Мег го усети. Почувства, че се задушава. Че цялото й същество се вледенява. Тялото й потрепери. Открай време знаеше, че баща й не я понася. А сега знаеше и причината.

— Синът ти ще наследи само смърт — каза тя с тих но ясен глас.

— Не желая да слушам клетвите ти, вещице! — изсъска Джон.

— Клетви? Каква глупост — рязко отвърна Мег. — Това е просто здрав разум.

Тя се обърна към Дънкан, който я гледаше със злощастно изражение.

— Съжалявам, малка моя — каза той. — Не исках да го узнаеш по този начин.

— Дали съм незаконородена, или не в момента е без значение. Послушай ме, защото Джон е вече в прегръдките на смъртта и не го е грижа за живите.

— Меги...

Мег вдигна ръце на кръста си и го прекъсна гневно.

— Стига с това „Меги“, Дънкан от Максвел. Бих се заклела, че имаме кръвна връзка, защото съм напълно неподатлива на твоя шотландски чар!

Устните на Дънкан се изкривиха в усмивка.

— Така е. Затова те харесвам толкова много. Ще се разбираме чудесно като мъж и жена.

— По дяволите! — процеди през зъби Мег, с което шокира и двамата мъже. — Джон е тежко болен и това извинява глупостта му. Но твоето извинение какво е, Дънкан? Нима амбицията е помрачила разсъдъка ти така, както смъртта е помрачила неговия?

Дънкан понечи да каже нещо, но тя продължи да говори с глас, който бе едновременно гневен и умоляващ:

— Крал Хенри няма да остави вероломното убийство на своите рицари безнаказано. Великите барони също ще...

— Те са заети на юг с келтите — прекъсна я рязко Дънкан, — освен ако не се бият помежду си или не заговорничат срещу краля. Веднъж се опитаха да завладеят северните земи. И се провалиха.

— Нямаха причина да упорстват. На юг ги чакаше по-лесна плячка.

— Именно. Те няма...

— Напротив! — разпалено извика тя. — Ти ще им дадеш повод!

— Не по-сериозен от предишния. Но тогава бързо се отказаха.

— Отговори ми на един въпрос, Дънкан — каза Мег с убийствен тон. — Ако някой разбойник отсече дясната ти ръка, няма ли да забележиш това и да подириш отплата?

— Да, но аз не съм английския крал.

— А, значи все пак си забелязал. Добре би било да не го забравяш, докато планираш убийството на норманските благородници.

— Меги...

— Норманските барони се карат помежду си само защото им липсва по-интересна игра — продължи Мег. — Убий Доминик льо Сабр и ще им осигуриш възможно най-добрата игра. Война.

Дънкан сви рамене.

— Игра, която ще спечелим ние.

— Няма да спечелиш! Защо не можеш да го проумееш, след като дори аз го разбирам?!

— Ти си момиче с нежно сърце и не разбираш нищо от войни. — Дънкан се усмихна. — Още едно от твоите достойнства, Меги.

— Запази си ласкателствата за слугините — сръза го тя. — Мен не можеш да ме подлъжеш толкова лесно. И краля на Англия не можеш. Когато новината за тази касапница стигне до Лондон, кралят и неговите барони ще се обединят и ще донесат на земите ни такова опустошение, че за него ще се говори още поне хиляда години! Ти разполагаш само с дванадесет рицари...

— Шестнадесет.

— ...и с банда изверги, които не умеят нищо друго, освен да избиват жени и деца.

— Достатъчно! — извика Дънкан.

— Не! Достатъчно ще бъде, когато проумееш, че не можеш да победиш!

Дънкан склочи ръце около раменете ѝ и я прикова на място. Тежките му слова заваляха като камъни.

— Разбери едно — рязко каза той. — Ако се омъжиш за това норманско копеле, ще бъда принуден да се погрижа правата, които ми се полагат по рождение...

— Не! — изкрещя яростно Мег. — Незаконните деца нямат права по рождение!

— ...да преминат в други ръце — продължи безмилостно Дънкан. — А заедно с тях и зеленооката друидска вещица, която васалите на Блаторн обичат повече от всичко на света, като изключим бог. Тъкмо това, а не толкова английският крал, е причината Джон да не те обезнаследи. Ако го беше сторил, васалите щяха да захвърлят плуговете и ралата и да побягнат от тази земя все едно, че е прокълната.

Пребледняла и разтреперана, Мег се помъчи да се освободи от хватката му. Но той изобщо не обръщаше внимание на усилията ѝ.

— Знай това, лейди Маргарет: аз ще имам земя и съпруга от благородно потекло, която да ми роди наследници. Все едно дали ще

трябва да убия десет или десет хиляди нормански рицари, но аз ще имам земя.

Потресена, Мег се изтръгна от ръцете му. Разкъсваше се между съчувствието, което изпитваше към своя приятел от детинство и към стремежа му да заеме достойно място в този свят, в който нямаше място за незаконородени деца, и увереността си, че плановите му ще унищожат земята и васалите, които толкова обичаше. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти искаш от мен да удавя Блаторн в кръв — прошепна тя.

— Искам от теб да не се омъжваш за един жесток нормански лорд. Толкова ли е много?

Единственият отговор на Мег бяха сълзите ѝ.

— Не искам услуги от една друидска вещица — изръмжа яростно Джон. — Заповядвам ти, Маргарет. Аз съм господар на тази крепост и ти си под моята власт точно толкова, колкото и глиганите, които ровят корени из горите ми. Или ще се подчиниш, или ще окайваш деня, в който си се родила, също толкова често и горчиво, колкото го окайвам аз!

— Не се тревожи, Меги — нежно каза Дънкан, като подръпна една от дългите ѝ плитки. — Ще се погрижа да не ти се случи нищо лошо в църквата.

Мег затвори очи и с усилие овладя желанието си да закреши отчаяно срещу безумните амбиции на мъжете, които я заобикаляха. Да позволи живота и тялото ѝ да бъдат използвани като залог за мира, налаган от английския крал, бе тежък, но обичаен дълг за една благородна дама.

Но да позволи живота и тялото ѝ да бъдат използвани за започване на война — не, това не можеше да понесе.

— Не мога — каза тя.

— Ще го направиш — просъска Джон. — После прави каквото искаш. Все ми е едно дали ще станеш съпруга на Дънкан или курва на неговите рийвъри.

— Лорд Джон... — поде наскърбено Дънкан.

— Мълчи! Всяка друга ще е по-добра за твоя съпруга от това зеленооко друидско изчадие! Съгласих се да поискам от вещицата да стане наш съюзник само защото ти настоя. Тя отказа. Затова сега върви и кажи на твоите воители да хващат оръжията и да убият...

— Не! — извика Мег. — Татко...

— Аз не съм твой баща.

Задъхана, тя отчаяно се опитваше да намери изход от капана, в който я бяха вкарали Дънкан и Джон.

Но изход нямаше. Мег сплете пръсти и заби нокти до кръв в дланите си.

— Аз... — започна тя, но гласът ѝ се прекърши.

Двамата мъже я наблюдаваха с лешниковите си очи — толкова еднакви и все пак различни. В очите на Джон имаше омраза, идваща още от времето, когато съпругата му го беше измамила. В очите на Дънкан имаше надежда, идваща още от времето, когато бе узнал кой е истинският му баща.

— Меги? — тихо попита Дънкан. Мег сведе глава.

— Ще сторя това, което трябва — прошепна тя.

Мег излезе от стаята на баща си толкова бързо, че вълненото ѝ наметало се вееше и плющеше зад гърба ѝ. Имаше да свърши толкова много работа, преди да избяга от замъка. Първо трябваше да приготви достатъчно лекарства за васалите, които се уповаваха на нейната помощ. После трябваше да измъкне храна и завивки, които да ѝ стигнат за около две седмици.

А после какво, питаше се тя.

Нямаше отговор на този въпрос. Но знаеше едно: всяка друга участ бе по-добра от тази да се превърне в камъка, върху който щеше да бъде посечен обичният ѝ Блакторн.

Мег се втурна презглава надолу по стръмната спираловидна стълба, разлюлявайки пламъците на свещите. Щом стигна до големия салон, насреща ѝ изскочи Едит и понечи да я спре, макар да бе повече от очевидно, че господарката ѝ бърза.

— Милейди...

— Не сега — прекъсна я Мег.

— Но лорд Доминик иска...

— По-късно. Имам да приготвям лекарства.

Слисана от резкия ѝ тон, Едит се закова на място, останала като никога без думи, и се загледа след бързо отдалечаващата се фигура на своята господарка.

Мег ускори още повече крачка, сякаш се боеше, че Едит може да я последва. На приземния етаж, слава богу, имаше само слуги. Тя позабави ход, но при все това наметалото ѝ продължаваше да се вее след нея като знаме.

Малки, тъмни помещения, прилични повече на обори, отколкото на стаи, се откриваха от двете страни на коридора, по който вървеше. Въздухът бе просмукан с мириса на струпаните корени и бурета с ейл, на качетата с осолена и опушена риба и змиорки, на закланите птици, провесени с краката нагоре. Сред всички тези хранителни миризми се долавяше сухият, богат аромат, идващ от билкарника, който бе създала

лейди Ана, за да има къде да суши тревите си и да приготвя своите лекарства.

Мег пазеше ярки спомени от своята майка. В повечето от тях тя се виждаше застанала в билкарника или в градината с Ана и заслушана в напевния ѝ глас, който обясняваше коя билка каква е и какви свойства има да лекува и да успокоява леките болки или тежките страдания в живота на хората. Билкарникът, градините и банята бяха изградени по изричното настояване и указания на Ана, защото и трите неща бяха много важни за ритуалите и въобще за живота на всеки, възпитан в духа на друидските традиции.

До входа на билкарника имаше две маси за късане, трошене и стриване на прах на листата, стъблата, цветовете, корените и кората на растенията — всички те се използваха за приготвянето на лекарствата. Зад масите бяха старателно подредени множество сандъчета, гърненца, купи, чукала и хаванчета, ножове и лъжици.

Дванадесет стъпки по-нататък по склона, върху подпори от камък и дърво се издигаха полица след полица, отрупани с билки, които се сушаха или просто се съхраняваха далеч от слънчевите лъчи. Имаше и множество легени, които чакаха да бъдат напълнени с прясна вода от извора в центъра на крепостта, защото водата стоеше в основата на повечето друидски ритуали.

Мег задиша дълбоко, за да се изпълни с познатата смесица от аромати и да прогони от себе си зловонния дъх на болничната стая. Не след дълго ръцете ѝ престанаха да треперят, а ледената буца в стомаха ѝ започна да се топи. Колко обичаше спокойната ведрост и изобилието, които царяха в това място, обещаващо облекчение на хиляди страдания, изцеление на хиляди болни.

Но нито една от тези билки не помага срещу война, нито срещу глада и кръвопролитията, които носи тя.

При тази печална мисъл Мег усети как тялото ѝ отново се вледенява.

— Не мога да хвърля хората си в тази касапница — прошепна тя, като се огледа из билкарника с очи, които навсякъде съзираха само катастрофа. — И то за какво? За нищо! Дънкан не може да победи. Мили боже, накарай го да проумее това!

Но още докато изричаше тези молитвени слова, Мег знаеше, че те няма да ѝ помогнат. Дънкан искаше всичко или нищо — или

Блакторн, или смърт.

— О, Дънкан — прошепна тя, като хвана лицето си в шепи. — Не искам да умираш. От всички, които познавам от детинство, единствено ти, мама и старата Гуин сте ме обичали истински... Какво да правя?

Отговорът отекна в съзнанието ѝ съвсем ясно, сякаш Ана бе още жива: Направи това, което можеш, дъще. Останалото остави на бога.

След миг Мег се изправи, изтри сълзите си и се помъчи да се съсредоточи над нещата, които винаги ѝ бяха носили успокоение. Едно от любимите ѝ занимания бе да прави ароматни букети от билки, които не само доставяха наслада на сетивата, но и прогонваха вредните животинки от дюшеците и сламениците. Трябваше да се погрижи и за жената на Хари, която караше тежка бременност, прикована бе на легло и имаше нужда от лекарство за облекчаване на болките ѝ.

Всичко, от което се нуждаеше Мег, ѝ бе под ръка, защото до вчера бе приготвяла букети от билки за дюшека на брачното си ложе, който все още не беше напълно готов, дюшека, на който трябваше да легне като девица и да се събуди на следващата сутрин като жена.

Неволно в съзнанието ѝ изникна образът на Доминик, чиито пръсти галеха сокола толкова ласкаво, че бяха успели да укротят свирепата птица. Още тогава Мег се бе запитала какво ли е да те докосват тъй внимателно. В своя живот тя бе познала твърде малко нежност от човека, който се бе оказал неин баща само на книга.

Освен това макар да бе разбрала, че нежността на Доминик е продиктувана единствено от неговата хладна тактическа преценка, че този е най-краткият път към постигане на целта, ласките му бяха събудили у нея копнеж да бъде докосвана отново по същия начин.

Ако бях решила да остана и да се омъжа за него, дали Доминик щеше да се държи с мен като със сокол или като с враг, който трябва да бъде победен? Мег си припомни как Доминик бе прокара върха на езика си по долната ѝ устна — един допир, лек като дихание, една милувка тъй сладка и неочаквана, че дори споменът за нея я караше да тръпне. Никога не бе изпитвала подобно усещане. Никога, дори и насън, не си бе представяла, че е възможно.

Ако бракът носи такива дарове, не се учудвам, че с времето жените привикват с него.

После обаче тя си спомни и думите на Доминик към младото момиче от птичарника, което той най-спокойно бе предложил да купи.

Малка соколице, бракът няма нищо общо с това.

За Доминик женитбата беше въпрос на изгода и сметки. И нямаше нищо общо с надеждата на друидите, още по-малко — с любовта между мъж и жена.

Една от купите се прекатури изпод внезапно разтрепераните ръце на Мег и изсушените листа се пръснаха като ято патици, съзрели сянката на сокол над главите си.

— Момиче, ако не внимавааш, ще те пратя да плевиш градината, както когато беше на шест години.

Гласът на Гуин накара Мег да подскочи, разпилявайки още билки.

— Да не си болна? — попита старата жена. Тонът ѝ изведнъж бе станал загрижен, вместо укорителен.

— Не. Просто... — Гласът на Мег секна.

— Просто какво?

— Несръчна.

— Ха! По-скоро ще река, че котките в Блаторн лаят, отколкото че ти си несръчна.

Мег се усмихна, обърна се и прегърна старицата с обич, която трудно можеше да бъде изказана с думи. Познаваше съсухреното лице на старата Гуин, нейната бяла коса и избледнелите ѝ зелени очи като пръстите на ръцете си.

— Какво има, дете? — попита Гуин.

— Баща ми... — поде Мег, но думите замряха в гърлото ѝ при спомена за грубите думи на Джон, с които бе отрекъл, че е неин баща.

При споменаването на Джон, последвано от мълчание, светлозелените очи на старата Гуин се отместиха към полицата, където за всеки случай пазеха второ шишенце от неговото лекарство. Полицата беше празна.

— По-зле ли е? — попита тя.

— Не бих казала.

— О, пък аз реших, че щом е изпил и второто шишенце с лекарство, сигурно е много зле.

— Второто ли? — Мег погледна през рамо и се сепна. — Няма го!

— Значи не си му го занесла ти?

— Не.

Мег изтича разтревожено до масата и разрови съдовете по нея, но не намери нищо друго, освен листа и изсушени цветчета. Сетне прегледа набързо и полиците, но липсващото лекарство го нямаше и там.

— Странно — измърмори тя.

После излезе в коридора, грабна една голяма свещ от поставката ѝ, върна се с нея в билкарника и под смръщения поглед на Гуин се зае да огледа вече старателно всички ниши и полици, всички сандъци и легени в помещението.

Но търсенето беше напразно. Обзе я нов прилив на страх, двойно по-силен от този, който бе изпитала в стаята на лорд Джон.

— Изчезнало ли е? — попита Гуин.

— Да. А заедно с него и противоотровата. Може би Дънкан ги е взел. Сутринта, докато аз бях в птичарника, Джон е имал пристъп на силна кашлица.

Старата жена измърмори нещо на своя старинен език, но Мег не можеше да каже дали е било проклятие или молитва, защото не чу добре думите ѝ.

— Това не ми харесва — каза Гуин вече по-разбираемо и погледна Мег. — Не казвай нищо на никого. Не ни трябва нови грижи.

Мег кимна.

— Да.

— Можеш ли да приготвиш още? — попита Гуин.

— От самото лекарство — да. Имам достатъчно семена. Но с противоотровата ще ми бъде доста по-трудно. Билката, която ми е нужна, расте само по диви места, а тази година разоряхме всичко с надеждата за по-добра реколта.

Гуин изпъшка и разтърка кокалчетата на ръката си.

— От влажния вятър е — каза нежно Мег. — Взе ли от лекарството, което ти приготвих?

Старата жена сякаш не я чу.

— Гуин?

— Сънищата ми са неспокойни, но не заради вятъра — прошепна тя.

По гръбнака на Мег се плъзна ледена тръпка. Тя замълча и зачака да чуе какво е съзряла старата друидка в странния свят, който виждаше само насън.

Туй, що е написано в миналото, става бъдеще. Никой, ни лорд, ни васал, ще избяга от него. Духат ветровете на промяната и носят зов на боен рог и вълчи вой.

Гуин премигна замаяно, когато видението изчезна, видя изражението на Мег и въздъхна.

— Кажете ми за баща си — каза тихо старицата.

— Той твърди, че не е мой баща.

За изненада на Мег Гуин се усмихна. Но в тази усмивка нямаше топлота, нито радост. Въпреки напредналата си възраст, старата друидка имаше свършено здрави и равни бели зъби. И в този миг блестяха с вълчи блясък. Опасен блясък.

— Сигурно те е заплашил, че ще те лиши от наследство и ще даде всичко на Дънкан? — попита тя.

— Само ако не се омъжи за Дънкан.

— Ами Доминик льо Сабр?

— Той трябва да бъде пронизан в мига, в който застанем пред олтара — отвърна без заобикалки Мег.

Дъхът се процеди през зъбите на Гуин с тихо свистене.

— Църквата никога няма да одобри това.

— Църквата ще бъде доволна да получи едно ново абатство.

— Твърде ниска цена за толкова жестоко вероломство.

— Всъщност не е — мрачно каза Мег. — Църквата всячески се опитва да ограничи властта на Хенри. А Дънкан ще гледа да засвидетелства почит към църквата, не толкова към краля. Никой няма да поиска отлъчването му. Джон явно си дава сметка за това, щом дори аз мога да го предвидя.

— Да, Джон е умен мъж, мътните да го вземат — измърмори Гуин. — Де да беше и малко по-милостив.

— В момента единственото, което го вълнува, е да се погрижи неговият син да наследи земите му.

Гуин поклати глава.

— А ти, друидска дъщеря? Съгласи ли се да вземеш Дънкан?

— Отказах.

— Добре.

— Тогава Джон нареди на Дънкан да се заеме незабавно с избиването на норманците...

Старицата вдигна глава и се послуша.

— Откъм двора не се чува нищо, само гласовете на момите, които си разказват за своите любими.

Мег си пое дълбоко дъх и разпери ръце.

— Казах му, че ще сторя това, което трябва.

В стаята стана толкова тихо, че се чуваха дори недоловимите звуци от езичетата на пламъците, които ядяха восъка на свещите. Гуин въздъхна тежко.

— Вярно ли е? — попита след дълго мълчание Мег.

— Че не си дъщеря на Джон?

— Да.

— Вярно е — кимна старицата. — Той не ти е баща. Неговият доведен брат беше хубав и засмян мъж. Месец преди сватбата си Ана отиде при него.

— Защо? — възкликна шокирано Мег.

— В сърцето ѝ нямаше любов към Джон, но тя знаеше, че трябва да се роди наследник на друидския вълк.

— Наследник на друидския вълк? — повтори Мег. — Какво означава това?

— Мъж мъдър и смел, който ще донесе мир в земите ни.

— Аха, митичната мъжка рожба на друидите. Но вместо това съм се родила аз. Жена. Какво разочарование.

Старата Гуин се усмихна и я погали по бузата. Ръката ѝ беше нежна и суха като пламък на свещ.

— За Ана ти беше като дар от бога, Мег. Тя харесваше брата на Джон, но не го обичаше. Към Джон не изпитваше нито любов, нито страст. Но теб обичаше много. Затова остана с Джон, докато и васалите не те обикнаха.

— И тогава е отишла в онзи обитаван от духове лес, за да не се върне повече.

— Да — простичко отвърна Гуин. — Това бе най-доброто за нея, Мег. Адът е нищо в сравнение с онова, което трябваше да понася като съпруга на лорд Джон.

Старицата извърна глава и обходи билкарника със замислен, немиждащ поглед.

— Ще ми се сега бог да благослови и нас с милостта си — прошепна тя след малко. — Но се боя, че когато най-послед се роди мъжът, достоен да носи друидския вълк, не ще има какво да наследи, освен прах и пепел.

— Какво представлява този друидски вълк? — объркано попита Мег. — Чувала съм васалите да го споменават шепнешком, но щом видят, че съм наблизо, винаги мълкват.

— Тока. Тока, направена преди хиляда години.

— Как изглежда?

— Вълча глава, изсечена от сребро. Очите ѝ са от безцветни скъпоценни камъни, които са толкова твърди, че не можеш да ги одраскаш дори със стоманено острие — каза Гуин. — Голяма е колкото мъжка длан.

— Никога досега не си ми казвала за нея.

— Не се е налагало.

— А сега? — попита Мег.

— Идват нови времена. Умната жена се надява на най-доброто и се подготвя за най-лошото.

— И кое е най-лошото?

— Войната. Гладът. Болестите. Смъртта.

Мег потръпна. Старата Гуин бе произнесла гласно най-черните ѝ страхове.

— А най-доброто? — прошепна тя.

— Мъжът с друидския вълк да донесе мир.

Мег си представи своята страна цъфтяща от благоденствие, неразтърсвана от сражения и в сърцето ѝ трепна искрица надежда. Подобно чувство бе изпитала в птичарника, докато гледаше как Доминик гали сокола с изключителна нежност.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за токата — настоя тя.

— То е съвсем малко.

— Все е по-добре от нищо.

Гуин се усмихна лекичко. Но когато заговори, усмивката ѝ изчезна.

— От незапомнени времена нашите вождове са носели друидския вълк. И докато го носели, в земите ни царели мир и благоденствие.

— Какво е станало после?

— Братова завист. Съблазнена жена. Изневяра.

Мег се усмихна мрачно.

— Звучи ми доста познато.

— Друидите са хора като всички останали. Вождът бил убит от засада. Токата била открадната от плаща му.

Мег мълчеше, очаквайки да чуе още. Гуин не каза нищо повече.

— И тогава? — нетърпеливо попита Мег.

— От този ден насетне започнали войните. И от този ден насетне друидските жени зачеват много рядко, защото в живота им има твърде малко радост, а без радост и наслада нито една друидка не може да бъде оплодена от мъжкото семе.

— Щом този талисман е толкова важен, защо хората от племето не са го потърсили?

Старицата сви рамене.

— Търсили са. Но са намирали само завист и алчност. Токата така и не била открита. Говори се, че е скрита в една от древните могили близо до планината, пазена от духа на прелюбодейката.

Мег изпита странното усещане, че старата друидка не ѝ казва всичко. Понечи да я попита, но щом погледна в очите ѝ, разбра, че няма да узнае нищо повече.

— Да можеше да имам тази тока сега — въздъхна тя.

— Не си го пожелавай.

— Защо?

— Защото в момента е все едно дали би дала талисмана на Доминик льо Сабр или на Дънкан от Максвел — земите на Блаторн ще бъдат напоени не от бистра вода, а от кръв.

От гърдите на Мег се изтръгна сподавено възклицание.

— Боя се, че си права. Бедният ми народ! Когато се води война, благородниците може да спечелят или да загубят, но обикновените хора винаги губят.

— Да — прошепна Гуин. — Винаги.

— Защо мъжете не могат да проумеят, че тази земя се нуждае от лечение, а не от нови рани? — извика Мег.

— Те не са друиди и не разбират водата и растенията. Разбират само огъня.

— Планът на Джон означава разруха за Блаторн и за хората му — каза Мег. — Ако напролет посеем кръв вместо семена, зимата ще

умори от глад и малкото оцелели.

— Да. Ако крал Хенри не ги избие преди това. Изпълни ли Джон своя замисъл, кралят и неговите велики барони ще сринат Блаторн до основи. Камък върху камък няма да остане.

Мег затвори очи. Имаше по-малко от един ден да намери начин да спаси земята и хората, които обичаше повече от всичко на света.

— Какво ще правиш, Мег?

Мег се взря в старицата, която сякаш бе прочела мислите ѝ.

— Ще предупредиш ли норманския лорд? — попита Гуин.

— Защо да го предупреждавам? Би било много по-милосърдно — и по-бързо — да дам на Дънкан смъртоносна отрова. Няма да понеса да го видя увиснал на бесилката. Или застигнат от още по-жестока смърт. Не. Няма да мога. — Тя стисна решително устни. — Освен това смъртта на Дънкан няма да промени нищо. Рийвърите ще се нахвърлят върху норманците, за да дирят мъст, и Блаторн ще бъде унищожен.

Гуин кимна.

— Ти си истинска дъщеря на майка си, Маргарет. Умна и с милостиво сърце. Какво смяташ да правиш? Да избягаш в гората?

— Как се досети?

— Майка ти постъпи така. Но на теб това няма да ти помогне. Дънкан е не по-малко умен от теб.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мег.

— Поставил е стражи при портата. Ти си пленница и крепостта е твойт затвор.

Доминик, който се обличаше с помощта на своя валет Джеймсън, чу, че брат му влиза в стаята, и вдигна глава. Беше се загърнал в наметало, за да се стопли, а току-що избръснатото му лице бе още мокро. Косата му беше подрязана късо, за да се побира под шлема, а брадата му я нямаше. Но без брада Доминик изглеждаше още по-страховит, защото сега неговите изсечени скули и сурово сключените му черни вежди изпъкваха още по-ярко.

— Привършиха ли всички приготовления? — попита той, докато подсушаваше лицето си.

— Параклисът е готов — отговори Саймън. — Твоите рицари те очакват, за да застанат заедно с теб пред бог и пред саксонската сган, а воините чакат с нетърпение сватбения гуляй, за да опитат от местните ястия и жени.

— А невестата? — попита Доминик. — Някой виждал ли я е?

— Не. Затова пък компаньонката ѝ е навсякъде. Щура се като муха без глава и гълчи всички наред: перачките — заради някаква дреха, която не била изсъхнала, шивачката — заради някакъв зле защит подгъв, обувчаря — заради някакви обувки, които били твърде корави за благородни нозе.

Доминик изръмжа недоволно и се зае да търка тялото си с кърпата.

— Изглежда няма да се наложи да измъквам лейди Маргарет насила от покоите ѝ — каза той.

— Надявам се, че ще се облече добре — измърмори Саймън след известно мълчание.

— Няма значение. Не се женя за дрехите ѝ.

— Да, но булката трябва да бъде най-добре облечената жена на една сватба, нали?

Доминик вдигна въпросително черната си вежда.

— Мари се е нагиздила в алената коприна, която ѝ подари — ухили се Саймън. — А на главата си е сложила златната диадема с

рубините, която ѝ даде в чест на падането на Йерусалим.

— Ако лейди Маргарет иска такива дрънкулки, ще трябва да се държи по-любезно със своя съпруг — измърмори под носа си Доминик и гневно захвърли кърпата на масата. — Много по-любезно!

Саймън се изкикоти.

— Може би трябва да я пратиш на обучение при Мари.

Доминик не му обърна внимание, а се обърна към валета си.

— Не това — каза му той. — Ще ми трябва по-солидно облекло. Облечи ме като за битка.

— Сър? — изненадано възкликна Джеймсън.

— Ризницата — нетърпеливо каза Доминик. Балетът го изглежда втрещено.

— За собствената ви сватба?

Погледът на Доминик накара голобрадото лице на момчето да пламне от смущение. То побърза да извади от скрина меките кожени долни дрехи на господаря си, а след тях и металните гривни, предназначени да предпазват глезените на Доминик от удари по време на битка.

С едно отсечено поклащане на главата Доминик отказа гривните. Джеймсън кимна с облекчение и отиде до скрина за кованата ризница. Тя бе разцепена отпред и отзад, за да позволява на Доминик да язди, и беше много тежка. При всяко движение преплетените метални халки пееха тихичко песни за битки и смърт.

— По дяволите — измърмори Саймън, докато наблюдаваше как валетът закопчава гъвкавата ризница върху здравето тяло на брат му. — Никога не съм чувал жених да е ходил на сватбата си облечен в ризница.

— Може да поставя началото на нова мода.

— Или края на стара — подметна Саймън.

Усмивката на Доминик проблесна като изваден меч.

— Погрижи се и ти да се облечеш по тази мода, братко.

— И в спалнята ли ще я носиш?

— Когато човек си има работа с аджамия — сухо каза Доминик, — предпазливостта му спестява доста неприятности.

Сравнението между бъдещата съпруга на брат му и млад, току-що уловен сокол, недокосван от мъжка ръка, разсмя Саймън.

— Трудно може да се каже, че невястата ти е новооперено пиле — каза той. — Тя е само няколко години по-млада от теб.

— Истина е. Но ти забравяш, че в лова ние използваме женски вместо мъжки соколи, защото женските са не само по-едри от мъжките, но и по-свирепи от тях.

Доминик намести ризницата с едно единствено движение на мускулестите си рамене, отработено в течение на десет години по бойните полета. Тежката гугла прилепна на главата му, а лъскавите ѝ гънки засияха на плещите му.

— Свен казва, че доколкото е успял да разбере, лейди Маргарет не била толкова опасна — изтъкна Саймън. — Напротив, всички васали я обичали много заради добротата ѝ.

— Соколите винаги са добри с онези, които познават.

— Шлемът ви, сър — намеси се валетът.

— По-добре не — каза Доминик. — Гуглата на ризницата ще ми свърши работа.

Джеймсън остави тъмния метален шлем настрана с видимо облекчение.

— Джон ще присъства ли на церемонията? — попита Саймън.

— Дочух, че му приготвяли специална носилка за църквата — отговори с безразличие Доминик.

— Мечът ви, сър — каза валетът, хванал тежкото оръжие с две ръце.

Изражението на лицето му недвусмислено подсказваше, че се надява господарят му да се откаже от меча, както се бе отказал от шлема и гривните за глезени.

Но надеждите му останаха напразни. С няколко резки движения Доминик затъкна меча в ножницата. Тежестта на страховитото оръжие от лявата му страна бе станала за него толкова обичайна, колкото тъмнината за нощта.

— Наметалото ми — каза той.

След броени мигове Джеймсън вече беше извадил от скрина богато извезано наметало от дамаска. Сред пищните гънки на тъканта проблясваха весело множество скъпоценни камъни и перли. Беше наметало, достойно за крале. И беше дар от султана за рицаря, попречил на своите войници да обезчестят петте му съпруги след превземането на султанския дворец.

— Не това — каза Доминик. — Черното. То приляга повече на ризницата и меча.

Джеймсън въздъхна и замени красивата наметка с простото наметало от черна вълна. Впрочем, макар това да не се забелязваше от пръв поглед, то бе не по-малко ценно, защото беше богато обшито с кожа от самури от далечните гори на Севера, на повече от хиляда мили оттук.

Доминик го наметна на раменете си. Тежките дипли от вълна и кожа обгърнаха тялото му и само продълговатото очертание на меча или случаен отблясък от металните халки на ризницата издаваха какво се крие под тях. Валетът закопча наметалото с простата желязна тока, която господарят му носеше по време на бой.

Саймън поклати глава полуразвеселено-полусъжалително. Дори гол Доминик представляваше внушителна гледка, а в дрехи като тези бе недвусмислено предупреждение към хората от областта, че имат нов господар.

Господар, на когото трябва да се подчиняват.

— Горката невяста ще припадне от страх, когато те види — каза Саймън.

— Надявам се — измърмори Доминик.

Каза го съвсем тихичко, за да не бъде чуто. Не бе разказал на никого за срещата си с предрешената като ратайска дъщеря господарка на крепостта. Гордостта му все още бе наранена от лекотата, с която бе успяла да го заблуди.

Звънът на църковните камбани отекна над равнината, приканвайки населението на Блаторн на сватбената церемония. Преди още ехото им да е заглъхнало, Доминик вече бе напуснал покоите си в крепостта и се бе качил на коня си, който го чакаше, в двора.

Булката обаче далеч не очакваше сватбата с такова нетърпение.

— Едит, моля те престани да се въртиш наоколо като изгладнял сокол — каза Мег.

Въпреки строгите думи гласът ѝ беше нежен. За пръв път непрестанното бърборене и щуране напред-назад на компаньонката ѝ не я дразнеха, напротив — разсейваха я и отклоняваха мислите ѝ от това, което предстоеше да се случи.

Дънкан, бъди мъдър, не само смел. Разбери, че така трябва да бъде. Приеми го.

Прости ми.

— Нали чухте камбаните — каза Едит. — Време е. Побързайте, господарке.

Мег погледна водния часовник на майка си. Купата от ковано сребро с абаносова поставка и легенче за оттичане на капките се предаваше от майка на дъщеря от незапомнени времена. А заедно с нея и уменията да бъде използвана за отчитане на точното време за приготвяне на различните лекарства.

Струваше ѝ се, че само преди миг бе напълнила контейнера до горе, че само допреди миг се бе наслаждавала на сиянието на водата, прилично на лунна светлина сред девствен лес. А ето че сега в купата бе останал не повече от един пръст вода.

— Не още — каза Мег. — Виж, има още вода.

— Вие и вашите друидски чудатости — измърмори Едит, клатейки глава. — Не знам за водата, но камбаните на църквата ми подсказват, че слънцето вече се вдига на небосклона.

Сякаш за да потвърдят думите ѝ, камбаните зазвъняха отново. Мег сведе глава и докосна сребърния кръст, който лежеше между голите ѝ гърди.

— Милейди?

В ръцете на компаньонката лежеше невероятната сребриста рокля, донесена от старата Гуин в деня, в който кралят бе обявил, че лейди Маргарет от Блакторн ще се омъжи за Доминик льо Сабр. Роклята не беше нова. С нея се бе омъжила лейди Ана, а също и майката на Ана. Подобно на водата в сребърния друидски часовник прекрасната дреха сияеше с меко сияние, сякаш бе изтъкана от лунни лъчи.

Мег погледна роклята и си припомни думите на старата Гуин: *Да даде бог да родиш син.*

Питаеше се дали и сватбената рокля се е предавала като часовника от майка на дъщеря през всичките тези години и дали всяка дъщеря я е обличала с надеждата тъкмо тя да даде живот на жадувания друидски син.

Господи, моля те, дай ни мир.

— Лейди Маргарет, наистина трябва да побързаме.

Мег неохотно отмести поглед от капките, които се процеждаха отмерено в абаносовото легенче.

— Свещеникът винаги закъснява — разсеяно каза тя. — Той се облича по-старателно от която и да е булка.

— Поне от вас — със сигурност!

— Доминик се жени за Блаторн, не за мен. Дори да се появя облечена в парцали и посипана с пепел, той пак ще каже „да“.

— Въпреки това вие трябва да изглеждате по-добре от онази норманска уличница.

Мег откъсна мисли от неумолимото изтичане на водата от сребро към абанос, от капките, които се плъзгаха към черното легенче със същата необратимост, с която Блаторн се приближаваше към войната.

— Какво? — попита тя.

— Мадам Мари — измърмори Едит. Така наричаха норманката всички пленници на нейната хубост, които непрестанно се въртяха около нея и гледаха всячески да ѝ угодят. — Мъжете не откъсват очи от нея — и норманските свине, и саксонските благородници.

— Щом са като гаргите, които се лепят за всичко ярко и крещящо, нека да вървят в бърлогата ѝ.

— Те са псета, не гарги — отвърна Едит с горчивина. — Една усмивка на начервените ѝ устни, едно намигване, едно уханно дишане, едно мигновено привдигане на полите, докато се качва по стълбите — и те търчат след нея като разгонени псета след кучка. А Дънкан води глутницата.

— Ако пипне някоя болест от нейния дълбок кладенец, от който пият мнозина — спокойно каза Мег, — аз имам лек, който ще го оправи.

Едит замълча.

Мег забеляза злощастното изражение на своята компаньонка и едва сега си даде сметка за копнежа на Едит по Дънкан.

— Така е по-добре — каза тя, като докосна нежно вдовицата по ръката. — Баща ти беше благородник. Съпругът ти също. Ти заслужаваш повече от това да си наложница на Дънкан.

Едит се усмихна накриво и раздипли сребристата рокля със сръчните си, силни ръце.

— Ако не беше толкова амбициозен, аз щях да стана негова съпруга — горчиво каза тя. — Но той жадува земи, богатства и власт, а

аз не мога да му ги дам. Затова съм обречена да бъда съпруга на бедняк. Не! По-добре да съм наложница на богаташ!

— По-добре е да си неопитомен сокол, независим и от мъжете, и от златото.

— Лесно ви е да го кажете. Ей там в църквата ви очаква рицар, чието богатство в злато и скъпоценни камъни надминава три пъти теглото ви, и то с дрехите. Преди камбаните да възвестят края на този ден, вие ще бъдете една от най-богатите жени в цяла Англия.

— Това е първата блага дума за Доминик льо Сабр, която чувам от твоята уста.

— Щом човек е норманска свиня, то той трябва поне да е богата норманска свиня. Тогава свещениците ще бъдат добре заплатени за лъжите, които ще изрекат над трупа му. Дано го сполети ранна смърт, а гробът му да е дълбок като самия пъкъл!

Омразата в гласа ѝ накара Мег да трепне. Едит така и не бе успяла да прости на норманците за това, че бяха убили съпруга ѝ, баща ѝ, братята и чичовците ѝ, и че бяха отнели земите им.

Във възцарилата се неловка тишина отекна бавният ритъм на капещата вода. Звукът накара ръцете на Мег да настръхнат. Несъзнателно бе затаила дъх и бе започнала да брои безмилостните капки. Да можеше да ги спре!

Изведнъж настъпи пълна тишина.

Сребърната купа беше празна.

— Хайде — каза Мег и разпери ръце. — Да свършваме по-бързо с това.

След броени мигове тя вече беше облечена в приказната рокля, ослепителна като лунни отблясъци по речна повърхност. Едит стегна вървите на гърба ѝ и роклята прилепна към тялото ѝ. Лека като мъгла, сребристата тъкан обгръщаше нежно фигурата ѝ, очертавайки меките ѝ женствени извивки.

Когато Едит отстъпи назад, Мег се завъртя на пръсти. Полите на роклята се вдигнаха, сетне се спуснаха отново. Дрехата ѝ прилягаше съвършено, сякаш бе направена специално за нея, а не за майка ѝ или за нейната майка.

— Сигурна ли сте, че няма да сложите брошката, която ви подари лорд Доминик? — попита Едит.

— Преди сватбата си друидските девойки носят само сребро. А след сватбата — само злато. Ще си я сложа съвсем скоро.

Ако остана жива.

— Глупости — измърмори Едит. — Ще изглеждате съвсем безцветна в сравнение с норманската уличница.

Тя подаде на своята господарка много дълга, сложно изплетена верига от сребро и бистър кристал. Също като часовника, веригата бе предавана в рода ѝ от поколение на поколение. Дебела колкото кутрето на Мег и гъвкава като вода, веригата обгърна талията ѝ, кръстосана бе на хълбоците ѝ и се спусна отново отпред като сияйна гирлянда.

Краищата ѝ стигаха чак до долния ръб на роклята като два беззвучни, изящни водопада. И също като пръски във водопад вплетените в нея кристали превръщаха светлината в неуловими пъстри отблясъци, в мънички парченца от седемцветната дъга, които се появяват в миг и пак в миг отлитат.

Мег вдигна ръцете си, по които нямаше нито един пръстен, свали гребените, придържащи косата ѝ и тя се спусна по раменете и гърдите ѝ чак до хълбоците. На фона на ефирната сребриста рокля косата ѝ пламтеше като огнена страст — страст, каквато Мег никога не бе изпитвала.

— Е — промърмори недоволно Едит, — ако не друго, поне косата ви изглежда блестящо.

С тези думи тя подаде на своята господарка простата сребърна диадема, която трябваше да придържа косата ѝ изпъната назад. От вътрешната страна на диадемата бяха гравирани древни руни.

— Бих могла да забода брошката на... — започна Едит, но тутакси бе срязана.

— Не.

Мег събра косите си в дълга опашка, сетне, без да каже и дума, протегна ръка. Едит ѝ подаде сребриста пелерина, помогна ѝ да я облече и я прикачи за раменете ѝ с две сребърни катарамии. Наметката се спусна по снагата ѝ и се разля по пода зад гърба ѝ като тежка сребърна вълна.

С едно рязко движение Мег вдигна качулката на пелерината, скривайки косата си. Едит постави диадемата на главата ѝ и огледа недоволен резултата.

— Няма да можете да засенчите уличницата — каза безцеремонно тя.

— Затваряй си устата — долетя откъм прага гласът на старата Гуин. — Ти нямаш представа колко по-важни неща са поставени на карта.

Мег се извърна към вратата. При рязкото движение по роклята ѝ припламнаха сребърни отблясъци, а кристалите на веригата блеснаха, обагрени в цветовете на дъгата. Но това, което прикова вниманието на Гуин, бяха очите на Мег. Сред сребристия облак на пелерината тези очи горяха като зелени огньове.

Гуин си пое дълбоко дъх. И сведе глава в знак на почит пред друидската девойка, която стоеше пред нея, събрала в себе си толкова стародавни ритуали и надежди.

Преди обаче да успее да каже каквото и да било, църковните камбани звъннаха отново, призовавайки Мег на собствената ѝ сватба.

И на война.

Свещеният покой на дървената постройка бе пропит с мирис на тамян и благоухания. Столовете сияеха, прясно намазани с восък. От свещниците се издигаха стотици огнени езичета. Скъпите брошки, огърлици, диадеми, вериги и пръстени отразяваха танца на пламъчетата и озаряваха църквата с блясъка си подобно на звезди по небосклона.

Шотландски танове, саксонски благородници, нормански аристократи и рицари от най-различни страни стояха един до друг и се дебнеха като диви зверове, сбрани закуп от пролетното пълноводие.

Доминик обходи тълпата с мрачния си сив поглед. Както бе и очаквал, под плащовете на мъжете се виждаха мечове. Ножниците на някои от тях бяха обковани със скъпоценни камъни — знак, че оръжията в тях са по-скоро церемониални, отколкото бойни. Други обаче, също като ножницата на самия Доминик, бяха не от декоративно сребро, а от яка стомана.

Въпреки навалицата в малката църква никой не смееше да се доближи до Доминик, дори чернокосата жена, чиито богати накити и пищна алена рокля привличаха погледите на всички. Не се осмеляваха, защото във вида му имаше нещо, което напомняше хищен орел, готов всеки миг да се нахвърли върху жертвата си.

Единствено Саймън имаше кураж да се приближи до своя брат. Единствено Саймън знаеше, че при Доминик разумът владее страстите, а не обратно.

— Всичко е готово, освен булката — измърмори той, като пристъпи плътно зад гърба на брат си, за да не може да го чуе никой друг.

Доминик кимна.

— Свещеникът възпротиви ли се?

— Оплака се, че имало твърде голяма тълпа пред олтара. Аз обаче изтъкнах, че нямаме кой знае какъв избор. Не бих могъл да сложа моите хора да седнат при благородниците, нали?

Ироничният въпрос накара Доминик да се усмихне.

— Хората на Дънкан са въоръжени до зъби — отбеляза Саймън.

— Да.

— Само това ли имаш да кажеш по въпроса?

— Рийвърите са просто шайка дрипльовци.

— Но стоманата на оръжията им е доста добре закалена.

Доминик изръмжа.

— Когато се появи Дънкан, стой плътно до него. Не го изпускай нито за миг.

— Ами Джон? — попита Саймън, като погледна към първия ред, където лежеше господарят на Блаторн, загърнат в драгоценна наметка. — Каквото и да се случи, ще започне от него.

— На него не му липсва желание да ме разреже с меч си от глава до пети, но няма сила — сухо отвърна Доминик. — Докато Дънкан има и двете. Някога той е бил сгоден за лейди Маргарет.

Саймън присви очи и измърмори под носа си нещо, което би накарало добрия свещеник да подскочи, ако го беше чул.

— Трябва да се покаеш за тези греховни слова — каза Доминик, като се усмихна лекичко. — Но признавам, че и аз споделям чувствата ти към човека, който е щял без да му мигне окото да омъжи дъщеря си за своя незаконен син.

— Ами ако тя не му е дъщеря?

— Тогава защо не я е прокудил и не е провъзгласил Дънкан за свой наследник? Нима има човек, който иска земите му да отидат в ръцете на зет му, а собственото му име и род да останат без продължение поради липса на синове?

В този момент сред събраното множество настъпи оживление — булката току-що се бе появила на прага на широкия църковен портал. Трепкащото осветление създаваше впечатление, че Мег е облечена в сребърна мъгла, правеше я да изглежда ефирна като лунен лъч. Зад нея се показва грамадна мъжка фигура, която изцяло скри светлината на облачния ден, нахлуваща отвън.

— Върви — тихо каза Доминик.

Без да каже и дума повече, Саймън се отправи обратно към тълпата, скупчена около първите редове.

Тъй като Джон бе твърде немоощен, а сред роднините на наследницата на Блаторн нямаше нито един мъж, който да я отведе до

олтара и да даде обувката ѝ на Доминик, както изискваше ритуалът, символизиращ преминаването ѝ от властта на нейния баща към властта на съпруга ѝ, лейди Маргарет се придружаваше от Дънкан от Максвел.

При вида на шотландския тан, който пристъпваше самоуверено, хванал Мег под ръка, Доминик усети прилив на свирепа ярост. Това го изненада, защото никога през живота си не беше изпитвал ревност. Сега обаче изпитваше. Той и само той трябваше да стои близо до Мег, да вдъхва аромата на кожата ѝ, ухаеща на билки, да усеща топлината ѝ, да я докосва и да бъде докосван от нея.

Точно тогава Доминик видя очите на Мег и забрави за Дънкан, забрави за свещеника пред олтара, забрави за мечовете, прибрани в ножниците в очакване да бъде или да не бъде произнесена съдбовната дума. Виждаше само бъдещата си съпруга, която пристъпваше бавно към него, и полека-лека започваше да разбира болезнената надежда, изписана по загрубелите лица на простите хорица от Блаторн, вперили очи в своята господарка.

Ако пролетта беше от плът и кръв и слизаше при простосмъртните, за да прогони зимата, очите ѝ щяха да имат точно този цвят и щяха да горят точно по този начин — два зелени пламъка, озарени от надеждите на хората за ново начало.

Мег продължаваше да върви бавно по пътеката между редовете от седалки. В църквата се бе възцарила пълна тишина, но тя не забеляза това. Очите ѝ бяха вперени в чужденката, чието пищно тяло и скъпи дрехи недвусмислено показваха колко добре си е платил Доминик за удоволствието да я има. Мари не забеляза погледа на Мег, защото в същото това време самата тя бе впила жадно поглед в Доминик.

Невястата проследи посоката на този поглед и дъхът ѝ секна. Доминик я наблюдаваше, застанал в спокойна, но далеч не скриваща мощта на тялото му поза. Да, чакаше съвършено неподвижно пред олтара на църквата и следеше приближаването на своята бъдеща съпруга с нетрепващия взор на орел или пък бог. Беше облечен като нощ сред тъмнината, подобно на трепкащи звездици, проблясваха сребристите брънки на ризницата му.

Откритието, че под черния си плащ Доминик носи бойни доспехи, стресна Мег. Усети напрежението в ръката на Дънкан, която

стискаше нейната, и това ѝ подсказа, че той също е забелязал необичайната сватбена премяна на младоженеца.

Сватба или война, помисли си Мег. Кое от двете?

Беше твърде погълната от този въпрос, за да следи церемонията. Правеше всичко като насън — коленичене, изправяне, ново коленичене — под звуците на монотонните песнопения на хора. Докато в един момент не я сепна строгият поглед на свещеника.

— Повтарям, лейди Маргарет — натъртено каза той, — имате право да откажете, защото бракът е свещен съюз, в който се встъпва доброволно. Приемате ли Доминик льо Сабр за свой законен съпруг пред бога и пред хората?

Мег преглътна мъчително, опитвайки се да преодолее буцата, заседнала в гърлото ѝ.

Тълпата зад гърба ѝ зашумя възбудено, провокирана от Дънкан. Сред множеството гласове се долавяше и приглушения звън на оръжие. Мег се извърна към тъмния нормански рицар, който я гледаше втренчено, сякаш можеше със силата на волята си да я принуди да приеме.

Ала не можеше да я принуди. Нищо не можеше да я принуди.

Доминик го знаеше не по зле от нея. В живота на една жена това е единственият миг, в който нейните желания могат да осъществят или да осуетят мъжките планове.

Сватба или война?

Изведнъж ѝ стана съвсем лесно да говори.

— Да — приглушено каза тя. — Приемам този мъж за свой съпруг пред бога и пред хората.

Слисаният вик на Дънкан секна твърде бързо.

За разлика от яростния вик на баща ѝ. Но преди Джон да успее да проговори, до него вече се бе озовал един от хората на Саймън. Само един човек видя ножа в ръката на рицаря, но този човек бе самият Джон. Затова той предпочете да не прави повече възражения срещу хода на церемонията.

Дънкан също. Беше усетил хладното стоманено острие, което се плъзна през разреза на гърба на ризницата му, за да се озове между бедрата му, притиснато в мълчалива заплаха към най-уязвимата част на мъжкото тяло. Да умреш достойно в битка беше едно, да бъдеш скопен като петел бе съвсем друго.

— Не мърдай — прошепна му съвсем тихо Саймън.

Дънкан не помръдна.

— Ако не искаш да разочароваш Мари тази вечер — продължи Саймън, — а също и утре вечер, и всяка вечер отгук насетне, ще си мълчиш. Кимни, ако си ме разбрал.

Дънкан кимна предпазливо.

— Дай обувката на лейди Маргарет на моя брат, както повелява традицията — нареди Саймън. — Бавно.

Дънкан внимателно подаде на Доминик изящна малка пантофка, бродирана със сребърни нишки. И застина напълно неподвижно, дори не се обърна да провери какви са страните звуци, идващи иззад гърба му. Но и без да се обръща се досещаше, че хората му са също толкова безпомощни, и то поради същата причина — нож между бедрата.

Изад преградата, която скриваше църковния хор, се появиха тридесет въоръжени воители. Никой от тях не вдигна арбалета си, но нямаше съмнение, че оръжията са напълно заредени и готови за стрелба.

Мег погледна хората на Доминик, усети потиснатата ярост и страха, витаещи във въздуха, и разбра, че Доминик е предвидил опасността от засада в църквата.

Предвидил и взел мерки.

Вледенена от ужас, Мег зачака кръвопролитие, което неминуемо щеше да последва това подло предателство. Цялото й тяло трепереше от страх за нейните хора, а уплашените й очи бяха вперени в Доминик.

Студеният поглед на Доминик премина през църквата като зимен вятър. Никой не помръдваше. Всички саксонци и шотландци стояха като вкаменени, сякаш се бояха, че и най-малкото движение може да бъде в последното в живота им. И навярно наистина щеше да е така, защото до уязвимата им плът бе опряна норманска стомана.

— Добра работа, Саймън — каза Доминик.

— За мен беше удоволствие.

— Не се и съмнявам.

След това Доминик обърна гръб на всички и се взря в Мег.

— Тъй като моят годежен дар от злато не се оказа по вкуса ти — хладно каза той, — днес ти предлагам друг подарък: няма да убия никого от тези мъже, които ме предадоха. Приемаш ли го?

Мег кимна, неспособна да проговори.

— Мъдрият ще разбере, че господарят му е милостив, а не слаб — продължи Доминик. — Глупакът ще постави търпението ми на изпитание още веднъж. И ще умре.

Въпреки че изобщо не бе повишил глас, думите му достигнаха до всяко кътче на църквата. Разбрали, че няма да бъдат изведени навън и обесени вкупом заради своя потушен още в самия си зародиш бунт, хората на Дънкан въздъхнаха облекчено.

Мег искаше да благодари на Доминик за неочакваната му проява на милост, но нейното собствено облекчение бе толкова огромно, че чак ѝ се зави свят. Църквата се завъртя бавно пред очите ѝ, а светлините на свещите помръкнаха, сякаш някой бе спуснал воал върху лицето ѝ. Подът под нозете ѝ се залюля.

Мег нададе тихо възклицание на уплаха и протегна ръка към Доминик, за да запази равновесие.

Доминик чу приглушения ѝ вик, видя как цветът се отдръпва от лицето ѝ и преди да е паднала на земята, я вдигна на ръце. Сребристите гънки на друидската ѝ рокля прилепнаха съвсем точно към гънките на бойното му наметало, сякаш дрехата бе нарочно скроена именно за тази цел.

Доминик усети с дланта си равномерния пулс на сърцето на Мег и това му подсказа, че замайването ѝ не е нищо сериозно, а се дължи на облекчението, което бе изпитала. Той отмести поглед към свещеника.

Лицето на божия служител бе преbledняло като крин. По челото му беше избила пот. Повече от очевидно бе, че е гузен.

— Довърши бракосъчетанието — хладно каза Доминик.

— Н-не мога.

— Лейди Маргарет вече изпълни своя дълг. Изпълни и ти своя или си мъртъв.

Свещеникът се подчини. Макар гласът му да трепереше толкова силно, че думите му бяха почти неразбираеми, той успя да довърши припряно церемонията.

Гласът му достигаше до Мег сякаш безкрайно отдалеч. В главата ѝ имаше една-единствена мисъл: тя бе предала Джон и Дънкан и по този начин бе успяла да спаси Блаторн от унищожение.

Постепенно обаче започна да усеща силата и властното присъствие на мъжа, който я държеше на ръце — единствената стабилна опора в окръжаващия я свят, който все още ѝ се струваше твърде нереален. Мег вдигна очи към лицето на Доминик, опитвайки се да разгадае какво ѝ носи съдбата, която току-що бе приела — да бъде съпруга на мрачния нормански лорд.

Светлината на свещите ни най-малко не омекотяваше чертите му. Напротив, правеше ги още по-релефни, като хвърляше черни сенки под изпъкналите му скули и по изсечения ръб на челюстта му. Очите му изглеждаха ясни и безцветни като очите на легендарния друидски вълк. И всичко това бе озарено от зловещото сияние на металната ризница изпод широкото, черно като нощ наметало.

Църквата още веднъж се завъртя около Мег, но този път причината не бе у нея. Церемонията беше приключила. Доминик се бе обърнал и крачеше по пътеката между седалките, понесъл съпругата си на ръце, сякаш тя бе лека като мъглата, на която сребрилата ѝ рокля толкова приличаше.

Миг преди да прекрачи прага на църквата, Доминик се спря, за да види реакцията на обикновените хора от Блакторн, които се бяха скупчили отвън. Нямаше представа дали и те като свещеника не са искали Дънкан от Максвел да бъде техния нов господар.

При вида на мрачния нормански воин, понесъл господарката им на ръце като плячка от завладян и опустошен град, жителите на Блакторн нададоха плахи, приглушени възклицания. Мег вече бе видяла суровото изражение на Доминик и разбираше много добре колебанието на своя народ. Самата тя още не можеше да повярва, че норманският воин не е наказал Дънкан и баща ѝ със смъртта, която си бяха заслужили.

И все пак Доминик бе проявил милост. Дънкан и баща ѝ бяха живи. Шокът, предизвикан от нейното „да“, беше дал на Доминик няколко скъпоценни мига и той ги бе използвал не за да убива, а за да наложи мир.

Скрита в сянката на църковния портал, Мег докосна бузата му малко над ръба на студената метална броня, за да се увери още веднъж, че това наистина е човешка плът, а не стомана, и че самата тя все още е жива и може да почувства топлината му.

Доминик сведе поглед към очите ѝ, които грееха с ясения зелен цвят на пролетта.

— Благодаря ти, че не ги уби — промълви Мег.

— Не беше от милосърдие — рязко отвърна Доминик. — На драго сърце бих обесил хората, които планираха да въвлекат мен във война и да обрекат теб на насилствено кръвосмешение. Но нямам желание да бъда господар на една разрушена крепост.

Мег отдръпна пръстите си от лицето му като попарена.

— Джон не е мой баща.

— Тогава защо не те е лишил от наследство?

Докато произнасяше тези думи, Доминик пристъпи напред, изнасяйки Мег на бледата сребристобяла дневна светлина. Сред сбраните пред църквата васали отново се понесе напрегнат ропот.

— Хората — отвърна кратко Мег. — Те са причината.

— Какво?

— Ето какво.

И тя отново вдигна ръка към лицето му.

Този път хората от Блаторн видяха как пръстите на господарката им докосват бузата на рицаря там, където свършва металната броня и започва човешката плът. Това бе ласка, дарена свободно, без принуда от тяхната господарка на нейния съпруг.

Дори да бе пленница, тя беше пленена по своя воля.

Мощен възглас се изтръгна от множеството хора, разбрали, че тази пролет ръцете им ще сеят семена за живите, вместо да копаят гробове за мъртвите. И в своята радост те скандираха не името на новия си господар, а името на Мег.

Така докато вълните на тяхното ликуване се разбиваха в Доминик като в скала, той разбра защо Джон не бе посмял да отритне момичето, което не беше негова дъщеря.

Трапезата за васалите на Блаторн, наредена в двора на крепостта, беше чудо невиждано. Въздухът бе изпълнен с познати и екзотични аромати. В бъчвите чакаше гъсто вино и още по-гъста медовина. Имаше прясна и осолена риба, пресен и пушен дивеч, цели печени прасенца и патици върху плата от свежи зеленчуци, традиционни хлябове и питки, замесени със скъпи вносни подправки, каквито слугите в крепостта никога не бяха вкусвали. Беше трапеза, достойна за благородници. Но гостите на нея бяха простите хора от Блаторн.

Когато доближиха отрупаните маси, всеки от тях получи плитка купа, в дъното на която имаше сребърна монета и парче захаросан цитрусов плод. Възгласи на удивление и възторг се понесоха сред тълпата мъже и жени. Трудно може да се каже кое им доставяше повече радост — парите или сладкиша. Повечето хора от простолудието живееха и умираха без да са имали щастието да държат коя да е от двете скъпоценности в шепата си.

Дънкан наблюдаваше с мрачно изражение как Доминик и Мег вървят сред хората и приемат техните благопожелания. За всеки от васалите Мег имаше въпрос, добра дума или похвала. Към Доминик хората се отнасяха сдържано и с респект, с Мег се държаха радушно и топло.

Всички надежди на шотландеца, че васалите ще откажат да служат на новия си господар, угаснаха в мига, в който той видя как Доминик се къпе в отразената светлина на всенародната обич към Мег. И въпреки това, докато ги наблюдаваше, Дънкан неволно изпитваше възхищение от интелигентността на новия владетел на Блаторн и от силата и безпощадността на Доминик, грижливо скътани като меч в ножницата му, но и като него готови всеки миг да бъдат извадени и използвани.

— Какво, сбогуваш се със своите амбиции ли? — долетя иззад гърба му саркастичен глас.

И без да се обръща знаеше кому принадлежи този глас, който човъркаше гордостта му. От самото начало на сватбената церемония Саймън не се бе отделял на повече от ръка — или по-точно нож — разстояние от него.

— Брат ти е умен мъж — каза с равен тон Дънкан. — Той направи единственото нещо, което бе в състояние да спечели хората от Блаторн на негова страна.

— Пощади живота на Джон?

Дънкан поклати глава.

— Не.

— Пиршеството?

Дънкан се усмихна лекичко и отново поклати глава.

— Това беше хитър ход, по не би бил достатъчен.

— Монетите?

— Не.

— Какво тогава?

— Брат ти е успял някак си да убеди Мег, че той е единственият шанс хората ѝ да получат мир. Кога ви е разкрила планове на Джон? Снощи ли?

Саймън го изглежда учудено.

— Лейди Маргарет не е идвала при нас.

— По дяволите, не съм чак такъв глупак! Кога ни предаде Меги?

— В църквата, когато каза „да“ — тросна се Саймън. — Макар че като говорим за предателство, единственото предателство днес бе извършено от Джон. И от теб, разбира се.

— Аз съм шотландски тан — студено каза Дънкан. — Аз не падам на колене пред никого, освен пред своя крал. И този крал не е Хенри!

— Не си ли благодарен, че животът ти бе пощаден?

— Беше пощаден заради целите на лорд Доминик, не заради моите.

Саймън сви рамене.

— Естествено. Той подари живота ти на лейди Маргарет. Надявам се по-късно да не съжалява за своята щедрост.

Дънкан изглежда замислено брата на човека, който го бе победил толкова ловко. В Светите земи беше виждал и други мъже като Саймън

и Доминик — рицари, които нямаха нищо, освен своя ум и своята храброст.

Самият Дънкан беше такъв мъж.

Следващия път използвай повече ума и по-малко храбростта, посъветва се саркастично Дънкан. *Доминик го стори и виж какво му донесе това — ръката на Мег и господството над цял Блаторн.*

— Позволено ли ми е да виждам лорд Джон? — попита той.

— Доминик никога не би попречил на един син да се вижда с умирация си баща.

Дънкан го стрелна с поглед, присвил очи.

— Нима обичаш да даваш ухо на махленски клюки?

— Много — весело отвърна Саймън. — В редица случаи това предпазва от неприятни изненади. Би трябвало да си благодарен, че Доминик също се заслушва в тях.

— Защо? — горчиво попита Дънкан. — Това ме лиши от Блаторн.

— Не е вярно. Доминик беше планирал всичко още преди да дойдем в крепостта.

Очите на шотландеца се ококориха от смайване, което той не се и опита да прикрие.

— Откъде е знаел?

— Не знаеше. Просто разбираше, че ако му се готви капан, най-подходящото място за това би била самата църква. Затова се поинтересува какви са били родителите на свещеника, дали братята му са васали на Джон, дали сестрите му са омъжени за саксонци или за норманци, дали обучението му за свещеник е било платено от Джон. Не беше трудно да установим, че отецът дължи много повече на саксонците и шотландците, отколкото на крал Хенри.

Дънкан се извърна и се вторачи в Саймън като онемял.

— После — продължи Саймън, който очевидно се забавляваше — дочухме да се говори за някакъв незаконен син на Джон, рицар със смело сърце и буен нрав, отличен воин, известен като Шотландския чук, който на това отгоре бил сгоден за дъщерята на самия Джон до момента, в който кралят притиснал църквата да се противопостави на брака им, колкото и да не й се искало. Какви отвратителни неща вършат някои божии люде в името на бога.

— Амин — каза Дънкан.

Каза го съвсем чистосърдечно. Спомените за нещата, които бе виждал да правят божи люде на други божи люде по време на войните за Светите земи, щяха да го преследват до края на дните му.

— Подозирам — бавно каза Саймън, — че тъкмо тогава Доминик реши да убие Джон. Мисълта, че човек може да ожени собствения си незаконен син за собствената си дъщеря, вбеси брат ми. Впрочем същата съдба трябваше да сполети и амбициозното копеле, което е било готово да се ожени за собствената си еднокръвна сестра. Сигурни бяхме, че крал Хенри няма да възрази срещу обесването ви, когато узнае фактите.

Дънкан подсвирна тихичко с уста. Не беше подозирал колко близо продължава да бъде до смъртта.

— Меги не е моя сестра.

Сега бе ред на Саймън да се изненада. И да изпита облекчение. Дързостта и решителността на Шотландския чук го възхищаваха. Чувстваше, че при други обстоятелства двамата биха могли да бъдат приятели.

Отговорът му бе кратък:

— Радвам се да го чуя.

— Погрижи се и брат ти да го чуе.

Саймън изгледа втренчено шотландеца и се усмихна.

— Ето че започваш да схващаш — каза той, като кимна. — Не съм виждал по-свиреп и безпощаден боец от Доминик. Но той е такъв, защото смята, че войната е безумие, което трябва да бъде обезглавено колкото е възможно по-бързо. Винаги е много по-полезно да има мир, нали разбираш?

— Не, не разбирам.

— Аз също — призна Саймън.

Двамата мъже се спогледаха и се разсмяха. Чул смеха, Доминик се обърна, видя, че идва от Дънкан и Саймън и поклати глава.

— Какво има? — попита Мег.

— Брат ми и Шотландския чук.

Мег го погледна объркано.

— Смят се като първи приятели — обясни Доминик, — а преди малко в църквата бяха на косъм да се убият взаимно.

— Може би тъкмо заради това се смеят. Живи са, пролет е и в голямата зала ги очаква пиршество. Какво повече биха могли да искат

от живота в този момент?

Сивите очи на Доминик се възряха замислено в Мег. Сетне той бавно кимна.

— Много си мъдра за жена.

Тя го стрелна със зеления си поглед и каза сухо:

— Във всеки случай по-мъдра от доста мъже, уверявам те.

Едното ъгълче на устата му трепна в усмивка.

— Ще запомня това.

Двамата продължиха да вървят през двора, напредвайки бавно през тълпата васали. Изглежда всеки дребен земевладелец, ратай, крепостен селянин и парик държеше да се увери лично, че Мег е добре. В края на множеството нетърпеливо чакаше Едит.

— Какво има, Едит? — попита я Мег. — Ела.

Васалите се разделиха на две, за да направят път на вдовицата. Към нейните дрехи дневната светлина не бе тъй милостива, както към дрехите на Мег. Изтритата ѝ от носене пелерина показваше недвусмислено бедността на Едит — а и на самия Блакторн.

— Лорд Джон се чувства доста зле от цялото напрежение на този ден — каза вдовицата. — Той би желал да произнесе сватбения тост час по-скоро.

За миг Мег затвори очи. Обземаше я ужас при мисълта, че трябва да се изправи срещу яростта на Джон.

Доминик забеляза нейното колебание, пхна ръка под пелерината ѝ и я прегърна през кръста. Топлината, която крехкото ѝ, гъвкаво тяло излъчваше през фината сребриста тъкан, накара кръвта му да пламне.

— Кажи на Джон — каза той, — че скоро ще бъдем при него.

Едит го погледна стреснато. Изражението му даваше ясно да се разбере, че е най-добре да свиква да получава заповеди от него. Тя кимна припряно и си запробива път през тълпата. Скоро вече се изкачваше по стъпалата към входа на кулата. Бледооранжевата ѝ рокля и дългата ѝ руса коса се открояваха ярко на фона на влажната каменна крепост.

Доминик сведе поглед към помръкналите очи на Мег и отгатна причината за безпокойството ѝ.

— Ти си моя съпруга. Аз пазя онова, което ми принадлежи. Вече няма защо да се страхуваш от амбициите на баща си.

Дългите тъмнокестеняви ресници на Мег се спуснаха за миг, скривайки очите ѝ. Питаше се дали Доминик ще мисли по същия начин, когато разбере, че е бил впримчен в брачен съюз с една друидка със съмнителна плодовитост.

— Само не се опитвай да ме мамиш отново така, както стори в птичарника — студено добави той. — Пред мен никакви номера не минават повторно.

— Тогава появата ти ме стресна. Не бях облечена подходящо за среща с бъдещия си съпруг. Освен това баща ми беше забранил да се срещам с теб преди сватбата.

Въпреки че в този момент не гледаше към Доминик, Мег усещаше как той претегля думите ѝ много внимателно — също както мливарят претегля зърното, преди да го смели на брашно. Обзе я уплах. Доминик бе силен и могъщ. Ако решише да я бие, тя нямаше какво да стори, нямаше къде да избяга. Беше досущ като своята майка.

В капан.

След миг Мег постави длан върху свитата му ръка и вдигна очи към него, успяла отново да овладее страховете си. Най-важната ѝ цел беше постигната: Блакторн бе спасен от унищожителна война. С останалите трудности все някак щеше да се справя. Надяваше се, че в живота Доминик ще проявява повече сдържаност, отколкото проявяваше в битките.

Двамата се изкачиха по каменната стълба, водеща към кулата, и се обърнаха назад, за да приемат последната вълна от поздравления от народа. Щом влязоха в тъмното преддверие, Мег се обърна нерешително към Доминик.

— Нима ще дойдеш на сватбения пир в доспехи? — попита тя.

— Да.

Мег понечи да каже още нещо, но Доминик лекичко допря палец до устните ѝ. Стресната, тя застина на място и се взря в него. Въпреки царящия в преддверието сумрак, очите ѝ блестяха, а роклята ѝ сияеше така, сякаш в нея бяха втъкани и мъглата, и лунната светлина, и звездите.

— Не се бой, невясто моя — каза Доминик с дълбок глас. — В спалнята не ще нося ризница и меч.

Мег трепна. Топлият ѝ дъх обля палеца на Доминик. Странна усмивка промени лицето, му, направи го красиво и неустоимо.

— Е, всъщност меч ще има — приглушено каза той. — Той ще е много здрав, но без остри ръбове. И ще приляга съвсем точно на твоята топла ножница.

Мег бе толкова изненадана от внезапната промяна в лицето му, предизвикана от чувствената му усмивка, че ѝ трябваха няколко мига, за да проумее смисъла на думите му. И когато го проумя, лицето ѝ пламна от смущение. Доминик видя това и се засмя тихичко.

— Двамата с теб ще си паснем чудесно — каза Доминик с нескрито задоволство. — Така или иначе щях да изпълнявам съпружеските си задължения, но не мислех, че това ще ми носи кой знае каква наслада. Виждам, че съм грешил. Ще бъде истинско удоволствие да засея семето си в теб.

— Удоволствие за кого, милорд?

— И за двама ни.

— Аха, виждам, че искаш наследници.

— Разбира се, че искам наследници — отвърна той. — Те са единствената причина човек да се ожени.

— А земите и замъците? — попита Мег с хладна усмивка. — Не си ли струва човек да се ожени заради тях?

— Без наследници земята е досадно бреме, а бракът — жестока измама — заяви Доминик.

Преди Мег да успее да отвърне, във фоайето влязоха Саймън и Дънкан. Когато видя Мег, Дънкан се закова на място. Саймън погледна към брат си, който му направи знак да продължи към вътрешността на крепостта сам. Но щом Дънкан понечи да заговори Мег, Доминик го изпревари.

— Преди да си започнал да укоряваш моята съпруга — каза той с леден тон, — нека ти кажа, че си жив само благодарение на нея.

Дънкан го изглежда свирепо, после си пое дълбоко дъх, за да охлади гнева си, и каза:

— Меги няма нищо общо с планове на който и да било от двама ни.

— Освен като пешка — намеси се Мег, преди Доминик да е успял да му отговори.

Двамата мъже я погледнаха изненадано, защото бяха доловили в гласа ѝ необичайно рязка нотка. Тя продължи със същия хаплив тон.

— Баща ми... всъщност може би трябва да кажа „чичо ми“ или нещо друго — имам ли въобще кръвна връзка с него? — цял живот мисли как да ме използва. Защо Дънкан трябва да се извинява, задето е сторил същото?

Шотландецът се размърда смутено. Мег бе казала самата истина, но произнесена на глас, тази истина звучеше доста неприятно.

— Меги — каза той гальовно, — никога не бих позволил да ти се случи нещо лошо. Сигурен съм, че го знаеш.

— Затова ли беше решил да водиш битка, когато знаеше, че тя ще бъде в центъра на бойното поле? — саркастично попита Доминик.

— Моите хора бяха получили строги заповеди — отвърна троснато Дънкан. — Ако някой от тях бе докоснал Меги дори само с пръст, щеше да бъде мъртъв.

— А моите хора? На тях какво беше заповядал? — гневно попита Доминик. — Как щеше да им попречиш да обезглавят една вероломна жена в стремежа им да се доберат до моя убиец?

Дънкан пребледня като платно.

— Меги — запротестира той, като се обърна към нея, — нямаше да стане така. Аз щях да те предпазя!

— Защо? Смъртта щеше да е истинско облекчение за мен.

Минаха няколко мига, преди горчивите ѝ слова да проникнат през гнева на мъжете и да достигнат до съзнанието им. И когато това стана, и двамата се вторачиха в Мег.

— Какво говориш, момиче?! — прошепна слисано Дънкан.

— Джон се опитва да ме използва като повод за война с норманците още откакто бях осемгодишна — отвърна Мег. — Ако беше успял, нямаше да понеса да живея с мисълта, че съм станала причина за страданията на моя народ. Щях да приема с радост острието, което щеше да сложи край на живота ми.

— Не може да говориш истината, Меги.

— Може. Това е самата истина.

Доминик не се съмняваше, че всяка нейна дума е напълно искрена. Беше видял как зелените пламъци на пролетта горят в очите ѝ и бе почувствал как целият народ на Блаторн се уповава единствено на нея. Мисълта, че е излъгала надеждите им, че не е оправдала доверието им, със сигурност би я съсипала.

Поразен от думите ѝ, Дънкан прокара ръка през тъмната си коса. Нямаше представа какво би могъл да каже. Когато видя колко е нещастен, Мег въздъхна и нежно докосна с пръсти ръката му.

— Вярвам ти, че не си искал да ми сториш зло — каза тя.

— Благодаря ти — промълви Дънкан с тих, измъчен глас. — Аз... — Той поклати глава и положи длан върху нейната. — Не искам да те загубя, Мег. Никога не съм възнамерявал да те изложам на опасност.

— Не те обвинявам — каза тя, като се усмихна. — Ти си мъж. И просто правиш това, което всички мъже правят от край време.

— И какво правят всички мъже от край време? — попита хладно Доминик, като отмести ръката ѝ от ръката на шотландеца.

— Искат земя и синове — отговори тя.

Доминик сви рамене.

— Това е все едно да кажеш, че слънцето изгрява и залязва.

— Да.

Това „да“ кой знае защо не се понрави на Доминик. Не му харесваше да го поставят в една и съща категория с Джон — човекът, който бе разярил и църквата, и краля със стремежа си да предаде Блаторн на своя незаконен син.

— Има неща, които са под достойнството дори на амбициозните мъже — каза той.

— Нима? — възкликна Мег. — Назови поне едно от тях.

— Притъпи малко остротата на езика си, съпруго моя. Не съм я заслужил с нищо, освен с това, че пощадих мъжете, които се опитаха да ме убият.

Мег спусна клепки и скри очите си от ледения сив поглед на Доминик.

— Моите извинения, съпруге. Боя се, че съм малко разстроена заради събитията от днешния ден. Никога не бих те поставила на една нога с простосмъртните мъже.

— Твоите извинения са по-остри и от оскърбленията ти.

Дънкан се подсмихна под мустак, развеселен от размяната на остри реплики между младоженците. Устните на Мег също се разтеглиха в усмивка, която тя едва успя да сдържи.

— Извини ме — обърна се Дънкан към Доминик, — но ще те оставя да опознаваш младата си съпруга.

— Не — отвърна бързо Доминик.

Стреснат, Дънкан се обърна.

— Ще влезеш в салона заедно с нас — продължи Дънкан. — Искam всички да видят, че идваш по своя воля, без никой да притиска нож между бедрата ти.

Мег нададе слисано възклицание и впери поглед в Дънкан. Бузите му се обагриха в ярка червенина. Споменът явно бе твърде смущаващ за него.

— Хвани го под ръка — нареди Доминик на Мег. — И след това никога повече не го докосвай пред очите ми.

Трудно сдържаната ярост в гласа му накара Мег да се извърне рязко към него. Онова, което съзря в очите му, я вледи. Без да каже нищо, тя пхна пръсти под свития лакът на Дънкан.

Тримата поеа мълчаливо към големия салон, където горяха буйни огньове. По стените бяха опънати пъстри драперии. Сребърни съдове и бокали сияеха по всяко кътче на дългите дървени маси. Саксонци и норманци бяха старателно разпръснати по седалките, наблюдавани от множество мъже, които стояха покрай стените заедно с прислугата. Но тези мъже не държаха в ръцете си подноси и кани, а заредени арбалети.

Присъствието им имаше пагубен ефект върху празненството.

Джон очакваше Мег и Доминик. С един немощен, но повелителен жест той ги повика на подиума, върху който бе издигната господарската маса. Три чинии от ковано злато блестяха върху нея. По знак на Джон един слуга се приближи до масата, за да налее вино в една украсена със скъпоценни камъни чаша.

— Тост за младоженците — каза Джон.

Въпреки очевидната си отпадналост, той смогна да извиси гласа си, за да го чуят всички в салона. Приглушените разговори стихнаха. Рицарите и техните дами се обърнаха към подиума.

— Ето го великият нормански лорд — извика Джон с глас, изпълнен с презрение. — Ето го глупакът, който се довери на крал Хенри и беше предаден от него.

От масите се чува възклицания и напрегнат шепот. Доминик се усмихна студено.

— Ти знаеш много за предателството, след като цял живот си се занимавал с него. Кажи ми, моля те, как крал Хенри е предал своя

Меч?

— Много просто, глупако. Твоят крал явно не те обича достатъчно, щом не ти е дал за жена някоя благородна норманка.

Доминик хвърли кос поглед към Мег. Устните ѝ бяха пребледнели и свити. Рицарят хвана брадичката ѝ с пръсти и обърна лицето ѝ към своето.

— Да, моят крал ме обича повече — отчетливо произнесе той. — Даде ми за жена най-красивата девойка в своето кралство.

— И превърна живота ти в истински ад! — дрезгаво каза Джон.

— Ти си болен, старче. Кажи своя тост и ни остави да празнуваме.

Джон се изсмя. Налудничавата нотка, която звънна в този смях, накара Мег да трепне.

— Това и ще сторя — отвърна Джон. — Да пием за краля, който те мрази толкова много, че ти даде за жена дъщерята на една друидка.

— Леко бреме — сухо каза Доминик.

— Ха! Ти си глупав като камък. Това е най-тежкото проклятие, което може да застигне един мъж. Сега и ти като мен няма да имаш наследници.

Саркастичната усмивка на Доминик угасна.

— Какво искаш да кажеш? Нима дъщеря ти е ялова?

— Тя е друидска вещица — процеди през зъби Джон. — Ако я любиш, без да ѝ доставиш наслада, няма да пожънеш плод.

Доминик сви рамене.

— Така казват за всички жени.

— Но за друидките това е самата истина!

Противно на волята си Доминик усети, че се поддава на смесицата от отчаяние, безумие и злобно ликуване, които блестяха в лешниковите очи на саксонеца.

— От незапомнени времена никоя друидка не е раждала син — каза Джон.

Доминик хвърли бърз поглед към Дънкан и Мег и разбра, че те приемат думите на Джон за чиста монета. Същото се отнасяше и за рицарите от крепостта. Те седяха безмълвно и наблюдаваха Доминик с нескрит интерес, питайки се какво ще направи съпругът на лейди Маргарет, когато осъзнае как е бил изигран.

— От бракове с друидки винаги са се раждали само дъщери, и то твърде рядко — продължи Джон.

— Ако това е вярно, защо толкова искаше да ожениш сина си за лейди Маргарет? — парира го Доминик.

— Това беше единственият начин да дам Блаторн на Дънкан. А и... — Гласът на Джон се прекърши.

Доминик мълчеше в очакване да продължи. Джон погледна крадешком към Мег и Дънкан.

— Двамата са много привързани един към друг — каза той след известно мълчание. — Винаги са били.

Това никак не се понрави на Доминик.

— Е, и? — попита рязко той.

— Имаше шанс да се роди наследник — отговори Джон. — А ако не, винаги има жени, готови да родят синове на един велик воин. По един или по друг начин моето семе щеше да наследи земите ми!

Очите на Доминик се присвиха до две ледени цепки. Неприятно бе да чуеш собствената си мечта от устата на човек, който те мрази толкова много.

— Само че — продължи Джон — никой не може да съблазни една вещица, защото в нея няма страст, а ако случайно има, тя винаги е към мъж, различен от съпруга ѝ. Плодът, който узрява в утробата ѝ, е женски и не пониква от семето на нейния съпруг!

Присъстващите в салона се размърдаха неспокойно и предпазливо извърнаха очи към Мег.

— Да, истина е — горчиво каза Джон. — Вещицата Маргарет не е плод от моето семе.

Той се обърна и вдигна треперещата си ръка към среброкосата жена, която го гледаше, застанала до подиума.

— Кажи на това норманско копеле какво го очаква. Кажи му!

Старата Гуин пристъпи на подиума с изненадваща за възрастта си грация. Сетне се обърна към Доминик, без дори да трепне от яростното изражение на лицето му.

— Джон казва истината — произнесе спокойно тя. — Господарката носеше дете от друг, когато се омъжи.

Не каза нищо повече.

— Кажи му! — извика Джон. — Кажи му какво ще стане, ако насили друидската вещица, за да има свое дете!

Гуин мълчеше.

— Старице — обърна се към нея Доминик, който полагаше неимоверни усилия да остане сдържан, — най-добре ще е да ми кажеш всичко.

— Ако от бързана да се сдобие с наследници се опитате да заплодите Мег насила, полята и стадата ви ще погинат, а васалите ви ще бъдат покосени от болести и смърт — каза Гуин.

Лявата вежда на Доминик се изви недоверчиво.

— Ако сте достатъчно търпелив и опитен и й доставите голяма наслада в брачното ложе, може да бъдете дарен с дъщеря.

— Продължавай — подкани я Доминик, когато старицата млъкна отново.

— Ако помежду ви има голяма любов, тогава и само тогава можете да се надявате на мъжки наследник.

Сред присъстващите се понесе шепот — две думи, което се повтаряха непрестанно.

Друидският вълк. Друидският вълк. Друидският вълк.

— Проклети да са всички друидски вещици! — изкрещя внезапно Джон. — Те са студени като гроб! Те не могат да обичат!

Безумието му даде сили да се изправи на крака и да вдигне чашата си, вперил поглед в Доминик.

— Ето и моя тост, неприятелю мой — извика той със сардонична усмивка. — Давам ти живот без синове. Давам ти живот, в който не ще можеш да принудиш жена си да ти се подчинява от страх за своите нивя и стада. Давам ти живот, в който не ще можеш да прокудиш яловата си жена от страх, че васалите ще напуснат земите ти. Давам ти живот, изтерзан от мисълта, че родът ти ще умре заедно с теб. Давам ти лейди Маргарет, друидската вещица!

Джон изпи чашата си на един дъх, обърна я наопаки и я стовари с все сила върху масата. Сетне изпъшка тежко, политна напред и се простря върху златните чинии, които се разлетяха по пода.

Когато Доминик стигна до него, Джон от Къмбърланд, господарят на Блаторн, беше мъртъв.

И на устните му имаше усмивка.

— Какво ще правиш? — попита Саймън своя брат.

Доминик гледаше безучастно драпериите, висящи по стените на малката стая, която бе свързана с големия салон. Огънят, който гореше в мангала, едва успяваше да стопли каменните стени, все още студени от зимния мраз. Откъм залата долитаха приглушени звуци, но това не бяха радостни звуци. Гостите на празненството вече се бяха разотишли.

Сега из опустялата зала шетаха само слугите, които изнасяха масите и скамейките, за да оставят само господарската маса. Остатъците от храна бяха раздадени на най-бедните измежду васалите. Кокалите бяха хвърлени на хрътките на Доминик, които се нахвърлиха върху тях с доволно ръмжение.

Желаеше им добър апетит. Едва ли някой друг се бе насладил на сватбеното пиршество.

Поне никой не се бе противопоставил, когато Доминик хладно заяви, че до погребението на Джон, което трябваше да се извърши след десет дни, няма да има траур, защото радостта заради сватбата е по-важна от скръбта заради смъртта на един изтерзан от дългото боледуване човек.

— Доминик?

— Ще погребат този кучи син както повелява християнската религия, какво друго? — рязко отвърна Доминик.

— Не те питам за това.

Настъпи мълчание. Ръката на Доминик бавно се сви в юмрук. И този юмрук се стовари върху масата толкова силно, че здравето дърво се разтресе.

— Съжалявам, че не убих Шотландския чук, когато имах извинение да го сторя — процеди през зъби той.

— Защо? — попита стреснато Саймън. — Той си тръгна с мир и отведе своите рийвъри със себе си.

— Обичаят и етикетът ме принуждават да го поканя на погребението — отговори брат му, като издаде звук, който поразително напомняше ръмженето на неговите хрътки.

— Но дотогава ще са пристигнали и останалите твои рицари и наемници — каза Саймън. — С тях ще можем да браним крепостта срещу всеки, освен може би срещу армията на крал Джон.

Доминик обърна гръб на отворената врата към салона и погледна раздражено брат си.

— Ти чу какво каза Джон — студено заяви той. — Съпругата ми и това дяволско шотландско изчадие били „привързани един към друг“. Исусе, може би в момента тя носи неговото копеле!

— Да — съгласи се неохотно Саймън. — Затова пак те питам: какво ще правиш?

— Ще почакам, преди да пръсна семето си в моята хубава друидска невеста.

— Аз пък мислех, че ще бързаш да го сториш — измърмори Саймън. — По всичко изглежда, че ще ти отнеме доста време да заплодиш съпругата си.

— Ще чакам да започне месечното ѝ кървене — решително заяви Доминик. — Оттам насетне ще знам със сигурност кой е бащата на детето в утробата ѝ, ако въобще има такова.

Саймън се ококори слисано.

— А докато това стане — продължи Доминик, — ще разузнавам. Според легендата моята друидска съпруга е непристъпна крепост. Тогава аз ще науча нейните истини и лъжи, ще открия тайните ѝ, ще преценя кои са слабите ѝ места и накрая ще я обсадя, както съм правил толкова много пъти.

— Успешно.

— Да, и бъди сигурен, че и сега ще е така — рязко каза Доминик. — Ще ми достави огромно удоволствие да видя друидската вещица на колене пред мен. Привързани един към друг. По дяволите!

Саймън се усмихна. За пръв път откакто Джон бе произнесъл предсмъртното си проклятие, се чувстваше малко по-добре.

— Почти ми става мъчно за момичето — каза той.

Черната ъгловата вежда на Доминик се изви в ням въпрос.

— Тя няма представа какъв демон си, когато те предизвикат — обясни Саймън.

Доминик сви рамене и отново извърна поглед към салона, в който преди броени часове всички рицари от крепостта бяха чули своя стар господар да проклена новия.

Предсмъртно проклятие. Никои не можеше просто да махне пренебрежително с ръка на подобно нещо, дори безстрашен воин като Доминик льо Сабр.

— Доминик?

Той погледна въпросително брат си.

— Ами ако е бременна от Дънкан? — попита Саймън.

Доминик вдигна рамене.

— Ще отгледаме детето в Нормандия. А аз... — Той замълча. Саймън чакаше, без да откъсва от него черния си взор.

— А аз ще втъпя на моята съпруга, че друидска вещица или не, оттук насетне тя трябва да ми бъде вярна. Защото ако я хвана в изневяра, ще се моли на бога да я спаси от ада, в който ще превърна живота ѝ.

— Ами друидското проклятие?

— Какво за него?

— Хората вярват в него, независимо дали ти му вярваш или не. Ако се отнасяш зле с нея... — Гласът на Саймън секна.

— Ако вещицата не ми роди син, аз ще унищожа нивите и стадата със собствената си ръка — горчиво отвърна Доминик. — Земите и богатството служат само за подигравка на мъжа, който няма наследници, които да берат плодовете на неговите усилия.

Юмрукът му отново се стовари върху масата с все сила, разтърсвайки масивното дърво.

— По дяволите, аз бях жестоко измамен. Да стигна толкова близо до мечтата си и да видя как само за миг тя става на пепел!

В напрегнатото мълчание, което настъпи след последните му думи, обичайните шумове, идващи от крепостта, звучаха някак прекалено силно. Скърцането на макарите, с които вадеха вода от кладенеца долу, подвикванията на слугите, които се разправяха къде е най-добре да се сложи някоя пейка или поднос или кой е забравил да сложи дърва в огъня, тихото, потискащо прашене на свещите. И всичко това на фона на хилядите въздишки на дъждовните капки, търсеци земята — този напевен шепот, който ни е тъй познат, че му обръщаме внимание чак когато спре.

Това напомни на Доминик за нежния дъх на Мег, излетял между устните ѝ при неговото докосване.

Той рязко се изправи, напусна стаята и се отправи към извитата стълба, водеща към покоите на Мег. Докато се изкачваше по стъпалата, прескачайки по две наведнъж, Доминик си повтаряше наум откъси от Еклесиаста, за да си напомни, че в живота на хората винаги е имало малки битки и големи войни, и че всички те неизменно ни даряват с мъдрост.

Повтарянето на тези откъси се бе превърнало в ритуал, който почти винаги успяваше да смири яростта, кипяща в гърдите му. Способността му да се владее бе извоювана на твърде висока цена в един от султанските зандани. Единствено неговата самодисциплина го бе предпазила да не полудее. Беше се научил да се ръководи от хладните напътствия на своя интелект вместо от горещата, свирепа викингска кръв, която течеше във вените му, както течеше и във вените на Дънкан от Максвел.

Но тази вечер стоическото библейско изброяване на човешките грешки и неизбежните житейски кръгове не съумяваше да укроти нетърпението на Доминик. Зад привидно спокойната му външност гореше пламъкът на силен гняв — пламък буен и първичен като оня, който бе съзрял да гори в друидските очи на Мег.

Споменът за Мег, вървяща към него обгърната в сребърна мъгла и озарена от скрития в нея огън, накара слабините му да пламнат, а тялото му да се изопне от напрежение. Това го ужаси. Не бе предполагал, че способността му да се контролира е толкова крехка.

Нито пък бе осъзнавал колко силно желае тази вещица.

Ако не беше видял бурния, яростен пламък в очите на Мег, навярно все пак щеше да се опита чрез заплахи да я вкара в правия път... и в леглото. Но тя бе неподвластна на страха, също като него. Бе стояла до него, без да трепне, и се бе съгласила да стане негова съпруга, макар през цялото време да е знаела, че когото и да предаде, я очаква почти неминуема смърт.

Малцина мъже биха могли да сторят онова, което Мег бе сторила, без да трепне. Доминик за пръв път виждаше толкова смела жена.

Тази мисъл го накара да се закове на място. Беше само на няколко крачки от стаята на съпругата си.

Помисли. Кое би я сломило по-лесно — бързата, изненадваща атака или дългата обсада?

Нито едното, отговори си сам той. Тя умее да се защитава твърде добре и лесно може да превърне временната ми победа в поражение за цял живот.

Тогава какво? Мисли!

Най-добрият начин да превземеш едно укрепление е да използваш предателство отвътре.

Мисълта проблесна в главата му като мълния. И примката, която стягаше шията му още откакто умиращият Джон го бе проклед, започна лекичко да се разхлабва.

Предателство.

Отвътре.

Да!

Почувствах стреснатото ѝ дихание и видях как бузите ѝ поруменяват. В нея има страст. И аз ще я използвам за своя собствена изгода.

Когато се заизкачва по оставащите до покоите на Мег стъпала, Доминик вече се владееше напълно. Предстоеше му битка и той го знаеше. Опитомяването и прелъстяването на неговата друидска вещица щеше да бъде най-важната и най-трудно извоювана победа в живота му.

Първо, разбира се, трябваше да проникне през вратата на стаята ѝ.

За разлика от повечето други стаи в коридора, тази на Мег имаше масивна врата, както и завеса, която можеше да се дръпне, за да спира течението отвън в случай че вратата бъдеше оставена отворена. Сега обаче вратата бе затворена. Съдейки по тежките ѝ месингови панти, Доминик реши, че човек се нуждае от бойна брадва и здрави мускули, ако иска да я отвори без съгласието на господарката.

Звукът от удара на облечения му в метална ръкавица юмрук по дървената врата отекна гръмко в пустия коридор. Той смръщи вежди и почука още веднъж, този път по-лекичко.

— Кой е? — долетя отвътре гласът на Едит.

— Съпруг, който дири своята невеста — отвърна рязко Доминик. Вътре в стаята Мег трепна едва забележимо, доловила нотката на добре овладян гняв в гласа му.

— Отвори вратата — нареди тя на компаньонката си. — После ни остави сами.

Едит се колебаеше.

— Всеки мъж има право да бъде със своята съпруга — каза Мег със спокойствие, каквото съвсем не изпитваше. — Върви.

Макар и неохотно, вдовицата се подчини — отвори вратата, кимна на Доминик и се изниза покрай него. Скоростта, с която се отдалечи по коридора, подсказа на Доминик, че изражението му не е сред най-лъчезарните.

— Да не би компаньонката ти да се бои от мен? — попита с равен глас той, като пристъпи през прага.

— Да.

— Ти обаче не.

На устните на Мег трепна плаха усмивка. С меча и ризницата, чиито лъскави брънки трептяха като живи при всяко движение на мощното му тяло, Доминик изглеждаше като същински демон. Тя сведе поглед към ръцете си. Те лежаха в скута ѝ с измамно спокойствие. Събитията от деня почти бяха притъпили способността ѝ да изпитва каквото и да било.

Почти, но не съвсем. Непрекъснато си припомняше изключителната нежност, която Доминик бе проявил към сокола, и топлината, сгряла сивите му очи, когато ѝ нашепваше за това как мечът му ще се прибере в нейната ножница.

Разкъсвана между друидското проклятие и друидската надежда, Мег отчаяно копнееше наистина да открие у Доминик топлота. Искаше и той самият да подири същата топлота у нея, да е дошъл при нея с открито сърце, а не със сдържаността и хладната пресметливост на тактик, който планира битка.

— Погрижих се гостите ти да бъдат настанени — каза тя с официален тон. Просто докладваше на новия господар за положението в крепостта, както бе свикнала да докладва на Джон.

— Моите гости? — вдигна вежди Доминик. — Не аз поканих рийвърите на своята сватба.

— Ковчезникът ще ти донесе сметките за проверка утре сутринта — продължи Мег. — Освен ако не предпочиташ аз да ги проверя вместо теб, както правех при баща... тоест при Джон.

Доминик изсумтя.

— Виждам, че си успяла доста бързо да превъзмогнеш скръбта си по него.

— Няма за какво толкова да се скърби. Още откакто заболя по жътва го мъчеха непрекъснати болки. Сега вече нищо не го мъчи.

— Хората в Блаторн изглежда приемат смъртта на своя господар по същия начин като теб. Единствено Дънкан беше истински покрусен.

— Да. Тат... Джон винаги се е държал по-различно с Дънкан. По-добре. — Тя сви рамене. — Сега вече знам защо.

Доминик не каза нищо. В продължение на близо минута той просто гледаше своята невяста с нетрепващия си орлов поглед.

Мег също мълчеше, но ѝ бе невъзможно да стои напълно неподвижна под този хладен взор. Ръката ѝ неволно се пресегна и взе едно от гладките речни камъчета, които, стояха в една купа до масата, формата, повърхността и приятната тежест на камъка ѝ действаха успокоително.

Продължаваше да мълчи в очакване Доминик да заговори. И докато го чакаше, плъзгаше лекичко камъчето между дланта и пръстите си, припомняйки си колко часове бе прекарала заслушана в песента на река Блаторн, която се спускаше, бистра и пълноводна, от планините на Къмбърланд, през гори и дол чинки, до полята на Блаторн и оттам — към тайнственото море.

— Как изглежда морето, господарю? — попита с копнеж Мег. Неочакваният въпрос — и замечтаната ѝ усмивка — изненадаха Доминик.

— Неспокойно — отговори веднага той. После помисли малко и добави: — Необуздано. Красиво. Опасно.

Мег въздъхна дълбоко. Сетне за пръв път откакто Доминик бе влязъл в стаята ѝ, тя срещна погледа му.

И за пръв път Доминик почувства, че Мег се бои от него въпреки привидната си смелост. Защо ли се страхуваше? Не можеше да ѝ стори нищо, което да не засегне двойно по-болезнено самия него, неговите мечти, неговите надежди. Чувстваше се като вълк, хванат в примка — накъдето и да се завъртеше, примката само се затягаше още повече.

— Страх те е, че друидското проклятие няма да те предпази? — попита той.

В гласа му имаше острота, която не успя да скрие добре.

— Да ме предпази? От какво?

— От изнасилване — каза без заобикалки Доминик. — От мен.

Ръката ѝ стисна камъчето с все сила. Но то вече не беше хладно и успокояващо. Мег с усилие накара пръстите си да се отпуснат.

— Знам какви са задълженията на една съпруга — каза тя с тих глас. — Не ще ти се наложи да ме пребиваш от бой така, че да не мога да избягам.

— Това ли очакваше?

Мег отново сви напрегнато рамене.

— Да.

— Така ли е постъпвал Джон с майка ти?

— Веднъж.

— Но само веднъж.

— Да. Само веднъж.

— И какво е станало после? — попита той. — Да не би мълния да е разцепила крепостта на две?

— Майка ми избягала в гората. Малко след това се извила буря. Градушка унищожила посевите в полята и тревата по пасищата. Овцете били гладни, затова яли отровни бурени, разболели се и измрели.

Доминик изсумтя.

— И всичко това само защото майка ти е изляла един здрав пердах заради своята изневяра?

Лицето на Мег придоби напрегнато, неразгадаемо изражение.

— Свещеникът не откри никъде следи от дявола. Нито веднъж, нищо че баща ми пръсна сума пари за прогонване на злите духове.

— Бурята е била просто съвпадение.

— Така мислят някои.

— Но простите хора от крепостта... те вярват, че тяхната съдба е свързана със съдбата на тяхната господарка, друидската вещица.

— Да — каза Мег.

— А ти вярваш ли в това? — попита Доминик, заинтригуван от това момиче, което вече бе негова съпруга.

Мег вдигна рамене и отметна назад качулката на пелерината си. Имаше чувството, че се задушава — задушаваха я миналото, настоящето, бъдещето, и преди всичко този мъж, надвесен над нея като страховит буреносен облак.

— Няма значение в какво вярвам аз — отвърна глухо тя.

Доминик погледна огнения водопад на косите ѝ плиснал по сребърната и туника. И съвсем неволно протегна ръка, за да докосне един от коприненомеките ѝ кичури.

Преди да успее да се овладее, Мег отскочи назад.

— И теб ли биеше? — попита Доминик.

Тя не отвърна нищо. Нямаше и нужда. Нервната ѝ, уплашена реакция бе по-добър отговор от всякакви думи.

— По дяволите! — изръмжа Доминик. — Добре, че вече е мъртъв. Иначе щях да го пратя в пъкъла със собствените си ръце.

В стаята се възцари тишина, в която Доминик заизучава замислено момичето пред себе си. Изглеждаше толкова крехка, и в същото време...

В същото време това крехко като тръстика създание бе успяло да се опълчи и да осуети плановете на един могъщ саксонски лорд. Макар да бе трепнала при неочаквания опит на Доминик да я докосне, тя много бързо се бе овладяла. Не, тази вещица съвсем не беше от страхливите. Ето че и сега тя седеше с изправен гръб и високо вдигната глава и хладно преценяваше мъжа пред себе си — точно така, както я преценяваше той самият.

Колкото и да не му се искаше да е така, Доминик трябваше да си признае, че се възхищава на нейния дух. Възхищава се, макар прекрасно да знаеше, че като съпруг никак няма да му е лесно с такава жена.

Тя ще се покори само доброволно, насила — никога. По дяволите, какво изпитание за един мъж, който се стреми единствено към мир!

Тогава в съзнанието му се прокрадна друга мисъл.

Да опитомя тази жена ще бъде по-сладко дори от опитомяването на соколицата. Да чуя как от устните ѝ се отронват тихи викове на наслада, докато я обливам с дъха си, обсипвам я с ласки...

И да знам, че всеки такъв вик ми обещава синове от нейната утроба!

Доминик решително свали железните си ръкавици и ги хвърли на масата. Те се стовариха тежко между купата с речни камъчета и една кутия, пълна с лъскави свилени нишки за бродерия. Един бърз

оглед на стаята му бе достатъчен да забележи, че в нея няма никакви столове освен онзи, на който бе седнала Мег.

— Това ще трябва да се промени — измърмори той.

— Моля?

Доминик се взря в тревожните зелени очи, които го наблюдаваха напрегнато.

— Тук няма къде да седне човек — обясни той.

Мег се изправи грациозно и му посочи опразнения от нея стол.

— Не съм чак такъв грубиян, че да заема мястото на една дама — каза Доминик.

— По-добре да стоя права, отколкото да седя, а ти да си се надвесил над мен с ръце на хълбоците.

Доминик се усмихна накриво. Мег бе права. Наистина беше застанал така, сякаш се канеше да сгълчи някой от своите рицари за това, че не се е погрижил за бойния си кон, или пък на някой от валетите, задето не е лъснал доспехите на господаря си.

— Денят беше доста... — започна той, но гласът му заглъхна.

— Мъчителен? — подсказа му Мег.

— Да. Повече от мъчителен. Все едно да ти се наложи да водиш отново битка, която си бил сигурен, че си спечелил.

Мег долови скритото под маската на желязната му самодисциплина изтощение и сърцето ѝ се изпълни със състрадание. Същото състрадание изпитваше и към хората от Блаторн, в момента за нея този горд рицар бе просто един от тях.

— Ризницата ти е тежка. Да ти помогна ли да я свалиш?

Доминик я погледна изненадано, сетне кимна.

Сложните каишки и закопчалки затрудниха Мег. Докато тя се суетеше над тях, опитвайки се да ги развърже, Доминик съзерцаваше приведената ѝ глава. От косите ѝ лъхаше аромат на билки и рози и това му напомни за сапуна, с който му бяха дали да се къпе в банята на крепостта.

— Миришеш като цветна градина — каза той.

Промяната в гласа му — до преди миг изморен, а сега изведнъж кадифено мек — сепна Мег. Тя види рязко глава и при движението косата ѝ се разлюля и заблестя като подухнат от вятъра пламък.

— От сапуна ми е.

— Да. И аз ли мириша на градина? — попита Доминик.

Веселата нотка във въпроса му бе не по-малко изненадваща от самия въпрос. Мег се усмихна и сведе глава.

— Ти миришеш на битка — отвърна тя. — На ковано желязо, кожа и устрем. И сила. Главно на това.

— Следващия път ще използвам повече от твоя сапун.

Мег вдигна поглед, пълен с нескрито учудване.

— Следващия път ли?

Доминик кимна.

— При следващото ми къпане.

— Ах, значи ти си този, който е оставил такъв хаос в банята! А аз обвиних бедния Дънкан.

Мег усети как тялото на Доминик се изопва под пръстите ѝ, как мускулите му се стягат и изпълват ризницата. И почувства как самото споменаване на Дънкан разпалва отново гнева му.

— Често ли се къпеш с Шотландския чук? — попита той.

Каdifената, прелъстителна мекота на гласа му беше изчезнала. Мег припряно се зае с една сложна закопчалка, но пръстите ѝ изведнъж бяха станали твърде сковани и, без да иска, тя одраска кокалчетата си на остро желязо. Най-после закопчалката поддаде.

— Готово — каза Мег. — Тази беше последната.

Сетне се надигна на пръсти и свали ризницата от едното му рамо. Внезапно Доминик се обърна и с едно рязко движение се освободи от нея. Тежестта ѝ накара Мег да политне назад, но Доминик светкавично се протегна и пое ризницата в едната си ръка.

Мег отмести поглед от тежката ризница към мъжа, който я държеше така, сякаш беше перце. Знаеше, че Доминик е едър и много силен мъж, но до този момент не си бе давала сметка колко по-силен е от нея. Мускулестото му тяло се очертаваше съвсем ясно под меката кожа на долните му дрехи.

Обзе я внезапен копнеж да почувства силата му със своите пръсти, с ноктите си... с устни и зъби. Това я стресна и в същото време разпали в тялото ѝ непознат огън.

— Е? — рязко попита Доминик.

— Какво? — сепна се Мег и с усилие съсредоточи вниманието си отново върху разговора.

— Къпеш ли се с онова шотландско копеле?

Тя се намръщи.

— Защо ми е да се къпя с него? И двамата имаме прислужници. Сега бе ред на Доминик да се намръщи.

— Как защо? — възкликна той. — За удоволствие, разбира се.

Гъста руменина обагри лицето на Мег.

— Аз не съм нито слугиня, нито наложница на Дънкан, та да му прислужвам в банята — възмутено заяви тя.

— Аз пък чувам друго.

— Значи даваш ухо на лъжлива и злостна мълва!

— Това е същата онази мълва, която разказва за друидските вещици — изръмжа Доминик.

— Зимата беше дълга. Хората нямаха какво толкова да правят, освен да измислят клюки, докато чакат да отминат студовете.

— Спала ли си с Дънкан от Максуел? — попита остро Доминик.

— Колко ниско мнение имаш за своята съпруга.

— Майка ти се е омъжила, когато е била бременна от друг. А ти някога си била сгодена за Дънкан. Знаела си за подлия му план, но не ме предупреди. Какво мнение искаш да имам за теб, жено?

Мег си пое дъх толкова дълбоко и рязко, че кристалите на друидската верига, която носеше, трепнаха и заблестяха ярко на светлината на свещите.

— Ако имаше очи на друид, нямаше да ме виждаш в толкова черни краски — каза тя.

— Имам очите, които бог ми е дал, и те виждат съвсем добре.

— Щом ме смяташ за толкова долна жена, защо се съгласи да се ожениш за мен?

Още докато изричаше въпроса, Мег вече знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Заради земите и крепостта — каза тя, преди Доминик да успее да отвори уста.

— И наследниците.

— Ах, да. Наследници.

— За разлика от Джон — студено заяви Доминик, — аз не възнамерявам да отглеждам нечие чуждо копеле, нито пък да сея свои където сваря.

Мег се завъртя рязко и ефирната и рокля се уви около тялото и като мъгла. Но Доминик протегна ръка и я хвана за лакътя.

— Питам те за трети път, жено. Носиш ли дете от Дънкан?

Мег понечи да каже нещо, но остана безмълвна. Осъзнаваше, че на мястото на Доминик, комуто липсваше вродената проникателност на друидите, самата тя би хранила същите подозрения. Но въпреки това се чувстваше наранена.

— Не — каза накрая тя, без да извърща лице.

Гласът ѝ бе тих, треперещ. Тялото ѝ пулсираше напрегнато.

Доминик си припомни на какви грубости е била подложена в лапите на Джон и внезапно пръстите му се отпуснаха и станаха нежни, галювни, успокояващи. Думите му също.

— Не се бой от мен, малка соколице — промълви той. — Никога не съм сторил зло на кон, валет или жена.

Мег рязко вдигна глава. Един-единствен поглед към зеления блясък в очите ѝ бе достатъчен на Доминик да проумее, че съпругата му не трепери от страх.

А от ярост.

— Не съм някоя блудница с начервени устни, та да се пъхам в постелята на всеки срещнат мъж — процеди през зъби тя. — Бог ми е свидетел, че застанах до теб чиста като прясно навалял сняг, а досега не съм чула от устата ти нищо друго, освен оскърбления.

Едната черна вежда на Доминик се изви многозначително. Без да каже и дума, той метна небрежно и с невероятна лекота тежката ризница на стола на Мег. Лъскавите метални брънки легнаха със звън върху дървената облегалка.

После настъпи тишина. Доминик не отместваше поглед от непокорната си съпруга — от момичето, което стоеше до него единствено защото бе сграбчено в стоманената хватка на неговата дясна ръка. Ръката, свикнала да държи меч.

— От моята уста си чула само истини, а не оскърбления — каза той гневно. — Била ли е майка ти бременна, когато се е омъжила?

— Да, но...

— Била ли си сгодена за Дънкан от Максвел?

— Да, но...

Доминик упорито не я оставяше да говори.

— Предупреди ли ме за засадата в църквата?

Тръпка разтърси крехкото ѝ тяло.

— Не — прошепна тя.

— Защо? Толкова близки ли сте били с онова копеле, та да не намериш сили да предупредиш своя бъдещ съпруг за грозящата го смъртна опасност?

Ръката на Мег, стисната в хватката му, трепна в опит за жест на безпомощност, който бе осуетен още в зародиш.

— Ти щеше да обесиш Дънкан — прошепна тя.

— Да, мадам, на най-дебелия дъб в гората!

— Не бих понесла мисълта, че съм причинила смъртта му.

Доминик стисна здраво челюст. Опасенията му се бяха потвърдили: неговата съпруга наистина не беше безразлична към Дънкан от Максвел.

— Обесването на Дънкан щеше да предизвика война — продължи Мег. — Война, която би погубила народа на Блаторн.

От гърдите на Доминик се изтръгна сърдито ръмжене.

— На моя народ... — Гласът на Мег се пречупи.

Тялото ѝ отново потрепери. Беше като струна, опъната и опъвана все по-силно, заплашваща всеки миг да се скъса.

— На моя народ му трябва мир, за да отгледа посевите и децата си — каза тя, като се обърна с лице към Доминик. — Просто му трябва. Не можеш ли да го разбереш?

Доминик мълчаливо се взря в невероятните зелени очи на момичето, което стоеше пред него и с изумително достойнство молеше спасение за своя народ. Не за себе си. Не за Дънкан.

За своя народ.

— Да — кимна накрая той. — Това мога да го разбера. Всеки, който е преминал през ужаса на войната, може да разбере колко целебен балсам е мирът. Тъкмо затова се върнах в Англия. За да отглеждам реколта и деца.

От устните на Мег се отрони дълга, дълбока въздишка.

— Хвала на бога — промълви тя. — Когато те видях как внимателно докосваш сокола, у мен трепна надежда, че...

Гласът ѝ заглъхна, сля се с тихия шепот на пламъците в огнището. Доминик улови лицето ѝ със своите загрубели в битките пръсти и го завъртя към себе си.

— Надежда, че какво?

— Че ти не си такъв кръвожаден звяр, какъвто те изкарват слуховете. — Че у теб има доброта. Че...

Гласът ѝ отново секна, този път спрял от палеца на Доминик, който нежно се плъзна по долната ѝ устна.

— Че?

— Не мога да мисля... когато ти...

— Когато правя така? — попита той и отново погали бавно устната ѝ.

Тя кимна едва забележимо и при това движение, колкото и да бе леко, пръстът на Доминик докосна и горната ѝ устна. Стресната от обзелото я неочаквано сладостно замайване, Мег инстинктивно се отдръпна и едва сега усети, че другата ръка на Доминик я е обгърнала през кръста — нежно, но властно.

— Не бягай от мен, малка соколице. Аз съм твой съпруг. Нима ти е толкова неприятно да те докосвам?

— Н-не. Просто не очаквах да се държиш толкова нежно с мен.

— Защо?

— Защото ме смяташ за долна, невярна жена.

— Разсъждавам като съпруг, който не знае нищо за своята невеста. Ако искаш да престана да мисля така, се налага да те опозная по-добре, нали?

В огромните ѝ, слисани очи Доминик видя като в огледало как умът ѝ трескаво преценява казаното от него, изпитва искреността му, претегля го тъй внимателно, както самият той претегляше всяко свое действие, всяка своя дума.

— Имаш право — призна Мег накрая. — Трябва да ме опознаеш. Тогава ще разбереш, че можеш да ми имаш пълно доверие.

Доминик кимна и отново плъзна пръст по устните ѝ. Заля я нова вълна от трепетни, смущаващи усещания. Не бе предполагала, че в тялото ѝ има втъкани тънки като паяжина огнени нишки.

— Толкова са меки — промълви приглушено Доминик.

— За разлика от теб.

Лявата му вежда и тъгълчетата на устата му се извиха развеселено в знак на мълчаливо съгласие. В момента нямаше нито една част от тялото му, която да може да се нарече мека. И за това бе виновна единствено и само близостта на непокорната му съпруга.

— Имам предвид ръката ти — обясни Мег, която изобщо не разбра какво толкова го е развеселило. — Войните са я направили корава. Корава и все пак внимателна. Чувствам се като твоята соколица в птичарника.

— И на мен ми хрумна същото — призна Доминик и се усмихна.

Мег се взря в сивите му очи, в които гореше огъня на неприкрито мъжко желание. Гледката бе толкова завладяваща, че тя не искаше да поглежда отвъд този огън, да съзира хладната пресметливост, скрита под него. Беше ѝ прималяло от облекчение: всичко друго си бе представяла за своята първа брачна нощ, но не и че ще бъде галена нежно от този суров рицар, подобно на неопитомена соколица, доведена току-що в птичарника.

— Още ли се боиш от мен? — попита Доминик.

— Да — прошепна тя.

— Трябва да свикнеш с новото си положение — каза той. — Може би ще се наложи да те държа в тъмна стая с було върху клепките, за да не долавяш нищо друго, освен моя глас, моя допир, моя дъх?

Мег понечи да отговори, но в този миг пръстите му се плъзнаха по устните ѝ леко като въздишка и мислите и се разпиляха, преди да успее да ги облече в слова.

— Не — каза Доминик, отговаряйки сам на въпроса си. — Не бих позволил и на най-финия копринен воал да забули красотата на тези очи.

Ръката му се спусна по шията ѝ и от гърдите на Мег се изтръгна стреснато възклицание.

— Няма да ти сторя нищо лошо — гальовно продължи той. — Ти си изящна, крехка и смела досущ като моята соколица и аз не бих могъл да те нараня. Затвори тези твои друидски очи и просто чувствай. Позволи ми да те докосвам дотогава, докато не престанеш да се боиш от допира ми.

Докато говореше, Доминик продължаваше да я обсипва с ласки, които едновременно я успокояваха и смущаваха, ласки, които караха цялото ѝ същество да тръпне, замаяно от наслада.

Клепачите ѝ бавно се спуснаха, лишавайки я от вродената способност на друидските жени да прозират в дълбините на човешката душа. В стаята цареше пълна тишина, нарушавана единствено от шепота на огъня и тихите въздишки на удивление, които се отронваха от полуразтворените устни на Мег. Ласките на Доминик бяха нещо напълно ново и непознато за нея и въпреки това не можеше да се освободи от натрапчивото усещане, че не е точно така.

— Ами да, прилича на слънчевата светлина — прошепна тя, припомнила си ненадейно кога друг път е усещала подобна ефирна топлина.

— Кое?

— Твоят допир.

Усмивката на Доминик далеч не бе нежна като пръстите му, но очите на Мег не бяха отворени, за да забележат разликата.

— И добре, че милувките ми са като слънчевата светлина — каза той, — защото твоята кожа е нежна като листче от розов цвят.

Устните на Мег се разтвориха в усмивка, но само след миг от тях се отрони сподавено възклицание: пръстите на Доминик се бяха спуснали от ямката на шията ѝ към искрящия низ друидски кристали, който пристягаше снагата ѝ точно под гърдите.

— Успокой се, соколице — промълви Доминик. — Можеш да ми се довериш и да кацнеш на ръката ми.

— Хм, колкото и да е голяма твоята сила, не бих се отпуснала доверчиво с цялата си тежест върху китката ти.

Доминик се засмя, сграбчи я с една ръка и я вдигна високо във въздуха. Очите ѝ се разтвориха сепнато.

— Нима искаш да те покрия с качулка? — сгълча я Доминик. — Затвори очи, за да виждаш и чувстваш онова, което вижда и чувства още неопитоменият сокол.

И той се наведе и затвори клепките ѝ с върха на езика си.

Тази нова и неочаквана ласка остави Мег без дъх. Когато се опомни, Доминик вече седеше на големия стол, принадлежал някога на дядото на Джон, а самата тя се намираше в скута на своя съпруг, с праметнати през страничната облегалка крака. Плахият ѝ опит да се изправи бързо бе спрял от ръцете на Доминик.

— Не забравяй, че ти си моята соколица — каза той. — Така ще се опознаем един друг.

Напрегнатото ѝ тяло постепенно се отпусна. Доминик развърза косата ѝ, спусна я през страничната облегалка на стола и тя се разстла на пода като гореща жарава.

От гърдите на Мег се изтръгна задавен звук — може би нервен смях, може би трепетна въздишка, а може би и двете едновременно. Неочакваната нежност на Доминик и непредвидимите му ласки не преставаха да я изумяват, да я карат да се чувства едновременно напрегната и отмаляла, да разпалват у нея неподозирани огньове. Никога не бе смятала, че един мъж може да ѝ дари наслада като тази, която ѝ даряваше Доминик.

И въпреки това Мег копнееше за още. Вчера бе почувствала болката, стаена под хладната сдържаност на Доминик, сега тя чувстваше също толкова ясно как в самата нея гори буен, стихияен, скрит огън, за чието съществуване не бе и подозирала. Това откритие бе и стряскащо, и вълнуващо — все едно, че се бе погледнала в огледало и бе видяла напълно непознато лице.

Без да усети, Мег се намести по-удобно в скута на Доминик. Издайническото отпускане на тялото ѝ върху неговото го изпълни с доволно ликуване, но и с огнено желание. Натезалото му от възбуда тяло пулсираше ведно със забързания ритъм на сърцето му.

Мег се усмихна, сякаш дори със затворени очи бе успяла да види доказателството за тази възбуда, надигнало глава под меката кожа на долната му риза.

— Да не би да гледаш? — попита нежно Доминик.

— Не, но ми се иска.

На него самия също му се искаше, но...

По-полека, сгълча се мислено той. Не мога да я имам преди да е дошло месечното ѝ течение, колкото и разпалено да отрича да е спала с моя враг.

Но колко прекрасно би било наистина да усетя как пръстите ѝ галят голата ми кожа тъй нежно, както галеха сокола.

При мисълта за допира на белите, изящни ръце на Мег от гърдите му се изтръгна дрезгав звук, натезал от жажда и нетърпение.

— Смееш ли се? — попита Мег.

— Не. Какво смешно може да има в една свирепа соколица, която се отпуска доверчиво под ласките на своя господар?

Задоволството, бликащо в гласа му, омагьоса Мег. Тя се усмихна отново и се облегна на гърдите му. От тялото му се излъчваше силна топлина, омайна като насладата, обзела собственото ѝ тяло, и тъй приятна сред каменните стени на крепостта, които все още пазеха зимния студ. Без сама да разбира защо, Мег се отпусна още повече в обятията на мъжа, който изкусно и неотклонно я оплиташе в нежните мрежи на удоволствието.

— Има още нещо, по което приличаш на слънце — промълви тя.

Доминик сведе очи към дългите ѝ, тъмнокестеняви мигли, към кадифената кожа и леко разтворените ѝ ягодови устни. Да, Мег се поддаваше на ласките му, но го правеше с една изумителна чувственост, която бе не по-малко изненадваща от пламенната реакция на тялото му. Желанието го раздираше с острите си като бръсначни нокти, които заплашваха да разкъсат на парчета способността му да се владее.

Жадуваше да я има — тъй, както огънят жадува да пламти.

Но трябваше да усмири тази изпепеляваща страст.

— Какво е то? — попита той, когато реши, че няма опасност гласът му да издаде отчаяния му копнеж.

— Горещината, господарю мой. Ти си като огън.

— Огън, който те изгаря?

— Да, но не болезнено. Ти ме сгряваш както слънцето сгрява земята след дългата зима.

— Тогава ела по-близо до мен, малка соколице. Облегни глава на гърдите ми. Оpozнай моя мирис, вкуси ме, докосни ме.

След миг колебание Мег се поддаде на нежния натиск на ръката му върху тила си и мълчаливо поглади с буза гърдите му. Кожената му долна риза бе гладка и мека като ярешка ръкавица и прилепваше към тялото му плътно като собствената му кожа. Странна тръпка разтърси тялото на Мег, когато осъзна, че усеща всяко изпъкнало мускулче, всяка вдлъбнатина по това мощно мъжко тяло.

— Студено ти е — каза Доминик. — Позволи ми да те стопля.

Страстта, кипяща в кръвта му, бе направила гласа му необичайно гърлен, почти дрезгав. Боеше се, че това може да уплаши Мег. А той не искаше да я плаши. Не и сега, когато тя бе започнала да се предава без бой, победена от изкусните ласки на мъжа, от когото бе очаквала единствено грубост и жестокост.

Когато устните му докоснаха нейните, Мег отвори изненадано очи, но само след миг те бяха затворени отново с порой от нежни, бързи целувки, които после обсипаха цялото ѝ лице.

— Имаш вкус на чист, топъл дъжд — прошепна Доминик.

— Гуин казва, че аз съм рожба на водата и растенията. Друидка.

В този миг дъхът ѝ секна, защото Доминик захапа долната ѝ устна със зъби и прокара леко език по нея. Но едва сторил това, той се отдръпна, оставяйки само една почти недоловима, омайна следа от вкуса на устните си. Връхчето на езика ѝ обходи любопитно мястото, където я бяха докоснали неговият език и зъбите му.

Острите нокти на желанието се впиха още по-болезнено в тялото на Доминик. Трябваше да напругне цялата си воля, за да устои на тази жажда, която с всеки изминал миг ставаше все по-неугасима. Всичко друго бе очаквал от своята съпруга, но не и тази безизкусна прелъстителност, която разпалваше кръвта му така, както никоя друга жена не бе успявала да го стори.

— Заболя ли те? — попита той.

— Не.

— Но ти трепна.

— Защото непрекъснато ме изненадваш — отвърна чистосърдечно Мег. — Никога не знам какво ще направиш в следващия миг.

На устните на Доминик трепна тържествуваща усмивка. Противник, който можеше да бъде изненадан лесно, лесно можеше да бъде и победен.

— Да не би да ти е било неприятно? — попита той.

Мег поклати глава и отново облиза бавно долната си устна.

— А твоят вкус е вкусът на Светите земи — каза тя.

— Така ли? — засмя се Доминик. — Какъв е той?

— Вкус на захаросан лимон.

— Това е просто вкусът на турския шекер.

— Моят шекер не беше толкова вкусен.

— Следващия път си вземи от онези, които са жълти като слънцето.

— Следващия път ти ще си до мен, за да го опиташ пръв.

— И после ти ще го вкусиш от моите устни — каза той.

Идеята стресна и едновременно с това заинтригува Мег.

Очите ѝ се отвориха. В сумрачната, слабо осветена стая цветът им изглеждаше странно тъмен, почти черен. Колкото до Доминик, единственото, което се виждаше от него, бяха мощните му рамене и изсечената линия на челюстта му, очертани на фона на замиращия огън.

— Това не е ли... нередно? — попита колебливо тя.

Доминик понечи да подметне, че ухажването и ласките на Дънкан от Максвел трябва да са били доста недодялани, но се спря навреме. Последното, което искаше в момента, бе да разрошва перата, които толкова предпазливо и търпеливо бе успял да заглади. Не беше сигурен, че способността му да се контролира би издържала още веднъж на изпитанията, на които я бе подложило опитомяването на неговата непокорна съпруга.

По дяволите, изпитвам нечовешка болка! От хлапак не съм бил толкова възбуден!

— Не само, че е напълно редно — каза той, като предпазливо придърпа Мег към себе си, — а и носи огромно удоволствие.

— Наистина ли?

— Оближи устни.

Тя се подчини. Кръвта на Доминик, който не откъсваше поглед от нея, отново запулсира трескаво.

— Какво почувства? — попита той.

— Ами... — Мег сбърчи вежди, сетне си призна. — Нищо, честно казано. Устните ми бяха сухи, а сега станаха влажни.

Доминик се усмихна загадъчно и наведе глава към нея.

— А сега? — прошепна той и невероятно внимателно прокара език по ръба на устата ѝ.

Намерението му бе да стори само това, но изненаданото ѝ възклицание, неволното разтваряне на устните ѝ и топлият ѝ дъх бяха изкушение, на което много мъчно можеше да се устои.

Езикът му се плъзна в устата ѝ по-нежно, отколкото му се искаше, и по-страстно, отколкото бе разумно на този ранен етап в прелъстяването на една толкова специална соколица.

В първия миг Мег остана слисана от неговата дързост. После обаче осъзна, че макар и неочаквана, тази нежна милувка всъщност е много приятна. Доминик имаше вкус на екзотични сладкиши, Примесен с нещо познато — с топлина и лек привкус на сол, — както и с някакъв богат аромат, който не можеше да определи. В стремежа ѝ да опита още от този странен вкус езикът ѝ отвърна на гальовната ласка на неговия език.

Доминик мушна пръсти в косата ѝ, дръпна главата ѝ назад и разтвори устата ѝ, за да влезе дълбоко в нея. За миг Мег се вцепени от изненада, но много скоро страстният ритъм на целувката и неспирните движения на езика му я изпълниха с трепетна възбуда. Дълбоко у нея запламтя буен огън — огън, запален не от рязкото удряне на два кремъка, а от сладостното сплитане на два езика.

От гърдите на Доминик се изтръгна дрезгав стон. Копнееше да провере ръка под сребристата тъкан на роклята ѝ и да почувства как меките ѝ, заоблени гърди с втвърдяват, откликвайки на допира му. Но веригата от сребро и кристали бе прекалено стегната и нямаше начин да я свали, без да прекъсне целувката. А това Доминик за нищо на света не искаше да стори.

Ръката му изостави неподатливата друидска верига и подири долния ръб на роклята. Тук за щастие не срещна никакви пречки. Той

повдигна ефирната, лека тъкан и плъзна длан по пламналата кожа на своята невеста.

Сетне започна да я гали със същото търпение, с което бе галил сокол — бавно, неотклонно, изкачвайки се все по-нагоре и по нагоре по краката ѝ, без да откъсва жадния си поглед от тази копринена плът, която разпалваше диво желание в тялото му, в кръвта му, в костите му дори.

Тогава Доминик сведе глава и потърси устните ѝ, за да ги обсипе с целувки, чийто ритъм следваше плавните, уверени движения на ръката му. Тръпки разтърсиха тялото на Мег, но този път това не бяха тръпки на страх, а на наслада и копнеж, родени от чувствените ласки на съпруга ѝ, от огнените му целувки.

Колкото и да си повтаряше, че трябва да престане, че би трябвало вече да е престанал, че от прелъстител твърде бързо се превръща в прелъстен, Доминик не устоя на изкушението и си позволи една последна милувка нагоре по гладката извивка на прасеца ѝ, по скритата зад коляното ѝ гънка, по копринените ѝ бедра.

Знаеше, че трябва да спре дотук, както бе сторил преди малко, но изкушението да продължи бе твърде силно. Когато стигна до мястото, където бедрата ѝ се срещаха, той плъзна ръка между тях и обхвана най-нежната част от нейната плът, прокарайки палец по пламтящите двери, които бранеха тайния проход към женската ѝ сърцевина.

Шокирана от тази дръзка интимност, Мег изведнъж се вцепени и откъсна устни от неговите. Доминик обаче изобщо не забеляза това, защото бе обгърнат от знойната мъгла на желанието. По възбуденото му тяло пробягна ликуваща тръпка. От устните му се изтръгна дълбок, дрезгав стон на отчаян копнеж.

Прекалено е рано. Не бива.

Той с неохота се откъсна от вълшебния огън, до който едва се бе докоснал, и погледна своята неподозирано страстна съпруга.

Мег също го гледаше с огромните си зелени очи, в които все още гореше пламъкът на разбудената у нея страст. Устните ѝ бяха зачервени, ярки, разтворени от удоволствие, примесено с шок. Гърдите ѝ се надигаха задъхано.

Искаше му се в този момент Мег да е пак така в скута му, но без роклята, скриваща копнежа ѝ да го приеме в себе си. Дори само мисълта за голото ѝ, отмаляло от страст тяло го възбуждаше до болка.

Той бавно започна да вдига сребристите дипли на роклята ѝ, жаден да види как нежната ѝ плът откликва на ласките му, как пламва и разцъфва от желание.

— Доминик...

— Аз съм ти съпруг — каза тихо Доминик. — Никога няма да свикнеш с това, че си моя съпруга, ако криеш тялото си и стискаш бедра, сякаш са челюсти на капан. Нима ти причиних болка?

— Н-не.

— Мислиш ли, че имам намерение да ти причиня болка?

— Не — прошепна тя.

— Тогава ми дай онова, което всеки друг съпруг на мое място просто би взел сам.

Мег бавно разтвори крака. Но не можеше да спре да трепери.

Сребристата тъкан отново започна да се плъзга бавно нагоре. Предвкусвайки своя триумф, Доминик се засмя гърлено, докато изпод сребърния облак на роклята пред възхитения му поглед се показваха постепенно изящният свод на стъпалото ѝ, женствената извивка на прасеца, гънката на коляното, кадифените бедра и накрая триъгълникът от гъсти косми с огнен цвят.

Тя беше в ръцете му, всичко беше в ръцете му — и земята, и наследниците, и мечтаният живот — всичко онова, което му бе помогнало да съхрани разсъдъка си по време на жестоките кръстоносни войни.

— Проклятието на Джон няма да подейства — възкликна доволно той. — Ти все пак ще ми родиш синове.

Синове.

Макар с разума си Мег да знаеше, че е неин дълг да дари своя съпруг с наследници, стига да може да го стори, гордостта ѝ се разбунтува срещу това, че Доминик я използваше единствено като оръдие за осъществяване на своите амбиции:

Беше почувствала как в душата ѝ се разгаря красив, буен огън. Той бе изпитал само жестоката наслада на победителя, успял да я съблазни.

— Не!

Без да съзнава, Мег бе сграбчила сватбената си рокля и отчаяно се мъчеше да покрие краката си с фината тъкан.

— Не бъди стеснителна — каза Доминик, като се засмя тихичко. — Остави ме да се полюбувам на откъсването на Джон, което лежи разтворено пред очите ми, набъбнало от страст, копнеещо да приеме моя меч в своите меки дълбини.

— Не бързай да се обявяваш за победител, преди да си преминал през портите на крепостта!

Ледената нотка в гласа ѝ накара Доминик да вдигне поглед към очите ѝ. Настъпи напрегнато, дълго мълчание, в което един мъж и неговата разярена съпруга се взираха упорито един в друг.

Така е по-добре. И без това не бива да се поддавам на изкушението, напомни си той. Още е рано. Не е възможно една толкова пламенна жена да е недокосвана от мъжка ръка.

Едно поне е сигурно — портата към нейната топла утроба не е била отваряна често. Щом е толкова здраво залостена...

По дяволите, би било неземан рай да прибера мечата си в тази копринена ножница!

Необузdana жажда закипя в кръвта на Доминик, заплашвайки да го извади от контрол. Когато осъзна колко близо до ръба се намира, той се сепна и рязко пусна сребърната рокля, сякаш бе опарила пръстите му.

— Е, вече знаеш. — Гласът му бе по-скоро яростно ръмжене.

— Че искаш тялото ми само за да ти родя наследници? Да, мой студен нормански господарю, добре знам това!

Доминик впери поглед в изопнатото ѝ от гняв лице и с неимоверно усилие на волята се сдържа да не разтвори отново бедрата ѝ и да вземе онова, което тя очевидно бе готова да му даде.

— Не, моя огнена вещице — отвърна той. — Сега вече познаваш магията на истинската целувка.

— О, и каква е тази магия? — саркастично попита Мег. Ръката на Доминик се плъзна като змия под полите на роклята ѝ, преодолявайки с лекота нейната съпротива.

— Ето каква — процеди през зъби той. — Това, което преди малко беше сухо, сега е влажно!

— Какво толкова има да ми казва Свен? — попита раздразнено Доминик, без дори да се надигне от постелята си. — Нима всичко не е повече от очевидно?

Саймън го погледна изпод вежди и с мъка съдържа резкия отговор, който бе на върха на езика му. Не знаеше точната причина за ужасното настроение на брат си, но в едно бе сигурен: тази причина бе свързана с факта, че в своята първа брачна нощ младоженецът лежеше в набързо преустроената стая на Джон... сам. Друидската му съпруга най-вероятно спеше усамотена в моминската си стая в далечната страна на крепостта.

Най-вероятно. Но Саймън не беше толкова глупав, че да повдига този въпрос. Събудил се бе посред нощ от стъпките на брат си, който се прибираше в господарските покои. От гневния ритъм на ботушите му по дървения под.

Очевидно първата брачна нощ се бе оказала провал. Не само защото бе свършила твърде рано, а и защото Доминик се връщаше в покоите си сам и разярен. Дълго след това Саймън чуваше как брат му кръстосва неспирно из стаята си. После бе настъпила тишина, последвана от остър звън като от нещо метално, което бе блъснало стената с все сила.

Окончателно разсънен, Саймън бе дошъл да докладва на Доминик за настроенията на хората в крепостта и за отпътуването на Дънкан и неговите рийвъри.

— Дънкан и някои от рицарите му ще липсват на хората в Блаторн — каза той. — Но не и рийвърите. Те по нищо не се различават от разбойниците и бандитите.

— Не е нужно човек да е кой знае колко умен, за да установи това — изръмжа Доминик.

— До сутринта Дънкан и хората му ще стигнат до Карлайл.

Тази втора новина бе посрещната от Доминик с не по-малко раздразнение от първата.

— По дяволите! — възкликна той. — Това го знае и най-големият глупак в селото.

— Твоята наложница започва да става нетърпелива — спокойно каза Саймън. — Може би е добре да се погрижиш за нея.

Доминик погледна брат си и присви очи.

— Толкова ли съм прозрачен, Саймън? — попита той с горчива усмивка.

Саймън се разсмя и посочи одеялото, което не бе в състояние да скрие напълно тялото на брат му.

— Виждал съм много жребци да се възкачват на кобили, но малко от тях са изглеждали толкова внушително — каза той. — Сигурно си я уплашил до смърт. Върви при Мари. Така ще изразходваш енергията си и ще бъдеш по-търпелив с...

— Не желая да разоравам още една от нивите на Дънкан — прекъсна го грубо Доминик.

— Още една? — Смехът на Саймън замря. — Значи е вярно? Значи лейди Маргарет наистина е любовница на Дънкан?

Доминик махна яростно с ръка.

— Не може да се каже с абсолютна сигурност — отвърна той. — Тя се кълне, че не е.

Саймън изръмжа скептично.

— Да — кимна язвително Доминик. — Трудно бих могъл да очаквам, че моята благоверна съпруга ще вземе да ме развлича с разкази за бившите си любовници.

— И за това я оставяш да спи сама?

— Докато не видя, че кърви. Само така ще бъда сигурен, че няма като Джон да отгледам нечие чуждо копеле.

Саймън се намръщи.

— Искам да те помоля за една услуга.

Доминик вдигна въпросително вежди.

— Изпрати ме в гората да уловя с голи ръце дива котка — каза брат му.

— Моля?

— Това ще е далеч по-лесно изпитание от ужаса да съм покрай теб през седмиците, които трябва да изчакаш.

Доминик се намръщи.

— А като гледам колко войнствено си настроен — продължи Саймън, — най-добре ще е да последваш Дънкан и рийвърите. Те с радост ще влязат в битка с теб.

— Предпочитам да любя жена си.

— С наложницата ще имаш много по-малко проблеми.

Доминик махна раздразнено с ръка.

— Тогава с някоя от местните хубавици — предложи Саймън.

— Не се нуждая от сводник.

— Досега — да — съгласи се Саймън. — Но...

— Достатъчно.

Нямаше човек, бил той приятел, брат, или и двете едновременно, способен да кръстоса волята си с волята на Доминик, когато тонът му станеше такъв. Саймън млъкна и зачака.

— Свен при рийвърите ли е? — попита след известно мълчание Доминик.

— Още не. Ще му трябва известно време, за да се смеси с тях. Те са доста подозрителни.

— Тогава го задръж тук. Кажи му да държи под око неколцината рицари на Джон и да ми докладва незабавно дори при най-малкия знак за опасност от заговор.

— Съмнявам се, че те ще ти създават грижи. Твърде стари са, за да безпокоят когото и да било, дори собствените си жени.

— Въпреки това се погрижи всеки от тях да получи достатъчно земя, за да може да издържа себе си и своето семейство по начин, съответстващ на положението и на дългите години вярна служба при Джон.

— Ще бъде изпълнено. Имаш предостатъчно земи за раздаване.

— Да. Погрижи се също всеки от тях да получи по един вол и плуг за оране, дърва за строеж от горите ми, по четири овце, по една крава, кокошки, семена и зайци от онези, които донесохме за разплод от Нормандия. Не бива да им липсва месо.

Доминик продължи да изброява нещата, необходими за изграждането на едно малко поземлено владение. Саймън го слушаше като омагьосан, за кой ли път възхитен от способността на брат си да забелязва всички подробности. Независимо дали ставаше въпрос за война или земеделие, Доминик винаги проучваше детайлно всичко,

установяваше какво му е необходимо, за да успее, и накрая светкавично атакуваше.

— Не забравяй съдовете за готвене. Те са по-ценни и от златото — завърши той.

— Всичко, което прави една съпруга доволна, е по-ценно от златото.

Доминик му хвърли страховит поглед. В черните очи на брат му имаше разбиране и прикрито веселие.

— Има ли още нещо? — попита Саймън.

— Да. Кажи на Свен да не изпуска от очи жена ми. Искам да съм напълно сигурен, че тя не се среща с други хора, освен с тези от крепостта.

— Наистина ли смяташ, че тя може да продължи да се среща с Дънкан и след женитбата си за теб?

— Тя е ключът към всичко, което някога съм искал от живота — глухо каза Доминик. — Докато не се убедя, че носи в утробата си моя наследник, аз ще я наблюдавам неотлъчно, както орелът наблюдава глупавия заек.

Сънят се съгъстяваше все повече и повече, разрушавайки покоя, намерен тъй трудно от Мег.

Опасност.

Тя трепна и се обърна на другата страна, сякаш се опитваше да избяга от нещо, видимо единствено за нейните очи. Но бягството бе невъзможно, защото сънят бе впримчен в съзнанието ѝ, а самата Мег бе впримчена в съня.

Мрачен, безцветен, студен, кошмарът я погълна.

Смърт.

Остър писък заседна в гърлото ѝ, впи ледените си нокти в нея.

Разруха.

Мег се замята като обезумяла, питайки безмълвно тишината какво трябва да стори.

Отговорът бе също толкова безмълвен. От пустотата, която я обгръщаше, се появиха зелени сенки. Сенките постепенно придобиха формата на причудливи растения, които пиеха дъждовни капки и разтваряха листенцата си към някакво невидимо слънце. Всички те

имаха един и същ цвят, една и съща форма, едни и същи листа. И носеха едно и също усещане — усещане за тишина и девствена земя.

Върви.

Все още със затворени очи, Мег се изправи рязко в леглото. Сърцето туптеше в гърдите ѝ като чук. Главата ѝ бучеше от ужаса на натрапчивия кошмар. Огромно напрежение бе сковало и ума, и тялото ѝ.

Опасност.

Тя отвори очи с приглушен вик, изтича до прозореца и вдигна кепенците.

Посрещна я само странната тишина, която предхожда зората. Само след броени мигове някой петел ще събуди слънцето с кукуригането си, после ще се заразхожда важно сред кокошките, арогантен и уверен в своята сила и мъжественост. След още няколко мига ще се разшетат ратаите и слугите, огньовете в кухнята ще бъдат запалени, мъжете в двора ще започнат да обсъждат на висок глас какво има да се свърши през деня и кои девойки ще ухажват.

Само след броени мигове...

Но не и сега. Сега всичко наоколо, цялата земя бе притихнала в очакване на изгрева.

Затаила дъх, Мег се взираше напрегнато през тесния прозорец към призрачната мъгла, която се виеше над воденичния вир и езерото, над ливадите и рибарника. Никъде не се виждаше никакво движение. Не се чуваше никакъв звън на оръжия, нямаше тропот на копита, нито приглушени заповеди към промъкващи се към крепостта войници.

И въпреки това опасността съществуваше. Мег знаеше това със същата сигурност, с която знаеше, че очите ѝ са зелени.

Тази увереност разкъсваше сърцето ѝ. Вярвала бе, че сватбата ѝ ще сложи край на кръвопролитията. Вярвала бе, че сватбата ѝ ще донесе спасение за нейния народ и за Блаторн.

А сега беше сигурна, че нещо не е наред, че се е заблуждавала жестоко.

Смърт.

Тя потрепери.

Разруха.

Толкова жив сън не беше сънувала от нощта, в която майка ѝ бе отишла в гората, за да не се върне никога повече.

Ти ли ме викаш, майко? Нима най-после е дошло време да узная тайните на древната могила?

В мига, в който се сети за това свещено място, Мег разбра с непоклатима увереност, че трябва да отиде там. Там, където земята бе недокосната от ръцете на човека, където растенията избуяваха върху древна почва, напоена със стародавни тайни, там щеше да намери оръжието, с което да спаси Блаторн от унищожение.

Нямаше представа откъде е толкова сигурна, че е така.

Знаеше само, че това е самата истина.

Тя захвърли нощницата си настрана и надяна дрехите на ратайкия, които носеше, когато работеше в билковата градина или в птичарника. После със сковани от студ и страх пръсти сплете косата си на две хлабави плитки и ги завърза с кожени каишки.

Сложила на главата си проста кърпа, обула вълнени чорапи и хванала обувките си в ръка, Мег се запромъква крадешком през каменните коридори на крепостта и по извитите ѝ стълби. Спря се само за миг, за да вземе от килера малко хляб и сирене и да обуе обувките си, сетне бързо се спусна към входната врата.

До нея бе застанал светлокос мъж, който пропускаше слугите да преминават от двора в крепостта и обратно, за да вършат своите задачи. Когато Мег мина покрай него, мъжът дори не я погледна.

От комина на кухнята се издигаше пушек, който се смесваше с утринната мъгла. Каменните пътеки бяха влажни и хлъзгави. Носена сякаш от невидими криле, Мег прелетя през двора. Вратарската къщичка беше студена и осветена от една-единствена факла, окачена близо до стола на пазача.

— Добро утро — каза Хари, като се надигна с усилие от мястото си. — Рано сте станала днес.

— Напоследък занемарих моя билкарник и градината — отвърна Мег.

— Да — кимна със сериозно изражение пазачът. — Вчера растенията цял ден плачеха със сладките си гласчета за своята господарка. Пратих Черньо да им обясни, че сте заета със задълженията си на съпруга на новия господар на крепостта, но този негодник просто се овъргаля в кочата билка, без да каже и една утешителна дума на малките цветенца.

В очите му играеха весели пламъчета. Въпреки тъмнината и своята тревога Мег ги видя, усмихна се и го погали по ръката.

— Ти разведряваш деня ми — промълви тя.

— Не, господарке. Вие сте тази, която разведрява нашите дни. Няма човек по тези земи, който да не може да разказва с часове за вашата доброта.

Мег усмихнато поклати глава.

— Няма човек по тези земи, който да не е бил добър към мен.

— Да не би... — Гласът на Хари секна. По лицето му плъзна гъста червенина. Той се покашля припряно. — Наред ли е всичко, милейди?

Мег осъзна, че въпросът му е свързан с новото ѝ положение на омъжена жена и се изчерви до корена на косите си.

— Хората... — Пазачът отново прочисти гърло. — Когато майка ви дойде тук, никой не я познаваше. Но всички виждахме, че... Искам да кажа, че баща ви беше суров човек дори когато не беше ядосан. А когато беше...

— Знам — прошепна Мег.

Хари пристъпи смутено от крак на крак.

— Вас обаче ви познават всички — задъхано продължи той. — Ако това норманско копее... ъъ, ако господарят ви нарани, никой от нас няма да си трае. Ако имате нужда от нас, само извикайте и ние ще дотичаме и ще му дадем да се разбере. Няма защо да бягате в гората като майка си. Много злополуки могат да се случат на един мъж по време на лов. Честна дума.

В очите на Мег заблестяха сълзи, които ги направиха да изглеждат още по-големи. Тя се надигна на пръсти и целуна лекичко пазача по бузата, която се изчерви два пъти по-силно от този жест на обич.

— Кажи на хората да не се тревожат — каза Мег. — Лорд Доминик не ми е сторил нищо от това, от което се опасявате.

Преди Хари да успее да каже каквото и да било, тя излезе през портата и се спусна по подвижния мост като носена от вихър. Тръпки, които нямаха нищо общо със студената утрин, разтърсваха тялото ѝ и я оставяха без дъх. Да, Доминик не беше насилвил своята друидска невеста. Той просто ѝ бе дал да пие рай от устните му, а после ѝ бе

казал, че е сама в този рай, защото нейното тяло го интересуваше единствено като люлка за наследниците му.

Дали си в ада, Джон? Дали сега се надсмиваш над ада, в който остави нас, живите? Доминик иска само син, наследник.

Напразна илюзия. В него няма любов, а само желание да основе своя династия и хладна тактическа преценка на битката, която му предстои.

Пътеката се виеше между ниските каменни дувари, които ограждаха нивите и пасищата. Дълбоките кафяви бразди блестяха, напоени от утринната влага. Успоредни светлозелени ивици бележеха крехкия, едва започнал растеж на бъдещата реколта. Тук-там из полята подскачаше по някои кос, дирейки семенца или насекоми. По пасищата, подобно на късчета бяла мъгла, шетаха овце, чиито умни черни муцуни търсеха нова трева сред останалата от миналата година слама.

В тишината отекна звънът на църковните камбани, който известяваше хората за часа и им казваше, че е време да излязат на полето. Звукът на камбаните винаги бе доставял удоволствие на Мег. Но тази сутрин той я стресна, подхранвайки тревогата ѝ, която се засилваше с всяка стъпка, отдалечаваща я от крепостта.

Опасност.

— Изчезнала е — обяви Саймън с равен глас.

Доминик вдигна поглед от очуканото, тъпо копие, което току-що бе открил в оръжейницата на Блаторн.

— Кой? — попита разсеяно той.

— Лейди Маргарет.

— По дяволите! — изрева Доминик.

Сетне се обърна към стюарда, чието лице след всички остри коментари на господаря му за окаяното състояние на крепостта и по-специално на оръжейницата, бе придобило злощастно изражение.

— Погрижи се слугите да изметат и излъскат всички подове на крепостта — рязко му нареди той. — После ги накарай да сложат навсякъде благоуханни билки и нови рогозки. Искam цялата крепост да бъде чиста като покоите на лейди Маргарет. Разбрано?

— Да, господарю.

— Тогава върви и се залавяй за работа!

Човекът се подчини с възхитителна скорост. Звукът на стъпките му, които се отдалечиха припряно по коридора и отекнаха по спираловидната стълба на ъгловата кула, наподобяваше ударите на боен барабан.

— Кога? — попита Доминик, като впери ледения си сив поглед в своя брат.

— Не знам.

— Къде е компаньонката й?

— Флиртува с твоите рицари.

Доминик присви очи и разсеяно завъртя ръждясалото копие.

— Кой е последният човек, който е видял Мег?

— Хари. Пропуснал я е през портата малко преди зазоряване.

Фактът, че Мег очевидно също не е спала добре, бе слаба утеха за Доминик след тежката нощ, в която се бе пържил на огъня на незадоволеното си желание.

— Кой я е придружавал? — попита той.

— Никой.

Задоволството на Доминик тутакси се изпари.

— Била е сама? — възкликна невярващо той.

— Да — мрачно отговори Саймън.

— И Свен я е изпуснал? Бих искал да чуя какво ще каже за свое оправдание.

— „Човек трябва да спи от време на време, господарю, ако ме извините за дързостта.“ Мислел е, че ако не друга, поне тази сутрин невястата ти ще остане в леглото до по-късно.

Великолепната имитация на гласа на Свен успя да накара Доминик да се усмихне, макар и едва доловимо.

— Хари — продължи Саймън — предположи, че тя просто е отишла да се погрижи за градините си, както обикновено.

— Какво има да им се грижи? — тросна се Доминик. — Всички ниви са пусти.

— Да, но нейните градини са били засадени много преди Джон да накара начумерените си работници да разорат всичките му ниви.

Доминик изръмжа сърдито.

— Прати някого да доведе Мег от градините. Не е безопасно за една жена да излиза сама от крепостта, когато наоколо се мотаят изпъдените рийвъри.

Саймън го изглежда слисано.

— Да не мислиш, че съм толкова малоумен, та да не се сетя да пратя човек да я доведе? Казвам ти, човече, тя е изчезнала!

— Търси ли я при ратаите? Може да е отишла да помогне на някоя родилка.

— Не е. Откакто тази сутрин се е скрила в мъглата, никой от васалите не я е виждал. Хората от селото също не са я виждали.

Доминик метна копието в ъгъла на оръжейницата с такава сила, че от него се посипа ръжда, а камъните на стената се разрониха.

— Доведи кучетата — разпореди той. — И кажи на Хари да отвори широко портата.

Преди още да го е изрекъл, до слуха му долетя възбуденото джафкане и ръмжене на неговите хрътки — Саймън явно бе предугадил какво ще пожелае. Хрътките бяха доведени от кучкаря и чакаха пред вратата, жадни да се впуснат в лов.

— Крузейдър е оседлан и те очаква — каза Саймън преди брат му да успее да попита.

— Ти също оседлай бойния си кон — нареди Доминик.

— Ами крепостта? Кой ще отговаря за нея?

— Ще оставим Томас Силния да я пази. Кажи му да повика селяните от нивите и да вдигне моста, след като тръгнем. Всичко това може да е просто уловка, за да бъде превзета крепостта.

— Нали не смяташ, че собствената ти съпруга...

— Смятам — прекъсна го Доминик с разярен глас, — че собствената ми съпруга може да е била отвлечена, за да ми бъде върната срещу откуп, който ще е толкова голям, че ще сложи край на всичките ми надежди да превърна Блаторн в твърдината, която трябва да бъде, ако иска да оцелее.

Черните очи на Саймън се присвиха.

— И точно това ще кажеш на хората — заключи брат му. — Чуваш ли? Никой не бива да подозира в какво всъщност се съмнявам.

— А какво е то?

— Дънкан от Максвел и моята проклета друидска жена!

В настъпилото мълчание отекнаха думите, останали неизречени от Доминик — изневяра, предателство, разбити мечти.

— Ще вземем ли и други хора с нас? — попита Саймън след малко.

— Не. Няма да викаш никого — нито моя валет, нито твоя, нито дори кучкаря. Каквото и да се случи днес, трябва да си остане между нас двамата.

— Нали не смяташ наистина, че...

— Аз съм тактик, Саймън. Предателството отвътре е най-добрият начин да се превземе една крепост. Щом аз знам това, Шотландския чук сигурно също го знае.

Саймън се взря в очите на брат си, обзет от лошо предчувствие. Бог да е на помощ на тази жена, ако Доминик я открие с Дънкан, помисли си той и потръпна. Бог да ни е на помощ. На всички.

Няколко минути по-късно Доминик излезе от крепостта в пълно бойно снаряжение — броня, ботуши и железни ръкавици, шлем и меч. В едната му ръка имаше арбалет. В другата бе нощницата, която Мег в бързината си бе хвърлила на леглото в стаята си.

Хрътките подскачаха и ръмжаха, зажаднали да бъдат отвързани от каишките. Дългокраки, с източени тела и изплезени тесни езици, те горяха от нетърпение да подушат миризмата, която щяха да преследват днес.

Валетът на Доминик държеше Крузейдър за юздите и успокояваше буйния жребец. До тях стоеше Саймън, яхнал собствения си кон. Ако бе изпитвал някакви съмнения в убийственото настроение на брат си, те се изпариха в мига, в който Доминик буквално скочи на седлото, пренебрегвайки стремената. Всеки добре трениран рицар можеше да стори това в пълно бойно снаряжение, но малцина го правеха, когато до тях стоеше валет, готов да помогне.

Черният жребец се изправи на задните си крака и прибра ушите си плътно до главата, доловил настроението на ездача си. Доминик обаче се задържа на седлото без никакво усилие и изглежда изобщо не забелязваше огнения темперамент на животното.

— Хари е при портата — каза Саймън.

Доминик кимна отсечено и пое към вратарската къщичка. Огромният мускулист жребец пръхтеше и подскачаше неспокойно, пришпорван от своя ездач и възпиран от желязната юздечка между зъбите си. Чаткайки с грамадните си копита в напрегнат, тревожен ритъм, конете прекосиха калдъръмения двор.

Хари чакаше пред вратарската къщичка.

— Кога видя за последен път своята господарка? — попита без заобикалки Доминик.

— Преди слънцето да се покаже над зъбера Блакторн.

— Говори ли с нея?

— Да. Стори ми се, че отива към билковите градини.

— Сторило ти се е? — рязко повтори Доминик.

— Да. Но щом стигна до мястото, където пътеката се разделя, тя тръгна надясно.

— Градините са вляво — тихо поясни Саймън.

Доминик изръмжа гневно.

— Защо си решил, че отива към градините?

Хари изглеждаше смутен.

— Отговори на господаря си — сърдито го подкани Саймън. — Господарката ти може да е в опасност.

— Мег... лейди Маргарет... често ходи в градините, когато е... разтревожена.

Погледът, който му хвърли Доминик, едва ли можеше да накара бедния човечец да се чувства по-спокоен.

— Разтревожена? Какво искаш да кажеш?

Хари се смути още повече. Преди да успее да намери думи да отговори, от къщичката се появи възрастна жена. На слънчевата светлина на късното утро бялата ѝ коса изглеждаше почти прозрачна.

Доминик се обърна към Гуин. И едва сега забеляза, че очите ѝ, макар и избледнели с възрастта, имат същия чист, пролетно зелен цвят като очите на Мег.

— Джон — обясни тя без излишни въведения — имаше тежка ръка, когато беше ядосан. Мег се научи да не се мярка пред очите му в такива моменти.

— Съдейки по отвратителното състояние на крепостта — каза Доминик, — бих се обзаложил, че Джон е бил ядосан през по-голямата част от времето си.

— Да.

— Аз обаче не съм Джон.

— Да — съгласи се Гуин. — Ако бяхте, хълбоците на коня ви щяха да носят белези от шпорите ви, а устата му — да е разранена от жестокото дърпане на юздите.

— Имаш набито око.

— Вие също, Доминик лъо Сабр, лорд Блакторн. Използвайте го, когато излезете от портата. Ще видите, че Мег просто събира билки, както обикновено.

— Без компаньонката си?

Старицата въздъхна.

— Понякога Едит е твърде досадна.

— Значи лейди Маргарет има навика да се мотае насам-натам без компания? — попита остро Доминик.

— Не — неохотно отвърна Гуин. — Винаги взема със себе си Едит, или мен, или някого от войниците.

Доминик се обърна въпросително към Хари. Пазачът поклати тъжно глава.

— Беше сама.

— Заведи кучетата до мястото, където пътеката се разделя — заповяда Доминик на кучкаря.

Мъжът пое по моста, сподирен от настървения лай на хрътките. Доминик понечи да го последва, но го спря гласът на Гуин.

— Не се плаши. Никой — нито човек, нито звяр — не би сторил зло на една друидска щерка.

Искрящият леден поглед на Доминик измери старицата от глава до пети.

— Лейди Маргарет не е вече малко момиче, та да скита из полята като селянка — каза той със студен, рязък тон. — Тя е съпруга на могъщ лорд и господарка на силна крепост. Сега тя е награда, която всеки мъж с радост би взел.

— Опасност съществува — призна Гуин. Сетне добави съвсем тихичко, почти беззвучно: — Но не за нея. Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

Старата жена се взря в него изпитателно.

— Усещам опасност — каза тя след дълга пауза. — Мег навярно също я е усетила. Но опасността не засяга нея. Засяга крепостта. Задават се опасни времена, милорд. Предзнаменованията...

В този момент Крузейдър се изправи рязко на задните си крака и захапа яростно юздата. Въпреки кипящия в кръвта му гняв, Доминик укроти жребеца без излишна грубост. Крузейдър стъпи отново на земята и разтърси мощната си шия и хълбоци.

— Спести ми тези небивалици — хапливо каза Доминик. — Винаги има опасни времена. Винаги има предзнаменования. Винаги има предателства. Важното е да знаеш как да се справиш с тях.

С тези думи той пришпори коня си и жребецът полетя напред като изстрелян от катапулт. Саймън бързо го последва. Чаткането па копитата по калдъръма се замени с глух тътен, когато двамата ездаци излязоха на подвижния мост. Слънцето блестеше в броните и шлемовете им със студена светлина.

Когато Доминик стигна до разклонението на пътеката, хрътките го очакваха с нетърпение, не по-малко от нетърпението, което изпитваше самият той. Но кучетата също бяха дисциплинирани като него. Въпреки че скимтяха и ръмжаха възбудено, те бяха отлично обучени и чакаха да им бъде даден знак с думи или с изсвирване на рог.

— Дай това на Скокливка — каза Доминик, като подаде на кучкаря нощницата на Мег.

Мъжът я пое и я поднесе към муцуната на сребристосива кучка. Животното я подуши, изръмжа, сетне я подуши отново. А след още няколко мига вдигна глава и излая нетърпеливо.

— Тя вече знае миризмата, господарю.

— Тогава я отвържи. Само нея — нареди Доминик. — Ако надуши дирята бързо, няма да пускаш останалите. Не искам излишен шум.

Кучкарят свали кожената каишка от шията на хрътката и ѝ даде знак да подуши наоколо, за да намери търсената миризма. Отне ѝ само няколко мига да я открие, защото земята бе влажна и дирята бе съвсем прясна. И щом я откри, се спусна по нея с шеметна скорост.

Доминик и Саймън я последваха в бърз галоп. Под бледата, забулена в облаци светлина на слънцето доспехите им блестяха със сурово сияние. Скоро разочарованият лай на останалите хрътки остана далеч зад тях.

Мег бавно се изправи и се протегна, за да отпусне мускулите на гърба си. Беше прекарала последните няколко часа, пълзейки на колене из скалите и камънаците, които обграждаха като пръстен древната могила. Когато тръгна да излиза от свещената дъбова гора, малката торбичка на кръста ѝ след толкова усилия най-после бе пълна със скъпоценни билки и при всяка стъпка се поклащаше весело до бедрото ѝ.

Не беше очаквала, че ще ѝ отнеме толкова време да събере новите листа и стъбълца и да открие още няколко от горчивите корени на растението, което бе нарекла „пантофката на призрака.“ Успяла бе да намери и доста други полезни билки, както и няколко млади филиза, които щеше да засади в своите градини. Можеше да вземе още, но ако бе откъснала листата на малките растения, щеше да ги убие. Сезонът тепърва започваше и още бе рано за буйно разлистване и растеж. Разцъфнали бяха само нарцисите, чиито жълти личица сияеха по полянките и край поточетата, търсейки топлината на слънцето.

Свещената могила вече беше далеч зад гърба на Мег, когато то най-после успя да пробие мъглата на пролетното утро. Лъч ярка жълта

светлина се спусна от небето и сякаш подпали пръснатите тук-там дъбове и покритите с мъх скали. Камъните и голите клони заблестяха като изкъпани. Високо горе по върховете на разперените ръце на дъбовете се виждаха първите зелени наченки на приближаващото буйно лятно разлистване.

Мълчаливото обещание на напъпилата природа и слънцето помогнаха на Мег да се освободи от сковалото я напрежение. Тя вдигна ръце към слънчевия лъч, който я обля в светлината си, и подсвирна лекичко с уста, сякаш лъчът бе див сокол, когото трябваше да опитоми.

В отговор откъм билото на хълма долетя друго изсвирване.

След няколко мига към Мег с невероятна скорост се спусна една сива хрътка, която буквално стопяваше разстоянието до нея с пъргавите си, грациозни движения. Когато беше вече само на няколко крачки от нея, в тишината прозвуча сигнал на рог. Хрътката се спря, обърна се и пое обратно по пътя, по който бе дошла.

С разтуптяно от уплаха сърце Мег заслони очите си с ръка и вдигна поглед над долината, окъпана в блясъка на озарените от слънцето капчици роса. На върха на хълма имаше два бойни коня. Единият от тях беше с ездач. Другият — не.

В мига, в който Мег разпозна във втория кон жребеца на своя съпруг, иззад гърба ѝ долетя гласът на самия Доминик.

— Къде беше, лейди?

Тя се извърна рязко.

— Стресна ме.

— Ще направя нещо много по-лошо, ако не отговориш на въпроса ми. Къде беше?

— Събирах билки.

Доминик огледа простите дрехи, в които беше облечена. Бяха целите измачкани и на петна и изобщо — в окаяно състояние. Всъщност изглеждаха така, сякаш са служили за постеля при тайно прелюбодеяние.

— Билки — повтори безизразно той. — Странно. Дрехите ти изглеждат така, сякаш не си ги събирала, а си се въргала в тях.

Мег огледа роклята си, сви рамене и отново вдигна очи към Доминик. Въпреки старателно овладения му глас, беше доловила

ледената нотка на гняв в него. Гняв, който просто диреше извинение, за да се излее като порой върху й.

— Затова нося тези парцали — каза твърдо тя. — Не виждам смисъл да съсипвам хубавата си туника, като лазя с нея из калта.

Доминик изсумтя и се огледа. С изключение на усмихнатите нарциси, наоколо нямаше и следа от зеленина. Той се обърна отново към Мег и я изгледа подозрително.

— Тук ли ги събира?

— Не.

— Тогава къде?

Мег не искаше да му казва за древната могила. Знаеше, че дори васалите, които толкова я обичаха, смятаха това място за обитавано от духове, че и още по-лошо — за прокълнато.

— Какво значение има? — попита тя. — Намерих това, което търсех.

Доминик с мъка се сдържа да не избухне.

— Нима? — възкликна с престорено мил глас той. — И какво търсеше?

И това не й се щеше да му казва. Ако му обясни за противоотровата, ще се наложи да му обясни и за липсващото лекарство. А беше обещала на Гуин да не споменава пред никого за това.

Възцари се тишина, нарушавана от далечните трели на някаква пойна птичка и от много по-близкия звук на конски копита — беше Саймън, който водеше коня на брат си. Хрътката подскачаше след него, изплезила език от тежкия бяг по следата на Мег.

— Милейди — каза Доминик с рязък тон, — какво толкова търсеше, че си излязла от крепостта сам-самичка, без да се обадиш на никого?

— Млади филизи — отвърна Мег, отбягвайки погледа му. — За моите градини.

— Доста неумело лъжеш.

— Не лъжа. Събирах филизи, които да засадя в градината си.

— Покажи ми ги.

— Ще ти ги покажа, когато ги засадя. Ако се пипат твърде често... — Преди да успее да довърши, Доминик изтръгна чантичката

с билки от ръцете ѝ, обърна я с дъното нагоре и я разтърси. По земята се посипаха като дъжд стръкове, пръст и множество малки листенца.

— Не! — извика като обезумяла Мег.

Сетне дръпна чантичката от ръцете на Доминик, коленичи и започна да събира листенцата така, сякаш бяха малки златни монети.

Доминик я наблюдаваше със смръщени вежди. Беше се усъмнил в думите ѝ, но в момента дори за миг не се съмняваше в искреността ѝ. Тя очевидно наистина смяташе тези растения са много ценни.

— Саймън...

— Да, братко?

— Проследи къде е била.

— Добре.

— Няма да може — измърмори Мег, без да вдигне глава.

— Това, което Саймън не успее да види, кучката ще надуши.

— Не и при древната могила. Там не стъпват ни куче, ни кон.

— Защо? — попита Доминик.

— Не съм нито кон, нито куче, за да отговоря на подобен въпрос — троснато отвърна Мег. — Просто знам, че е така. Животните усещат някои неща по-добре от хората.

— Древната могила — повтори Доминик. В думите не, но в тона му имаше въпрос.

Мег измърмори нещо и продължи да прибира билките в чантичката.

В следващия миг един облечен в желязна ръкавица юмрук улови брадичката ѝ и я вдигна, принуждавайки я да срещне мрачния поглед на съпруга си.

— Не се ли боиш от това място? — попита Доминик.

— Защо да се боя? Аз не съм ловджийска хрътка с изплезен език.

Саймън издаде звук, приличен на кашлица... или на приглушен смях.

Без да откъсва поглед от святкащите зелени очи на Мег, Доминик направи знак на брат си да изпълни нареждането му.

— Да, ти не си нито хрътка, нито кон — каза той, като натъртваше на всяка сричка. — Ти си друидска вещица. Какви магии си дошла да правиш тук?

— Друидка съм, но не съм вещица.

— И въпреки това идваш на място, което народът смята за прокълнато.

— Аз нося кръст — отвърна Мег. — Ако древната могила беше нечестиво място, кръстът щеше да се подпали. Но той не гори, а лежи хладен и спокоен между гърдите ми.

Докато звукът на конските копита замираше в далечината, за да отстъпи място на тишина, нарушавана единствено от птичите песни и свистенето на надигания се вятър, Доминик гледаше изпитателно своята съпруга. Накрая я пусна, за да види, че по млечнобялата кожа на брадичката ѝ са останали малки червени петънца от допира на коравия му стоманен юмрук. Това, че ѝ бе причинил болка, със сигурност би го накарало да се почувства зле, ако не беше увереността му в нейната изневяра, която бе заседнала в стомаха му като студена, несмляна храна.

Нищо чудно, че снощи откликна толкова бързо на ласките ми. Тя не е новооперено, току-що уловено пиле, а сокол, който вече е научен да реагира на мъжки допир.

Ще ми роди наследници, това е повече от сигурно. Страстната мъжка прегръдка я привлича непреодолимо, досущ както безбрежното небе привлича сокола. На когото и да е принадлежала в миналото, сега тя е моя.

И моя ще си остане.

Доминик мрачно сведе поглед към разпилените по земята растения. Със сръчните си пръсти Мег бе успяла внимателно да събере всички млади филизи с изключение на няколко, които бързо вехнеха. Доминик не беше билкар, нито пък градинар, но тези растения му изглеждаха познати. Сигурен бе, че е виждал подобни да растат много по-близо до крепостта.

Той се наведе и вдигна няколко от тях, очаквайки Мег да запротестира.

Но тя не го стори, дори когато Доминик небрежно натъпка нежните стръкчета в една торба, завързана за седлото на Крузейдър. Когато обаче се наведе отново, за да ѝ помогне да събере останалите листа, стъбълца и малки коренчета, Мег рязко отблъсна ръцете му.

— Не — каза тя. — Тези ръкавици те правят твърде груб и несръчен. Ако нараниш листата, преди да приготвя отварата, тя ще стане прекалено слаба и няма да ми послужи за нищо.

— Затова ли не взе със себе си Едит или някой от войниците? — попита Доминик. — Защото са твърде несръчни?

Мег не отвърна нищо.

— Отговори ми, жено моя. Кажи ми защо дойде в гората сама. Ръцете ѝ престанаха да се движат.

— Аз...

Доминик зачака продължението с все по-растяща увереност, че каквото и да е то, ще бъде лъжа. Но то бе просто мълчание.

— На какво разстояние от тук се намира Карлайл? — попита той с престорена дружелюбност.

Мег въздъхна с облекчение. После заговори, като поднови събирането на последните листенца от земята.

— На повече от половин ден път пеша — каза тя. — Ако човек тръгне натам сега, ще стигне до Стария проход, откъдето се вижда имението, много след като луната вече е изгряла.

— Но ако язди, ще бъде там доста по-бързо, нали?

— Да, но малцина го правят, въпреки че до там има пряк път, по-къс от каруцарските пътища — обясни Мег. Говореше бързо, довольна, че е попаднала на безопасна тема. — Този пряк път е доста труден на места. Повечето хора предпочитат утъпканите каруцарски пътища. Преди Джон да се разболе, по няколко пъти годишно пътувахме до съседните имения, и все по пътя.

— Да не би тогава пътищата да са в лошо състояние? Затова ли дойде дотук по тази пътека?

— Не. Откакто се е върнал, Дънкан непрекъснато праща хора да ги поддържат.

При споменаването на Дънкан Доминик присви гневно очи и ако го беше видяла в този момент, Мег навярно щеше да забрави за пръснатите по земята листенца и да си плюе на петите. Но тя не го видя. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху скъпоценните стръкчета зеленина.

— Всички местни хора ли предпочитат да заобикалят тези хълмове и да използват по-дългите каруцарски пътища?

— Да. Те избягват местата, обитавани от духове.

— Колко удобно.

Думите прозвучаха яростно като звън на меч, изваден от ножницата. Ръцете на Мег трепнаха и застинаха.

— Удобно? — повтори тя. — За какво?

— За любовни срещи — процеди през зъби той.

Мег вдигна глава и спокойно срещна святкащия му поглед.

— Значи това било — каза тя. — Мислиш, че съм излязла, за да се въргаям из тревата с някой мъж.

— Не някой мъж — изръмжа Доминик, — а Дънкан от Максуел. Погледни се — бузите ти са зачервени, очите ти блестят, а дрехите ти са целите в кал.

— Бузите ми са зачервени, а дрехите ми са мръсни, защото цяла сутрин се вра къде ли не, за да събирам билки!

— Може би. А може би причината е в това, че си била с него.

— Не!

— Да не би Дънкан да си мисли, че не бих могъл да разбера дали си била негова? Да не би да се надява да ми набута своето копеле, както е сторила майка ти с Джон? — неуморимо продължи Доминик.

Мег вирна гордо глава.

— Кълна се, че това е самата истина. Не съм била с друг мъж.

— Така казваш ти.

— Вземи ме тогава — възкликна разпалено тя. — Вземи ме тук и сега, Доминик лъо Сабр. Така ще разбереш, че си първият.

На устните му трепна студена усмивка.

— Добре изиграно, лейди Маргарет — тихо каза той.

— Не играя!

— Аз също. Ако сторя това, което искаш и установя, че не си девствена, и ако после се окаже, че си бременна, няма как да знам кой е бащата, нали?

Мег беше твърде слисана, за да успее да отговори.

— Не, моя малка умнице, аз няма да те любя преди да е минало месечното ти кървене. А когато това стане, ще те държа изкъсо. И когато забременееш, няма да има никакво съмнение чий син носиш в утробата си.

Едва сега Мег проумя горчивата истина.

— Всъщност тебе изобщо не те е грижа дали съм девица или блудница — прошепна тъжно тя. — Интересува те само това дали ще ти родя син.

— Да. Но ако досега си била блудница, дните на блудството ти свършиха.

— Можеше да съм лъжкиня, измамница, крадла, престъпница... това е без значение за теб. Всяка утроба би ти свършила работа, щом я получаваш заедно с Блакторн.

Очите на Доминик се присвиха до две тънки ледени цепки.

— Повярвай ми, мадам, каквато и да си била в миналото, занапред очаквам от теб да бъдеш пример за безупречна съпруга. Ще се разкайваш горчиво, ако си позволиш да опетниш името ми.

Мъничкото стръкче надежда, поникнало в душата на Мег още при първата ѝ среща с нежния Доминик льо Сабр, бързо повехна при сблъсъка със студения като зимен вятър Доминик льо Сабр. Той не беше нормански дявол, за какъвто го смяташе Едит, но и не притежаваше онова добро и милостиво сърце, което се бе надявала да открие под тежките метални доспехи. Той не искаше нито нейния смях, нито нежността ѝ. Нито се интересуваше от нейните мечти и надежди, от жаждата ѝ да изгради по-добър живот за своя народ и за самата себе си, от копнежа ѝ нейният брак да не бъде толкова горчив и злочастен, колкото брака на майка ѝ.

Доминик льо Сабр бе просто мъж като Джон от Къмбърланд, като всички други мъже. И когато видеше копнежа си за наследници осуетен, щеше да побеснее също като Джон.

Тъмните сенки, които бе усетила в душата му, бяха истински като зимна нощ и много по-трайни от нея. Те щяха да вледенят живота ѝ, както бяха вледенили самия него.

В собствената ѝ душа отекна отчаян вик на протест. Но от устните ѝ не излезе и звук.

Когато Доминик я повика рязко по име, зелените ѝ друидски очи се взряха право в него, но виждаха през него като през стъкло. И мълчаливо и тъжно се любуваха на пролетта, която бавно пристъпваше по земята, вещаейки празничен нов живот — живот, който Мег нямаше да вкуси.

— Такава скръб на лицето на толкова младо момиче — ядосано каза Доминик. — Нима е толкова ужасно да изоставиш разюздания живот, на който си свикнала?

Мег не отвърна нищо. Липсваше ѝ всякакво желание да говори, още по-малко — да подлага чувствата си на присмеха на един мъж, който сам не притежаваше никакви.

— Предлагам ти сделка — каза той с леден тон. — Роди ми двама сина и аз ще те изпратя в Лондон. Там със сигурност ще намериш забавления, които ще ти харесат и ще задоволят плътските ти увлечения.

В очите ѝ набъбнаха неканени сълзи.

— Ти нямаш ни най-малка представа какво ми харесва и какво — не.

— Знам обаче, че снощи ти отказа да дадеш на своя съпруг онова, което му се полага по право — яростно отвърна Доминик.

— Винаги съм знаела, че е мой дълг да се омъжа за оногова, който ми е отреден — каза Мег така, сякаш изобщо не го беше чула. — Че ще бъда предана, съвестна съпруга. Че ако попадна на подходящ съпруг, съм способна да му дам много от себе си. А сега...

Гласът ѝ заглъхна.

— Сега какво? — попита Доминик. — Говори.

— Сега знам, че това никога няма да стане — прошепна Мег. — Пролетта дойде, но за мен и за племето тя няма да дойде никога.

— Престани да плачеш за Дънкан — грубо се сопна Доминик.

— Дънкан? Какво...

— Ти си моя жена — продължи упорито той, без изобщо да я слуша. — Няма да имаш друг съпруг освен мен.

— Да. Ти също няма да имаш друга съпруга освен мен. Докато смъртта ни раздели. Може би ще ме убиеш, за да си все още способен да правиш деца, когато се ожениш повторно? Това ли е опасността, която усетих в съня си и от която се събудих вледенена и треперееща?

— Какви са тези глупости? — възкликна Доминик. Внезапно Мег потрепери. Цветът се отдръпна от лицето ѝ, а по внезапно настръхналата ѝ кожа пробягнаха ледени тръпки.

— Чу ли това? — прошепна тя.

— Кое?

— Смеха?

Доминик напрегна слуха си.

— Не чувам нищо.

— Това е Джон.

— Какво?

— Джон се смее. Защото знае, че неговото проклятие е много по-силно, отколкото самият той някога е бил. — Премрежените ѝ зелени

очи се впиха в него. — Ти ще умреш без наследници.

Доминик вдигна рязко ръце и я сграбчи за раменете, сякаш се боеше, че може да му избяга.

— Аз ще имам синове!

— Не — прошепна Мег. По лицето ѝ се стичаха студени, блестящи като сребро сълзи. — За да се роди друидски син, трябва любов. В теб няма любов, Доминик льо Сабр.

Когато Саймън се върна в крепостта, Доминик вече беше свалил бойните си доспехи и се бе разположил удобно в бившата стая на Джон до голямата зала. По негово нареждане тази сутрин болничното легло беше заменено с кушетка. Така той вече можеше да приема спокойно хората, с които искаше да разговаря насаме — нещо, за което залата беше крайно неподходяща.

А настоящият проблем — резултатите от разузнаването на Саймън по следите на Мег — определено изискваше такава дискретност. Бледото, измъчено лице на Мег, трескавият ѝ поглед и пълното мълчание, в което бе изминала целия път обратно до крепостта, бяха го смутили по начин, който му бе трудно дори да опише, а камо ли да си обясни.

Освен желаното уединение, стаята предлагаше и топлина, която му беше много нужна при студа, сковал както тялото, така и сърцето му. В голямата камина гореше силен огън, който отблъскваше влажния хлад, идващ от ранния пролетен дъжд навън и от каменните стени, пазеци все още мразовития дъх на зимата. Въпреки че тесните, високи прозорци на стаята бяха затворени заради дъжда, тя изглеждаше някак по-просторна и по-уютна от която и да било друга стая в крепостта.

— Приличаш на мокра хрътка — каза тихо Доминик, когато Саймън влезе вътре. От дрехите на брат му се стичаха вадички дъждовна вода.

— Така се и чувствам.

— Ела да се постоплиш. После ще говорим.

Докато Саймън сваляше ръкавиците и наметалото си край огъня, Доминик се обърна към прислужника, който стоеше до вратата, готов да изпълни всяка заповед на своя господар.

— Ейл за моя брат — разпреди той. — А също и хляб и сирене. И нещо топло — може би супа?

— Да — кимна Саймън.

— И междувременно виж защо старата Гуин се бави. Повиках я преди цяла вечност.

— Да, господарю.

Доминик се изправи и зачака, заслушан в отдалечаващите се стъпки на прислужника. Не искаше да говори, преди да е сигурен, че няма да бъде чут от никого. Докато чакаше, той протегна ръка към масата, върху която лежеше купчина сияйни златни скъпоценности, и разсеяно я разрови.

Стаята се изпълни с нежен, чист звън — сякаш в нея имаше пойни птички с гърла от злато.

Деликатният звън идваше от тънките златни верижки с нанизани едно до друго звънчета, които някога бяха украсявали китките, глезените, хълбоците и талията на една от любимите султански ханъми. След превземането на града Доминик бе върнал жената невредима на султана. Нея — да, но не и златните ѝ бижута.

— Как е соколицата? — попита Саймън, комуто звънът на камбанките бе напомнил за птицата. Бездруго нямаше желание да повдига въпроса за Мег.

— Напредва необичайно бързо — разсеяно отговори Доминик. — Когато се върнах от гората, свалих качулката ѝ, но тя не показва никакъв страх. Напротив, щом ѝ подсвирнах, тя веднага кацна на ръката ми, сякаш ме познава от години. Утре вечер ще я изведа за малко на двора, а след няколко дни ще я разходя на китката си из крепостта. Много скоро двамата с нея ще бродим из горите и небесата.

— Чудесно — възкликна Саймън. Радваше се, че поне нещо се развива добре.

— Да...

Доминик затвори очи, сякаш да чуе по-добре златния звън.

— Ще рече човек, че вече е била обучавана — каза той след известно мълчание.

— А била ли е? — попита Саймън.

— Възможно е. Но соколарят ме увери, че за блакторнските птици подобна интелигентност е нещо обичайно... стига за тях да се е грижила вещицата Мег.

Саймън въздъхна.

— Какво откри? — попита Доминик с почти непроменен тон.

Почти, но не съвсем. Колкото и трудно доловима да бе разликата, тя за пореден път убеди Саймън, че брат му съвсем не е безразличен към своята непокорна съпруга, чрез която той се надяваше да основе своя династия, при това династия мощна и способна да надживее както жестоките капризи на съдбата, така и жестоките удари на хората.

— Нищо не открих — отговори без заобикалки той. — Скокливка загуби дирята.

Звънът на камбанките замря.

— Изгубила е дирята? — възкликна Доминик, като се вторачи изпитателно в брат си. — Колко странно. Скокливка има най-доброто обоняние от всички хрътки, които съм виждал.

— Така е — съгласи се Саймън.

— А имаше ли други следи наоколо?

— Да. От един голям елен, обитаващ горното течение на потока, който се влива в река Блаторн. От лисица, която е уловила заек. От орел и пет гарвана, които са се счепкаш за плячка.

Доминик изсумтя.

— А от коне?

— Нито една, дори от дивите коне, които се въдят по тези места.

— Тогава от волове? Или от каруци? Или човешки стъпки? — упорито продължи Доминик.

— Не.

— Къде загубихте миризмата?

— Точно там, където каза лейди Маргарет — при побитите камъни, които ограждат една езическа гробищна могила.

— И не видя никакви признаци, че там е имало и някой друг?

— Никакви — намръщено отговори Саймън. — Ако Дънкан от Максвел или който и да е друг мъж е бил там сутринта с твоята жена, той е долетял на крилете на някой орел и си е отишъл по същия начин.

Доминик изръмжа сърдито.

— Може би тя казва истината. Може би действително просто е събирала билки — подхвърли Саймън.

— Може би. Но би могла да ги бере и много по-близо до дома.

— Ами онези странни листенца?

— Градинарят каза, че никога не е виждал такива — призна Доминик.

Тъкмо затова се намираше тук, докато Мег бе в стаята си, имаше нужда от време, за да помисли. Първите схватки в битката му за синове се бяха развили зле. А Доминик беше твърде добър тактик, за да повтаря грешките си.

Трябваше да се поучи от тях, и то бързо. Защото тази битка бе най-съдбоносната от всички битки, които бе водил през живота си.

— Може би бях несправедлив към съпругата си — кимна бавно той. — Да, определено бях несправедлив към нея.

— Защо? Всеки друг мъж на твое място би съсипал жена си от бой, ако беше отишла в гората сама, при това без да се обади на никого.

— Откъде знаеш, че не съм направил точно това? — тихо попита Доминик.

— Когато те измъкнах от онзи турски зандан, ти се закле, че щом се сдобиеш със свое собствено владение, никога няма да допуснеш в него да се използват камшици и тояга. Ти си човек, който държи на думата си.

Доминик рязко се изправи на крака. Ужасът му от преживените кошмари в тъмницата бе толкова голям, че си го припомняше само в своите сънища. И щом се събудеше, ги забравяше веднага.

Предпочиташе да ги забравя.

— Благодарих ли ти за това, Саймън?

— Всеки от нас е спасявал живота на другия толкова пъти, че е безсмислено да ги броим — сухо отвърна брат му.

— Но тогава ти спаси не моя живот, а душата ми — промълви Доминик.

Камбанките звъннаха, разлюлени от свиването на юмрука му.

— Имам нова задача за теб — каза той след миг. — Ще бъдеш пазач.

Саймън се извърна рязко от огъня.

— Да не би Свен да е открил някакъв заговор срещу теб?

— Няма да пазиш мен, а моята съпруга.

— По дяволите! — възкликна възмутено Саймън.

— На кого друг да разчитам, че няма да я съблазни или да бъде съблазнен от нея? — попита Доминик.

— Сега разбирам защо султаните имат евнуси в харемите си.

— Е, няма да поискам от теб чак такава жертва.

— Надявам се — навъсено каза Саймън, като прокара пръсти през светлата си коса. — Дълга ти много, братко мой, но не и своята мъжественост!

Смехът на Доминик се смеси с тихия шепот на звънчетата.

— Ще имаш за задача да не допускаш в стаята й да влиза никой освен мен — каза той.

— Ами нейната компаньонка?

— За какво й е компаньонка? — сви рамене Доминик. — Мога и сам да обличам — и да събличам — жена си, когато трябва.

Саймън се сдържа да не се разсмее гласно, но по красивото му лице ясно се виждаше колко му е забавно.

— Поне за няколко дни — каза брат му — Мег ще бъде като сокол, докаран току-що в моя птичарник. Каквото и да яде, ще го яде от моята ръка. Каквото и да пие, ще го пие от моите устни. Когато спи, ще спи до мен. Когато се събужда, ще чува моя дъх и ще се топли от моята топлина.

Саймън вдигна вежди, но не каза нищо.

— Мег каза, че не я познавам — продължи Доминик, разсъждавайки на глас, както често правеше в присъствието на брат си. — Права е. Грешката е моя. В началото ми се струваше, че е склонна да се предаде лесно, но тя се оказа по-трудно превземаема и от най-добре защитените градове и крепости, които съм завладявал.

Какво ли толкова е станало, след като ги оставих сами в гората, запита се Саймън. Но не каза нищо. Знаеше, че е най-добре да не се меси, когато брат му започне да обмисля как да превземе дадена укрепена позиция.

Или жена.

— Докато премине месечното й течение — каза Доминик, — вече ще я познавам много по-добре. Но не по начина, по който един съпруг познава жена си.

— Каза ли й вече, че ще бъде пленница в собствената си крепост? — попита Саймън.

— Да.

— И какво каза тя?

Доминик присви очи.

— Нищо. Не е изрекла и дума, откакто ми съобщи, че ще умра без наследници.

— По дяволите! — възкликна сепнато Саймън.

Преди Доминик да успее да каже още нещо, в стаята се появи прислужникът. Зад гърба му вървеше старата Гуин. Прислужникът остави храната и каната с ейл на масата и се оттегли. Когато Саймън се нахвърли лакомо върху яденето, Доминик посочи на старата друидка да се приближи до огъня.

— Обядвала ли си? — учтиво попита той.

— Да, господарю, благодаря.

Доминик се поколеба за миг, питайки се как би било най-добре да повдигне въпроса за своята друидска невяста, за проклятията и надеждите, за истините и суеверията, и за скритите връзки между всички тях. Накрая тръсна глава и последва примера на хората от Блаторн. Джон и Мег бяха се хвърлили към проблема с главата напред. Защо тогава и новият господар да не стори същото?

— Разкажи ми за друидските съпруги — простичко каза той.

— Те са жени.

Изад гърба на Доминик долетяха странни звуци — сякаш Саймън се мъчеше да подтисне смеха си или някоя ругатня, или и двете.

— Да, наистина — кимна Доминик с привидно спокойствие. — Вече успях да забележа, че и Мег е такава. И това е доста окуражително, защото аз пък съм мъж.

Бледите очи на Гуин проблясваха развеселено.

— Интересува ли ви нещо друго, милорд?

— Доста неща — отвърна той. — Кажи ми по какво съпругите-друидки се различават от обикновените жени.

— Очите им имат необичаен зелен цвят.

Доминик изсумтя.

— Продължавай.

— Притежават невероятната дарба да се разбират с всички земни твари.

Той мълчеше и чакаше. Гуин също.

— За бога! — възкликна Доминик, като вдигна умолително поглед към тавана. — Трябва ли да вадя думите с ченгел от устата ти? Говори!

— Може би ще е по-лесно, ако ми кажете какво по-точно искате да знаете — смирено каза Гуин. — Но понеже тази стая е много уютна

и старите ми кости се радват на топлината, с радост бих ви разказала всичко — от раждането на лейди Маргарет до днес.

Доминик вдигна свитите си в юмруци ръце на хълбоците си и изгледа изучаващо старата жена. Тя също го изучаваше с поглед, макар и в този поглед да нямаше толкова агресивност. Във всеки случай надменността ѝ не беше по-малка от неговата.

— Вече имах възможност да се уверя, че друидките са опърничави жени — каза той след известно мълчание.

— Така е.

— И безстрашни.

Гуин наклони глава, сякаш обмисляше думите му.

— Не сме страхливки — каза тя, после направи кратка пауза и добави: — Има разлика, милорд.

— Има — кимна Доминик, изненадан от нейната интелигентност. — Мъжете наричат това смелост.

Той протегна ръка и разлюля златните звънчета, обмисляйки какъв да бъде следващият му ход. Тихият напевен звън накара Гуин да обърне глава към екзотичния накит.

— Ако цветята можеха да пеят — каза тя с възхитен тон, — гласовете им щяха да бъдат точно такива.

Доминик я погледна.

— Отново ме изненадвате, мадам.

— Не е кой знае какво постижение да изненадаш човек, който е съсредоточил цялото си внимание върху едно-единствено нещо и пренебрегва всичко друго в живота.

— Да не би това случайно да се отнася за мен? — сухо попита Доминик.

Гуин кимна.

— Върху какво съм съсредоточил цялото си внимание?

— Върху продължението на рода си.

— Не повече, отколкото който и да било друг мъж.

— Не — поклати глава тя. — Има мъже, които искат много неща. Някои съумяват да ги искат едно след друго. Повечето искат всичко наведнъж.

— И затова не получават нищо.

Сега бе ред на Гуин да се изненада.

— Да — каза тя. — Така е. Но вие не сте като тези мъже. Обладан сте от една-едничка мисъл, преследвате една-едничка цел. Син.

Очите на Доминик заприличаха на остри ледени кристали.

— Все едно — сви рамене той. — Оказа се, че съм се оженил за ялова жена.

— Не е вярно!

В гласа на старицата нямаше и капчица съмнение.

— Тогава защо Мег е толкова сигурна, че ще умра без наследници? — попита заплашително Доминик.

Очите на Гуин се разшириха, сетне се присвиха замислено, без да се отделят от снажния воин, който стоеше пред нея. За пръв път си даваше сметка колко силна ярост се крие зад неговата привидно спокойна външност.

— Това ли ви каза? — попита предпазливо тя.

— Да.

— Точно това? Бихте ли повторил думите й, милорд? Трябва да съм сигурна.

В първия момент Доминик мислеше да откаже. Но в очите на старата жена имаше нещо, което го убеди да не го прави.

— Тя каза: „За да се роди друидски син, трябва любов. В теб няма любов, Доминик льо Сабр.“

Звукът, който се изтръгна от гърдите на Гуин, бе нещо средно между въздишка и тихо възклицание на болка, заглушено от пращането на огъня. Тя разтърка очи, сякаш я бе налегнала внезапно огромно изтощение. Сетне вдигна поглед към мъжа, който искаше от живота едно-единствено нещо.

— Не е вярно, че Мег е ялова, лорд Доминик. Работата е там, че друидски син не може да се роди, ако между родителите не съществува любов.

— Защо, за бога?

— Не знам — простичко отвърна Гуин. — Знам само, че това е така още от времето, когато се е загубил друидският вълк.

— И кога е станало това?

— Много, много отдавна, господарю. Толкова отдавна, че само бог си спомня, само че не казва на никого.

— Стига, мадам — каза Доминик с натежал от сарказъм глас. — Да не искаш да повярвам, че за толкова много време нито един мъж не е успял да заблуди някоя друидка, че я обича?

Гуин сви рамене.

— Няма значение с какви лъжи си служат мъжете, за да вкарат една друидка в постелята си. В крайна сметка обаче проклятието тегне над женската, а не над мъжката любов. Много друидки са копнели да имат синове, за да донесат мир на своето племе и на земите си. Но нито една не е намерила любовта, която е нужна за да се роди мъжка рожба.

Доминик присви очи. Думите на старицата не му се нравеха. Никога не му бе ставало приятно, когато се изправеше пред капаните и укрепленията на градовете, които трябваше да превземе.

— Значи онова, което каза Джон, е истина — измърмори той. — Тези вещици са студени като планински гроб. У тях няма страст.

Гуин се усмихна накриво.

— На Джон ли вярвате или на недокосното друидско цвете, откликнало на зова ви, както соколът откликва на зова на своя господар?

Цялото тяло на Доминик пламна при спомена за желанието, което бе съумял да събуди у Мег. И за това как гневно се беше отдръпнала, щом бе станало въпрос за наследници.

— Тогава защо никоя от тези вещици не е обичала? Може би са неспособни да обичат? — рязко попита той.

— Някои наистина не са. Способността да обичаш се среща рядко, и то не само при друидите. Но Мег не е такава. В нея има много любов. Питайте когото щете от хората в крепостта.

— Ами другите вещици, които са могли да обичат? — настоя Доминик. — Да не би всичките да са се омъжвали за чудовища, които са били недостойни за тях?

— Чудовища? Не. Омъжвали са се за мъже, господарю. Просто за мъже.

— Въртиш се в кръг — раздразнено каза той.

— Не. Вие просто не искате да ме разберете. Бихте ли дал любовта си, душата си, на някоя жена, ако сте напълно сигурен, че тя иска само да ви използва, за да получи земи, богатства и синове?

— По дяволите, що за глупост е...

— Бихте ли могъл — продължи неумолимо старицата — да си позволите да обичате някоя жена? Бихте ли могъл да споделите своята строго охранявана душа с нея?

Доминик я изглежда изумен.

— На глупак ли ви приличам, мадам? Подобна власт над моята съдба не мога да дам на никого — нито на мъж, нито на жена!

Очите на старата жена се напълниха със сълзи, но тя не им позволи да се търкулнат от там. Беше живяла твърде дълго на този свят, за да не знае, че сълзите не могат да променят нищо.

— Тогава вие няма да имате синове, а аз съм обречена да видя как още едно цяло поколение се моли богу да бъде освободено от древното проклятие.

— Не ти вярвам — изръмжа Доминик.

— Тогава повярвайте поне в това: друидите виждат отвъд измамната хубост на лицето или тялото. Те виждат душата на мъжа. Тази проникателност прави любовта неимоверно трудно постижима за тях, защото и те са хора. Да познаваш скритата същност на някого и въпреки това да го обичаш, е способност, която се среща по-често при ангелите, отколкото при хората. Мег е жена, не ангел.

Доминик я слушаше с присвити ледени очи — отражение на леда, който бавно сковаваше душата му, докато увереността и скръбта на старата жена го заливаха като тъмна вълна. Внезапно юмрукът му се стовари върху масата. Звънчетата подскочиха и иззвъняха нестройно. След това настъпи тишина.

Никой не дръзна да я наруши.

Саймън отмести поглед от Гуин към брат си. Доминик беше свъсил чело. Имаше вид на човек, който разсъждава трескаво.

Напрежението, обзело Саймън, постепенно се стопи. Съсредоточеше ли се върху целта си, брат му можеше да превземе всяка крепост, град или жена — било то със сила или хитрост.

Или с предателство, ако няма друг начин.

Измина много време. Най-после Доминик отново сведе очи към старата друидка. Погледът му беше като лед — твърд и много студен. Гласът му също.

— Благодаря, мадам. Проблемът с наследниците вече е напълно изяснен.

Това означаваше, че повече не му е нужна и Гуин го разбра. Тя кимна лекичко и се оттегли безшумно като дим. Доминик се обърна към брат си.

— Вярваш ли на старата вещица?

— Усещам, че тя си вярва.

— Да — горчиво каза Доминик. — Видял съм предостатъчно по време на кръстоносния поход и знам, че този вид вяра може да стори чудеса.

— Или да осъществява проклетия.

Юмрукът на Доминик се стовари още веднъж върху масата и това изтръгна от звънчетата вик на протест срещу мъжа, чийто железен самоконтрол не позволяваше на самия него дори въздишка на протест.

— Какво ще правиш? — попита Саймън. — Ще анулираш брака си заради безплодието на жена си?

— Не — заяви решително Доминик. — Никога.

Категоричността на този отговор изненада и двамата им.

— Защо не? Можем да задържим крепостта дори ако тановете и васалите се разбунтуват — изтъкна Саймън. — Ако хората откажат да обработват земите ти, баща ни има повече крепостни селяни, отколкото са му нужни за имененията в Нормандия. Много селяни с радост биха дошли тук, където всеки от тях ще има по едно прасе и собствена градина.

— Да.

Доминик не каза нищо повече. Разрешението, което предлагаше Саймън, беше разумно, но и през ум не му минаваше да го приеме. Не можеше да каже защо. Знаеше само, че инстинктите му се бунтуват срещу всяко разрешение на проблема, изключващо от живота му друидската вещица, която бе негова съпруга.

Той се намръщи и сведе поглед към малките златни звънчета, които затрептяваха тъй сладкозвучно и при най-лекото докосване.

Ако цветята можеха да пеят...

Ако друидските вещици можеха да обичат...

— Да! — възкликна той. — Това е!

— Какво?

— Разрешението, братко мой, е много просто. Трябва да науча тази вещица да ме обича.

Доминик и Саймън прекосиха салона и се отправиха към извитата стълба, водеща към една от четирите ъглови кули на крепостта. Тихият звън на златните камбанки в лявата ръка на Доминик се изгуби сред шума на слугите, които рендосваха и лъскаха дървения под на салона.

Над вече оголените греди се трудеха други слуги с кофи с вода, сапун и груби четки. Покрай едната стена бяха струпани овехтели рогозки в очакване да бъдат изгорени. Пламъците на огъня в голямата камина подскачаха буйно, поглъщайки лакомо поредната купчина вехтории.

Стюардът сновеше непрекъснато между слугите и ги подканяше да работят по-бързо и по-усърдно, за да задоволят новия стопанин на Блакторн.

— Поне стюардът знае кой е новият господар тук — измърмори Доминик.

— Всички знаят кой е новият им господар. Просто на някои им е по-трудно да го преглътнат.

— Бих ги посъветвал да не губят много време в дъвчене — каза Доминик, като се заизкачва бързешком по стълбата. — Има неща, които просто не понасям. Леността е едно от тях.

Смехът на Саймън отекна сред каменните стени на кулата.

— Твоите рицари знаят това твърде добре, Доминик. Не се съмнявам, че и жена ти ще го научи доста бързо.

— В това отношение лейди Маргарет няма какво да учи. Дъхът и тялото ѝ са уханни и свежи като самата пролет. Чистотата в стаята ѝ ме навежда на мисълта, че не тя, а Джон е виновен за състоянието на останалата част от крепостта.

Двамата продължиха по тясната стълба, тропайки ритмично с кожените си ботуши по каменните стъпала. Докато се изкачваха, Доминик не пропусна да отбележи, че ако някой решише да превземе крепостта с щурм, щеше да бъде сериозно затруднен от факта, че

всички рицари се обучаваха да държат меча в дясната си ръка. В резултат бе много по-лесно да браниш кулата, отколкото да я превземеш, защото при отбраната на стълбата каменната стена щеше да пречи на нападателите да размахват мечовете си. А за обърнатите с гръб към стъпалата защитници подобен проблем не съществуваше. Остриетата на техните мечове щяха да се движат свободно и да посичат и пронизват врага, вместо каменните стени на кулата.

Доминик превзе с един скок последните три стъпала и тръгна по коридора, който водеше към покоите на съпругата му. В коридора имаше още две врати, но той ги отмина бързо. Това бяха стаите, предназначени за компаньонките на господарката. И тъй като Едит заемаше само едната от тях, в другата бяха настанили Мари.

Никак не го блазнеше идеята да срещне която и да било от двете жени. Вече беше разбрал, че Едит е само една алчна кокетка, в която единственото хубаво нещо са чистите ѝ ръце. Компанията на Мари също не беше кой знае колко приятна.

Това, че от Йерусалим насам бе престанал да ѝ подарява злато и скъпоценни камъни, я караше непрекъснато да се цупи.

Сега си даваше сметка, че едно от нещата, които харесваше у Мег, бе пълната ѝ незаинтересованост към съдържанието на ковчежетата, донесени от него в крепостта. Всъщност тя като че ли не се интересуваше от нищо, свързано с него.

Вълнуваха я само нейните проклети билки.

Спомни си как яростно ги бе дръпнала от ръцете му. Все още му беше трудно да повярва, че е вървяла пеша през блата и хълмове — и е рискувала да си навлече недоволството на своя съпруг — просто за да събере няколко странни зелени стръкчета. Но изглежда друго обяснение на случката от сутринта просто нямаше.

Любопитно му бе да види дали след няколкото часа, прекарани в мълчание, Мег ще е по-склонна да разговаря с него. Освен това се питаше дали златният накит в ръката му ще накара очите ѝ да заблестят доволно, въпреки раздразнението ѝ от факта, че не се бе оставил да го омагьоса, за разлика от останалите обитатели на Блакторн.

Вратата ѝ беше затворена. Доминик потропа нетърпеливо.

— Отвори, Мег — подвикна той. — Аз съм, твойт съпруг.

Отговор не последва.

Доминик почука по-лекичко.

— Лейди Маргарет! Отвори вратата.

Отвътре отново не се чу нищо.

Този път юмруците му разтресоха страховито вратата.

— Отвори проклетата врата или ще я откача от пантите ѝ!

Вратата се разтвори с трясък.

— Жено моя, ще трябва да се разберем по въпроса за някои основни прояви на любезност, които очаквам от...

В този момент Доминик млъкна, осъзнал, че вратата се е отворила от силата на неговите собствени удари, а не от нежните ръце на съпругата му, и пристъпи в стаята.

Тя беше празна.

— По дяволите! — изръмжа той, като захвърли звънчетата на леглото на Мег. — Вещицата не е тук!

Сетне прекоси стаята и влезе в съседната, която някога навярно бе служила за детска стая. Съдейки по вида ѝ, Доминик реши, че тук съпругата му обича да сяда до прозореца и да бродира, заслушана в шетнята на слугите из двора.

— Празна е — каза той, преди Саймън да успее да попита. Обиколиха бързо и останалите женски стаи в крепостта, както и банята и клозета. Всички те бяха празни.

Без дори да се спогледат, двамата хукнаха като един обратно по стъпалата към входа на крепостта. Дежурният пазач изглеждаше — а и несъмнено беше — налегнат от скука.

— Минавала ли е оттук лейди Маргарет? — попита Доминик.

— Не — изненадано отвърна рицарят. — Нали ми казахте да не я пускам да излиза от крепостта, освен ако не е с вас?

Доминик изпъшка.

— А нейната компаньонка? — намеси се Саймън. — Тя минавала ли е оттук?

— Не. Минават само слугини, но и тях оглеждам най-внимателно.

— Не се и съмнявам — каза Доминик.

И двамата знаеха, че на рицарите още им държи влага от сутринта, когато ги бе смъмрил доста остро, задето са пуснали една от „слугините“ да излезе необезпокоявано от крепостта, без изобщо да забележат, че това всъщност е самата лейди Маргарет.

— Сега какво? — попита Саймън. — Може би трябва да потърсим Едит?

Доминик се намръщи. Колкото и да не харесваше тази жена с алчен поглед, тя беше най-вероятният човек, който можеше да знае къде е Мег.

— Откъде ще започнем? — попита той със скръбно изражение. — От крепостните стени или от гарнизона?

— Навън вали.

— Значи от гарнизона — заключи Доминик. — Колкото и да обича да флиртува с рицарите, Едит не би го правила под студения дъжд.

— Коя жена би? — попита Саймън.

В отговор брат му само изсумтя.

Двамата се отправиха в мълчание, натежало от кипящата у Доминик ярост, към рицарските помещения. Откакто Дънкан и рийвърите бяха заминали, Едит прекарваше по-голямата част от времето си на крепостната стена, където флиртуваше с поставените на стража рицари. При лошо време пък отиваше край кладенеца и се преструваше, че следи дали слугите внимават при ваденето на вода, докато всъщност просто се навърташе покрай казармените помещения, които бяха на същото ниво на крепостта.

Целият втори етаж се огласяваше от гръмките разговори на рицарите и техните валети и от монотонното припяване на слугите, които вадеха от кладенеца с голямо дървено ведро водата, необходима за нуждите на крепостта. Не беше трудно сред плътните мъжки гласове да се долови пронизителният женски смях.

Когато Доминик и Саймън се появиха откъм стълбата на кулата, първото, което видяха, бе Едит, която се беше залепила плътно до Томас Силния. От другата му страна бе застанала Мари. И двете жени очевидно се стремяха да привлекат шарещия поглед на рицаря... както и шарещите му пръсти.

— Може би трябваше да си спестиш парите, които даде за Мари и за другите като нея — каза Саймън.

— От този момент нататък Мари ще си изкарва сама прехраната като шивачка.

— А Едит?

— Някои жени са родени да бъдат уличници.

Томас чу приближаването на Доминик преди двете жени, обърна се, видя изражението му и разбра, че го очакват неприятности.

— Сър Томас — каза без всякакви предисловия Доминик, — оръжейната е пълна с ръждясали вехтории. Когато не сте зает да обучавате хората ми да се мятат на седлото и да си служат с меч с една ръка, ще се погрижите тя да бъде разчистена напълно.

— Да, господарю — кимна Томас, като неохотно отмести огромната си, месеста ръка от хълбока на Едит. — Кога ще наредите да започна?

— Веднага. Направете списък на това, от което ще се нуждаете, и ми го представете утре сутринта.

— Разбрано, господарю.

Томас завърза наметалото си, развързано от сръчните пръсти на Мари, намигна на двете жени и се отдалечи.

— Мари — обърна се Доминик към тъмнокосата жена, която го гледаше с очи, черни като очите на Саймън. Тя пристъпи грациозно към него. На лицето ѝ бе изписана нескрита надежда.

— Да, господарю? Може би най-после желаете нещо от своята вярна Мари?

— Ти си доста сръчна с иглата. От днес нататък ще се грижиш за гардероба на моята съпруга. Всички коприни, които донесох от Йерусалим, са на твое разположение. Можеш да използваш и платовете от Нормандия и Лондон. Ако нещо ти липсва, незабавно ме уведоми.

Плътните устни на Мари се свиха недоволно, но единственото, което каза, бе:

— Да, господарю.

— Няма да имаш много работа — обади се Едит, когато норманката понечи да се оттегли. — Лейди Маргарет не се интересува от нищо друго, освен от своите градини и билки.

— Мари — повика я отново Доминик.

Не беше повишил глас, но Мари начаса се закова на място и се обърна към него.

— Вложи цялата си сръчност в шиенето и аз ще те възнаградя с прекрасни коприни — каза той.

Мари се усмихна доволно.

— Няма по-прекрасна коприна от устните на милорд върху моето тяло.

Доминик се засмя.

— Изчезвай, жено.

Погледът, с който го обгърна Мари, бе пълен със спомени. Тя наклони глава към него и заговори тихо, но не толкова, че да не бъде чута от останалите:

— Когато се отегчиш от своята градинарка, ела при мен. Моето тяло ще те посрещне с дъх на страст, не на пръст. А ако не харесваш мириса му, можеш да го окъпеш в своя.

— Върви — каза Доминик, но не грубо.

Сетне се загледа полуусмихнат след отдалечаващата се Мари. Фината ѝ вълнена туника прилепваше плътно към тялото ѝ, очертавайки пищните ѝ женствени форми. При всяка нейна стъпка хълбоците ѝ се извиваха в мълчалива, но недвусмислена покана.

— Ти — каза накрая той, като се обърна към Едит. — Къде е твоята господарка?

— Не знам, господарю — безгрижно отвърна Едит. — Нима успяхте пак да я изгубите? Толкова бързо?

Саймън трепна, поразен от глупостта на това момиче. Доминик наистина се отнасяше добре с хората си, но това съвсем не означаваше, че може да бъде вземан на подбив.

— Имаш ли някакви близки? — поинтересува се Доминик.

— В Блакторн?

— Да.

Едит поклати глава.

— А влече ли те църквата?

— Не — отвърна изненадано тя.

— Тогава предполагам, че ще трябва да продължа да плащам издръжката ти като акт на християнско милосърдие. От сега нататък ти, жено, ще надзираваш килерите и кухнята.

Лицето на Едит придоби шокирано изражение.

— Това ли иска Мег от мен?

— Откъде да знам? — небрежно сви рамене Доминик. — Нали постоянно я губя, както любезно изтъкна преди малко. От друга страна обаче няма никакво значение какво иска или не иска Мег. Щом става въпрос за крепостта, господарят съм аз.

Лицето на вдовицата преbledня като платно. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Прекалих, милорд. Простете ми. Последните дни бяха доста тежки — припряно заобяснява тя. — Смъртта на лорд Джон, сватбата, пропъждането на сър Дънкан, това, че норманците взеха да се разпореждат необезпокоявано тук, където...

Едит рязко млъкна, осъзнала какво казва.

— Трудно ти е да се примириш с мисълта, че имаш господар норманец — каза с равен глас Доминик, — защото баща ти е бил убит от норманците.

— Да, господарю — прошепна тя. — Съпругът и братята ми също. — Пръстите ѝ играеха нервно със златната брошка, подарена ѝ от Доминик.

— Войната свърши — заяви спокойно той. — Ако искаш да продължаваш да я водиш, ще трябва да си потърсиш друга крепост.

Едит изписка ужасено, свлече се на колене и сграбчи ръката му.

— Не, умолявам ви. Позволете ми да остана тук, докато... — Гласът ѝ се прекърши.

— Докато?

— Аз нямам друг дом. Не искам друг дом. Моля ви, господарю. Нека остана тук. Ще ви докажа, че го заслужавам, каквото и да поискате от мен.

Първоначалният порив на Доминик бе да отдръпне ръката си от целувките, с които я обсипваше Едит, защото те бяха по-скоро сладострастни, отколкото смирени и умоляващи. Но се въздържа. Беше се научил, че поривите са твърде лош съветник.

— Каквото и да поискам? — тихо повтори той.

— Да — отговори тя, без да го поглежда.

— Тогава стани и ми кажи кои са любимите места на моята съпруга.

Едит остана на колене, притискайки ръката му до заоблената си гърд.

— Градината — започна тя, — птичарникът...

— Вътре в крепостта — прекъсна я Доминик, като отдръпна ръката си със зле прикрито отвращение.

— Билкарникът, параклисът и банята — каза Едит. Сетне добави: — Двамата с Дънкан особено много обичаха банята. Тя е много

усамотено място, а и сапуните на господарката са меки като лебедов пух.

Изражението на лицето на Доминик бързо ѝ показва, че с тези думи съвсем не печели симпатиите на новия си господар.

— Извинете, милорд — припряно каза тя. — Всичко е било съвсем невинно, сигурна съм.

— Върви в параклиса — изръмжа през зъби Доминик на брат си. — Вземи и Едит със себе си.

Преди който и да било от двамата да успее да се възпротиви на нареждането му, той се завъртя на пети и се отдалечи. Стълбата към билкарника беше тъмна и студена, защото той се намираше в задната част на крепостта, където постройката се сливаше с каменистия склон. Доминик грабна една факла и я поднесе към свещта, която гореше постоянно при входа към долните нива на крепостта. Факлата се запали и се разгоря с блед оранжев пламък, което свидетелстваше за немарливата ѝ направа.

Въздухът беше студен, влажен и напоен с мириса на храна и билки. Доминик закричи решително по тесния коридор, като се опитваше да овладее гнева, кипнал във вените му при мисълта за Мег и Дънкан и за сладострастните им игри в банята. Не ме интересува, каза си той, какво е правила, преди да стане моя съпруга. И в същия миг се сепна. Не можеше да повярва!

Шокът от тази мисъл пропъди гнева му. Мег е била сгодена за Дънкан. Кралят се бе противопоставил на брака им, както и на всички други женихи, предложени от Джон. При това положение беше напълно естествено тя да подири удоволствие в прегръдките на мъжа, с когото винаги са били толкова „привързани един към друг“.

Самият Доминик не беше чак такъв светец, та да обвинява съпругата си за това, че се е поддала на чувствената си природа. Ала всеки път, когато си представеше как Мег лежи в обятията на Дънкан и как шотландецът граби с пълни шепи от щедро разтворените пред него богатства на нейната женственост, в кръвта му закипяваше убийствена ярост.

За да я смири, той се насили да съсредоточи вниманието си върху помещенията от двете страни на коридора. За разлика от останалите стаи в крепостта те бяха чисти и подредени, и очевидно се поддържаха

такива далеч отпреди да издаде своята заповед за привеждане на крепостта в ред.

Това е работа на Мег, обзалагам се. Тя е чиста като котка. Жалко само, че е и толкова независима. Неспособна е да се подчини и на най-простата заповед.

Доминик наведе глава, за да мине под ниския праг на билкарника. В мига, в който се изправи отново, до слуха му достигна гласът на Мег. Беше застанала с гръб към него и счукваше нещо в едно хаванче върху дълга каменна маса, която изглеждаше като поникнала направо от земята под краката ѝ.

— Който и да си ти — каза тя без да се обръща, — остави факлата навън, защото вреди на въздуха в билкарника. Колко пъти трябва да го повтарям на всички в тази крепост?

— Навярно толкова, колкото аз трябва да ти повтарям да си стоиш в стаята — отвърна Доминик.

Мег се завъртя рязко. Очите ѝ, осветени от трепкащия пламък на факлата, бяха огромни, стреснати. На светлината кожата ѝ изглеждаше златна като камбанките, които Доминик бе захвърлил ядосано на леглото в стаята ѝ.

— Ти! — възкликна тя. — Какво търсиш тук? Това е моето място!

— Не, мадам. Крепостта е моя, както и всичко в нея — остро каза той. — Добре ще е да го запомниш.

Мег му обърна гръб и отново се залови за работа. След миг хвърли поглед към водния часовник и започна да удря още по-бързо с чукалото.

— На теб говоря — каза Доминик, сдържайки гнева си с огромно усилие, свило устните му.

— Слушам те.

— Чу ли ме, когато ти казах, че не бива да напускаш покоите си, ако не съм с теб?

Мълчание.

— Отговори — изсъска той.

— Да, чух те.

— Тогава защо си тук?

— Билкарникът е част от моите покои — отговори тя.

— Не си играй с търпението ми.

— Как бих могла? — промърмори тя. — Ти нямаш такава.

Доминик, който винаги се бе гордял със своето търпение, внезапно установи, че е напълно изваден от него. С три широки крачки той прекоси помещението и сграбчи Мег за лакътя с една ръка.

— Стига с тези глупости. Ти се закле пред бога да се подчиняваш на своя съпруг. И в името на бога ще му се подчиняваш. Обратно в стаята, мадам.

— След малко — каза тя. — Трябва да се занимая още известно време с тези листенца.

Доминик не се опита да спори. Той просто се обърна и тръгна към изхода, влачейки Мег след себе си.

Тя също не се опита да спори. Дори не помисли. Страхът, който ръководеше всичките ѝ действия откакто се бе събудила, я накара да се замая и да се задърпа като обезумяла в опит да се освободи от хватката на Доминик.

— Какво, за бога... — промърмори той.

Мег пусна хаванчето и заби ожесточено нокти в ръката му. Пръстите му обаче изобщо не се отпуснаха, затова тя се помъчи да ги отлепи от ръката си един по един.

Напразно. Доминик беше много по-силен от нея.

— Престани да се дърпаш, преди да си се наранила — строго каза той.

— Пусни ме!

— Не и преди да стигнем до стаята ти.

— Не! — прегракнало рече тя. — Трябва да си довърша работата!

Внезапно Доминик я вдигна от земята и Мег отчаяно размаха крака и ръце във въздуха, безпомощна като уловена в мрежа птичка. Обладана от една-единствена мисъл — че ако не приготви веднага скъпоценните листенца, те ще станат безполезни и не ще има с какво да ги замени, — тя отново се хвърли в яростна съпротива, която изуми Доминик не само защото бе толкова силна, а и защото беше напълно мълчалива.

При опита му да я усмири с една ръка пламъкът на факлата заподскача и запраця страховито, приближавайки се на милиметри от очите ѝ, от косата ѝ, от лицето ѝ. Мег обаче изобщо не му обръщаше

внимание. Кърпата за глава и диадемата ѝ паднаха на земята и косата ѝ се разпиля във всички посоки.

— По дяволите! — изръмжа Доминик. — Ще се подпалиш!

Мег, изглежда, въобще не го чу. Когато видя как пламъкът облизва китката ѝ при отчаяния опит да забие нокти в лицето му, той изруга яростно, пусна факлата на земята и я угаси с ботушите си.

Сега, когато и двете му ръце бяха свободни, Доминик бързо сложи край на схватката. Преди да разбере какво става, Мег се озова прилепена към стената. Едната му ръка приковаваше китките ѝ високо над главата, другата стискаше брадичката ѝ, а краката му бяха стегнали нейните като клещи. Колкото и да се мъчеше, най-много, което успяваше да стори, бе да диша.

Доминик се взря в почервенялото от гняв лице на своята съпруга, питайки се какво я е накарало да го нападне толкова ожесточено. Очаквал бе при настояването му да се подчини на неговата заповед Мег да спори или да моли, или пък да се мръщи и да се сърди цял ден. Но не и да се нахвърли върху него като дива котка.

Постепенно Мег притихна. Без да откъсва святкащите си зелени очи от него, тя отчаяно се мъчеше да си поеме дъх, притисната от мощното му тяло.

— Свърши ли? — попита Доминик с иронична вежливост. Мег кимна.

— Значи сега отиваме в твоята стая и... — Той млъкна, усетил как тялото ѝ отново се изопва. — Ако те пусна, пак ще се опиташ да избягаш, нали?

Тя не отвърна нищо. Нямаше нужда. Напрежението в тялото ѝ бе по-красноречиво от всякакви думи.

Доминик объркано впери поглед в своята съпруга, окъпана от светлината на ароматизираните свещи в билкарника. Мег беше победена в схватката помежду им и го знаеше не по-зле от самия него. И въпреки това щеше да продължи да се съпротивлява, ако я пуснеше.

Настъпи продължително, напрегнато мълчание. Доминик продължаваше да се взира в тревожните ѝ очи. Изведнъж си припомни повода, от който бе започнало всичко.

— Да не би случайно да се занимаваш с ония листа, които събра сутринта? — полюбопитства той.

— Да — прошепна Мег. Сетне продължи припряно, с умолителен тон: — Моля те, остави ме да довърша работата си. Нямаш представа колко е важно. Трябва да ги приготвя, преди да са загубили силата си.

— Защо?

— Не зная — призна тя. — Знам само, че трябва да го направя, иначе с Блаторн ще се случи нещо ужасно.

Доминик вдигна глава, сякаш се опитваше да чуе вътрешния си глас. Но единственото, което чуваше, бе звукът на падащи водни капки нейде наблизо. Той се обърна и видя сребърна купа, окачена над друга купа от абанос. От първата към втората в равномерен ритъм се процеждаше вода.

— Това нещо друидско ли е? — попита Доминик, като се обърна отново към съпругата си, която с всеки изминал миг се превръщаше във все по-голяма загадка за него.

— Да.

— Старата Гуин ми спомена за някаква опасност тази сутрин. Каза, че усещала опасност. Каза, че ти навярно също си я усетила.

Мег кимна енергично.

— Опасност от какво? — попита той.

— Не зная.

Доминик изсумтя.

— Май знаеш твърде малко неща, друидска вещице. Или просто не искаш да ми кажеш?

— Аз... аз сънувах сън — каза тихо Мег. — Опасността беше там, макар че не можах да я определя. После видях листата на това растение и разбрах, че трябва да ги открия, за да предотвратя тази опасност. Моля те, лорд Доминик. Позволи ми да довърша това, което започнах. Откъснах всички листа, които намерих на могилата. Ако не ги приготвя сега, няма да мога да набера други поне още три-четири седмици. Моля те.

В погледа ѝ се четеше искрено отчаяние и болка. Защото Мег знаеше, че и собствената ѝ съдба, и бъдещето на Блаторн зависят от това дали суровият воин срещу нея ще прояви здрав разум, след като беше поставила търпението му на изпитание, каквото малцина мъже биха могли да понесат.

Усети неговия отговор още преди да го е произнесъл. Усети го по едва доловимото отпускане на мускулите му, по здравата му хватка, която без да се разхлаби ни най-малко, изведнъж стана по-скоро чувствена, отколкото яростна. По това, че внезапно започна да усеща мъжествените очертания на тялото му, притиснато към нейното.

— Тогава да направим сделка — предложи с приглушен глас Доминик. — Какво ще ми дадеш, ако те оставя да приготвиш друидската си отвара?

— Единственото, което искаш от мен, е син — отговори Мег, като се стараеше да прикрие горчивината в тона си. — А не е в моята власт да ти го дам.

Очите му се присвиха полугневно, полуразвеселено.

— Има и други неща, който един мъж може да иска от една жена — промълви той.

— Нима? Не си ми споменавал за тях.

— Не съм — бавно отвърна Доминик. — Там ми беше грешката.

— Какво искаш да кажеш, господарю? — попита учудено Мег.

— Името ми е Доминик — каза той, като допря лекичко устни до нейните. — Искам да чуя как го казваш.

— Доминик...

Шепнещата топлина на дъха ѝ обля лицето му.

— Казваш го много хубаво, сладка вещице — промълви Доминик.

После бавно, с неохота отдръпна тялото си от нейното.

— Добре, ще ми дадеш каквото поискам и когато го поискам — каза той с подрезгавял глас. — Съгласна ли си?

— Да.

— Да? Не се ли опасяваш от това какво мога да поискам?

— Не — отвърна Мег и погледна тревожно към масата, където водата се процеждаше неумолимо в абаносовата купа. — Опасявам се единствено за листата. Ако не ги приготвя скоро, всичко ще бъде напразно.

— Тогава да скрепим сделката с целувка.

— Сега?

— Защо не?

— Защото когато свършим — заобяснява припряно тя, защото не знаеше колко време ѝ остава, — ще бъде вече твърде късно, главата ми

ще бъде замаяна, а пръстите ми ще са станали вдървени и несръчни. Ти целуваш по много смущаващ начин.

Когато смисълът на тези набързо избърборени думи достигна до съзнанието му, Доминик се усмихна лекичко и прокара палец по треперещата ѝ долна устна.

— А Дънкан? — измърмори той.

— Дънкан? — Мег праметна объркано. — Какво общо има той, за бога, с целувките? Никога и с нищо не е успявал да ми замае главата.

— А аз?

— Ти — да — каза раздразнено тя. — Току-що ти го казах. И ако не престанеш да си играеш с устната ми ще те ухапя!

— Къде? Тук ли? — попита Доминик, като придърпа едната ѝ ръка до устните си, захапа нежно палеца ѝ и усети как дъхът ѝ секва.

— О, стига — примоли се Мег. — Ръцете ми не трябва да треперят.

Доминик се опита да прикрие задоволството си от този отговор, но това се оказа невъзможно. Той се разсмя толкова гръмко, че каменните стени сякаш се разтърсиха, и я пусна.

— Довърши работата си, сладка вещице. После ще се качим в стаята ти, за да обсъдим условията на твоето пленничество.

Още не беше произнесъл тези думи, когато Саймън прекрачи приведен прага на билкарника и пристъпи вътре.

— Намери ли я? — попита той.

— Да — отговори Доминик. Смехът все още звънтеше в гласа му. — Ела, ще я изчакаме отвън, факлата, която носиш, замърсява въздуха в нейния билкарник.

Когато излязоха, Саймън изгледа брат си с любопитство.

— Явно тази жена наистина е вещица.

Доминик измърка доволно и го погледна въпросително.

— Когато те оставих, ти беше толкова ядосан, че се страхувах да не я одереш жива — обясни Саймън. — А сега се смееш като дете.

Усмивката на брат му го смути.

— Проблемът е сериозен — каза той.

— Защо? Нямам ли право да се смея като другите хора?

— Тя ти е направила магия — ужасено промълви Саймън. — Едит беше права.

— Да, сладка магия — измърмори усмихнато Доминик.

— Дявол да го вземе, ти наистина си омагьосан. Пази душата си, братко, или скоро Дънкан от Максвел ще получи чрез предателство онова, което не може да вземе със сила!

Стиснала здраво запечатаното шишенце, Мег внимателно изкачи стъпалата към своята стая. Обикновено оставяше приготвените от нея отвари да отлежават на тъмно в билкарника, но тази специално не искаше да изпуска от погледа си нито за миг.

Доминик проследи с полураздразнен, полуразвеселен поглед как съпругата му отваря една скрита вратичка в дървената преграда, разделяща покоите ѝ на спалня и дневна, как поставя шишенцето в тайната ниша и с въздишка на облекчение затваря обратно вратичката.

— Нали няма да кажеш на никого къде е? — попита угрижено тя, като се обърна към мъжа, който я бе последвал по петите от билкарника до тук.

Доминик сви рамене и затвори вратата зад гърба си.

— Нима има чак толкова голямо значение?

— Ако с това шише се случи нещо, няма да мога да приготвя ново лекарство още поне две седмици. А дотогава може да е твърде късно.

— Защо? За какво служи то?

Мег започна да мисли трескаво как да му отговори, без да наруши обещанието, което бе дала на старата Гуин. След кратко колебание тя обясни, подбирайки внимателно думите си, защото мразеше да лъже:

— Някои от моите лекарства са много силни. Ако се приемат в по-големи количества, те могат да бъдат смъртоносни. Това — Мег махна с ръка към скритото шишенце — е противоотровата за едно от най-силните ми лекарства против болка. След смъртта на Джон приготвих нова доза от лекарството, затова счетох, че е най-благоразумно да приготвя и противоотровата.

— За кого?

— Не разбирам.

— Джон е мъртъв. За кого приготвяш такива опасни лекарства?

Резкият му тон накара Мег да потръпне и отново да започне предпазливо да подбира думите си.

— Твоите рицари всекидневно правят усърдни упражнения. Рано или късно някой от тях ще бъде наранен. Сега вече съм готова да им помогна.

Доминик се взря в друидските ѝ очи, които го гледаха със зле прикрита тревога. Подозираше, че не му казва цялата истина, но знаеше, че няма как да бъде сигурен.

— Няма да кажа на никого, освен на Саймън — каза накрая той. — Той и без това видя, че отнасяш шишенцето в стаята си.

— Моля те, погрижи се той да не казва на никого.

Доминик кимна. Сетне се усмихна лукаво.

— Добре, но това означава, че си ми двойно задължена.

Мег се изчерви, доловила смесицата между чувственост и ликуване в гласа и усмивката му.

— Да — промълви тя и се обърна припряно, за да разбърка жаравата в огнището.

Доминик я гледаше как се навежда над разпалените въглени, неспособен да откъсне очи от нея. Колкото повече време прекарваше със съпругата си, толкова повече се засилваше нетърпението му да хвърли семената на своето поколение в топлата ѝ утроба. Изяществото на нейните движения го възбуждаше до болка.

А сръчността, с която се справяше с огъня, показваше, че е свикнала да върши подобна работа.

— Едит очевидно не си заслужава храната и подслона, които ѝ се дават — каза той възмутено.

— Моля?

— Твоята компаньонка изглежда не отделя много време за изпълнение на задълженията си.

— Има неща, които е по-лесно да свършиш сам, вместо да викаш някой от слугите. Пък и Едит не би била компаньонка, ако баща ѝ или съпругът ѝ бяха живи. Щеше да бъде дама със своя прислуга. Старая се, доколкото мога, да зачитам достойнството ѝ.

— Какво е станало със земите на семейството ѝ? — поинтересува се Доминик.

— Това, което става в цяла Англия — Хенри или синовете му отнемат земята и я разпределят между своите нормански рицари.

Доминик слушаше внимателно, но не успя да открие в и следа от омразата, която бе доловил в гласа на Едит при споменаването на норманците — омраза, която таяха мнозина от жителите на Блаторн, въпреки любовта им към Мег. Не откри и онази непримиримост с това ново положение, която бе почувствал в гласа на Дънкан. Мег говореше с напълно спокоен тон, сякаш броеше овце в кошара. Дори не вдигна глава от очукания месингов кош, пълен с дърва за горене, из който ровеше.

— Не мразиш ли норманците, както ги мразят повечето хора от крепостта? — заинтригувано попита Доминик.

— Някои от тях са груби, жадни за кръв и жестоки — отвърна Мег, като измъкна от коша една дълга дъбова цепеница.

— Същото може да се каже и за някои мъже от Шотландия или от Светите зами — изтъкна той.

— Да — съгласи се тя и впери замислено поглед в малките пламъчета, които впиваха зъбите си в току-що поставеното от нея в огъня дърво. — Жестокостта не знае граници.

Доминик отиде до леглото и взе дългите златни верижки с окачените на тях сладкопойни звънчета. Мег тутакси се обърна, омагьосана от нежния им звън.

— Какво е това? — попита тя.

— Сватбен подарък за моята невеста.

Мег се изправи и се приближи до него, привлечена от златните гласчета на звънчетата.

— Наистина ли? — възкликна изумено тя.

— Ще ги носиш ли или трябва да го поискам като една от услугите, които ми дължиш?

— Какво говориш?! Те са красиви. Разбира се, че ще ги нося.

— Но не си сложи брошката, която ти подарих — каза той.

— Преди да се омъжат, друидските девойки носят само сребро.

Доминик огледа дългата ѝ туника. По нея нямаше никакви украшения.

— Сега си омъжена.

Мег разхлаби леко туниката си, за да му покаже, че брошката е закачена на ризата ѝ, точно под ямката на шията.

— Аха — кимна Доминик. — Виждам.

И наистина виждаше. Виждаше източената ѝ, изящна шия и гордата извивка на гърдите ѝ.

— Завиждам на своя подарък — промълви той.

Мег погледна объркано непознатия мъж, който бе неин съпруг.

— Какво искаш да кажеш, госпо... въъ, Доминик?

— Завиждам му за това, че може да лежи между гърдите ти.

По скулите ѝ разцъфнаха алени цветя. С някак странно несръчни пръсти тя побърза да пристегне отново вървите на горната си туника.

Доминик я наблюдаваше с усмивка, която накара дъха ѝ да спре. Мег прочисти гърло и посочи дългите вериги в ръката му.

— Как трябва да ги нося?

— Аз ще ти покажа — каза той и коленичи пред нея с мускулеста грациозност, която не убягна от погледа ѝ. — Вдигни крака си на бедрото ми.

След известно колебание тя се подчини. Силните му, топли пръсти се пхнаха под туниката ѝ и нежно се заключиха около глезена ѝ. От устните ѝ се отрони стреснато възклицание. Преди обаче да успее да дръпне крака си, ръката на Доминик я стисна по-здраво.

— Отпусни се — каза той. — Няма от какво да се боиш.

— Доста е смущаващо — промълви Мег.

— Това, че те докосвам?

— Не. Мисълта, че един мъж, когото познавам едва от няколко дни, има правото да ме докосва както и когато пожелае.

— Смущаващо — повтори замислено Доминик. — Страх ли те е от мен? Затова ли избяга в гората?

— Знам, че ще ме боли, когато съм в постелята с теб, но не за това отидох в гората.

— А заради малките листенца за твоята отвара.

— Да.

Под тихия звън на звънчетата Доминик уви едната верига около глезена ѝ. Сетне провери дали закопчалката е добре закопчана и плъзна длан нагоре по прасеца на Мег. Тя си пое рязко дъх. Лекото трепване на тялото ѝ накара звънчетата да зашепнат сладкогласно.

— Защо мислиш, че ще те боли? — попита Доминик, като я погали нежно. — Толкова ли ти е трудно да приемеш един мъж?

— Как така — да го приема?

— В тялото си.

Мег отново си пое дъх.

— Не знам. Едит ми е казвала, че не е приятно.

Ръката му спря за миг, после поднови бавните си, нежни ласки.

— И въпреки това не спира да флиртува наляво и надясно — изтъкна той.

— Това е работа, не удоволствие. Прави всичко възможно, за да си намери съпруг. Точно както ти правиш всичко възможно, за да си осигуриш наследник.

Доминик беше твърде добър тактик, за да отрича истината. По-умно бе просто да смени посоката, за да обърка противника, да го извади от равновесие.

— Харесва ли ти да те докосвам? — попита той, като стисна лекичко прасеца ѝ.

— Ами... — Дъхът ѝ секна, защото ръката му отново бе започнала да я гали. — Мисля, че да. Чувствам се странно.

— Защо?

— Ръката ти е толкова голяма и силна, че ме кара да се чувствам съвсем крехка. А в действителност изобщо не се смятам за такава.

— Това плаши ли те? — попита Доминик.

— Би трябвало.

— Защо? Значи все пак мислиш, че съм жесток грубиян?

— Мисля, че съм много доволна, задето не посягаш на соколи.

Той се засмя, но не престана да гали бавно с длан прасеца ѝ от глезена до коляното и обратно.

— Беше много ядосан, когато дойде в билкарника — каза тя, опитвайки се да не обръща внимание на огнените тръпки, които пробягваха по тялото ѝ.

— Да.

— Освен това си много силен.

— Да — кимна Доминик, като зарови лице в туниката ѝ, за да скрие усмивката си. — Но ти въпреки това реши да се бориш с мен, малка соколице.

Ръката му бавно обходи чувствителната сгъвка на коляното ѝ и усети как в отговор тялото ѝ неволно трепва. Сетне внимателно свали крака ѝ на земята.

— Сега другия крак — каза той.

Мег се подчини и при движението звънчетата под туниката ѝ запяха. Тя застина в напрегнато очакване Доминик да сложи и втората верига на другия ѝ глезен и да започне отново да я гали. Колкото и смущаващи да бяха тези негови милувки, усещанията, които събуждаха у нея, ѝ харесваха. Те я караха да иска да забрави онова, което знаеше твърде добре — че под прелъстителната нежност на нейния съпруг се крие не гореща страст, а студена амбиция.

Доминик се изправи с грация, която ѝ напомни за Черньо, и застана толкова близо до нея, че при всеки дъх гърдите ѝ почти го докосваха.

— Сега китките — промълви той.

Въздействието на приглушения му глас върху Мег бе не по-слабо от това на допира му. Тя пристъпи нервно от крак на крак, карайки звънчетата под полите ѝ да зазвънят, сетне протегна нерешително ръце напред.

В пълно мълчание, нарушавано единствено от тихите златни гласове на звънчетата, Доминик се зае да закопчава гривните на тънките ѝ китки. Когато приключи, той поднесе ръцете ѝ към устните си и нежно целуна всяка от дланите ѝ. После лекичко опита вкуса им с върха на езика си.

Възкликанието, което се откъсна от устните на Мег, изразяваше едновременно изненада и удоволствие. Звукът замая главата на Доминик като вино. Прииска му се тозчас да я сграбчи в прегръдките си и да впие устни в нейните. Но огнената възбуда, обхванала тялото му толкова бързо, не вещаеше добър край на предпазливото и все още недовършено съблазняване, което трябваше да осъществи, ако искаше да спечели първата схватка във войната си за спечелването на любовта на друидската вещица.

Който проявява припряност при обучението на своя сокол, ще го загуби още щом отвърже каишката му за пръв път, напомни си той. А аз дори не съм сигурен дали съм успял въобще да я завържа, да не говорим, че още не съм и започнал да я уча да лети по моя заповед и за мое удоволствие.

Да я направя своя сега би означавало да загубя войната, за да спечеля победа в една-едничка, макар и сладка, битка. Не, само глупакът се оставя да го ръководи страстта.

И Доминик побърза да потуши с хладна решителност кипящото у него огнено желание да овладее отново себе си и битката на съблазняване, която бе повел.

Той пусна ръцете на Мег и я завъртя с гръб към себе си. Сетне свали кърпата и диадемата, които тя припряно бе сложила на главата си след схватката в билкарника, и косата ѝ блесна като слънце в полутъмната стая. Изкушението да зарови ръце в този копринен разкош бе толкова силно, че Доминик за малко не му се поддаде. В крайна сметка обаче успя бързо да сплете косите ѝ в две плитки и да втъкне във всяка от тях по една златна верижка, оставяйки краищата ѝ да падат свободно надолу.

След като стори това, в ръцете му бе останала само една дълга верижка. Той обгърна с нея гънката талия на Мег, уви я около заоблените ѝ хълбоци и я завърза отпред като пояс, като и тук остави дългите ѝ краища да се спускат почти до земята.

Сега вече Мег беше обвита изцяло в изящни накити и приглушен звън. При всеки неин дъх, при всяко движение звънчетата запяваха тихата си песен.

— Приличаш на огнен сокол — каза Доминик, загледан в игривите отблясъци на пламъците в косите ѝ. — И каишката ти е златна, точно както се полага на такава вълшебна птица.

После той я завъртя към себе си, хвана лицето ѝ в шепи и се взря в нея със своите бистри и студени като изворна вода очи.

— Гладна ли си, жено моя?

— Да — отвърна тихичко Мег. — От сутринта не съм хапвала нищо, освен малко хляб и сирене.

Доминик се обърна усмихнат, отиде до вратата и щом я отвори, на прага го чакаше студената вечеря, която бе поръчал на Саймън.

— Питки, сирена, птиче месо, горчица, ейл... — започна да изрежда той, като вдигна подноса, внесе го в стаята и затвори небрежно вратата с крак — ...смокини, стафиди, орехи, захаросани бадеми. И купчина сурови зеленчуци, чието предназначение ми убягва. Да не би Саймън да е очаквал някой заек да се присъедини към вечерята ни? Мег се усмихна.

— Вината е на Марта, готвачката. Тя знае колко обичам да ям пресни зеленчуци през пролетта.

— Наистина? — Едната му черна вежда се вдигна скептично. — Това пак ли е някакъв друидски ритуал?

— Не — каза през смях Мег и посегна към едно листо хрупкава зелена салата. — Дори Гуин ми се присмива, че съм пасяла из градината като овца.

Доминик се извърна и попречи с тяло на ръката ѝ да поднесе листото към устата ѝ.

— Търпение, малка соколице. Трябва да свършим някои неща, преди да започнеш да ядеш.

И пред изненадания поглед на Мег той остави подноса на масата до големия ѝ стол, сетне спокойно се зае да изгася една по една свещите и газените лампи в стаята. Отне му доста време, защото те съвсем не бяха малко — към светлината Мег изпитваше същата инстинктивна обич и копнеж, каквито изпитваше към бистрата вода и растенията.

— Какво... — тревожно възкликна тя.

— В птичарниците винаги цари тъмнина. Или предпочиташ да ти сложа качулка?

— Не може да говориш сериозно.

— Напротив, говоря напълно сериозно. Тъмна клетка или копринена качулка за моята малка соколица. Изборът оставям на теб.

Студената стоманена нотка в инак нормалния му тон показва на Мег, че с поведението си е прекрачила границата на неговото търпение. Думите, произнесени от него в църквата, отекнаха злокобно в съзнанието ѝ. Веднъж вече бе престъпила волята му пред васалите и хората от крепостта. Щеше да е неразумно да го прави повторно.

— Тъмна клетка — мрачно каза тя.

Доминик спусна кепенците, сякаш се боеше да не би някой студен зимен вятър да надзърне през тях. Мег с мъка се сдържа да не запротестира. Дори при най-страховитите бури тя винаги оставяше кепенците леко отворени. Обичаше сияйната, сребристосива дневна светлина да облива стаята ѝ със своята красота.

Сега същата тази стая, осветена само от малкия огън в камината, ѝ се струваше като... да, като клетка.

Когато обаче Доминик отиде до огъня, сякаш се канеше да угаси дори този слаб източник на светлина, Мег не успя да се въздържи и възкликна ужасено. Той се извърна, изгледа я замислено и сложи в

огъня още дърва. От гърдите ѝ се изтръгна дълга, почти беззвучна въздишка на облекчение.

Доминик я чу и се усмихна на себе си, защото това бе знак, че е прочел правилно мислите ѝ. Първата битка беше спечелена — тя бе приела своето пленничество. Сега предстоеше да преговарят за условията на това пленничество.

Той се настани на големия стол и кимна към скута си.

— Седни. Аз ще ти прислужвам.

Мег пристъпи нерешително напред. Безброй мънички звънчета се разлюляха и запяха.

— О! — възкликна тя, спря за миг, после направи още една крачка, заслушана в звъна им. — Много е хубаво.

— Като песен на цветя?

— Да — промълви Мег и въпреки уплахата си се усмихна. — Или като смях на пеперуди.

— Радвам се, че моят подарък ти харесва.

— Наистина ми харесва, госпо... ъъ, Доминик. Много мило от твоя страна.

— Радвам се, че ме смяташ за мил — каза той със загадъчна усмивка.

Тя приседна свенливо на коленете му. Доминик обаче я хвана и я намести в скута си така, че да е полуоблегната на лявото му рамо. Сребърният блясък в очите му порази Мег. В почти тъмната стая те блестяха като бистри кристали.

С дясната си ръка Доминик откъсна една пилешка кълка от подноса пред себе си. Мег се пресегна да я вземе, но той я вдигна високо, за да не може да я стигне.

— Не. Аз ще те храня, малка соколице.

Тя го погледна слисано. Доминик се усмихна и откъсна парче месо от кълката със зъбите си, бели и чисти като зъби на млада хрътка. После пое късчето между пръстите си и ѝ го поднесе. Но когато Мег понечи да го вземе, той отново вдигна високо ръка и каза меко:

— Не така. Соколите нямат пръсти.

Тя зяпна от изненада. Доминик се възползва от това и бързо пхна късчето месо в устата ѝ.

— Точно така — измърмори той така, сякаш говореше на своя сокол в птичарника. — Не беше толкова трудно, нали?

Мег поклати глава, дъвчейки бавно. Звънчетата, закачени за плитките ѝ, звъняха като тези по краката на сокола.

— Още? — попита Доминик.

Тя кимна.

Той се усмихна.

— Някои соколи — имам предвид специалните, вълшебните соколи — могат да говорят.

— За какво? — попита Мег, докато Доминик късаше второ парче месо от кълката.

— За храна, вода, лов, плячка, полет...

— Свобода — прошепна тя.

— Да — каза той, като ѝ подаде късчето. — Подозирам, че неопитомените соколи говорят преди всичко за това.

Мег продължи да се храни от ръката му, без да откъсва очи от неговите. Имаше някаква особена интимност в тази необичайна ситуация. С всяка поета от неговите пръсти хапка между двамата им сякаш се опъваха невидими нишки от тънка коприна — една, втора, трета — и се сплитаха в шнур, който ставаше все по-плътен, свързваше ги все по-здраво.

Докато миговете се нижеха един след друг в потъналата в тишина стая — тишина, която звънът на звънчетата по-скоро засилваше, отколкото нарушаваше, — Мег за пръв път в живота си осъзна защо най-добрите ловджийски хрътки се хранят само от ръката на господаря си и защо малките бебета се научават на близост от майчиното мляко.

И защо соколите — най-свободолюбивите от всички божии твари — поемат храна само от своя стопанин, кацат само на неговата китка, откликват само на неговия повик.

— Не ти ли харесва храната? — попита Доминик.

— Много е вкусна.

— Тогава защо спря да ядеш?

— Мислех си за соколите и господарите — отвърна Мег.

— Соколите нямат господари.

— Те ловуват само за да доставят удоволствие на стопанина си.

— Соколите ловуват за собствено удоволствие — каза Доминик, като пхна още една хапка между устните ѝ. — Техните стопани просто им осигуряват възможността да го правят.

— Всички мъже ли мислят така?

Той сви рамене.

— Не ме интересува как останалите мъже виждат връзката между сокола и човека. Ако глупаците искат да вярват, че те пускат сокола да лети, а не обратно, кой съм аз, че да се мъча да променям плитките им възгледи?

Мег се замисли над думите му, дъвчейки бавно. В момента, в който преглътна хапката, пред устните ѝ се появиха хляб и сирене. Тя отвори уста, пое новата хапка... и усети как пръстът на Доминик нежно погали долната ѝ устна.

— Да, но соколите са пленници, не хората — каза Мег.

— Случвало ли ти се е да пуснеш сокол на свобода?

— Веднъж.

— Защо го направи? — попита той.

— Защото така и не можа да свикне с каишката си.

— Аха. Но всички останали свикват, нали?

Тя кимна.

— И по този начин — продължи Доминик — тези твои свирепи сестри са се научили на друг вид свобода.

Зелените ѝ очи се впериха в него с ням въпрос.

— Свободата да има кой да се грижи за тях, когато земята бъде скована от лед — обясни той, — да бъдат хранени, когато по горите и полята няма плячка, да живеят по-спокойно и два или три пъти по-дълго от своите неопитомени събратя. Кой може да каже кой вид свобода е по-добър?

Мег понечи да каже нещо, но тозчас между устните ѝ бе пхнатата сладка смокиня.

— Всичко зависи от това дали соколът е готов да приеме този нов живот — завърши Доминик.

Мег сдъвка бързо смокинята, понечи отново да каже нещо и устата ѝ отново се оказа пълна с храна. Тя погледна смръщено своя съпруг и видя, че Доминик се усмихва.

— Ейл? — попита невинно той.

Мег преглътна и благодаразумно кимна, вместо да говори.

Доминик надигна каната с ейл и отпи от нея. Мег зачака, убедена, че след малко ще поднесе каната към устните ѝ като към малко дете, което тепърва се учи да пие от чаша.

Но това, което срещна устните ѝ, бе не студената кана, а топлите устни на Доминик. Струя хладен, силен ейл обля езика ѝ и тя автоматично я глътна. Доминик захапа лекичко устните ѝ, сетне вдигна глава и отпи повторно от каната. После се обърна и отново ѝ даде да пие от устните му.

Първичната чувственост на този акт накара цялото ѝ тяло да затрепери. Звънчетата зашепнаха почти загадъчно с гласчета, които по-скоро се усещаха, отколкото се чуваха. А Доминик продължаваше да отпива от каната и да пои Мег от устните си, докато главата ѝ не се замая.

— Достатъчно — прошепна тя.

Беше допряла устни до неговите. Вдишваше упоителния аромат на ейл в дъха му, вкусваше топлината му, усещаше остриите му зъби, които нежно хапеха долната ѝ устна.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Боя се, че не издържам на пиене. Чувствам се замаяна.

Смехът на Доминик бе като гласа му — плътен, кадифен, страстен.

— Не си замаяна от нищожното количество ейл, което изпи — промълви той, докосвайки устните ѝ със своите при всяка дума, — а от начина, по който го изпи.

Мег не се и опита да спори. Много добре знаеше, че никога не ѝ се е случвало да я хваща от толкова малко ейл.

— Може би просто все още съм гладна — каза тя, като погледна с копнеж към подноса с храна.

Доминик се засмя тихичко и отново се зае да ѝ подава готови хапки. Постепенно Мег привикна към този нов начин на хранене и пулсът ѝ се успокои. Месото и смокините, сиренето и хлябът — и, разбира се, зеленчуците — всичко се стопяваше с изумителна скорост.

— Ти още не си хапнал нищичко — каза тя, когато Доминик ѝ подаде поредното парче смокиня.

— Аз не съм малка соколица.

— Дори орлите се хранят — сухо заяви Мег.

Но на устните ѝ грееше усмивка, а очите ѝ искряха изпод дългите тъмнокастени ресници.

Доминик се засмя и открадна трошичка хляб от ъгълчето на усмивката ѝ. После продължи да ѝ подава хапка след хапка, докато

Мег не се пресити.

Дори тогава обаче не ѝ се искаше да спира. Мъжът, който я държеше толкова внимателно в скута си, който я галеше толкова нежно, който я хранеше по този тъй необичаен, интимен начин, бе истинско откровение за нея. Сърцето ѝ упорито настояваше, че у този суров нормански рицар трябва да има нещо повече от хладна амбиция и убийствена ловкост при боравенето с меч и копие.

Твърдоглавата надежда, вдъхвала и поддържала живот у толкова поколения друидски жени, отново надигна глава в душата на Мег, нашепвайки ѝ, че мъж, който може да бъде толкова нежен и да се смее така, навярно е способен и на любов. Не можеше да обикне някого, ако този някой бе твърде студен и сдържан, за да отвърне на любовта ѝ, но ако той я обичаше... ако това бе възможно...

Тогава всичко беше възможно.

Дори раждането на друидски син.

Когато Доминик ѝ предложи поредното късче хляб, Мег поклати глава, като в същото време целуна лекичко върховете на пръстите му. Тази нежна целувка, дарена му напълно доброволно, накара сърцето му да затупка трескаво.

— Нещо сладко? — предложи той с приглушен глас.

Мег погледна към подноса и едва сега забеляза скритите под хляба отбрани турски лакомства. Оскъдната светлина обаче ѝ пречеше да установи кое от всичките е с вкуса, който ѝ допадаше най-много.

— Кой сладкиш е с лимон? — попита тя.

— Сега ще открием.

Доминик посегна към подноса, лапна един от сладкишите, завъртя го с език из устата си и се наведе към Мег.

— Опитай вкуса ми, малка соколице.

Мег погледна красиво очертаните му устни и по тялото ѝ пробягна огнена тръпка. Изглеждаха твърди, сякаш издялани от камък, а в същото време бяха толкова топли и нежни.

Доминик съзерцаваше своята невяста с онзи хладен, всевиждащ и разбиращ всичко поглед, с които бе свикнал да преценява хората, разположението на бойните полета и укрепените градове. Всички те имаха своите силни страни, но той се интересуваше не от тях, а от слабостите им. Защото именно те бяха ключът към тяхното превземане.

Слабостта на Мег бе нуждата ѝ да вярва в любовта.

Ела, друидска вещице. Открий у мен онова, което искаш да откриеш. Предай ми своята крепост. Легни пред мен гола и беззащитна.

Дай ми сина, който трябва да имам.

Мег бавно притисна устни към неговите. Когато видя, че Доминик не помръдва, тя докосна езика му с връхчето на своя. Сетне бързо се отдръпна и се взря напрегнато, ококорено в него. Той вдигна въпросително вежди.

— Сладък е, но не е лимонен — каза тихо Мег.

— Аха, значи се налага да опитаме отново, нали?

Доминик изплю бонбона и избра друг. Когато вкусът му изпълни устата му, той погледна очаквателно към Мег. Този път тя се наведе към него без колебание, вкуси го по-спокойно и се отдръпна по-бавно.

— Сега по-добре ли е? — попита Доминик.

— Да...

— Но не е вкусът, който търсиш?

Мег поклати глава.

— Тогава просто трябва да продължим — каза той.

Тя кимна и се усмихна лекичко.

Доминик също се усмихна и в тази негова усмивка имаше нещо хищно, но Мег не забеляза това, защото той се бе извърнал към подноса и ровеше из сладкишите. След малко избра нов, предложи на Мег да го опита и със задоволство усети топлия ѝ език в устата си.

С всеки следващ сладкиш подозрението ѝ, че Доминик много добре знае кой от всичките е с вкус на лимон, се засилваше все повече, но Мег не каза нищо. Захаросаните целувки бяха по-вкусни и по-сладки от всички турски сладкиши на света.

Накрая остана само един бонбон. Под изпълнения с неѝ поглед на Мег Доминик го пхна между устните си, които блестяха от горещата влага на целувките. Нямаше нужда да ѝ кара да опита вкуса му. Тя сама вдигна глава към него с копнежа на сокол, устремен към небесната синева.

Щом усети пикантния лимонов вкус, от гърдите ѝ се изтръгна блажена въздишка. Доминик наклони леко глава назад и ѝ погледна въпросително.

— Този ли е?

— Да.

— Подели го с мен — промълви той и се наведе отново към нея. Този път целувката продължи чак докато целият бонбон се разтопи и Мег вече не знаеше дали тя целува Доминик, или той нея, защото устните им се бяха слели така, че не можеше да каже кои са негови и кои — нейни.

Когато Доминик най-после вдигна глава, Мег дишаше тежко, виеше ѝ се свят, тялото ѝ пламтеше. Тя отвори очи, пълни с копнеж, огън, страст... и видя, че я гледат чифт очи, студени като лед.

— Ти вкуси от милостта ми и видя, че е сладка — отчетливо произнесе Доминик. — Но мъдрият не проявява милост към някого повече от веднъж.

Мег се вцепени.

— Никога вече недей да съпротивляваш срещу мен, малка соколице. Това е услугата, която искам от теб.

С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да спазва своето обещание да не се противопоставя на Доминик.

— Ами моята градина? — запротестира Мег, когато той тръгна да излиза от стаята ѝ. — Аз трябва...

— Старата Гуин се грижи за нея — прекъсна я Доминик, като затвори вратата зад гърба си. — Ще се върна преди още камбаните да са ударили за обяд.

— Но кога най-после ще ме освободиш? — извика тя след него.

— Когато мога да съм сигурен, че щом родиш, бебето ще е мое и само мое. Ще се върна скоро, малка соколице. Междувременно не забравяй своето обещание.

Мег нададе отчаяно възклицание и удари с юмрук по вратата. Златните звънчета звъннаха разтревожено.

— „Не забравяй своето обещание“ — изимитира възмутено гласа му тя. — Ха! Как бих могла да го забравя? От три дни насам изобщо не мога да мисля за нищо друго!

Беше затворена като млад, неопитомен сокол сама в полутъмна стая. Единствената разлика бе, че в нейния затвор имаше огън, който смекчаваше тъмнината и студа на каменните стени. И че можеше поне да се разхожда из стаята — удоволствие, от което пленените птици бяха лишени.

Господарят на Блаторн бе единствената връзка на Мег с останалия свят. По негова заповед никой друг не припарваше до стаята ѝ, никой не говореше с нея даже през затворената врата, никой не ѝ носеше храна и вода: компания ѝ правеше само Доминик.

Често идваше при нея през деня, като влизаше без дори да почука и ѝ носеше току-що разцъфнало цвете или гладко речно камъче за нейната сбирка. И ѝ разказваше за бързия напредък на своя нов сокол, за полската работа, за обновяването на оръжейната, за новото котило котенца, които удивително приличали на Черньо, и за състоянието на нейните градини.

Ако някое от посещенията му съвпаднаше с времето за ядене, той я вземаше в скута си и я хранеше с неизменно търпение, въпреки нейното мърморене и оплакване срещу пленничеството ѝ. Когато дойдеше време за сън, двамата спяха в балдахиненото ѝ легло — интимност, която за Мег бе доста смущаваща, но пък я даряваше с неочаквана топлина в студените нощи.

А дойдеше ли време за къпане...

Тя потръпна, припомняйки си как облегнат на вратата на банята, Доминик бе наблюдавал с блестящите си сребърни очи как се къпе по своя древен друидски обичай. И все пак въпреки страстта, която гореше в погледа на нейния съпруг, въпреки очевидната му възбуда, когато лежаха в леглото един до друг, той нито веднъж не бе нарушил желязната си самодисциплина и самоконтрол. Докосваше я само за да я нахрани, да ѝ даде да пие, да я стопли в мразовитите нощи.

За пръв път в живота си Мег копнееше да има уменията на блудница, за да може да разпали в тялото му огън, който да опожари като суха слама тази негова влудяваща способност да се владее. Тогава той щеше да я направи своя още преди да е дошъл месечният ѝ цикъл и да разбере колко безпочвени са били всичките му съмнения и подозрения.

Ако притежаваше уменията на блудница... но тя не ги притежаваше. Беше обаче напълно сигурна, че колкото по-дълго продължава пленничеството ѝ, толкова повече расте неприязънта на хората от Блаторн към новия им нормански господар. Онова, което ѝ бе казал Хари на сутринта след сватбата, бе казано от името на всички тях.

Ако господарят ви нарани, никой от нас няма да си трае... Много злополуки могат да се случат на един мъж по време на лов. Честна дума.

Страх обзе Мег при спомена за тези негови думи. Ако се случеше нещо такова, то щеше да бъде катастрофа за Блаторн. Саймън бездруго нямаше доверие на блаторнци заради привързаността им към Дънкан от Максуел. Ако селяните се разбунтуваха и стореха нещо на Доминик, отмъщението на Саймън щеше да бъде по-страшно и по-жестоко от всичко, което дори собственият му брат би могъл да измисли.

Тя закрачи неспокойно напред-назад из стаята си, обзета от тревога и страх за своя народ. Скоро обаче откъм двора долетяха звуци, който я откъснаха от мислите ѝ — бяха възбудени мъжки гласове, придружени от звън на мечове и щитове.

Мег отиде до прозореца. Беше открила, че може да открехва съвсем лекичко кепенците, без това да се вижда отдолу. Пролуката не бе достатъчно голяма, за да влиза слънчевата светлина, но през нея Мег можеше да наднича навън и да наблюдава какво става на двора.

Ставаше това, че рицарите упражняваха бойните си умения под строгия надзор на Доминик. Брони и шлемове, метални гривни и ризници предпазваха мъжете от яростните удари с огромните оръжия, които бяха по-тежки от бойни мечове и за разлика от тях нямаха остри ръбове.

Това обаче съвсем не означаваше, че не са опасни. В ръцете на един силен и ловък рицар и най-тъпото оръжие можеше да нарани зле някой невнимателен, несръчен или неопитен противник.

Едит подвикваше окуражително и наливаше ейл на своите любимци. Чернооката Мари също сновеше между бойците и им подаваше чаши, пълни с пенливото пиво. Съблазнителното полюшваш на хълбоците и бедрата ѝ се виждаше дори от височината на господарските покои.

Очите на Мег заискриха като зелен лед, когато норманката се приближи до Доминик и вдигна глава към него като към божество. Беше застанала толкова плътно до него, че дори дневната светлина не можеше да проникне между телата им.

Когато Доминик се засмя на нещо, казано от блудницата, ръцете на Мег се свиха в юмруци. Единственото, което я спря да не разтвори прозорците и да не хвърли една от саксиите върху главата на Мари, бе увереността ѝ, че от сватбата насам Доминик не е спал със своята наложница. Нямахе как да го е правил, когато не се занимаваше със задълженията си на господар на крепостта, той беше неотлъчно до своята съпруга.

Ако тя бе негова пленница, то Доминик бе не по-малко неин пленник. И тази мисъл я изпълваше с огромно задоволство.

Въпреки това Мег изпита облекчение, когато Доминик обърна гръб на норманката, за да отговори на някакъв въпрос, зададен му от Саймън. Миг по-късно той кимна и повика своя валиет.

Не след дълго двамата братя бяха в пълно бойно снаряжение. Когато застанаха един срещу друг, останалите рицари прекратиха сраженията помежду си. Дори най-каленият в битките боец имаше какво да научи, щом Доминик и Саймън решаха да изпитат бойните си умения.

По нечий невидим сигнал двамата братя се хвърлиха напред, насочили огромните си мечове един срещу друг. Като физика Саймън и Доминик бяха еднакви. И двамата бяха по-високи от повечето мъже, и двамата бяха по-широкоплещести, по-силни и по-бързи от обичайното. Човек имаше чувството, че гледа един и същи човек, който се сражава сам със себе си.

Зловещо свистене на стомана, разсичаща въздуха, накара Мег да затаи дъх. Ударите, които двамата братя сипеха един върху друг, можеха да повалят доста мъже, но и Доминик, и Саймън ги посрещаха невъзмутимо. Първоначално изглеждаше, че възможностите им са напълно изравнени, но постепенно Мег забеляза, че Доминик има леко преимущество в силата, докато Саймън — в бързината. Въпросът бе кой от двамата ще реши пръв да се възползва по подобаващ начин от своето.

Мег с мъка се сдържаше да не извика уплашено всеки път, когато й се струваше, че Доминик ще бъде улучен в главата или ребрата от някой яростен удар. Но всеки път той успяваше да вдигне щита си в последния момент и да се предпази. Сетне собственият му меч проблясваше страховито и се стрелваше надолу, но Саймън съумяваше да избегне удара с ловко, гъвкаво движение. Дватамата братя продължаваха да се дебнат, да се хвърлят един срещу друг, да атакуват и да се оттеглят отново и отново, докато Мег не се убеди, че единственият начин някой да спечели, е другият да се изтощи и да се предаде.

— Господарке — извика тихичко някой от другата страна на вратата. — Вътре ли сте? Марта е.

— Лорд Доминик не разрешава никой да говори с мен — неохотно отвърна Мег. — Върви си, преди да те е видял и да те е наказал.

— Става въпрос за жената на Хари. Бебето се мъчи да излезе вече два дни, но тя е твърде слаба и няма сили да го изтика навън.

— Къде е Гуин?

— Отиде до село Дейл да се срещне с една лечителка от юга. Отчаяно се нуждаем от вас, милейди.

Мег се зае бързо да сваля златните звънчета от китките си. Накитите щяха само да й пречат.

— Тръгвам, Марта. Върви си, преди да са те открили.

— Да, господарке.

После, след кратка пауза, готвачката се обади отново:

— Сигурна ли сте, че ще можете да излезете през входната врата? Пазачът на онзи нормански дявол... ъъ, искам да кажа на вашия съпруг, ще ви види...

— Има и друг начин да изляза. Сега си върви!

— Бог да ви поживи, добра лейди. Тръгвам.

Мег измъкна от една ракла с необичайна дърворезба една от ризите, които използваше специално за такива случаи, извади шишенцето от тайната ниша и отвори вратата към коридора. В мига, в който прекрачи през прага, в главата ѝ отекна предупреждението на Доминик:

Ти вкуси от милостта ми и видя, че е сладка. Но мъдрият не проявява милост към някого повече от веднъж. Никога вече недей да съпротивляваш срещу мен.

Но тя го бе правила, а сега ѝ се налагаше да го направи отново.

Без да се поколебае, Мег затвори вратата зад гърба си и се втурна по коридора. Нямаше друг избор. Без нейната помощ съпругата на Хари сигурно щеше да умре, а заедно с нея — и бебето.

Пренебрегвайки любопитните погледи на слугите, които много добре знаеха какво е разпоредил техният господар, Мег се спусна като вихър по извитата стълба, съпроводена от обезумелия звън на златните звънчета. Щом стигна до билкарника, тя разрови полиците и напълни една кошница с билки и отвари, до които сложи лекарството срещу болка, противоотровата и ризата.

Вместо обаче да се качи обратно по стълбите, които водеха към каменния портал, охраняван от русокосия войник на Доминик, Мег запали една малка свещ и се отправи към дъното на билкарника. В тъмнината, която пламъчето на свещта не само не разпръскваше, а сякаш правеше още по-черна, се издигаха десетки полици, върху които се сушаха всевъзможни билки, кори, стъбла, семена и цветчета.

В стената зад последната полица имаше процеп, скрит в непрогледната тъмнина и затворен с тежко дървено колело — процеп, през който човек можеше да се провре само пълзешком, и то трудно. Това бе входът към тайния проход, извеждащ от крепостта — последният шанс за бягство на господаря и семейството му при вражеско нападение.

Мег опря рамо на колелото, отмести го и коленичи. Пред нея се откри тунел, в чийто край се виждаше светлинка — толкова слаба, че изглеждаше по-скоро въображаема, отколкото истинска. Тя духна свещта, сложи я в кошницата и запълзя напред, тикайки кошницата пред себе си. Беше минавала по този тунел много пъти, когато майка ѝ все още бе жива и бе използвала прохода, за да избяга от яростните изблици на Джон, който така и не бе успял да се примири с мисълта, че се е оженил за жена, неспособна да го дари с наследници.

Подът на тунела беше покрит с тръстикови рогозки, които шумоляха под коленете ѝ, но не ги предпазваха от острите камъни. Там, където проходът минаваше под крепостния ров, по стените и пода беше избила вода. Мег се стараеше да пълзи колкото може по-бързо, защото никога не бе обичала лепкавата прегръдка на тунела, въпреки че вече не се страхуваше от него, както се бе страхувала като дете.

Колкото и да се налагаше да бърза, щом стигна края на прохода тя се спря, както я бяха учили, напълни дробовете си с чист въздух и се послуша дали наоколо няма някой. Но до слуха ѝ не достигаше нищо друго, освен тишина, нарушавана единствено от шума на вятъра, който играеше из младия листак на горичката, охраняваща изхода на тунела.

Мег се промуши през гъсталака и огледа ширналото се пред очите и пасище. В далечния му край стадо овце съсредоточено пасяха тучната зелена трева. Около тях подскачаха малки агънца, пръснати като цветчета в зелено море. Не се виждаха нито пастир, нито кучета.

Когато Мег се появи откъм горичката, овцете дори не вдигнаха глави. Тя забърза към дома на Хари, разположен на хълма, върху чиято кафява почва подобно на зелена глазура сияеха млади пролетни кълнове. Пътеката, водеща към него, лъкатушеше между високи до кръста дувари, чиито каменни лица приличаха на мозайка от лишеи и мъхове в различни нюанси на зелено, черно и тъмноръждиво. По огрените от слънцето места цъфтеше яркожълт прещип. А из тревата,

досуц като пуснати да лудуват на воля малки дечица, бяха наизскачали стотици нарциси.

Във всеки друг случай Мег щеше да спре и да се полюбува на седефената пролетна светлина и на елегантните фигури на дъбовете по стръмните зелени хълмове, на силния мирис на прещипа и на тихия смях на цветята, но днес тя изобщо не обърна внимание на всички тези знаци, ознаменуващи победата на пролетта над зимата. Внимаваше единствено за неравностите по пътеката, за да не се препъне и да не разпилее скъпоценните лекарства в кошницата.

Къщичката на Хари беше построена не само от дърво, но и от камък. Разказвали бяха на Мег, че на времето баща му е бил един от любимите рицари на Джон и че на четиринадесет години Хари вече бил валет и също се готвел да стане, рицар. Точно тогава обаче бил ранен в битката, в която загинал баща му, и останал сакат. Така, вместо рицар, Хари станал пазач на портите на Блаторн и земеделец с мъничко късче земя за обработване.

Местната акушерка навярно бе гледала през прозореца, защото изскочи навън още щом Мег се появи иззад последния завой.

— Благодаря ви, милейди — каза тя, като сграбчи ръцете на Мег и ги целуна с облекчение. — Бедната женица вече е на края на силите си.

— Има ли достатъчно вода?

— Да — кимна акушерката.

Добре си спомняше предишните раждания, на които бе идвала да помага и Мег. Може и да не разбираше водните ритуали на друидите, но поне вече не поставяше под съмнение тяхната важност.

Горният праг на вратата бе толкова нисък, че дори Мег трябваше да наведе глава, за да влезе в къщичката. Всичко вътре свидетелстваше, че Адела е изкарала една доста трудна бременност — навсякъде имаше остатъци от стара, засъхнала каша и от храна, която дори кучетата бяха отказали да изядат, полуизгнили репи, донесени от зимника и захвърлени в безпорядък на пода, и купчини събирани в продължение на седмици отпадъци, които чакаха да бъдат изхвърлени. След чистия въздух навън миризмата в стаята можеше да задуши всекиго.

— В момента е позадрямала — каза полугласно акушерката. Леглото на Адела беше до вътрешната стена. Дюшекът му бе

единствената вещ със свеж мирис в къщата, защото Мег всяка седмица изпращаше по Хари билкови букетчета за жена му.

Макар да бе само три години по-голяма от Мег, Адела изглеждаше двойно по-стара. Беше се омъжила на тринадесет години и бе родила първото си дете още преди да навърши четиринадесет. За девет години брак беше родила девет деца, от които шест бяха живи и три — умрели.

Мег отиде до огнището, напълни един леген с топла вода и сложи в него три вида билки и малко от сапуна, който приготвяше сама. Сетне свали горната си туника с дългите, тесни ръкави и потопи ръце в легена, като си припяваше наум старинната друидска молитва.

Пръстите ѝ докоснаха кръста, който носеше — вече не сребърен, а златен. Кръстът на нейната майка, който доскоро бе стоял в една резбована кутийка в очакване дъщерята най-после да се омъжи.

Как ми се иска да беше с мен, майко. Твоите ръце умееха толкова бързо да отнемат болката от страдащите.

А твоята болка нямаше кой да отнеме.

Като изтръска и последните капчици ароматна вода от пръстите си, Мег надяна друидската риза. Беше съвсем нова, защото една такава риза се използваше само веднъж, и то само при раждане или смърт, после биваше изгаряна — ритуал, древен като този с водата, легена и билките.

— Къде са децата? — попита тихичко Мег.

— Двете най-малки са при сестра ѝ. Останалите са на полето.

— И никое не е останало при Адела?

Акушерката сви рамене.

— Момчетата са твърде малки. А момчетата трябва да помагат да се изорат и засадят нивите на господаря и земята на баща им. Затова няма кой да се погрижи за къщата. Инак веднага щом свърши работата на къра, някой ще изгребе всичките тези боклуци и ще сложи нови рогозки.

— Това трябва да се направи веднага.

Акушерката сви устни, но не се и опита да спори. Просто отиде на двора да потърси гребло.

Когато Мег коленичи до леглото, Адела отвори очи.

— Ах, милейди — прошепна тревожно тя, — казах им да не ви викат. Господарят страшно ще ви се ядоса.

— Това е без значение, щом съм нужна тук. Кажете ми как си?

Адела започна да обяснява с пресекаващ глас. В това време Мег се наведе над нея, пъхна ръце под завивката и се зае да опипва издутия ѝ корем с нежните си ръце.

— Добре се биеш, братко — каза Саймън, като се облегна на каменната стена на крепостта, дишайки тежко.

— Не толкова, колкото ти — усмихна се печално Доминик. — Главата ми кънти като камбана.

— А моите ребра квичат като прасенца — отвърна Саймън.

Доминик се засмя, свали шлема си и го протегна към своя валет. Джеймсън тутакси скочи да го поеме от ръката му. От другия край на двора Томас Силния подвижна на Едит да отвори още едно буренце ейл. По заповед на Доминик рицарите отново се разделиха на двойки и скоро крепостта пак се огласи от звъна на мечовете и щитовете и от ликуващите викове на мъжете при всеки успешно нанесен или избягнат удар.

Доминик се протегна и разтърси рамене, за да намести тежката ризница на мускулестото си тяло. Сетне вдигна поглед към горния етаж на крепостта. Всички прозорци бяха с отворени кепенци, с изключение на два. Дебело дърво пречеше на топлите пръсти на слънцето да влязат в покоите на Мег.

— Дори не ги е открехнала, за да погледа как се бием — обади се Саймън, който бе проследил погледа му. — Колко още ще я държиш затворена? Докато ѝ дойде течението?

На устните на Доминик се появи особена усмивка.

— Още не съм решил. Всъщност много ми харесва да държа съпругата си затворена като ханъма в харем. Оказа се, че ми е дяволски приятно да я храня от ръката си. И още по-приятно — да се храня от нейната ръка.

В отговор Саймън му хвърли пронизващ поглед, сетне се обърна към него.

— Мари е права — каза той. В гласа му имаше неприкрито безпокойство. — Тази вещица те е омагьосала. Още не си имал плътска близост със съпругата си и при все това не търсиш такава с никоя друга жена.

— Прекалено съм зает с опитомяването на моята малка соколица. Чисто мъжкото задоволство — а и копнеж — в гласа му накарала Саймън да вдигне отчаяно ръце.

— Не очаквам да ме разбереш — каза Доминик, — затова ще ти кажа нещо, което можеш да разбереш.

— Да, за бога, направи го!

— Докато съм уединен със съпругата си, както и докато тя е уединена сама в своите покои, не ми се налага да се боя да не би да бъде съблазнена от някой саксонец с лешникови очи и захаросан език, който само се чуди как да ме убие и да ми вземе и жената, и крепостта.

Саймън изсумтя.

— Може и да ти харесва да я „уединяваш“, но хората от крепостта започват да роптаят — каза той. — И да си шушукат как Дънкан от Максвел щял да спаси тяхната господарка.

— По дяволите! — възмутено възкликна Доминик. — Не съм откъснал и косъм от огнената й коса. Грижа се за нея като за най-скъпоценния от всички соколи в птичарника ми.

— Тогава им я покажи, за да се уверят, че е добре. И то колкото се може по-скоро.

Доминик изгледа брат си с присвити очи. Саймън отвърна на погледа му с увереността на човек, който знае, че мнението му се приема с уважение дори когато е нелицеприятно.

— Дънкан навърта ли се наоколо? — попита Доминик след кратка пауза, решил, че това е причината за резкия тон на брат му.

— Някой се навърта — отговори Саймън. — Хрътките откриха в далечния парк убит елен. Само главата и копитата му бяха останали.

— Браконieri бродят навсякъде.

— На бойни коне? — саркастично попита Саймън. — Освен това...

Доминик му направи знак да замълчи, защото до тях се бе приближила Едит с две чаши ейл. Когато Саймън понечи да вземе едната, вдовицата я дръпна назад.

— Не, сър. Нека първо се напие господарят — каза дръзко тя. — Сигурна съм, че не е пил достатъчно по време на обяда със съпругата си.

Сетне се усмихна на Доминик и му подаде едната чаша.

— Благодаря ти — кимна той, защото не можеше да не отвърне на любезността ѝ, колкото и да не харесваше бледите ѝ, похотливи очи.

После отпи малко, намръщи се и изгълта останалия ейл на един дъх. Саймън изпразни своята чаша със същата скорост.

— Рядко съм пил по-лош ейл — измърмори Доминик, като върна чашата на Едит. — Пфу! Навярно дори жлъчта има по-добър вкус.

— Явно бурето не е било затворено добре — съгласи се Саймън и се изплю. — Горчи като отрова.

— Да отида ли да наляя от друго буре? — попита услужливо Едит.

— За мен не — отвърна Доминик.

Саймън поклати глава. И той бе пил предостатъчно от горчивия блакторнски ейл.

Едит взе чашите им и се спусна през двора, защото другите рицари искаха още ейл. Бяха прежаднали след уморителните упражнения с мечовете и броните, чиято тежест достигаше почти половината от собственото им тегло.

— Има признаци — продължи Саймън така, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали, — че Дънкан и неговите рийвъри строят тайно укрепление на по-малко от половин ден път оттук. Говори се, че вече били издигнали оградата му.

Доминик вдигна поглед към облаците, които се носеха над тъмната каменна крепост.

— Доминик? — погледна го въпросително Саймън.

— Не мога да направя нищо, докато не пристигнат и останалите ми рицари — каза брат му. — Мъжете, с които разполагам в момента, ще ми стигнат да отбранявам крепостта срещу нападение, но не и за нещо повече. Ако се оставя няколко убити елена или някакви си слухове за тайни укрепления да ме подлъжат да изляза извън стените на Блакторн, ще изгубя както земите, така и живота си.

Саймън понечи да се възпротиви, но се въздържа. Когато ставаше въпрос за тактика, той неизменно се съобразяваше с опита и уменията на своя брат.

— Горчиво признание.

— Да — съгласи се Доминик и тръгна през двора.

— Къде отиваш? — попита го Саймън.

— При моята малка соколица. Тя ще прогони горчивината.

Укрепващото лекарство, което Мег даде на Адела, бе силно, дори опасно силно, но нямаше друг изход. Ако бебето не се родеше скоро, нито то, нито майка му щяха да доживеят до сутринта.

— Съжалявам — тъжно каза Мег. — Не бива да пиеш нищо друго. Мога да облекча болките ти единствено с мехлем, който надали ще помогне много.

— Няма значение — изпъшка Адела. — Искам... само... сили. — Между накъсаното ѝ дишане и болезнените ѝ стенания Мег дочу далечен тропот на галопиращи коне и мъжки викове. После контракциите на Адела изведнъж се усилиха и приковаха цялото ѝ внимание. Вече не виждаше и не чуваше нищо друго, освен отчаяните напъни на изтощената до смърт родилка.

— Браво! — възкликна изведнъж тя. Гласът ѝ бе пълен с радостна възбуда. — Главичката на бебето се показва! Още мъничко, храбра жено. Още мъничко и ще можеш да си отдъхнеш.

В този момент вратата зад гърба ѝ се разтвори с трясък. Пренебрегвайки уплашените протести на акушерката, Доминик връхлетя в къщата с изваден меч, чието насочено напред острие блестеше зловещо в мрака.

Сребърните му очи обходиха единствената стая с бързината и бдителността на орел, дирещ плячка, но слухът му бе този, който откри Мег в полумрака. Издаде я приглушеният звън на златните ѝ звънчета. Беше коленичила до някакво легло, облечена в странна риза.

Обзе го дива ярост. Значи слуховете бяха верни! Мег бе избягала от своята златна клетка, за да се отдаде на Дънкан от Максвел — мъж, който нямаше нито благородно потекло, нито земи.

— За бога, жено, ще се разкайваш горчиво за...

Първият неуверен писък на новородено бебе прекъсна мълчаливата му закана. Доминик застина като омагьосан. Гневът му се замени с облекчение, от което за малко не му се зави свят. И едва сега усети горчивия вкус в устата си.

Той преглътна, после преглътна още веднъж, но устата му бе твърде пресъхнала, за да може да отмие вкуса на вкиснатия ейл. После Доминик прибра меч в ножницата, но го стори толкова несръчно, че ако Саймън го беше видял, щеше да остане крайно изненадан.

— Ти роди на Хари още един прекрасен син — каза Мег на Адела, когато почисти устата и нослето на новороденото. — Сложи го до гърдта си, макар че той едва ли ще поиска да суче. В момента е не по-малко изтощен от теб.

— Благодаря ви — задъхано промълви Адела. — А сега си вървете... преди съпругът ви... да ви е открил.

— Съпругът й вече я откри — обади се Доминик.

Стреснатото възклицание на Мег бе заглушено от вика на Саймън, долетял откъм двора.

— Доминик? Наред ли е всичко?

— Намерих я! — извика през рамо Доминик.

Преди обаче да успее да каже още нещо, Саймън влетя в стаята с изваден меч.

— Свали оръжието — спокойно каза Доминик. — Всичко е наред. Соколицата не е кацнала на китката на Дънкан.

— Тогава защо е нарушила обещанието си? Защо е... Треперливият плач на бебето отговори и на двата му въпроса — и на изречения, и на недоизречения.

— За бога! — възкликна Саймън, като прибра меча си. — Това е новородено бебе.

В този момент акушерката го избута и влезе в стаята с пълно пренебрежение към неговата сила, положение и въоръжение.

— Не — гневно заяви тя. — Това е чудо. Горката жена се мъчи напразно цели два дни. И чак когато й казах, че до вечерта бебето й ще умре — и тя заедно с него! — ми позволи да повикам господарката.

Доминик присви очи и се извърна към Мег.

— Вярно ли е? Наистина ли се е мъчила толкова?

Адела изпъшка тихо.

— Да — отвърна Мег и се обърна отново към родилката. — А сега си върви, съпруге, и вземи и своя брат със себе си. Работата на тази бедна жена още не е свършила. А това е женска работа.

Доминик и Саймън излязоха навън, сподирени от враждебния поглед на акушерката. Светлината на деня блъсна Доминик като юмрук.

— По дяволите — измърмори той, като заслони очите си с ръка. — От Йерусалим насам не съм виждал толкова ослепително слънце.

Саймън го изглежда смръщено.

— Сигурно си изпил прекалено много ейл. Слънцето свети така, както е светило винаги при облачно време в Къмбърланд.

Доминик стисна очи, за да се предпази от болезнената светлина, и почувства как главата му се замайва и как тялото му отмалява. Силите му го напускаха с всеки изминал миг. Вече му беше трудно да направи дори една крачка.

Той залитна и едва успя да се изправи.

— Доминик? — слисано възкликна Саймън.

Доминик залитна отново и този път за малко не падна.

— По дяволите, човече — извика ужасено Саймън. — Зле ли ти е?

— Не — дрезгаво отвърна Доминик.

В опит да преодолее влудяващата мудност на мислите си и сковаността на езика си, той тръсна глава. Но вместо да му помогне, това движение го замая още повече.

— Саймън, аз...

Този път само силните ръце на брат му му попречиха да падне на колене.

— Главата ли те боли? — разтревожено попита Саймън. — Наистина ли те ударих толкова силно?

Доминик поклати глава. Това бе грешка. От гърдите му се изтръгна гърлен стон и той се отпусна върху брат си.

— Можеш ли да вървиш? — попита Саймън.

— Да... — каза Доминик прегракнало.

— Тогава върви — заповяда му Саймън. — Тръгвай.

Доминик тръгна с огромни усилия към бойните жребци, които ги очакваха на тридесетина метра от къщата. Беше му невъзможно да се качи сам на седлото на Крузейдър, но в крайна сметка успя с помощта на брат си.

Качи се, но се олюля така, сякаш се намираше на палубата на кораб в бурно море, а не на гърба на неподвижен кои. Пред уплашения поглед на Саймън левият му крак се изхлузи от стремето.

Доминик губеше съзнание. Нямаше да може да измине дори късото разстояние до крепостта.

— Чакай, Крузейдър — извика Саймън и сграбчи юздата на жребца.

Сетне, без да губи време, той се метна зад гърба на брат си. Двойният товар накара животното да наклони недоволно уши назад, но това бе единственият му протест. Всички бойни коне бяха научени да носят по двама, дори по трима ездачи, защото при битка оцелелите винаги качваха ранените си другари на своите коне. Веднъж Доминик бе спасил брат си по този начин именно на гърба на Крузейдър.

— Дръж се — каза Саймън.

— Чакай... — промълви Доминик. — Мег.

Думите бяха произнесени толкова завалено, че на Саймън му трябваха няколко мига, за да ги разбере. И когато ги разбра, устните му се свиха яростно.

— Ще се погрижа за вещицата после — каза той.

— Не... в безопасност.

Без да му обръща внимание, Саймън пришпори Крузейдър към крепостта. Жребецът направи три по-неуверени крачки, след което препусна напред в бърз галоп. Саймън изсвири пронизително и собственият му жребец се понесе след тях.

— Мег — тревожно повтори Доминик.

— Проклетата вещица! — изръмжа Саймън. — Сега вече знаеш защо е било толкова важно да отиде на онова прокълнато място да бере билки.

— Мег... — изстена Доминик.

— Да, братко, Мег. Тази вещица е успяла някак си да те отрови. С тези думи Саймън заби шпори в хълбоците на Крузейдър и жребецът полетя стремглаво напред.

Когато стигнаха крепостта, Доминик бе потънат в необичайно дълбок сън.

— Как да не мога да вляза? — възкликна Мег. — Той ми е съпруг!

— Да — отвърна горчиво Саймън. — Съпруг, когото не искаш. Ти стори всичко, което бе по силите ти, за да го унищожиш.

— Това е лъжа!

При опита ѝ да го заобиколи златните звънчета зазвъняха яростно. Но Саймън бързо се премести и отново препречи с тяло вратата на покоите на Доминик. Тогава Мег се престори, че ще се опита да мине от другата му страна, и вместо това се хвърли напред. Металните му ръкавици се склупиха болезнено около китките ѝ. Дръжката на кошницата, която носеше, се вряза в дланта ѝ.

— Не ме предизвиквай, вещице — гневно я предупреди Саймън. — Знам за какво са ти трябвали билките, които набра от онова прокълнато място. За болест и смърт, а не за здраве и живот.

Очите ѝ се разтвориха като две огромни, слисани зелени езера.

— Какво говориш?!

— Отрова, проклета вещице. Ти си отровила брат ми!

— Не! За нищо на света не бих го сторила! Чуваш ли? За нищо на света!

— Запази си лъжите за своя любовник Дънкан от Максвел — просъска Саймън.

Мег прехапа устни, за да не извика от болка. Пръстите на Саймън, които стискаха китките ѝ с все сила, бяха като от камък. Дишаше тежко и задъхано, защото беше изминала целия път от дома на Хари дотук тичешком, пришпорвана от страх, какъвто бе изпитвала само в сънищата си.

— Ходих в стаята ти — продължи неумолимо Саймън. — Проверих в нишата. Отварата, която толкова бързаше да приготвиш, я няма.

— Взех я със себе си — обясни задъхано Мег. — Знаех, че Адела е отпаднала. Боях се да не би акушерката да ѝ е дала прекалено много

от болкоуспокояващото лекарство и с това да е забавила раждането. Отварата лекува слабостта, не я причинява.

Саймън се взря в ясните ѝ, разтревожени очи и му се прииска да смачка тази друидска вещица като празна яйчена черупка. Единствено увереността, че Доминик — ако въобще оживееше — никога не би му простил за загубата на своята съпруга, възпираше яростта му.

— Умееш да лъжеш много добре — процеди през зъби той.

— Изобщо не умея да лъжа — тросна се тя. — Питай когото искаш. А сега ме пусни да мина. Ако Доминик е болен, аз мога да му помогна.

— Не. Само през трупа ми.

Мег се сдържа да не закрепчи в лицето му само защото знаеше, че така няма да постигне нищо друго, освен да отприщи яростта, която очевидно кипеше в гърдите му. Вместо това тя си пое дълбоко дъх, после още веднъж, и още веднъж, и едва тогава реши, че е в състояние да заговори спокойно въпреки тревогата, впила остриите си нокти в сърцето ѝ.

— Хари ми каза само, че сте връхлетели в крепостта като подгонени от самия дявол — предпазливо каза тя.

— Подгонени — не, бяхме оставили дявола в къщата на Хари.

Мег продължи така, сякаш не го бе чула.

— Доминик не можел нито да говори, нито да стои изправен на седлото. Ти и Томас Силния сте го пренесли до покоите му. Това е всичко, което знае Хари.

Саймън мълчеше.

— Моля те — прошепна тя. — Умолявам те. Почувствах опасност, дотичах веднага тук и ми казаха, че Доминик е бил повален от удар в главата, нанесен от твоя меч.

Саймън с мъка сдържаше яростта си.

— Мери си приказките, зла вещице.

Зла.

Вещица.

Мег осъзна, че той няма да я пусне при Доминик, колкото и горещо да го моли. Обзе я свиреп гняв.

— Защо да си меря приказките? — извика тя. — Нима истината боли толкова много? Или се надяваш след смъртта на Доминик да наследиш Блаторн и затова не ми позволяваш да се погрижа за него?

Обвинението бе толкова неочаквано, че Саймън остана без думи. Затова пък Мег изобщо нямаше подобен проблем. Тя освободи ръцете си от хватката му и продължи да го пронизва с острия си език.

— Ако е така, храбри мой рицарю, чуй какво ще ти кажа. — Гласът ѝ бе пълен с гняв и възмущение. — Със собствените си ръце ще разруша крепостта камък по камък и ще отровя водата в кладенеца, но няма да те оставя да се облагодетелстваш от преждевременната, насилствена смърт на своя брат!

— Проклетата вещица — прошепна Саймън. — Бих убил всеки, който дори за миг се съмнява, че съм способен на такава подлост.

Гласът му напомни на Мег гласа на Доминик в миговете на най-силна ярост. Във всеки друг случай тя би преклонила глава пред мъжкия гняв, би се оттеглила. Но не и сега. Доминик умираше. Всичко друго бе без значение.

Проклетата вещица.

Със свободната си ръка Мег разкъса тънката друидска риза от шията до кръста си и отдолу се показва нежната кадифена кожа на заоблените ѝ гърди. Между тях сияеше златния кръст, който някога бе принадлежал на нейната майка.

— Може ли една истинска вещица да носи божия кръст? — попита тя. — Може ли?

Настъпи продължителна, напрегната тишина.

— Не — призна най-накрая Саймън.

Сетне внимателно затвори краищата на ризата, скривайки гърдите ѝ.

Мег чакаше, но той не помръдна от мястото си.

— Пусни ме да мина, Саймън, наречен Предания. Използвай ума си, вместо силните си ръце. Кой друг в тази крепост може да помогне на Доминик, освен мен?

Отново настъпи тишина. Саймън не откъсваше поглед от момичето с необичайните зелени очи. Откакто бяха пристигнали в Блаторн, васалите не спираха да повтарят какви чудеса прави Мег с болните и ранените. Всички я наричаха „друидската магьосница.“

Бяла магьосница.

На гърдите ѝ лежеше кръст. На леглото в стаята Доминик лежеше болен и бавно умираше.

Никога Саймън не бе изпитвал по-голям страх за живота на брат си, дори когато за да спаси дванадесет от своите рицари Доминик се бе предал на султана — човек, чиято жестокост към християните човек трябваше да изпита, за да повярва, че е възможна.

— Ако брат ми умре — тихо каза той, — ти ще умреш от моята ръка в мига, в който Доминик предаде богу дух. Кълна се!

— Така да бъде — кимна Мег.

На изкривеното от гняв лице на Саймън се изписа изненада. Всичко друго бе очаквал от тази вещица, но не и да рискува собствения си живот, без дори да трепне. Каквато и да беше, не можеше да се отрече, че не ѝ липсва смелост.

Той се отместил от вратата и преди още да се е обърнал, Мег вече беше в стаята и се бе привела над леглото на Доминик. В огнището гореше силен огън. Стаята бе топла, дори гореща.

— Той едва диша — тихо прошепна Мег и докосна ръката му. Дъхът замря в гърлото ѝ. — Божичко... кожата му е хладна като вода.

Тя доближи нос до устните на Доминик и помириxa дъха му. Тялото ѝ се вцепени. Тя с усилие прочисти дробовете си и отново го подуши.

Саймън стоеше неподвижно, заслушан в златните звънчета, които трептяха и шепнеха с тихи гласчета, сякаш скърбяха за своя умиращ господар.

Мег бавно се изправи и отметна назад косата си, която се бе разпиляла при обезумелия ѝ бяг от дома на Хари към крепостта. Златен водопад от напевен звън се изсипа в тишината — идваше от дългите вериги със звънчета, завързани за полуразплетените ѝ плитки.

— Господарке? — извика Едит иззад вратата. — Донесох водата и ризата, за които ме помолихте.

— Вземи ги от нея — тихо каза Мег. — Не я пускай да влиза. Тя не умее да си държи езика зад зъбите. Ако рийвърите узнаят, че Доминик е болен...

Преди още да довърши, Саймън вече бе сторил това, което се искаше от него. Вратата се затвори грубо под носа на Едит и заглуши разтревожените ѝ въпроси.

— Сложи легена и ризата до огъня — припряно нареди Мег. — После се обърни с гръб, докато се приготвя.

Без да дочака да види дали Саймън ще се подчини, тя свали използваната риза от гърба си и я хвърли в огъня, припаявайки тихичко старинното заклинание. После сложи в легена билки и сапун и се изми припряно, като пееше толкова бързо, че думите се лееха от устата ѝ като водопад. Когато по кожата ѝ не остана нищо друго, освен свежия, чист аромат на билки, Мег надяна новата риза и се обърна.

Саймън беше с гръб към нея.

— Готова съм. Сега ми кажи какво точно се случи — каза тя. — Мисли внимателно, но бързо. Животът на Доминик се държи на съвсем тъничка нишка. Ако му дам погрешно лекарство, той със сигурност ще умре. Ако му дам вярното лекарство, той въпреки всичко би могъл да умре. Кога за пръв път забеляза, че не се чувства добре?

Саймън се обърна с лице към нея и дъхът му секна, сякаш някой го бе ударил. Причината за това бяха не думите на Мег, а сълзите, които се стичаха бавно и беззвучно по бузите ѝ.

— Когато излязохме от къщата на Хари — отвърна той. — Доминик каза, че светлината била ярка като в Йерусалим, а всъщност съвсем не беше така. Беше си пак толкова светло, колкото и преди да влезем в къщата.

Мег сви устни, но не каза нищо. Слушаше го така, сякаш животът на Доминик зависеше от това.

— После той залитна и започна да говори като пиян — продължи Саймън.

Тя махна рязко с ръка, отхвърляйки тази възможност. Познаваше Доминик достатъчно, за да е сигурна, че никога не би се оставил ейлът да отслаби способността му да се контролира.

— После пак залитна и пак се изправи, но на следващия път вече щеше да падне, ако не го бях уловил — каза Саймън. — Очите му изглеждаха много странно...

— Как? — прекъсна го Мег.

— Зениците му бяха толкова големи, че очите му изглеждаха черни като моите.

— Да е ял или пил нещо в твоё присъствие?

— Да е ял ли? Не. Ял е с теб. Пихме по чаша ейл. — При спомена за неприятния вкус той сбърчи вежди. — Беше ужасно горчив.

— От една чаша ли пихте?

— Не.

— Какво стана после?

— Доминик каза, че отива при своята малка соколица, която щяла да премахне горчивия вкус от устата му. Но когато е отишъл в стаята ти, теб те е нямало.

— Казваш, че и твоят ейл е горчал?

— Да.

— Но ти не си усетил някакво замайване или отмаляlost? И не е трябвало да криеш очите си от светлината?

— Изморен съм и мускулите ми са някак прекалено отпуснати за едно толкова леко упражнение с меч и щита. Освен това... — Саймън се намръщи. — Странно, но ребрата не ме болят толкова, колкото би трябвало. Доста е приятно, всъщност.

Мег затвори очи. Сърцето ѝ се сви от страх. Лекарството в изчезналото шишенце можеше да убие много рицари. Очевидно Саймън не беше изпил достатъчно, за да е в опасност. За Доминик обаче не можеше да се каже същото.

— Бързо прати някого в казармените помещения — каза тя. — Да провери дали някой друг от рицарите не е болен. Боя се, че в чашите с ейл е имало отрова.

Саймън откряна вратата и надникна навън. Откакто го бяха изгонили от стаята на господаря му, валетът на Доминик седеше, без да помръдне, на пода в дъното на коридора, хванал главата си в ръце. Младежкото му лице беше пребледняло от страх.

Докато Саймън даваше на момчето резки нареждания, Мег извади противоотровата от кошницата си, измъкна тапата на шишенцето и капна няколко капки в една купа с вода, поставена до леглото на Доминик. Когато обаче понечи да запуши отново шишето, тя се поколеба. Съпругът ѝ беше необичайно едър мъж. Затова Мег добави към водата още няколко капки от светлокехлибарената течност, а после и още няколко, и чак тогава остави купата на масата и съсредоточи вниманието си върху мъжа, който лежеше абсолютно неподвижно на леглото.

— Доминик — каза тя с ясен, повелителен глас. — Стани. Брат ти е в опасност!

Никакъв отговор. Доминик продължаваше да лежи блед и безжизнен и да диша бавно, почти недоловимо.

— В опасност ли съм? — попита спокойно Саймън иззад гърба на Мег.

— Не. Но ти си му по-скъп от всичко на света. Ако нещо може да го накара да се надигне, това е страхът, че ти си в опасност.

Саймън бе прекалено изненадан от прозорливостта ѝ, за да може да отговори. Затова просто остана да наблюдава безмълвно Мег, която се наведе над брат му и го разтърси за раменете. Напразно.

Изведнъж тя замахна. Звукът на плесницата отекна в стаята като гръм. Саймън се спусна напред, за да и попречи да удари и другата буза на Доминик, но се спря. Колкото и да не му се нравеше някой да удря безпомощния му брат, самият той не можеше да измисли по-подходящ начин да го накара да дойде в съзнание.

— Доминик — каза Мег още по-силно, като го удари отново. — Чуй ме. Трябва да се свестиш! Саймън е притиснат до стената! Нуждае се от теб!

За миг ѝ се стори, че вижда у Доминик някаква реакция, но движението бе твърде леко, за да е сигурна. С обляно в сълзи лице тя вдигна ръка и за пореден път го удари с все сила.

— Господарю! Брат ти е ранен! Крепостта е обсадена. Събуди се или никога няма да имаш син!

Ръката на Доминик се сви, сякаш се опитваше да стисне меча му, но след това едничко безсмислено помръдване той застина напълно неподвижно. Мег зачака със затаен дъх да зърне някакъв друг знак, че я е чул.

Но нямаше никакъв друг знак.

— Безполезно е — прошепна тя. — Думите не достигат до съзнанието му.

Саймън изруга страховито.

— Бързо — нареди Мег, без да откъсва очи от Доминик. — Вдигни го така, че да може да пие.

Саймън се подчини. Мег поднесе купата към устните на съпруга си и я надигна. Течността потече встрани от устата му. Главата му се килна на една страна, разпилявайки още от скъпоценното лекарство. Отчаяна, Мег направи втори опит, който се оказа също толкова неуспешен. Металната купа се удари със звън в зъбите на Доминик.

— Стига толкова — дрезгаво каза Саймън и положи отново брат си на леглото. — Той е отпуснат и неподвижен като умряла змиорка.

Мег не си направи труда да му отговаря. Вместо това пъхна пръст между устните му, плъзна го по зъбите до ъгъла на устата и оттам — между кътниците му, сякаш бе кон, на който се канеше да сложи юзда.

Устата на Доминик се разтвори лекичко. Тогава Мег му наля малко от отварата, само че по-голямата част от нея отново потече по брадичката му.

— Той преглътна! — обнадеждено извика Саймън.

— Да, но твърде много отива нахалост. Ако всеки път губим по толкова, лекарството изобщо няма да е достатъчно, за да подейства.

— Колко време ще ти отнеме да приготвиш още?

— Две седмици. Билката трябва да израсте. Оставих само няколко листенца, колкото да не изсъхнат корените.

— По дяволите! — изръмжа Саймън. — Сигурна ли си?

Единственият отговор на Мег бяха сълзите, които продължаваха да се стичат бавно но бузите ѝ. Зад привидно спокойната ѝ външност мисълта, че съдбата на Блаторн е свързана неразривно със съдбата на Доминик, разкъсваше душата ѝ от болка.

Отново война. Но нали бог обещава на хората, че за всяко нещо под слънцето си има време. Вече сме виждали времена на омраза, на изтръгване на всичко засято, на битки, болести и смърт.

Все трябва да дойде и времето за жертва, за бебета, за любов и обновление. За мир.

Още малко от лекарството влезе в устата на Доминик... и веднага изтече обратно навън.

Саймън изруга отново, захвърли железните си ръкавици на пода и започна да обикаля напред-назад като вълк в клетка.

— Мисли! — яростно каза той. — Трябва да има начин да го вкараме в гърлото му. Лъжица?

— Прати да донесат една — отвърна Мег.

Но в гласа ѝ нямаше кой знае каква надежда. Доминик се нуждаеше от повече лекарство, отколкото можеха да капнат в устата му с помощта на лъжица.

Изведнъж тя си припомни, че има и друг начин да се дават... и да се поемат течности.

Малка соколице, пий от моите устни.

Тръпка разтърси тялото на Мег. Кехлибареното лекарство беше много силно. Твърде опасно бе дори само да го държи в устата си. Ако преглътнеше, най-вероятно щеше да умре.

Но Доминик със сигурност щеше да умре, ако не направеше нещо. И то бързо.

— Стой тук, Саймън — нареди тя.

Той се обърна стреснато.

— Помогни ми да го изправа леко.

С помощта на Саймън Мег провря ръка под главата на Доминик. Хладната му коса се плъзна по китката ѝ, а главата му се отпусна тежко върху свивката на лакътя и.

— Дръж главата му наклонена назад — каза тя. — Не, не чак толкова. Все едно, че е вдигнал поглед към хоризонта. Да! Задръж така.

Саймън я гледаше удивено. Дори да бе хранил някакви подозрения и съмнения в лекарството, което Мег искаше да даде на брат му, всички те се изпариха в мига, в който тя сама отпи от течността. Не я преглътна. Вместо това отвори отново устата на Доминик и наля лекарството между устните му от собствените си устни, като капна няколко капчици върху езика му, за да го накара да преглътне или поне да се задави.

Доминик преглътна.

— Да! — възбудени възкликна Саймън. — Браво!

Мег бързо капна на Доминик с устни още няколко капки от лекарството. Капките отново се търкулнаха по езика му, предизвиквайки го да преглътне, което той стори веднага.

Събрала кураж, Мег долепи устни до полуразтворените устни на съпруга си, сви ги като фуния и започна да прелива лекарството на тънка струйка в устата му. Доминик преглътна, после още веднъж и още веднъж. Когато устата ѝ се изпразни, тя отпи отново от течността и продължи да я вкарва в гърлото му по същия начин, докато накрая в купата не остана нито капка.

Поразен от нейната нежност и всеотдайност, Саймън призна пред себе си, че е бил твърде несправедлив към нея. Подобно на сълзите, които не спираха да извираят от очите на Мег, действията ѝ доказваха, че независимо от слуховете тя съвсем не изпитва омраза към своя съпруг.

Нещо повече, ако не беше сигурен, че бракът им не е консумиран, Саймън би могъл да се закълне, че между брат му и друидската вещица съществува истинска обич. Тя се отнасяше с Доминик с нежността на майка към нейната рожба.

— Дишането му — каза тревожно Мег. — Не ти ли се струва по-бавно отпреди?

Надеждата, покълнала в сърцето на Саймън, се сгърчи като попарена. Тя беше права. Дишането на Доминик определено се забавяше.

— Закъснях! — извика Мег. — Божичко, закъснях!

Сетне захвърли яростно купата на пода, сграбчи съпруга си за раменете и го разтърси.

— Трябва да дишаш! Просто трябва! — После се наведе отново над него. — Поеми от мен дъха на живота — прошепна тя. — Поеми го. Долепила устни до устните на Доминик, Мег започна да диша дълбоко и да му прелива дъха си така, както до преди малко бе преливала лекарството. Саймън държеше брат си полуизправен и с изумление наблюдаваше как съпругата му се бори отчаяно за всеки негов дъх. Решимостта ѝ да спаси Доминик на всяка цена бе почти осезаема.

Тогава Саймън трепна, осъзнал внезапно, че е изправен пред една воля, не по-малко силна и самодисциплинирана от волята на самия Доминик. У никого, освен у брат си, не бе виждал толкова решителна целеустременост. Дори не бе вярвал, че друг такъв човек въобще съществува.

Саймън долови помръдването на Доминик почти в мига, в който го долови и Мег. Тя му вля една последна глътка дъх и се свлече на колене, притиснала буза до неговата буза, разтреперана от усилията, които бе вложила — усилия както физически, така и психически.

— Ди... диша ли?

— Да. Бавно, но не колкото преди. И по-дълбоко.

Мег си пое дъх, който прозвуча почти като ридание. После вдигна глава. Доминик вече не беше толкова блед. Пръстите ѝ докоснаха бузата му. Кожата му, до преди малко хладна, бе започнала да се затопля. Но дишането му все още беше мъчително бавно.

Тревогата не я напускаше. Знаеше, че противоотровата би трябвало да му подейства по-бързо. Направената от млади листа отвара

бе два пъти по-силна от тази, приготвена през лятото.

— Сър — долетя иззад вратата гласът на валета Джеймсън. — Някои от рицарите са леко замаяни, но никой не оплаква. Просто смятат, че ейлът е бил необичайно силен.

Саймън погледна въпросително Мег.

— Ако бяха изпили достатъчно отрова, досега щяха вече да са в несвяст — каза тя, без да откъсва очи от Доминик.

— Връщай се на поста си — нареди Саймън на младежа. — Ще те повикаме, ако се нуждаем от нещо друго.

Валетът се поколеба.

— Сър?

— Доминик се възстановява с всеки изминал миг — каза Саймън с престорена усмивка. — Кажи на хората от крепостта, че до сутринта техният господар ще бъде на крака.

— Благодаря ви, сър — въздъхна с радостно облекчение Джеймсън.

Сетне се запъти към мястото си в коридора, но внезапно се спря и се обърна отново.

— Щях да забравя. Томас Силния иска да знае дали на сутринта трябва отново да спусне подвижния мост.

— Не — отвърна без колебание Саймън. — Не искам никой да влиза, нито да излиза от крепостта.

— Да, сър!

Сподирен от мрачния поглед на рицаря, младежът се отдалечи припряно. Когато Саймън се обърна отново към леглото, видя, че лицето на Мег е пребледняло от страх. Поставила бе ръка на сърцето му, но онова, което я плашеше, бе неговото дишане.

— Не е достатъчно — прошепна тя. — Ще умре, без да се свести. Трябва да рискувам.

— Какво? Не те разбирам.

Мег се изправи на крака, сякаш не бе чула нищо, взе малкото шишенце и вдигна от земята металната купа, която бе захвърлила в безпомощния си гняв. Сетне напълни купата наполовина с вода и изля вътре цялото останало съдържание на шишенцето.

Саймън се отдръпна от леглото, за да не ѝ пречи. Мег пхна пръст в устата на Доминик, която този път се разтвори по-лесно. После

отпи от силното лекарство, наведе се към устните му и изля скъпоценната течност върху езика му.

След първата доза нещата тръгнаха по-бързо, защото с всяка следваща глътка властта на отровата над Доминик отслабваше все повече и повече. Когато Мег се наведе над него за последен път, той пое сам лекарството от устните ѝ, сякаш беше бебе, което суче от гърдата на майка си.

Купата вече беше изпразнена до дъно, но Мег не бързаше да вдигне глава. Доминик я беше научил да се наслаждава до последно на топлата нежност на дъха и устните му.

След като погали още веднъж езика му със своя, давайки му едновременно ласка и последната капка лекарство, Мег се изправи. В този миг забеляза, че Саймън я наблюдава със смесица от съчувствие и изненада, и се изчерви. Без да каже и дума, тя отиде до ведрото с вода и изми купата, след което изплакна добре устата си.

Колкото и да се стараеше обаче, немалка част от лекарството бе успяла да проникне в тялото ѝ. Невъзможно ѝ бе да стои на едно място, затова закрачи трескаво напред-назад из стаята. При всяка нейна стъпка златните звънчета пееха възбудено. Но и това не съумя да я успокои, затова Мег грабна шишенцето и го разтърка между дланите си, сякаш беше хладно, гладко речно камъче.

Саймън местеше поглед ту към нея, ту към брат си.

— Какво следва? — попита той.

— Ще чакаме.

— Докога?

— Докато едно от лекарствата надделее — протичко отвърна Мег.

Саймън погледна шишенцето в ръцете ѝ. От небрежния начин, по който го държеше, се виждаше, че в него не е останала и капчица от скъпоценната течност. Нямаше повече лекарство.

— Кога ще разберем?

— Нямам представа — прошепна Мег. — На негово място всеки друг по-слаб мъж досега щеше вече два пъти да е умрял.

— Два пъти ли?

— Да — отвърна тя. — Веднъж от отровата и веднъж от противоотровата. Тя е толкова силна, че може да накара прасе да прескочи най-високата стена на крепостта.

— Затова ли кръстосваш из стаята като валет пред първата си битка?

Мег кимна.

— Има ли опасност за самата теб? — тревожно попита Саймън.

— Не знам. Ако Доминик се свести, а аз — не... — Тя млъкна, сетне продължи припряно: — Дай му да пие вода, много вода, колкото може да погълне. Тя ще отмие от тялото му остатъците от отровата.

Саймън пусна брат си и бързо отиде до нея.

— Няма ли да ти помогне, ако пийнеш малко от другото лекарство?

— Не. Аз не притежавам силата на Доминик. Тялото ми няма да понесе битката между двете най-силни лекарства, познати на друидите.

Когато видя загрижеността в погледа на Саймън, тя се усмихна, въпреки че едва успяваше да диша. Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

— Не се безпокой. Стимулантът... изчерпва действието си... бързо.

Накъсаните ѝ думи и накъсаното ѝ дишане съвсем не успокоиха Саймън.

— Трябваше да ми кажеш аз да дам лекарството на Доминик — каза той. — Или това е таен друидски метод?

Мег се засмя нервно и ускори още повече крачка. Звънчетата зазвъняха като подплашени.

— Друидски ли? — възкликна тя. — Не. Доминик ме научи на него.

Саймън я изгледа слисано.

— Съпругът ми иска да има син повече от всичко на света. Затова „провежда“ съблазняването ми по-внимателно и от най-тежката битка.

Звънчетата нададоха тревожен вик, когато Мег се завъртя рязко, за да продължи неуморните си обиколки из стаята. Както стъпките, така и думите ѝ бяха трескави, почти налудничави.

— Но аз не разполагам със син, за да му го дам или да откажа да му го дам. Когато Доминик разбере това, ще ме намрази до смърт.

Звънчетата продължаваха да крещят с тънките си златни гласчета, които караха косата на Саймън да настръхва.

— Друидка! — задъхано промълви Мег. — Проклятие и надежда, слети в едно. Поколения друидски момичета са носили тежестта на проклятието. Но нито едно не е съумяло да осъществи надеждата.

Преди Саймън да успее да каже нещо, Мег задиша тежко като жребец след изнурително състезание или битка. Стъпките ѝ започнаха да стават все по-ситни и по-ситни, докато накрая тя вече бягаше почти на място под треперливия, отблъскващ звън на звънчетата. Задъхана, раздирана от конвулсии, Мег полагаше неистови усилия да се задържи изправена. Но лекарството разтърсваше тялото ѝ както гръмотевицата разтърсва земята.

Саймън успя да я хване точно преди да се строполи на пода. Тя отваряше и затваряше уста като обезумяла, но не смогваше да си поеме дъх. Докато гледаше отчаяната ѝ борба, Саймън осъзна колко погрешно е било мнението му за братовата му съпруга.

— Прости ми, господи — промълви той поразен. — Мислех, че искаш смъртта на Доминик. А ти рискува собствения си живот, за да му дадеш възможност да живее.

Мег не го чу. В главата ѝ цареше невероятна какофония. Тя вдигна ръце да заскубе косите си, но Саймън ѝ попречи. Мег започна да се съпротивлява с невероятна сила. Накрая внезапно осъзна какво прави, престана да се бори с него и остави лекарството да вилнее из тялото ѝ.

Пристъпът спря тъй бързо, както бе започнал. С една последна трепереща въздишка Мег се отпусна в ръцете на Саймън.

— Мег? — попита тревожно той, забравил за официалностите.

— Най-лошото мина — промълви тя.

Откъм леглото долетя слаб глас. Мег се отскубна от Саймън и се втурна, залитайки, към своя съпруг.

— Доминик! — извика тя.

Очите му се отвориха, но без да я виждат. От устата му заизлизаха звуци, но само това — звуци без никакъв смисъл. От гърдите на Мег се изтръгна болезнен вик.

— Прости ми, боже! Спасих тялото му, но не можах да спася разсъдъка му!

В първия момент Саймън не разбра причината за ужаса ѝ. Но щом го стори, той избухна в облекчен, ликуващ смях и я потупа успокоително по рамото.

— Не, Мег. Ти го спаси напълно.

— Да не си луд? Не чуваш ли това безсмислено бърборене?

— Чувам го. Никога не съм смятал говора на враговете си за красив, но бога ми, сега го намирам за прекрасен!

Мег го изгледа така, сякаш се боеше, че и той е загубил разсъдъка си.

— Той говори на турски — обясни Саймън.

И стените отново се разтресоха от гръмогласния му смях.

Мег се усмихна колебливо, вперила поглед в русокосия воин, който на моменти ѝ напомняше почти болезнено собствения ѝ съпруг.

— На турски? — повтори тя, когато Саймън престана да се смее.

— Значи тези звуци имат смисъл?

— Да.

— Какво казва?

Саймън се заслуша, сетне я погледна засрамено.

— Ъъъ, споменава някои предци на султана.

— Предци?

— Да, така да се каже. Магарета, песоглавци, слуз и... ъъъ, изпращания.

— Боя се, че в крайна сметка отровата е отишла в твоята глава — намръщи се Мег. — Говориш не по-малко неразбираемо от брат си.

На устните му проблесна усмивка, която засили още повече приликата му с Доминик. Дъхът на Мег секна. Едва сега си даде сметка колко се е бояла, че никога повече няма да зърне усмивката на своя съпруг. Готова бе на драго сърце да носи звънчета и да се храни от ръката му цяла година, стига само Доминик да е отново здрав и читав.

— Султанът беше неприятен човек — каза Саймън.

— Същото казват за всички турци.

Порой от звуци долетя откъм леглото и накара и двамата да се обърнат към Доминик. Единствената дума, която Мег успя да различи, бе името на Саймън. Но нямаше нужда от думи, за да разбере ужаса, който бе изписан на лицето му и звучеше в гласа му. Тя приседна на леглото, стисна ръката му и каза спокойно и ясно:

— Успокой се, Доминик. Вече си в безопасност.

— Саймън. Саймън! Плениха го!

Макар произнесени тихо, думите му прозвучаха като ужасен вик. Саймън взе лявата ръка на брат си и я стисна силно, сякаш искаше да отпечата върху плътта му своето присъствие.

— Тук съм — каза той. — Ти ме измъкна от онази адска дупка. Аз съм в безопасност, братко, ти също.

Доминик извика отново, но вече по-малко тревожно. После замълча, но не престана да се мята неспокойно наляво-надясно.

— Какво се е случило в Йерусалим? — попита тихичко Мег.

— Дванадесет рицари бяха пленени. Сред тях бях и аз. Получи ни като дар един султан, чието име никой от нас не можеше да произнесе, така че го наричахме Велзевул. Доминик ни откупи.

— Сигурно му е струвало много скъпо.

— По-скъпо, отколкото бихме могли да си представим.

Мег го стрелна с поглед, смутена от мрачната нотка в гласа му.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Султанът не даваше и пет пари за дванадесетте рицари. Имаше само един неверник, чиято издръжливост копнееше да изпита.

— Доминик? — прошепна Мег.

Саймън кимна.

— Да. Доминик лъо Сабр.

— И какво стана?

— Доминик се предаде на султана, за да бъдем освободени ние.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Мили боже!

— Бог нямаше нищо общо със султана. Никога не се е раждал по-жесток човек от него. Някои мъже обичат жените. Други обичат момчетата. Трети — да причиняват болка. Велзевул живееше заради удоволствието да пречупва мъжете, които са по-силни и по-достойни от него. За тази цел беше измислил невероятно многообразие от оръдия и средства.

Мег потръпна.

— Ръката, която държиш в момента, носи отпечатъка на султана — продължи Саймън. — Ако бракът ви беше нормален, щеше да си виждала и десетките други белези по тялото на съпруга си.

Мег се обърна към Доминик. Ръката му беше много по-голяма и по-силна от нейната, загрубяла в битките, и въпреки това същата тази ръка я бе докосвала с изумителна нежност.

Пръстите ѝ се плъзнаха лекичко по белезите от отдавна зарасналите рани. Щом стигнаха до пръстите на Доминик, дъхът замря в гърлото ѝ. Беше ставала свидетел на множество злополуки с брадви и камъни, затова веднага разпозна по белезите, че един от пръстите му е бил премазан, след което е зараснал накриво. Кутрето му имаше само половин нокът. А нокътят на безименния пръст беше жестоко нацърбен и издълбан.

— Същото е и на другата ръка — обади се Саймън. — Изтръгването на нокти беше сред най-леките изтезания, измислени от султана.

От устните на Мег се отрони тихо, болезнено възклицание. Тя пое ръката на съпруга си и започна да я гали нежно, сякаш така можеше да заличи миналите страдания. Мина доста време, преди да вдигне глава и да попита:

— Как е успял да се освободи?

— Когато се разчу какво е станало, при нас заприиждаха рицари от всички кралства и земи. Нахлухме при султана и не се спряхме, докато от огромния му палат не остана камък върху камък.

— А самият султан?

— Беше вече мъртъв, когато го открихме.

И този път не думите, а особената нотка в гласа му подсказа на Мег, че това не е всичко. Особената нотка и усмивката му, която светеше с пъклен блясък.

— Как е умрял? — попита тя.

— Не се знае със сигурност. Виж, когато нямаше нови неверници за изтезаване, Велзевул обичаше да се забавлява в харема си.

Мег млъкна очаквателно, затаила дъх.

— Доминик успял да отвлече вниманието на телохранителите на султана, сграбчил го, завлякъл го в харема и заключил вратата.

Саймън видя шокираното ѝ изражение и отново се усмихна.

— Моят брат — тихо каза той — винаги напипва слабите места на хората. Каквото и да бе сторил сам на султана, то не би могло да бъде и наполовина толкова жестоко, колкото наказанието на ханъмите, които цял живот бяха чакали възможност да си отмъстят.

Доминик отново се замята, изстена и се хвана за рамото, ругаейки на английски и турски някакъв рицар на име Робърт Рогоносеца.

— Кой е той? — попита Мег, като погледна Саймън.

— Робърт се ожени за една норманка, израснала в Сицилия. Тя обаче му изневеряваше. С много мъже. Робърт реши, че Доминик е един от тях и ни нападна от засада.

— И Доминик е бил ранен?

Саймън кимна.

— Той уби Робърт и предложи на Мари да я закриля. Само така можеше да запази мира сред своите рицари.

Мег сви устни. Най-после беше разбрала как уличницата се бе озовала в лагера на Доминик.

— Колко благородно от страна на Доминик да се пожертва заради своите рицари — саркастично подметна тя.

— Е, не би могъл да я продаде на някой султан за ханъма, нали?

— Защо пък не? — промърмори Мег. — Като я гледам, тази жена е родена за харем.

— Би трябвало да ѝ бъдеш благодарна.

Саймън с мъка сдържа усмивката си при вида на смръщения ѝ поглед.

— Без Мари — и без добрата Едит, разбира се, — рицарите на Доминик щяха да създават доста главоболия на благоверните блакторнски девойки. А норманците не са на особена почит тук.

— Дай ни време — сухо каза Мег. — Доминик е довел със себе си хубави, снажни мъже, здрави и умни. Сигурна съм, че местните девойки скоро ще омекнат.

— Наистина ли мислиш така? — попита замислено той.

— Защо не? В тъмното е трудно да различиш норманеца от шотландеца или саксонеца.

Саймън избухна в смях.

— Ти си много умна и забавна жена, Мег. Това ще се отрази добре на брат ми. От Йерусалим насам е станал прекалено студен.

Мег се усмихна лекичко, извърна се и напълни металната купа с вода. Когато хладният метал докосна устните на Доминик, той раздражено завъртя глава настрани.

— Брат ми може и да е замаян — обади се Саймън, — но не е глупак. И предпочита да пие от топли устни, вместо от студен метал.

Поруменяла, Мег напълни устата си с вода, наведе се към съпруга си и му даде да пие от устните ѝ. Нямаше нужда да го увещава. Още щом устните ѝ докоснаха неговите, Доминик отвори жадно уста. Чак след като вече бе изпил две купи вода, той отново се замята и занарежда.

Този път обаче думите му бяха на английски. И Мег веднага съжали за това.

— ...безкрайно кърваво клане. Джеймс — мъртъв. Джон Малкия — мъртъв. Ивар Езичника — мъртъв. Стюарт Червения...

Гласът му беше като глас на свещеник, отслужващ погребална меса. Докато от устните му продължаваха да се сипят име след име, Мег се приведе над него и го погали по косата, сякаш беше дете, което бълнува трескаво.

Но Доминик не бе обзет от треска, нито пък беше дете. Беше мъж, познаващ прекалено добре звъна и смъртоносното свистене на оръжията, хрущенето на костите, смазани под конски копита или строшени от желязно копие, ужасите на дългата обсада, когато децата гладуват и умират, а майките им се бият с котките за някой мършав плъх.

Той продължаваше да изрежда дългия списък на гладуващите, осакатените и убитите. Накрая Мег имаше чувството, че ще закреши като обезумяла, ако чуе само още едно име.

— Трябва ни мир!

В първия момент тя реши, че викът се е изтръгнал от собствените ѝ устни, но после той отекна сред каменните стени на стаята и Мег осъзна, че това е гласът на съпруга ѝ.

— Чуваш ли ме, Саймън? Трябва ни мир!

— Да — каза бавно Саймън. — Ти ще донесеш мир на земите си, Доминик. Сигурен съм в това така, както съм сигурен, че утре сутрин пак ще изгрее слънце.

Доминик извика отново и Саймън отново му отговори по същия начин, опитвайки се да достигне през отровните облаци до съзнанието

на брат си и да го успокои.

Болката в душата на Доминик, толкова старателно скривана когато съпругът ѝ бе в съзнание и можеше да се владее, изпълни душата на самата Мег с болка и състрадание, но и с още нещо. С вечната, непреклонна надежда — едновременно дар от бога и проклятие за всяка друидка.

Каквито и да са мотивите му, той винаги ме е докосвал невероятно нежно. И макар да изпитва не по-малко пламенно желание от самата мен, винаги ме е приласкавал, вместо да заповядва.

Можеше да избие до крак всички саксонци в крепостта, но съдържа десницата си.

Мир, не война.

Божичко, как ми се иска да можех да изпълня най-силното му желание.

Но Мег не можеше и го знаеше: легендарният друидски син щеше да бъде заченат в любов и само в любов. Можеше да изпитва нормална женска страст към своя съпруг, можеше да му съчувства за всички преживени страдания, можеше да уважава неговия ум, дисциплина и амбициозна решителност, можеше да скърби за всички хубави мигове, които биха имали заедно, ако погледът ѝ не проникваше толкова дълбоко в душата му и ако неговият поглед проникваше малко по-дълбоко в нейната. Ала не можеше да се накара насила да обикне мъж, който не бе способен да отвърне на любовта ѝ.

Подобно нещо не бе по силите на нито една жена. Не беше по нейните сили... както не бе по силите на Доминик да я обича.

Мег притисна ръката му към устните си и сълзите, които не бе в състояние да преглътне, се търкулнаха по пръстите му. Всички надежди на Доминик бяха напразни, напразна бе и надеждата на друидите. Тя бе като всички останали друидски жени. Прокълната.

— След пленничеството си при султана Доминик се промени — тихо каза Саймън. — Винаги е бил мъдър воин, но оттогава насетне стана просто непогрешим и напълно безмилостен. Планираше всяка битка изключително внимателно. Не просто за да спечели, а за да унищожи колкото е възможно по-малко. Затова пък каквото унищожаваше... — Гласът му трепна, после укрепна отново. —

Каквото унищожаваше, унищожаваше го така, че да не може никога повече да бъде възстановено.

Мег нежно долепи устни до дланта на Доминик.

— Сега у него има някаква влудяваща студенина — продължи Саймън. — Към мъдрите, колкото и да го предизвикват, той проявява милост, защото разумът му подсказва, че така е редно. А глупаците неизменно опитват остротата на меча му, дори при най-малкото провинение.

Мег отново целуна мълчаливо дланта на съпруга си, питайки се дали е постъпила мъдро или глупаво, нарушавайки обещанието си да не напуска своите покои.

— Когато Доминик си тръгваше от пустинята, в която бяхме превърнали султанските владения — каза Саймън, — той се закле, че ще един ден ще има своя земя в най-затънтеното кътче на цивилизования свят, далеч от амбициите на крале, папи и султани. Че ще се грижи всеотдайно за тази земя и не ще допусне в нея глад и мизерия. Закле се още, че ще си намери благородна съпруга и ще отгледа силни синове, които на свой ред ще отгледат силни синове.

— За да може постигнатото от него да пребъде? — попита Мег.

Саймън поклати глава.

— Доминик е разбрал едно: мирът е възможен само за силните. За слабите мирът не е нищо повече от жесток сън, а на него му е дошло до гуша от жестоки сънища.

Земя, благородна съпруга, синове... и мир. Преди всичко мир.

Вперила поглед в бръчките, които болката бе вдълбала в лицето на съпруга ѝ, Мег несъзнателно си повтаряше наум тези четири най-съкровени негови желания. И проклинаше жестокостта на съдбата и хората, които се бяха подиграли с него, давайки му за съпруга тъкмо нея — една безплодна друидка.

Ти спечели мир, земя, благородна съпруга... Защо от всички жени на света бог те изпрати точно при мен?

— Ще му родиш ли синове? — попита Саймън.

Единственият ѝ отговор бяха сълзите, които се стичаха безмълвно по лицето ѝ. Скоро Доминик започна отново да бълнува — беше се върнал в жестокия ад на султанския затвор.

Мег остана дълго време така — притиснала дланта му към бузата си, заслушана в трескавите кошмари на своя съпруг и в също толкова

трескавия му копнеж за мир. Болезнените викове, които, ако не беше в несвяст, щяха да останат завинаги затворени в гърдите му, се забиваха като кинжали в сърцето ѝ.

Докато го съзерцаваше и чуваше ехото на преживяната от него агония, Мег си даде сметка, че норманският рицар, който се бе появил от мъглата, за да стане неин съпруг, не е онази студена, непобедима зла сила, за каквата го бе смятала. Напротив, беше човек, понесъл десетки жестоки удари от живота. Скърбеше за него и проклинаше съдбата, която го бе свързала с жена, неспособна да го дари с най-лелеяната му мечта.

Най-после гласът на Доминик секна. Дишането му постепенно стана дълбоко и равномерно, а тялото му се отпусна.

— Добре ли е? — попита Саймън.

— Да. Сега вече наистина заспа.

Саймън видя как напрежението се отдръпва от лицето ѝ така, както се бе отдръпнало от лицето на брат му. Нашепвайки благодарствена молитва, той приглади нежно назад гъстия черен перчем, паднал върху челото на Доминик. Жестът бе безмълвно свидетелство за обичта между двамата братя, за здравата връзка между тях, която съвсем не бе плод просто на случайността или на общите родители.

— Колко странно — прошепна Мег.

— Кое?

— Дънкан галеше Джон по същия начин — отвърна тя, без да се замисли.

Нежността на Саймън се стопи.

— Дънкан! — изръмжа яростно той. — Ще му изтръгна сърцето заради това, което стори!

Мег си пое рязко дъх.

— Камо е сторил?

— Отрови брат ми.

— Дънкан е доста далеч от тук.

— Но хората му са тук.

— Рийвърите също си заминаха.

— В пъкъла да се продънят дано! — изсумтя Саймън. — Имам предвид шпионите на Дънкан в крепостта. Някой от тях е отровил Доминик. Когато го открия, ще го обеса със собствените си ръце.

Мег го погледна слисано.

— Никой в крепостта не би отровил...

Гласът ѝ секна. Едва сега си даваше сметка, че някой го бе сторил. Тя затвори очи и несъзнателно разтърка ръцете си, сякаш за да се предпази от студен порив на вятъра. Мисълта, че в собствения ѝ дом има човек, хранещ толкова силна омраза към Доминик, способен да го убие по такъв подъл начин, наистина я вледеняваше.

— Преди да видя как се бориш да спасиш живота му — каза Саймън. — бях убеден, че отровителката си ти.

Очите и се разшириха — зелени и блестящи като смарагда, който ѝ бе подарил Доминик.

— Аз съм лечителка — промълви тя.

— Да. — Той се усмихна почти нежно. — Ако не беше ти, Доминик щеше да е мъртъв. Затова е логично да се предположи, че не ти си го отровила.

— Може би никой не е искал да го отрови. Може би човекът, който е сипал лекарството в ейла, е капнал повече в една от чашите и Доминик е имал нещастieto да попадне тъкмо на тази чаша.

Саймън наклони замислено глава на една страна.

— Може би — каза той след известен размисъл, но гласът му не звучеше никак убедено. — Но не е много вероятно.

— Какво е станало според теб? — попита Мег.

— Мисля, че някой е отровил бурето с ейл, а после за по-сигурно е сложил още отрова в чашата на Доминик.

— Кой? И кога?

— Бурето може да е било отровено по всяко време.

— Не. Било е след деня, предшестващ сватбата.

— Защо мислиш така?

— Тогава открих, че отварата липсва.

— Каза ли на Доминик? — попита Саймън.

— Не.

— По дяволите, защо?

— Нямах представа що за човек е — отговори Мег и го погледна право в очите. — Освен това лекарството може да е било откраднато и от някой от вашите хора.

Саймън отхвърли идеята е едно махване на ръката.

— Не. Рицарите са напълно предани на Доминик. Той продаде душата си, за да ги откупи от султана.

— Ами останалите ви хора? Колко от тях познаваш достатъчно добре, та да можеш да се закълнеш в честността им?

— Забрави за това, сестро — раздразнено каза Саймън. — Нима някой от моите хора знае за билкарника и за лекарствата, които държиш в него?

— Никой от хората в Блакторн не използва моя билкарник, освен старата Гуин.

Той присви очи.

— Къде е тя?

— В едно селце на един ден път пеша южно оттук, за да обмени опит с една тамошна лечителка.

— Може тя да е отровила ела.

— Ако беше тя, всички рицари щяха да са мъртви.

Саймън я стрелна с черния си поглед.

— Защо?

— Старата Гуин знае необходимите дози — обясни Мег. — Количеството отвара в изчезналото шише не беше достатъчно за цяло буре с ейл, освен ако трима, най-много четирима мъже не го изпият цялото.

Той се усмихна лекичко.

— Тогава ейлът и сам би ги убил. Значи... старата Гуин.

— Не. Гуин не е способна да убие. Тя е като мен — друидка, лечителка.

— А Едит знае ли дозите? — попита Саймън.

— Не. Защо?

— Тя разнасяше чашите с ейл. А Едит мрази норманците.

— Нима? — сухо възкликна Мег. — Затова ли прекарва повече време в леглото на Томас Силния, отколкото в собственото си легло?

— Тя носеше чашите — настоя той.

— Онази уличница също раздаваше ейл — парира го тя. — В нея не се ли съмняваш?

— В Мари? Разбира се, че не. Тя дължи всичко на Доминик.

— А Едит дължи всичко на мен. Може да е досадна клюкарка, но това не е достатъчно основание да я подозираш в такова грозно деяние.

— Тя е амбициозна.

— Да. Иска да има съпруг и собствен дом. Същото иска и улиčníцата с начервените устни.

Саймън махна отчаяно с ръка и прокара пръсти през косата си.

— Трябва да е бил някой от рицарите на Джон — каза той. Мег тутакси отвори уста да запротестира, но Саймън я прекъсна нетърпеливо. — Някой е отровил ейла и едва не уби Доминик — каза той с леден глас. — Някой в тази крепост няма да бъде в безопасност, докато не открием червея, който ни яде отвътре.

Мег погледна към леглото, където Доминик продължаваше да спи непробудно. Колкото и да ни й се нравеше заключението на Саймън, тя знаеше, че той е прав. Жив ли бе Доминик льо Сабр, Блакторн също щеше да живее.

А Доминик едва не беше умрял.

Доминик се събуди посред нощ с Мег, която лежеше до него топла и мека, и с главоболие, което заплашваше да разцепи черепа му. Когато отвори клепачи, светлината от огъня, колкото и да бе бледа и приглушена допълнително от балдахина на леглото, преряза очите му като нож. Той изпъшка и притисна длани към слепоочията си, питайки се какво ли може да му се е случило.

Мег тутакси се разбуди и посегна към кошницата с лекарства, която държеше неизменно до леглото още откакто Доминик бе потънал в сън. Сетне бързо изсипа едно пакетче стрита на прах кора в чашата с вода, която Саймън беше извадил от кладенеца и бе донесъл лично в стаята на брат си.

— Ето — каза тя, като му я подаде. — Изпий това, то ще облекчи главоболието ти.

Доминик поднесе чашата към устните си без капчица колебание. Въпреки че отварата беше горчива, той я изпи до дъно, и то на един дъх.

От гърдите на Мег се изтръгна въздишка на облекчение.

— Да не би да си смятала, че може да откажа да я изпия? — сухо попита Доминик.

— Смятах, че може и ти да се усъмниш в мен, както стори Саймън в началото.

Черната му вежда се вдигна в ням въпрос.

— Брат ти мислеше, че аз съм тази, която ти е дала отровата — обясни Мег.

— Отрова.

Той се надигна рязко, трепна от болка и измърмори нещо на турски. Мег седна до него и притисна ръце до гърдите му, за да го накара да легне отново.

— Недей да ставаш още — каза тя. — Предполагам, че се чувстваш така, сякаш в главата ти е забита брадва.

— Да — изпъшка Доминик. — По дяволите, точно така се чувствам.

— Шшш — промълви Мег. — Затвори очи. Това ще ти помогне. Сигурно дори бледата светлина на огъня ти се струва ярка.

И тя се наведе и започна да разтрива нежно слепоочията му. Златните звънчета, вплетени в косите ѝ, запяха тихичко.

— Значи все още носиш звънчетата — каза той.

Паметта му се възстановяваше с всеки изминал миг.

— Нали обещах, че ще ги нося, докато сам не ми ги свалиш — отвърна Мег.

— Но вече наруши едно друго свое обещание.

Ръцете ѝ замряха. Слава богу, че очите на Доминик бяха затворени, защото макар и все още полусляп заради отровата, той несъмнено щеше да види страха, изписан на лицето ѝ.

Мъдрият не проявява милост към някого повече от веднъж. Никога вече недей да съпротивляваш срещу мен, малка соколице.

А тя го бе сторила.

— Жената на Хари... — поде Мег, като отново се зае да разтрива слепоочията му.

— Спомням си — прекъсна я Доминик. — Дълго и трудно раждане. Как е тя?

— Не знам. Саймън нареди никой да не влиза или излиза от тази стая, освен самият той. Дори в момента спи пред вратата.

— Дали жената има нужда от теб? — попита той.

Накъде ли бие, запита се Мег. Гласът му не издаваше нищо. Тялото му — също. Отново се владееше напълно.

— Мисля, че не — отвърна тя. — Старата Гуин се е върнала вчера по залез слънце. Ако се бе случило нещо с Адела, Гуин щеше веднага да дойде да ми каже.

— А заповедите на Саймън да вървят по дяволите — каза с равен глас Доминик. — Както и моите.

Мег се зачуди как да обясни на съпруга си, че носи отговорност за хората от крепостта, и то отговорност, която надхвърляше обичайните задължения на една господарка.

— Щом знам, че хората страдат, а аз мога да им помогна — започна неуверено тя, — че боледуват, а аз мога да ги излекувам, че умират, а аз бих могла да им дам живот...

Имаше чувството, че в гърлото ѝ е заседнала буца. Взя се отново в лицето на Доминик, за да открие в него поне някакъв намек за мислите му, но не откри нищо. И изражението, и гласът му бяха еднакви: невероятно овладени, лишени от емоции, почти нечовешки.

— Каквото и наказание да ми наложиш, задето наруших обещанието си — прошепна Мег, — то няма как да е по-тежко от това да знам, че една жена е умряла, когато аз съм можела да я спася.

Доминик улови ръцете ѝ и спря нежните им, успокояващи кръгове по слепоочията му.

— Ти наруши обещанието, което ми беше дала — каза той.

— Да — промълви Мег и затвори очи.

— И пак ще го нарушиш, ако хората ти се нуждаят от теб.

— Да — прошепна тя. — Съжалявам, съпруже. Бих изпълнявала смирено много други твои желания, но не и това.

— И си готова да понесеш всякакво наказание.

Мег си пое дълбоко дъх.

— Да. Само недей наистина да ме държиш под ключ. Не бих могла да го понеса.

— Хората също — каза Доминик. — Това ли имаш предвид?

Тя се поколеба за миг.

— Д-да.

— Ти наистина си нож с две остриета, съпруго моя.

— Не искам да съм такава. Аз съм просто... това, което съм.

— Друидка.

— Да.

Той замълча за миг, после попита:

— Как се измъкна от крепостта?

Мег не отговори. Нито пък отвори очи. Не искаше да се сблъсква със студения му гняв.

Настъпи мълчание, което се проточи толкова, че тя най-накрая се осмели да погледне своя съпруг. Доминик я наблюдаваше с хладен, замислен поглед, който до неотдавна би могъл да смрази кръвта във вените ѝ. Сега обаче, когато вече познаваше скритите кътчета на душата му, Мег изпитваше към него единствено състрадание — същото състрадание, което изпитваше към хората от Блаторн, тези безпомощни пленници на съдбата и на жестокия си живот.

— Ти си много смела жена — хладно заяви Доминик. — Но от друга страна разполагаш и с много добра защита. Щом и най-дребното нещо не е по вкуса ти, просто трябва да се обърнеш към „своя народ“, който виси като дамоклиев меч над главата ми.

— Не е вярно! — извика разпалено Мег. — Не ми харесваше да стоя затворена далеч от слънчевите лъчи като току-що уловен сокол, но не съм крещяла от прозорците колко съм нещастна. Не ми харесваше да съм опорен стълб в амбициозните мъжки планове, но не казах нищо на хората от Блаторн, когато кралят ми нареди да се омъжа за теб. Мълчах дори когато Джон ме биеше!

— Но хората така или иначе знаят.

Тя се поколеба за миг, после кимна, защото това бе самата истина.

— Така, както аз знам техните болки. Ние сме... свързани.

Доминик не отвърна нищо. Мълчеше и се взираше замислено в своята друидска съпруга, която не преставаше да го изненадва със своята уязвимост, съчетана с непреклонност.

— Очевидно някъде в крепостта има таен тунел — каза накрая той. — Ще ми го покажеш. Само на мен.

Мег не искаше да му разкрива тайния проход, но Доминик бе господар на крепостта и имаше пълното право да знае къде е входът му.

— Добре — тихо пророни тя.

Ъгълчетата на устните му трепнаха в усмивка.

— Толкова ли беше трудно, малка соколице?

— Кое?

— Да ми дадеш онова, което ми се полага като твой господар.

— Виждам, че ме смяташ за студена и себична.

— Не. Просто неопитомена.

Мрачната ѝ усмивка го изненада.

— Неопитомена? — повтори тя. — Така ли изглеждам в твоите очи?

— А как искаш да изглеждаш? Ти не се подчиняваш на никого, дори на собствения си съпруг.

— Подчинявам се на всички, откликвам на нуждите дори на най-изпадналите хора в Блаторн. Никога, нито веднъж не се е случвало някой да ме попита какво искам самата аз.

— И какво е то?

— Свобода, господарю мой. Само това. — Мег издърпа ръцете си изпод дланите му, стана от леглото и отиде да разпали огъня. — А сега заспивай. Тялото ти има нужда от още почивка, за да оздравее.

— Ще оздравее по-бързо, ако ти си до мен.

Тя се бе навела, за да сложи в огъня една дъбова цепеница, но когато чу думите му, застина неподвижно. Тънки пламъчета се устремиха към дървото, сякаш усещаха, че са обречени да изгорят и, горейки — да сгреят два студени човешки живота.

Мег бавно постави цепеницата между въглените. По дървото в миг се плъзнаха жадни огнени езици. Тя се изправи, върна се при леглото на Доминик и разтвори тежкия балдахин.

Доминик я очакваше, отгърнал завивките в мълчалива покана да легне при него. Мег бързо се свря под тях, за да не позволи на топлината да избяга. Балдахинът се затвори зад гърба ѝ, преграждайки пътя на студените течения откъм прозорците.

— Ще настинеш, ако не лежиш плътно завит — каза тя.

— Ти ще ме стоплиш.

Силните ръце на Доминик се протегнаха и я притеглиха към тялото му в онази интимна поза, в която вече бяха свикнали да спят. Обикновено той бе този, който даряваше топлина, но не и тази нощ. Тази нощ последните остатъци от отровата все още стискаха тялото му в студената си хватка. Мег загърна завивките добре около телата и на двамата и се помъчи да покрие колкото се може повече от неговото със своето. Топлината, която се излъчваше от нея, изпълваше Доминик с светла, чиста наслада.

Усмехнат, той докосна челото ѝ с устни, погали бузата ѝ с длан и отново потъна в оздравителен сън. Мег бързо го последва, сгушена на топло в сгрените от самата нея обятия на съпруга ѝ. Тогава дойде сънят и в сърцето ѝ се впиха ледени пръсти.

— Не!

Тя се изправи рязко в леглото. Сърцето ѝ препускаше като побеснял кон и караше цялото ѝ тяло да трепери.

Доминик се изправи миг след нея, стиснал в ръката си остър нож, огледа се и бързо установи, че никой не е докосвал балдахина. Гънките му бяха напълно неподвижни, а пролуката между тях, през

която се виждаше бледото сияние на жаравата в огнището, бе все така тясна.

— Доминик? — извика силно Саймън иззад вратата. — Наред ли е всичко?

— Да. Беше само лош сън.

Саймън измърмори нещо за вещици и кошмари и отново се облегна на външната страна на вратата, за да се помъчи да поспи колкото може през оставащите до утрото часове.

Мег продължаваше да трепери и да мълви неразбираеми слова с уплашен глас.

Доминик бързо прибра ножа под възглавницата си, разтвори балдахина и запали нова свещ от пламъка на една от догарящите на масата. В стаята цареше студ. От огъня бяха останали само полуизгорели въглени. Но причината съпругата му да трепери едва ли бе тази.

— Мег! — каза тихичко той, като я погали по бузата. — Какво има?

Първоначално Мег не го чу, защото все още беше в лапите на кошмара.

— Мег?

Този път тя отвори очи и се огледа замаяно.

— Доминик? Нещо не е наред ли? Пак ли ти е зле?

— Не. Ти викаше насън.

— О!

Мег разтърка длани и отново се огледа наоколо, вече с поизбистрен поглед. На няколко стъпки от леглото гореше новозапалена свещ. В огнището тлееха въглени. През малкия процеп на кепенците не се виждаше никаква светлинка.

— Огънят — разсеяно каза тя.

— Аз ще го разпаля.

— Не. Ще наистинеш.

Доминик завъртя лицето й към себе си и я принуди да го погледне.

— Какво има? — попита той.

Мег отвори уста, но не произнесе и звук. Треперейки, тя разтърка отново ръце, сякаш тялото й бе премръзнало.

— Легни си — каза Доминик, като я притисна нежно обратно към леглото. — Иначе ти ще настинеш.

После стана и разпали огъня с няколко бързи, уверени движения, които красноречиво говореха, че здравето му се възстановява добре. Когато се върна в леглото, той отново взе Мег в обятията си, но този път не затвори балдахина. Имаше чувството, че в момента светлината е по-важна за нея от топлината.

Ръцете на Мег бавно го прегърнаха. От гърдите ѝ се изтръгна дълга, беззвучна въздишка.

— Ще ми кажеш ли какво има? — попита Доминик.

Първоначално му се стори, че ще откаже да му отговори. Сетне Мег въздъхна отново и топлият ѝ дъх погали гърдите му.

— Просто сънувах — каза тя.

— Често ли сънуваш така?

— Не.

Доминик мълчеше в очакване да чуе още. Мег не каза нищо повече.

— От мен ли те е страх? — попита той. — От наказанието, което мога да ти наложам?

— Не — прошепна тя. — Въпреки че би трябвало.

— Защо?

— Защото си много по-силен от мен.

Доминик се засмя.

— Нима? Затова ли не мога да те накарам да ми се подчиняваш дори за най-малкото нещо?

— Но... — започна Мег.

Пръстите на Доминик докоснаха устните ѝ и осуетиха опита ѝ да се възпротиви.

— Кажи ми — тихо промълви той. — Защо те е страх?

— Понякога... понякога сънувам кошмари — припряно каза тя.

— Повечето хора сънуват кошмари.

— Не... не такива кошмари. Дебне ни опасност. Знам го.

— Нощните страхове са нещо обичайно — спокойно заяви Доминик.

— И ти ли си ги изпитвал?

— Да.

Мег надигна глава, за да може да вижда профила му, очертан на фона на светлината от огъня.

— Какво сънуваш? — попита шепнешком тя.

— Не знам. Знам само, че се събуждам облян в ледена пот.

— Не си ли спомняш сънищата си?

— Само някои — отвърна Доминик.

— Но не и тези, които те събуждат?

— Не. Тях не.

Въздишката на Мег погали кожата му с топлата си ласка.

— Бих искала и аз да не ги помнех — прошепна тя.

— Ще ми разкажеш ли какво си спомняш? Или е някаква друидска тайна?

— Не... не знам — каза колебливо Мег. — Със старата Гуин никога не сме говорили за това, а и майка ми не е споменавала нищичко за сънищата.

— Но ти смяташ, че сънят ти е пророчески.

В тона му нямаше въпросителна нотка. Гласът му бе нежен, но беше очевидно, че няма да се откаже, докато не получи задоволителни отговори на въпросите си.

— Да — прошепна Мег.

— Разкажи ми всичко, малка соколице.

Да, гласът му бе нежен, но в очите му гореше огън.

— В живота ми никога не е имало мир — започна тихо тя. — Баща ми... искам да кажа лорд Джон всячески се опитваше да ме омъжи за някой могъщ шотландски тан или саксонски лорд.

Доминик кимна окуражително.

— Откакто се помня — каза Мег, — саксонците, чиито земи са отнети от норманците, се събират в банди, които убиват, крадат и се опитват да си върнат своите бивши семейни владения.

— Като рийвърите ли?

Тя кимна и продължи.

— Джон е син на нормански рицар и на дама от смесен шотландско-саксонски брак. И баща, и син непрекъснато е трябвало да се сражават, за да запазят земите си. Заради множеството войни полята били запуснати, а стадата — разграбени. Затова Джон се е оженил за друидка. Искал е земите му да се съживят, за да може да си позволи да поддържа повече рицари.

Доминик отмахна от лицето ѝ един огненочервен кичур.

— Но не станало така — каза тъжно Мег. — И двете страни загубили.

— Кои две страни?

— Друидите и Джон.

— Какво са загубили друидите? — попита Доминик.

— Друидския вълк. Старата Гуин била убедена, че майка ми ще роди син.

— А тя е родила момиче.

— Да, за съжаление — кимна тя.

— Не и за мое. Без теб сега щях да съм мъртъв — чистосърдечно каза той. — За мен ти си щастие.

— Не изглеждаше особено щастлив, когато откри, че съм излязла от стаята си.

Доминик благоразумно не каза нищо.

В стаята се възцари тишина, в която се чуваше само тихият шепот на огъня и още по-тихият шепот на ръката на Доминик, която гадеше бузата на Мег, докато самият Доминик си припомняше пламенните ѝ слова, произнесени вечерта.

Подчинявам се на всички, откликвам на нуждите дори на най-изпадналите хора от Блаторн. Никога, нито веднъж не се е случвало някой да ме попита какво искам самата аз.

— Какво искаше всъщност, Мег? Защо се съгласи да се омъжиш за мен? Защо не избра Дънкан от Максвел, към когото си толкова „привързана“?

Усети промяната в тялото ѝ, тръпката, която я прониза чак до мозъка на костите ѝ.

— Искан да няма повече войни — каза Мег. — Мразя тази несекваща жестокост, насилието, прекършването на човешкия живот преди още да е узрял. Знаех, че ако Блаторн се владее от силен мъж с много рицари, обезземлените танове ще отидат да дирят осъществяване на болните си амбиции другаде. И чух, че оттук до Йерусалим няма по-силен рицар от Доминик льо Сабр.

Тя си пое дълбоко дъх и продължи, преди Доминик да успее да каже каквото и да било.

— А какво се оказа? За мен се говори, че съм невярна жена, при положение, че не съм докосвала друг мъж, освен съпруга си. После

съпругът ми бива отровен и аз съм първата заподозряна в извършването на това подло деяние. Из цялата крепост се разхождат въоръжени рицари и виждат у всекиго враг и предател.

— Аз не те подозирам — каза Доминик.

Мег продължи да говори, сякаш изобщо не го бе чула.

— Аз съм лечителка. Искам да излекувам тази земя от омразата, защото не познавам по-лоша болест от нея. Омразата е душата на войната. Искам да донеса мир на земята си!

Дъхът на Доминик секна. Никога не бе предполагал, че някой може толкова ясно да изрази собствените му мечти.

— И аз искам същото — каза той тихо, като обърна лицето й към своето. — Помогни ми, моя съпруго. Помогни ми да донеса мир на тази земя.

— Как?

— Слей норманската и друидската кръв в едно. Дари ме със синове.

От ресниците на Мег се отрониха две внезапни сълзи, толкова горещи, че опариха лицето й като жарава.

— Това е извън моята власт — прошепна тя. — Ти си воин с много достойнства — мъдър, сдържан, способен да се грижи за благоденствието на своите васали, способен да стори много за народа си... Но не си способен да обичаш.

Доминик не отрече. Султанските мъчения бяха изпепелили душата му и той го знаеше. Колкото и да искаше синове, не можеше просто да махне с вълшебна пръчица и да се превърне в мъж, способен на любов, както не можеше да лети като сокол.

Можеше да направи само онова, което правеха господарите на соколите — да накара сокола да лети вместо него.

— Да — кимна той. — Аз съм воин, който не може да обича. Ти си лечителка, която не може да мрази. Не виждаш ли някакъв изход от този капан?

Мег поклати бавно глава.

— Старата Гуин ми каза, че друидските жени са прокълнати да виждат в душите на хората — каза Доминик, — и че само бог може да обича някого, познавайки всички скрити кътчета на душата му.

— Така е — прошепна тя и вдигна пълните си със сълзи очи към воина, който не можеше да обича.

— Не вярвам, че всички друидки са толкова студени — заяви той. — Вярвам, че една друидска лечителка би погледнала с други очи на мъжа, който може да дари мир на разкъсваната от войни земя. Вярвам, че тя ще успее да прости несъвършенствата на душата му. Вярвам, че ще може да го обикне. Погледни ме и виж, че аз означавам мир за Блаторн. Обичай ме, Мег. И излекувай земята с моите синове.

— Искаш твърде много от мен — прошепна Мег, ужасена от логиката му. — Виждам душата ти прекалено ясно.

— Искам това, което трябва. То е единственият изход от капана. И за двама ни.

Мари довършваше намръщено последните шевове по новата рокля на Мег под звъна на църковните камбани, които известяваха хората по полето, че е време да похапнат. Гласовете в двора притихнаха — слугите бяха спрели за миг работата си, за да се полюбуват на мелодичната песен на камбаните.

Звънът отекна отново, напомняйки на Мег за онази утрин преди пет дни, когато Доминик я бе извел от крепостта, за да я отведе в обветия в студена мъгла църковен двор за погребението на Джон от Къмбърланд. Церемонията беше кратка.

Няма да има траур, спокойно бе заявил Доминик. Джон от Къмбърланд не беше твой баща.

С тези думи той бе обърнал гръб на прясно запълнения с пръст гроб още преди да е заглъхнал камбанният звън, отбелязващ кончината на Джон. И се бе отдалечил заедно с Мег през гъстата мъгла, която цял ден щеше да забулва небето, без да допусне нито да завали, нито да грейне слънце.

Мег не се бе възпротивила на липсата на церемония. Погребването на Джон я изпълваше единствено с облекчение. Дълбоко в себе си тя се надяваше, че с него настъпва краят на старата, пълна с жестокости битки епоха, и идват нови, мирни времена.

Надяваше се, но и се страхуваше. Изминала бе цяла седмица, откакто Доминик се бе възстановил от отравянето, а Мег продължаваше да сънува кошмари и да се събужда с вик, вледенена от ужас.

Сега нямаше кой да я прегръща и утешава. След пълното си оздравяване Доминик вече не спеше в нейното легло. Нямаше и да го стори, докато не преминеше месечният ѝ цикъл. Беше я освободил от пленничеството, но в замяна на това почти не го виждаше.

Не бе отварял повече дума за любов, мир и синове, освен в деня, когато ѝ подари топче коприна. Платът беше зелен като очите ѝ, лъскав, гладък и хладен. Беше красив като тъканта на ритуалната

друидска рокля, която Мег бе носила на сватбата си, и която старата Гуин бе прибрала още след първата ѝ брачна нощ.

Но зелената коприна Гуин нямаше да прибере. Защото тя бе подарък от Доминик, което я правеше още по-ценна. Сякаш изкусен майстор бе изпрел нишка от самата пролет и от нея бе изтъкал възшебно платно специално за Мег.

Доминик бе видял удоволствието, изписано на лицето ѝ, и се бе усмихнал. Но погледът му бе останал хладен, решителен, сериозен, също като гласа му, когато ѝ заговори.

Мисли за онова, за което говорихме. Обикни ме, Мег. Всичко би било възможно, ако имам любовта ти.

Дори мирът.

Не бе споменал нищо за надеждата си да има синове, но тя бе там — в изпитателния му поглед, в подрезгавелия му глас, в напрежението на мускулестото му тяло.

Синове.

Обичай ме, Мег.

Самият той обаче не я обичаше и Мег знаеше това, както знаеше, че очите ѝ са зелени. Съмняваше се дали изобщо някога ще я обикне. Защото който обича, рискува. А суровата практичност и самодисциплина на Доминик никога нямаше да допуснат подобен риск. Обичта му към неговите рицари едва не му бе струвала живота в Йерусалим и със сигурност му бе струвала душата и мекотата в нея, доколкото я е имало. Под внимателното и гальовно съблазняване на съпругата му прозираше по-скоро хладна пресметливост, отколкото истински нежни чувства.

Мег не можеше да го вини, както не можеше да вини орела със счупено крило за това, че не лети. Можеше само да съжалява, че Доминик не е дошъл при нея без тази болка, за която нямаше лек.

Мег затвори тъжно очи и прокара длан по великолепната зелена коприна. При това движение златните звънчета на китката и трепнаха и зашепнаха тихичко.

— Толкова е нежна — промълви тя.

— Вашата кожа е по-нежна — каза Мари, без да вдига очи от ситните бодове.

Мег сведе поглед към дребната, сръчна жена, която бе седнала по турски на земята и привършваше подгъва на ушитата от нея рокля.

Норманката бе истинска загадка за нея. Намираше нейната смесица от откровена похотливост и буден, циничен ум, за доста интригуваща — стига само Доминик да не беше някъде наблизо. Пищните форми на Мари и екзотичните ѝ парфюми караха всички рицари в крепостта да тичат подире ѝ като разгонени псета.

Единствено Доминик и Саймън изглеждаха неподатливи на нейните прелести. Но от друга страна, ако някой от тях я пожелаеше, бе достатъчно само да ѝ кимне, а тя щеше да дотича начаса. Защото много добре знаеше кой е господарят на крепостта и кой — неговата дясна ръка.

— Няма нужда да ме ласкаеш — каза Мег.

— Това не е ласкателство — спокойно отвърна Мари. — Кожата ви е нежна като най-скъпоценните султански перли. Не е ласкателство, милейди, а самата истина. Завъртете се наляво, ако обичате.

Мег се подчини и звънчетата отново пропяха.

— Жалко, че господарят ви пази вашата красота толкова ревниво — продължи Мари.

— Моля?

Норманката вдигна очи към изненаданото изражение на Мег и се усмихна на това ново доказателство за пълното невежество на друидската вещица по въпросите на плътската любов.

— Доминик ми нареди да усия роклята така, че раменете, китките, гърдите и глезените ви да бъдат скрити — обясни Мари.

— Но това се разбира от само себе си.

Норманката поклати глава.

— Не, милейди. Не се разбира. Султанските жени, например, знаят как да се облекат, за да привлекат вниманието на своя господар.

— Как?

— Техните дрехи са направени от тъкан, която е много по-лека от тази, нежна като дъх и почти толкова прозрачна. Носят ги на много пластове, така че когато вървят, гърдите и хълбоците им се показват и скриват, преди мъжът да е разбрал какво точно е зърнал.

— Шегуваш ли се? — слисано попита Мег.

— Не, милейди. Стойте изправена, ако обичате, иначе подгъвт ще стане крив.

— И можеш да виждаш през дрехите им? Наистина?

Мари се усмихна.

— Наистина.

— Изумително!

— За англичаните — навярно да. Турците обаче го приемат за нормално. И — добави лукаво норманката — доста приятно за мъжкото око.

— Ти носила ли си такива дрехи?

— Разбира се. Съпругът ви много ги хареса.

Мег трепна.

Мари измърмори нещо на турски и отново се зае с подгъва.

— Що за хора сте вие, саксонците? — каза тя след малко, клатейки глава. — Мъжката ревност мога да разбера — мъжът иска да е сигурен, че децата, които отглежда, са собствените му, а не чужди деца. Но ревнивата съпруга... — Норманката сви рамене, вдяна нов дълъг конец и продължи да шие. — Християнството не допуска развода, затова не виждам място за ревност. Закрилата на Доминик, титлата и богатствата му са ваши до края на дните ви. Какво друго ви трябва?

— Вниманието му. Неговото уважение. Неговата... любов.

— Златото и скъпоценните камъни траят по-дълго — каза Мари. — Можеш да ги продадеш и да си набавиш храна и дрехи, когато има война и настъпи глад. В началото е забавно да ти обръщат внимание, но бързо омръзва. Колкото до любовта, тя е само илюзия, нищо повече.

С тези думи норманката завърза конца на възел и го скъса със зъби.

— Готово — каза тя със задоволство. — Сега вече пада както трябва.

Сетне се изправи с грацията на жена, свикнала да седи по-скоро на пръснати по пода възглавници, отколкото на столове, и започна сръчно да развързва силно вталената рокля.

— Мари...

— Да, милейди?

— Запази си женските хитрини за войниците — рязко каза Мег. — Не ги използвай пред съпруга ми. Иначе ще съжаляваш, все едно дали опитът ти е бил успешен или не.

За миг Мари онемя от изненада, сетне избухна в смях.

— Сега разбирам защо той ви нарича „моята малка соколица“ — каза тя. — Съблечете роклята, милейди.

Мег се подчини, сетне зачака, вперила в норманката поглед, в който искреше неприкрит хищен блясък. Мари внимателно прибра роклята в гардероба.

— Мари?

— Както искате — спокойно каза норманката. — Но трябва да знаете, че вашите желания имат значение само доколкото съвпадат с желанията на господаря ви.

— Какво искаш да кажеш?

В погледа, който ѝ отправи Мари, имаше нещо много близко до съчувствие.

— Как може да сте на деветнадесет години и все още да сте толкова невинна... — въздъхна тя и обясни: — Доминик си е поставил за цел да ви съблазни. Докато е зает с това, той няма даже да ме погледне. Но когато това се промени — а то ще се промени, защото и Доминик е мъж като всички останали, — аз ще бъда негова всеки път, когато пожелае. Защото той е господарят на тази крепост, не аз. Нито пък вие, милейди. — Мари взе кошничката с конците. — Ще желаете ли още нещо?

— Не.

Норманката кимна лекичко и излезе от стаята. При всяка стъпка хълбоците ѝ се люлееха като пламък на свещ, оставена на течение.

От устните на Мег се отрони сподавена въздишка и няколко слова, които биха накарали добрия свещеник да я изгледа ужасено. Най-лошото от всичко бе, че Мари беше права. Ако Доминик предпочетеше своята наложница пред съпругата си, Мег не можеше да стори нищо.

Тя не може да му роди законни наследници. Само аз бих могла да го направя.

Но съвсем не беше убедена в това. В крайна сметка всичко показваше, че твърде малко друидки са плодовити.

Сбърчила вежди, тя се наметна с една пелерина и се отправи към банята. Странните островърхи чехли, които ѝ бе подарил Доминик, се плъзгаха с тих шепот по пода и светеха с металически блясък. Ароматното масло в газените лампи разпръскваше влажния, студен мирис на каменните стени. Откакто Доминик бе пристигнал, крепостта сияеше като току-що излязла от пашкула пеперуда.

— Ето къде сте била — каза Едит. — Вече бях решила, че пак сте ядосала с нещо господаря и той ви е затворил отново в покоите ви.

Мег се усмихна някак мрачно.

— Бях затворена в зелената коприна на новата си рокля, докато Мари се занимаваше с подгъва ѝ.

— А, да, норманката. Доминик ѝ обеща, че ако роклята му хареса, ще подари коприна и на нея.

Радостта, обзела Мег при спомена за красивата зелена тъкан, се стопи. Като обърна гръб на своята компаньонка, тя свали пелерината си и се зае да развързва панделките на копринените долни дрехи, които Доминик ѝ бе подарил заедно с бродираните със злато чехли.

Едит топна пръст във ваната, за да провери дали водата е достатъчно гореща, кимна доволно и отиде да помогне на господарката си.

— Колко фино платно — измърмори тя, като свали долната ѝ риза. — И каква изящна украса, досущ като в библията на свещеника.

Мег не каза нищо. Мисълта, че Мари получава подаръци от Доминик я изпълваше едновременно с обидата и гняв.

...аз ще бъда негова всеки път, когато пожелае. Защото той е господарят на тази крепост, не аз. Нито пък вие, милейди.

Едит стрелна с поглед намръщената си господарка и се зае да приготвя сапуна, парфюма, кремове и мехлемите, които съставляваха неразделна част от друидския ритуал на къпането.

Самата Едит намираще всичко това за чиста загуба на време. Беше разбрала обаче, че рицарите на Доминик предпочитат възприелата сарацинските обичаи норманка, затова бе започнала да се къпе почти толкова често, колкото и Мег. Явно бе, че банята е нещо повече от таен друидски или пък сарацински обред.

Под звучния съпровод на златните звънчета Едит зави дългите плитки на Мег на венец на тила ѝ и ги закрепил с два гребена от злато и смарагди — също подарък от Доминик.

— Гребените са много красиви — каза тя.

— Да — измърмори Мег, но в гласа ѝ нямаше и следа от задоволство.

— Стоят много добре на косата ви.

— Благодаря.

— Томас ми подари сребърни гребени. Каза, че отиват на косата ми.

— Харесва ли ти Томас? — попита Мег. — Напоследък доста често говориш за него.

Едит сви рамене.

— Доста е мил за размерите си.

— Да помоля ли Доминик да му каже да ти предложи брак?

— Не — отвърна вдовицата. — Томас няма достатъчно средства дори за втори валет, камо ли за съпруга. Виж, ако Доминик е решил да даде на своите рицари земи...

— Нямам представа.

— Хм, съмнявам се — каза Едит, като сложи в косите на Мег още един блестящ гребен. — Дори когато пристигнат и останалите рицари, хората му едва ще стигат за отбрана на крепостта и на останалите му владения. Ако рицарите са заети да отбраняват собствените си земи, няма да могат да бранят неговите.

— Съвършено си права.

Едит постави и последния гребен в косите й.

— Знаете ли кога пристигат другите рицари? Стюардът още от сега се е видял в чудо с количествата храна, които се изяжда.

Мег се намръщи. Стюардът се оплакваше от бързото стопяване на хранителните запаси всеки път, щом я видеше.

— Според Гуин на юг хората разправяли, че в момента морето е много бурно — каза тя. — Може би рицарите са още в Нормандия и изчакват по-благоприятно време.

— Значи има още поне две седмици. — Едит се отмести настрана. — Хайде, влизайте във ваната.

Мег свали златните чехли, подаде ги на своята компаньонка и пристъпи във ваната, от която се издигаше ароматна пара. Сетне с въздишка на задоволство се потопи във водата чак до брадичката, удавяйки гласовете на всички звънчета, освен на тези, закачени за плитките й.

— Цяло чудо е, че друидите нямат перки и хриле — каза Едит, като гледаше как господарката й се наслаждава на водата.

Мег се засмя и изпляска с ръце по водата като риба.

— Нуждаете ли се от още нещо? — попита Едит.

— Не.

— Тогава ще ви оставя да си пеете на воля.

Мег се усмихна, развеселена от упоритото неодобрение на вдовицата към друидските ритуали.

— Ако ви потрябвам за нещо — добави Едит, — трябва само да извикате. Вашата двунога хрътка е в коридора и веднага ще ме намери.

Напомнянето, че валетът на Доминик неизменно е нейде наоколо, накара Мег да свие устни. „Малката соколица“ бе пусната от птичарника, но съвсем не беше свободна. Когато Доминик не беше с нея, Джеймсън винаги бе на няколко крачки от нея.

Наистина ли моят съпруг има толкова малко доверие в мен?

Отговорът дойде незабавно. И неизбежно.

Да. Иначе отдавна щеше да ме е направил своя жена не само на книга. Тялото му го иска и е напълно способно да го стори. Но той няма да ме люби, докато не се убеди, че ако нося дете в утробата си, то е негово и само негово.

Само любовта би могла да роди подобно доверие, а Доминик не ме обича.

Постепенно топлата ласка и уханието на водата разпръснаха мрачните мисли на Мег. Тя затвори очи, напълни дробовите си с ароматната пара и запя тихичко древната молитва за пречистване и прераждане, като започна с плавни, ритмични движения да отмива от тялото си старите грешки и съжаления и да втрива в него дъхавия сапун на надеждата за промяна и обновление.

Щом приключи, Мег отвори бавно очи. Чувстваше се напълно успокоена и изпълнена с енергия. Но спокойствието ѝ бързо се изпари, когато забеляза, че до ваната е застанал Доминик и я наблюдава с очи, блестящи като ковано сребро. Тежкото му черно наметало приличаше на къс среднощна тъма сред осветената от свещи стая.

— Н-не знаех, че си тук — заекна тя. — Откога чакаш?

— От хиляда години — каза Доминик със странен глас.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, а сърцето ѝ затуптя като обезумяло. Изпълнена едновременно с подозрителност и надежда, Мег вдигна блестящите си смарагдови очи към него. Той ѝ подаде голяма колкото пелерина кърпа, усмихна се и изсвири с уста мелодията от пет ноти, с която самата тя бе приласкала сокола.

— Литни към мен, малка соколице.

Мег се усмихна свенливо, поколеба се за миг, после се надигна грациозно от ваната. По тялото ѝ се спуснаха хиляди сребристи поточета, а златните звънчета зашепнаха и запяха възбудено, освободени от заглушаващата гласове им прегръдка на водата.

При вида на тялото ѝ, блестящо от водата и светлината на свещите, Доминик впи пръсти в кърпата и мълчаливо се запита дали разсъдъкът му е на място, след като му бе позволил да дойде при съпругата си в уханното уединение на банята. Беше се оправдал пред себе си със своето нетърпение да я покани на лов със соколи. Сега обаче осъзнаваше, че просто е бил нетърпелив да я види.

Облечена единствено в златни звънчета и блестящи водни капчици, Мег изглеждаше изключително красива. Под прикритието на наметалото тялото на Доминик реагира светкавично, и то невероятно болезнено. Чувстваше се обзет от сила, от мъжка сила и мъжко желание да вземе онова, което и църквата, и законът бяха провъзгласили за негово.

По дяволите, никога не съм желал жена толкова силно! Няма ли най-после да закърви? Може би трябва да послушам съвета на Саймън и да утоля жаждата си от кладенеца на Мари.

Но мисълта да се възползва дори временно от услугите на блудницата изобщо не му допадаше. Нуждаеше се от любовта на Мег много повече, отколкото от облекчаване на сексуалния си глад. А беше напълно, сигурен, че Мег ще се разгневи, ако прояви и най-малко внимание към норманката. Една изпълнена с гняв жена едва ли можеше да бъде изпълнена и с любов.

Търпение.

За бога, никога не ми е било толкова трудно да бъда търпелив. Какво става с мен? Държа се като голобрад валет, на който му потичат лигите само като види момиче.

— Изглеждаш доста напрегнат, за да свирукаш толкова нежно — неуверено каза Мег, като посегна да вземе кърпата.

Вместо да ѝ я подаде обаче, Доминик я обвини около тялото ѝ.

— Наистина съм напрегнат — промълви той.

Гласът му беше по-скоро прегракнал, отколкото прелъстителен, но Доминик вече не бе в състояние да потисне възбудата в него, както не бе в състояние да смекчи коравината на мъжкия си меч, наострен в пълна бойна готовност при вида на голото ѝ тяло. Знаеше, че трябва да

се обърне и да излезе веднага навън, но на това също вече не беше способен.

Бавно, с огромна наслада, доста необичайна за толкова просто действие, Доминик започна да търка тялото ѝ с кърпата, като започна от шията и раменете ѝ.

— Да не би нещо да не е наред с крепостта? — попита тревожно Мег.

— Не с крепостта. — Той хвана едното ъгълче на кърпата и подсуши ямката на шията ѝ, където се бяха събрали няколко капчици вода. — С господаря ѝ.

— Какво му е?

— Дойдох тук с желанието да те заведа на лов със соколи. Но се боя, че ще си тръгна, обзет от друго, много по-силно желание.

— Лов със соколи?! — възкликна Мег. Идеята бе толкова въодушевяваща, че от радост тя затанцува на място под звучния съпровод на звънчетата. — О, да, Доминик! Нека отидем на лов със соколи! Повикай Едит да ме облече. Ще бъда готова за секунди!

Доминик се усмихна на въодушевлението, озарило лицето ѝ. Но когато ръцете му се плъзнаха по изящната извивка на гръбнака ѝ, усмивката му се стопи. Дори през кърпата усещаше гладката ѝ като коприна кожа.

А и ясно помнеше какво е да докосва същата тази кожа гола.

— Не ни трябва Едит — каза той. — Аз ще ти помогна.

— Но Едит ще ме облече по-бързо!

— Толкова ли ти се иска да отидеш на лов?

— Да. Джон рядко ми позволяваше да ходя, въпреки че съм помогнала за опитомяването на повечето соколи.

Нейде далеч отекна гръм, който накара въздуха да затрепери. Мег хвърли разтревожен поглед към тесния прозорец. Небето беше покрито с облаци.

— Бързо — каза тя. — Иде буря.

— Да, наистина. Тя вече бушува в мен.

Пръстите му се разпериха, обхванаха хълбоците ѝ и се впиха дълбоко в тях. Мег извика стреснато. Тялото ѝ пламна в огън, от който коленете ѝ се подкосиха.

— О! — прошепна Доминик. — И в теб.

— К-какво?

— След всичките тези нощи, в които лежеше до мен, дишаше от моя дъх, топлеше се от тялото ми... Ти влезе под кожата ми, Мег, чак до мозъка на костите ми. Изгаряш ме като огън.

Мег понечи да отговори, но в този момент ръцете му отново притиснаха хълбоците ѝ и през тялото ѝ отново преминаха огнени мълнии. Тя изстена, сетне видя блясъка в очите му и осъзна, че Доминик е прав: в дългите нощи, в които бяха лежали напълно целомъдрено един до друг, постепенно дълбоко у нея се бе разгорял пламъкът на силна страст.

— Аз също те изгарям като огън — каза той, възбуден от стона, който бе изтръгнал от гърдите ѝ. — И ще горим заедно. Ще горим...

— Доминик... — прошепна Мег.

Преди обаче да успее да продължи, устните му се впиха в нейните и езикът му се сплете с езика ѝ в нежен дуел, който я остави без дъх, отпусната в обятията на Доминик, замаяна. Никога в живота си не бе изпитвала такава наслада. Беше напълно безпомощна срещу нея. Както и срещу друидската надежда, която пламтеше в нея буйно като огъня на желанието.

Навярно любовта е възможна. Навярно...

По някое време Доминик усети, че Мег се опитва да се отскубне от прегръдката му, откъсна неохотно устни от нея и сведе поглед към поруменялото ѝ лице. Беше се задъхала, а зърната на гърдите ѝ стърчаха като малки речни камъчета под меката кърпа.

— Защо се дърпаш от мен? — попита той с дълбок глас.

— Не от теб. От кърпата. Искам да погаля косите ти, но съм оплетена в нея като риба в мрежа.

Доминик бе твърде заплепен от гледката на твърдите ѝ зърна, затова му трябваха няколко мига, за да осъзнае, че наистина я е увил прекалено стегнато в кърпата и че ръцете ѝ са като хванати в капан.

— Можеш да ме галиш, както галиш Черньо — каза той. — От главата до петите и обратно. Би ли плъзнала бузата си по мен, както я плъзгаш по неговата козина?

При мисълта за това дъхът ѝ секна.

— Мислиш ли, че ще ти хареса? — прошепна тя.

— Да — промълви Доминик — Всяка сутрин, когато те гледам как галиш този котарак, си мисля какво ли би било ръцете ти да ме докосват по същия начин.

Навън отекна гръм. През отворените кепенци нахлу вятър, който донесе мирис на дъжд, на млади листа и разцъфнали цветя.

Мег не забеляза задаващата се буря. Сребърният блясък в очите на Доминик я омагьосваше. Чувствената дълбочина на гласа му я галеше като слънчева светлина. Влюбен или не, сега цялото му внимание бе съсредоточено върху нея и само върху нея.

Навярно можеше поне сега, поне за миг да забрави сметките и плановете за синове и династия. Навярно тя можеше да му помогне да ги забрави. Навярно можеше да запламти толкова ярко, че поне веднъж той да е пеперудата, а тя — пламъка.

И тогава щеше да ѝ се отдаде, да иска само нея, да забрави всичко останало.

— Мъркаш ли като котарак? — попита закачливо Мег.

— Досега не съм. Но с теб, струва ми се, бих могъл. — Доминик плъзна ръце по гърба ѝ, пхна палци под кърпата и започна бавно да я смъква надолу.

— А ти? — попита той с подрезгавял глас, когато изпод кърпата се показаха заоблените извивки на гърдите ѝ. — Мъркаш ли, когато те докосва мъжка ръка?

Мег не можа да отговори. Изражението, с което Доминик гледаше голата ѝ гръд, ѝ пречеше дори да мисли, камо ли да отговаря на въпроси. Съзерцаваше я така, сякаш не бе виждал нищо по-красиво от нея. Втренченият му поглед бе като милувка.

Нежни, искрящи тръпки преминаха по тялото ѝ като вълна. Дъхът ѝ секна.

— По-красива си дори от пролетна пъпка — промълви Доминик.

Навън отново отекна гръм. Нов порив на вятъра нахлу в стаята и разлюля пламъчетата на свещите. Мег потрепери, обзета едновременно от хлад и топлина. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и заприличаха на две корони, розови като езика ѝ.

— Студено ли ти е? — попита Доминик.

— Да. Тоест не. — От устните ѝ се отрони сподавен звук — нито смях, нито въздишка. — Не знам. Не мога да мисля, когато ме гледаш така.

— Как?

— Като че ли съм турски шекер с непознат вкус.

На устните му трепна чувствена усмивка.

— Наистина ли си като шекер? — попита той.

— К-какво?

— Сладка.

Преди Мег да успее да отговори, Доминик наведе глава и облиза с език връхчето на гърдата и нежно като котка.

— Доминик!

Той измърка тихичко досущ като котка и я близна отново.

— Сладка, но не прекалено. Имаш вкус на пролет.

После докосна с език зърното ѝ, обходи го бавно и накрая го засмука, за да се наслади на вкуса ѝ.

Топла вълна обля тялото на Мег и то се отпусна така, сякаш бе легнала сред тучна ливада, милвана от лятното слънце. Беше напълно замаяна от удоволствие, което я изпълваше все повече и повече, докато накрая не изригна в дълбок, гърлен стон.

Звукът подейства на Доминик като камшичен удар по гола кожа. Цялото му тяло се изопна. Устните му се впиха още по-силно в гърдта ѝ. Нежността в милувката на езика му се замени с огнена страст. Мег извика и заби нокти в рамото му, разпалвайки още повече желанието, което бързо прогаряше несломимата му способност да се контролира.

Пръстите му се спуснаха по голия ѝ гръб и с нетърпение, което Доминик вече не бе в състояние да овладее, се плъзнаха под кърпата, за да стигнат до нежната вдлъбнатина между хълбоците ѝ. Знаеше, че трябва да спре дотук, да се задоволи с пълния с изненада и желание вик, който се изтръгна от гърдите на Мег, когато ръцете му обхванаха в шепи хълбоците ѝ и ги стиснаха лекичко.

Но колкото и да си повтаряше да се отдръпне от нея, докато все още е в състояние да усмири бурята в кръвта си, Доминик не се сдържа и отново плъзна ръка надолу по гръбнака ѝ, за да погали нежната вдлъбнатина и да се наслади на топлината, която се излъчваше от кожата ѝ.

Мег изстена от удоволствие. Тогава Доминик прокара още веднъж пръст по цялата дължина на гръбнака ѝ, но този път не устоя на изкушението да проследи линията на тялото ѝ докрай, се спусне бавно по топлата бразда, разделяща хълбоците ѝ.

От гърдите на Мег се изтръгна изненадана, трепереща въздишка. Кърпата се отви от хълбоците ѝ и падна на земята. Хладният дух в стаята погали тялото ѝ, пламнало в огън, който се разливаше на нови и

нови вълни всеки път, щом Доминик засмучеше отново възбудената ѝ гръд, щом плъзнеше ръка по гърба ѝ към горящата, нажежена като въглен пролука към нейната женственост. Сетне дългите му пръсти се провряха вътре, за да потърсят, да разтворят, да се потопят в копринената ѝ топлина, самите те леки като огън. Обзета от неземна наслада, Мег се вкопчи в него, за да не загуби равновесие. Цялата стая се въртеше пред очите ѝ в ослепителен вихър от невидими пламъци.

— Господарю мой — прошепна тя, — какво правиш с мен?

Доминик неохотно пусна гръдта ѝ, но не и скритата, огнена коприна, до която едва се бе докоснал.

— Откривам те — отвърна той с приглушен глас.

Докато го казваше, пръстите му я погалиха отново и отново бяха възнаградени със сподавен стон от устните ѝ и с изблик на топла влага, която нямаше нищо общо с взетата преди малко от нея вана.

— Не мога да се държа на краката си — прошепна Мег.

— Тогава се дръж за мен.

— Държа се.

Доминик се усмихна, въпреки пулсиращото в кръвта му яростно желание, което разтърсваше цялото му тяло и спираше дъха му, както спираше нейния.

— Вярно — каза той. — Усещам нежните ти нокти.

Едва сега Мег осъзна, че наистина е впила нокти в раменете му.

— Прощавай. Не исках да ти причиня болка.

Дълбокият му мъжки смях я накара да потръпне от сладостна възбуда.

— Болка? — възкликна Доминик — Не. Харесва ми да усещам как се разпалва жаждата ти да полетиш заедно с мен. Хайде, малка соколице. Изпитай силата си върху мен. А аз...

Ръката му се плъзна от заобления ѝ хълбок към ямката на шията ѝ. Сетне, без да откъсва от нея премрежените си сиви очи, Доминик прокара бавно пръст през средата на тялото ѝ — от гърдите през пъпа чак до облака от червеникави косми, скриващи същата онази топла пролука, до която се беше добрал преда миг от обратната страна.

— А аз ще изпитам твоята мекота — прошепна той. Пръстът му се провря през пищния гъсталак, откри скритата в него цветна пъпка и бавно я обходи, преди да се плъзне по гладки венчелистчета, които бяха започнали да набъбват от желание.

Доминик внимателно пъхна пръст между тях и подири път през портата, която обаче все още бе твърде добре охранявана.

— Отвори я — дрезгаво промълви той.

— К-какво?

— Дай ми свободата на своята топла крепост.

Преди разумът ѝ да разбере молбата му, тялото ѝ я разбра. Краката ѝ се разтвориха лекичко, за да го допуснат по-навътре и в отговор Мег бе възнаградена с изумително нежна милувка, която разтърси тялото ѝ като огнен взрив.

В този момент тя разбра, че е копняла за това още от първата им брачна нощ, когато за пръв път бе почувствала как топлата, корава длан на Доминик се плъзга по кожата ѝ.

— Още — прошепна той, без да откъсва очи от нея. — Вратата ти все още е затворена за мен.

Мег разтвори още малко краката си и изстена, усетила бавното проникване на пръста му в себе си. Тя понечи да стисне отново бедра, но това се оказа невъзможно, защото между тях вече беше бедрото на Доминик, което им пречеше да се съберат. Очите ѝ се разтвориха слисано.

Доминик я съзерцаваше с поглед от сребърен огън.

— Не би трябвало да правя това — дрезгаво каза той.

— Кое? — прошепна Мег.

— Това.

Пръстът му обходи отвора на ножницата ѝ. Треперещият вик, който се изтръгна от гърдите ѝ, завъртя главата на Доминик.

— Толкова упорито се отбраняваш — задъхано промълви той, — а в същото време желанието лъха от теб като парфюм.

— Това е просто... сапунът ми.

— Това е страстта у теб, Мег. Няма друг такъв парфюм.

Тя понечи да каже нещо, но ръката му отново се провря между бедрата ѝ и Мег остана без дъх, омагьосана от вълните на наслада, които се разливаха по тялото ѝ, прогонвайки всичко друго, освен приятната, пулсираща в него топлина.

— Доминик, боя се, че не мога да издържа повече.

Без да каже и дума, той я вдигна и я сложи да седне на масата. Допирът до хладната, гладка дървена повърхност също беше като ласка — ласка, която разгаряше още по-силно огъня в телата на Мег и

на мъжа, застанал пред нея с изопнато от страст лице. Под прикритието на наметалото Доминик се зае да развързва припряно вървите на дрехите си. После с едно рязко движение разпери полите на плаща си и загърна с него и Мег.

— Обвий крака около кръста ми — нареди той с дрезгав, напрегнат глас, и без да дочака отговор сам придърпа краката и около тялото си. — Да, точно така. Сега ела по-близо до мен. По-близо, Мег. По-близо... да, още мъничко...

Дъхът замря в гърдите на Мег. Онова, което я галеше между бедрата, не бе вече ръката на Доминик. Беше нещо огромно, кораво и гладко. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му.

— Доминик!

Мощна тръпка разтърси тялото на Доминик при допира до топлата ѝ, мека женственост и при влажния ѝ отклик. Сега тя трябваше да го прегърне силно, огнено, страстно. Сега.

— Прегърни ме, малка соколице. Скоро ще полетим.

— Върви по дяволите, младежо — долетя откъм коридора сърдитият глас на Едит. — Ако искам да говоря с моята господарка, ще говоря!

Завесата се разтвори рязко и вдовицата връхлетя в банята.

— Готвачката иска да знае дали... О!

Макар че наметалото на Доминик покриваше и него, и Мег, нямаше начин да не разбере какво е прекъснала. Шокът, който се изписа на лицето ѝ, при други обстоятелства навярно би развеселил Доминик. В момента обаче му идеше да я удуши на място.

— Извинете ме, лорд Доминик, милейди — измърмори Едит и бързо се изниза обратно през вратата.

Доминик я изпроводи с поток свирепи ругатни на турски. Междувременно Мег се задърпа в опит да се откъсне от него. Първата му реакция бе да я задържи. Накрая обаче изруга за последен път и я пусна.

— Така е по-добре — изръмжа яростно той. — И без това не исках да стигам толкова далеч, преди да е дошъл месечният ти цикъл.

Мощен гръм разтърси крепостта. Заглъхващото му ехо бе удавено от проливния дъжд, който се заизлива от небето.

За щастие, дъждът удави и думите на Мег, отправени към съпруга ѝ. Макар и внимателно подбрани, те далеч не бяха думи,

предназначени за нежните устни на една дама.

Студеният вятър и дъждът бяха последвани от ситен, леден ръмеж, който пък бе последван от нова свирепа буря. Минаха цели два дни, преди слънцето да се покаже отново.

Мег бе не по-малко мрачна от времето навън. Оказваше се, че дълбоко се е заблуждавала, като е мислела, че познава добре тялото си. Сърцето ѝ започваше да тупти трескаво всеки път, щом чуеше отнейде гласа на Доминик. Дъхът ѝ спираше всеки път, щом го видеше да влиза в стаята. Кожата ѝ настръхваше и при най-лекия допир на ръката му. Споменът за нежните му ласки в банята разпалваше в тялото ѝ буйни огньове.

Единственото, което ѝ носеше удоволствие, колкото и незначително да бе то, беше мисълта, че и самият Доминик не е останал незасегнат от случилото се. Подозираше, че той вече е загубил доверието си в своята изключителна способност да се контролира.

Дойде ли ти вече?

Не.

Кажи ми, когато това стане, малка соколице. Тогава ще полетим заедно. Не по-рано.

Решителността в думите му я вбесяваше. Не понасяше мисълта, че Доминик не ѝ вярва и смята, че носи дете от Дънкан. Още по-малко можеше да понесе мисълта, че я иска само заради утробата ѝ, а не заради смеха и добротата ѝ, заради топлотата и ума ѝ, заради болките и надеждите в душата ѝ. Бленуваният от него наследник далеч не бе единственото, което можеше да му даде.

Но колкото и да мечтаеше да съблазни Доминик и да го накара да наруши желязната си самодисциплина, Мег се страхуваше от цената, която щеше да плати, ако се случеше да забременее и да не успее да го убеди, че детето е негово.

Той не я обичаше.

А и мълвата съвсем не го предразполагаше към доверие. По всички селца и къщи в околността се разнасяха легенди за Дънкан и

лейди Маргарет — двамата влюбени, предопределени от съдбата един за друг, но разделени от суровия нормански рицар. Колкото и упорито Мег да отричаше всякаква връзка с Дънкан, колкото и да възхваляваше норманския си съпруг, мълвата не секваше и не секваше.

Молеше се поне Доминик да не я е чул, но това едва ли бе възможно. Нищо в и около Блакторн не убягваше от неговото внимание. Слугите най-добре знаеха колко е зорко окоето му. Откакто бе дошъл, крепостта блестеше от чистота. От всеки под се носеше аромат на прясно посипани с билки рогозки. Уханието на подправките, които бе донесъл от изтока, насищаше въздуха около кухнята и придаваше на ястията от последните остатъци от зимните хранителни запаси мирис на вкусни деликатеси.

Но онова, което най-силно привличаше вниманието на всички, бе съдържанието на сандъците със скъпоценности. При всяко появяване на Мег с нейните пеещи златни звънчета и с блестящите в косите ѝ скъпоценни камъни, мало и голямо зарязваше своите занимания и се зазяпваше в нея.

В момента Мег разглеждаше последния подарък на Доминик със смесени чувства на възхита и отчаяние. Беше катарамата от злато и смарагди с необичайна форма, която наподобяваше реещ се по вятъра сокол. По-голяма от ръката ѝ и инкрустирана с безброй прекрасни смарагди, катарамата служеше за закопчаване на алена вълнена пелерина на цветя, богато извезани със скъпи златни нишки. Сред цветята бяха пришити миниатюрни златни звънчета, които съпровождаха с нежна песен всяко движение на Мег.

Малка соколице със смарагдови очи и златна кашка, носи тази пелерина и мисли за мен и за изцеляването на земята. За нашите синове.

— Господарке? — извика Едит. — Къде сте?

Мег се извърна стреснато. Звънчетата трепнаха, изненадани от внезапното ѝ движение.

— В параклиса — каза тя и се изправи, за да посрещне Едит, която в този момент прекрачваше прага на малкото помещение на третия етаж на една от ъгловите кули. — Какво има?

— Господарят пита дали не бихте пожелала да отидете на лов?

— Да! Кога?

— След обяда.

Мег погледна слънчевия откос, прорязващ сумрака на параклиса. Беше почти обед. Нямаше много време за преобличане.

— Бързо тогава — каза тя.

Сетне се втурна презглава по извитата стълба към покоите си, следвана от мърморещата Едит. Колкото и да се оплакваше обаче, вдовицата имаше сръчни пръсти. Преди още да са ударили обедните камбани, Мег вече седеше в залата, заобиколена от рицарите, чиито соколи чакаха нетърпеливо на прътовете, наредени край стената зад столовете на техните господари. Прътът зад стола на Доминик беше празен.

— Да не би моят господар да е решил, че е по-добре да не води своята соколица на масата? — обърна се тя към Саймън, който седеше вляво от все още незаетия стол на Доминик.

— Не. Просто отиде да смени каишката ѝ. Би трябвало да се появи всеки момент.

— Тя спокойна ли е? — попита Мег.

— Да — отвърна Саймън с видимо задоволство. — Фатима стои на китката на господаря си напълно спокойно и уверено. Тя е истинска кралица сред соколите. До края на лятото ще е донесла много тлъсти патици в чиниите ни.

Изпод масата долетя ръмжение, последвано от шум от сборичкване.

— Барон! — каза спокойно Мег, без дори да сведе поглед. — Престани да измъчваш Скокла.

До бедрото ѝ се показва главата на едра хрътка, чиито очи я гледаха разкаяно. Мег разсеяно я погали по ушите. Саймън зяпна.

— Ако аз му се бях скарал така, щеше да ми отхапе ръката.

— Барон? Не, той е много мило животно, стига да не е на лов.

Вместо отговор Саймън просто се засмя и поклати глава.

Мег усети тръпка на безпокойство, което ѝ подсказа, че съпругът ѝ е наблизо. Тя се извърна към вратата на залата. Миг след това Доминик се появи на прага.

Въпреки че денят обещавахе да бъде слънчев, той носеше тежкото си черно наметало. На китката му бе кацнал едър сокол. Когато пристъпи в огряната от слънцето част от салона, нежните сиви и бели пера на Фатима заблестяха като стомана и перли.

Соколът определено съзнаваше своята царственост. Всяка част от тялото му издаваше неговата увереност в собствената му мощ. Ясният му, пронизващ черен поглед обходи бавно и пренебрежително царящия в залата весел хаос. С вроденото спокойствие на изключително търпелив хищник Фатима чакаше сигнала за началото на лова.

Когато Доминик премина покрай своите рицари с гордо кацналия на китката му сокол, от редиците им се надигнаха възбуден шепот и възхитени възклицания. Повечето останали птици, въпреки че бяха много добре обучени, стояха на прътовете си закачулени. Фатима обаче — не. Спокойните ѝ очи бяха очи на мъдрец, знаещ всичко за живота и смъртта.

А на краката ѝ беше завързана нова каишка, обсипана със смарагди и скъпоценни златни камбанки.

— За бога, истинска красавица! — възкликна Саймън.

Доминик се усмихна и вдигна ръка до пръта на Фатима зад стола си. Тя пристъпи грациозно върху дървото, после вирна гордо глава и огледа залата така, сякаш проверяваше дали в нея има нещо, достойно за хищническото ѝ внимание.

— Тежко и горко на всяка мишка, която дръзне да се появи в залата в този момент — каза Саймън.

— Не. Фатима не би си направила труда да се занимава с толкова дребна плячка — отвърна Доминик.

— Хм, остави я гладна за ден-два и ще видиш — обади се Мег. — Ще лови мишки с такава скорост, че ще засрами даже Черньо.

Доминик хвърли кос поглед към своята съпруга. Откакто за малко не я бе обладал наскоро банята, се стараеше да не остава насаме с нея. А да стои настрана от Мег съвсем не се бе оказало лесно, дори само споменът за това как бе разтворил бедрата ѝ и бе започнал да прониква в нея, докато тя седеше на масата, неизменно разпалваше кръвта му, възбуждаше го до полуда.

Доминик изруга наум и пропъди сладострастните си мисли. Преди да я докосне отново, трябваше да се е уверил, че не е бременна от друг. Защото съвсем не бе сигурен, че би могъл да овладее желанието си още веднъж.

— Изглеждаш красива както винаги — каза той.

Сетне улови ръката ѝ и докосна с устни вътрешната страна на китката ѝ. Рязкото, трескаво ускоряване на пулса ѝ под устните му едва

не го накара да изстене от триумфална радост, примесена с яростна жажда.

Никога ли няма да ѝ дойде?

— От накитите и пелерината е — отвърна Мег. — Те са красиви, не аз.

— Ти си красива — повтори упорито той.

Тя не каза нищо, но Доминик прочете изумлението, изписано на лицето ѝ.

— Дънкан трябва да е бил доста лош любовник — измърмори под носа си той, като отметна рязко наметалото си и седна между нея и брат си.

Мег не можа да повярва на ушите си.

— Моля? — прошепна тя.

— Дънкан трябва да е бил доста лош любовник — повтори услужливо Доминик.

Саймън се закашля и благоразумно извърна поглед встрани.

— Какви ги говориш? — възкликна шокирано Мег.

— Явно никога не му е хрумвало да ти каже колко си красива — отвърна сухо Доминик. — Следователно е бил доста лош любовник.

— Да, не е споменавал и дума по този въпрос и в това няма нищо изненадващо — тросна му се тя. — Аз не съм красива и той никога не е бил мой любовник!

Доминик си припомни голото ѝ тяло, позлатено от водни капчици и огнена страст, припомни си как тихите гласове на звънчетата бяха откликвали на всеки неин дъх, и очите му заблестяха. Изпитваше отново тъй добре познатото усещане за кръв, нахлуваща в изопнатата до пръсване плът и му се искаше едновременно да се смее и да проклина. Явно щеше да прекара остатъка от времето до месечния цикъл на Мег превит надве от болката на постоянната си възбуденост.

— Грещиш — каза тихо той. — Никога не съм виждал толкова красива жена от теб.

Чувственият блясък в погледа му и подрезгавелият му от желание глас показаха на Мег, че и съпругът ѝ не е забравил за случилото се в банята.

— Дънкан никога не е съзирал у мен красота — промълви тя. — За разлика от теб.

Доминик мигновено си припомни колко много от красотата ѝ бе съзрял и с мъка успя да прогони натрапчивото видение на разтворените ѝ бедра от съзнанието си.

После решително се извърна настрана и даде знак на слугите да сервират обяда. Когато се обърна отново към нея, вече беше овладял ако не непокорното си тяло, то поне мислите си.

— Хората обаче говорят друго — хладно отбеляза той. — С всеки изминал ден се носят все повече слухове за това как любовникът ти те очаквал в стана си — там, където гората отстъпва място на северните мочурища.

— Не мога да вържа бърливите езици — каза Мег, стиснала устни.

Доминик сви рамене и посегна към чашата ейл.

— Слуховете нямат значение, стига да са само слухове.

— Толкова ли ти е трудно да повярваш в честта ми? — попита Мег.

Ръката му, стиснала чашата, застина във въздуха.

— Различните хора разбират различно думата „чест“ — каза той след миг мълчание. — В Йерусалим честта на нашия бог изискваше турците да бъдат избивани. На турците честта на техния бог налагаше да избиват неверниците. В Англия е чест да си предан на краля. В северните области честта изисква неподчинение към краля. Не знам какво изисква от теб твоята друидска чест, освен да не използваш лечителските си умения, за да убиваш.

— Изисква от мен да лекувам — кратко отвърна Мег. — Ако измамя доверието ти в моята преданост към теб, това няма да е лекуване.

— За мен — не. Но за Дънкан? А, това вече е друг въпрос, нали? Не! — рязко възкликна Доминик, когато видя, че тя се кани да каже нещо. — Не се опитвай да ме размекнеш със словата си. Не думите имат значение, а делата.

— Нима? Тогава защо слуховете те безпокоят? — попита Мег. — Те са само думи.

— Описващи дела...

— Които никога не били извършени — прекъсна го тя.

— Надявам се да си права. Но надежда също е само дума, нищо повече.

Пристигането на рибното блюдо сложи край на разговора им. Доминик мълчаливо се зае с варената змиорка и вкусния ѝ бульон. После също толкова мълчаливо похапна от печените гълъби. Птиците бяха дребни, но сготвени с вкусни подправки и добре опърлени. Доминик изяде две от тях със старанието и сдържаността, с които вършеше всичко.

Мег го наблюдаваше с мрачно изражение и се питаше дали поне от време на време изпуска юздите на своята самодисциплина, или наистина е толкова студен, колкото изглеждаше. И тутакси си припомни лицето му в банята — изопнато от страстта, разтърсила тялото му в мига, когато набъбналият му, възбуден член бе докоснал пламналата ѝ женственост.

Споменът я накара да се изчерви. Тя взе чашата си с ейл и отпи жадно от нея с надеждата да угаси невидимия огън, запламтял в тялото ѝ.

Доминик, от своя страна, стовари тежко собствената си чаша на масата и се обърна към брат си.

— Какви са новините, Саймън?

— Все същите. Рийвърите обикалят из владенията ти като изгладнели вълци, каквито всъщност са си. Когато се натъкнем на тях, се изпаряват. Щом обърнем гръб, се появяват отново.

Въпреки че Саймън говореше тихо, Мег го чу и дъхът заседна болезнено в гърлото ѝ.

Продължаваше да сънува лоши сънища и да се събужда вледенена и обляна в пот.

— По дяволите — промърмори Доминик. — Явно Дънкан не проумява, че щом ми създава грижи, ще го преследвам като вълк и ще го убия. Изглеждаше ми по-умен.

— Той е незаконен син — каза сухо Саймън. — Готов е на всичко, за да се сдобие със земя. Очевидно има шпиони тук и знае, че твоите рицари още не са пристигнали. Затова е толкова дързък.

— Да — мрачно отвърна Доминик. — Какви вести донесе Свен от юг?

— Ще минат още поне десет дни, преди рицарите и конете да стигнат до тук. Имало е невероятно силни бури.

— По дяволите! Ако знаех, че ще стане така, нямаше да бързам толкова със сватбата.

Саймън се подсмихна.

— Съмнявам се, братко. Все пак ти бързаше преди всичко заради слуховете за Дънкан.

Преди Доминик да успее да отговори, пред него се появи поднос с цял печен глиган. Беше доста изпосталял и стар, но хората от кухнята бяха вложили цялото си умение в приготвянето му. Ушите му бяха добре изпечени, но бяха запазили целостта си, а препечената до тъмнокафяво кожа обещавахе месото под нея да е сочно и вкусно, доколкото, разбира се, го позволяваха възрастта и състоянието на животното.

— Надявам се ловът да е успешен — каза Доминик. — Щом готвачите са се справили толкова добре с един дърт глиган, представи си какво биха сторили с млад елен.

— Замълчи, защото ми потичат лигите — възкликна Саймън. Хрътките под масата отново се сборичкаха и заръмжаха.

— Барон! — рязко подвикна Доминик. — Стига!

След още няколко тихи изръмжавания кучетата се укротиха.

Доминик измъкна ножа от пояса си и отрязва по един къс месо за себе си и за Мег. Над подноса се издигна ароматна пара, а от месото, подобно на горещи извори, потекоха гъсти, уханни сокове и плънка от смокини, лук и розмарин. Миг след това на масата бяха донесени и горещи пити хляб.

Когато се появи и една купа със сготвени зеленчуци, Доминик погледна крадешком своята съпруга. Усмихната, Мег изсипа зеленчуците до месото в чинията си, отчупи залък хляб, за да топи соса, и започна да се храни с апетит.

Изпод масата долетя тихо скимтене.

Мег не му обърна внимание. Нямаше как обаче да не обърне внимание на внезапния допир на крака на съпруга ѝ до нейния, когато Доминик се пресегна да вземе солницата. Топлината на тялото му се усещаше дори през дрехите. Ръката на Мег трепна и късчето месо, което бе набола на вилицата си, падна на пода.

Хрътките веднага се хвърлиха в краката ѝ и остриите им зъби изчаткаха, изтръгвайки Мег от моментния ѝ унес. Стресната, тя се дръпна назад толкова рязко, че тежкия ѝ стол се залюля застрашително.

Доминик скочи като светкавица. Едната му ръка задържа стола на Мег, докато другата се шмугна под масата, за да се появи само след миг, стиснала Скокливка за намордника. Злочестото животно бе засипано с порой от турски ругатни и разтърсено с все сила заради това, че беше уплашило Мег. В момента, в който бе освободена, хрътката побягна да подири по-безопасно място под нечий чужди крака.

— Ухапа ли те? — попита загрижено Доминик.

— Не, просто се стреснах. Бях се замислила за нещо, пък и Скокливка обикновено не е толкова дръзка, че да се опитва да краде храна от мъжките.

— Започнала е да се разгонва. — Той се усмихна леко. — Затова кокетничи с всички мъжкари.

— При това се измъква безнаказано — обади се Саймън.

— Колко е хубаво да видиш, че на всяка кучка ѝ идва редът — дръзко каза Мег.

Доминик се приведе към нея и прошепна тихичко:

— Не си прави илюзии, жено. Мъжете са по-умни от кучетата.

— Впечатляваща мисъл. Всички знаем какво интелектуално бижу е това прекрасно животно с изплезен език.

— Кучката е по-умна от някои жени — каза Доминик.

— Защо мислиш така?

— Защото когато ѝ дойде времето, тя знае какво ѝ се полага и си го иска от мъжките.

Мег предпочете да не пита какво се „полага“ на една кучка. Бузите ѝ поруменияха.

Усмивката на Доминик ясно показваше, че е прочел мислите ѝ.

— Дойде ли ти вече? — прошепна той, като се наведе още по-близо до нея.

Лицето ѝ се изчерви още по-силно.

— Още колко? — попита настойчиво Доминик.

Тя сведе глава и се зае с печения глиган, без да отговори. Премреженият поглед на съпруга ѝ следеше всяка хапка, която се провираше между устните ѝ.

— Ако бяхме сами, малка соколице — промълви той, — сега ти щеше да се храниш от моята ръка. А аз...

Мег вдигна поглед. Достатъчно бе да види огъня в очите му, за да знае, че ако бяха сами, сега ръцете му щяха да правят много повече от това да я хранят.

Доминик се изправи рязко от стола.

— Време е да започваме лова.

Към гората се отправиха общо четирима рицари, петима валети, една-единствена дама, глутница кучета и кучкарят. Противно на обичая, Доминик и хората му отиваха на лов с ризници, мечове и шлемове, яхнали бойни коне и следвани от валети с копия в ръка. Единствено присъствието на Мег показваше, че предстои лов, а не битка.

Нелепо беше да се ловува по този начин, но още по-нелепо бе да тръгнат невъоръжени към място, където бе много вероятно да се натъкнат на свърталището на рийвърите.

Пред групата ловджии, на фона на необикновено ясното небе, се издигаха стръмните къмбърландски зъбери — по-ниски от планините, които Доминик бе виждал по време на своите пътешествия, но и не чак толкова ниски, че да бъдат сметнати просто за хълмове, наметнати със сияйния зелен плащ на пролетта. В далечината, скрито зад скалите и камънаците, се намираше продълговатото, обрасло с треви езеро, от което водеше началото си река Блаторн. Саймън бе повел групата именно по реката с надеждата да открие пряк път към мястото, където бе попаднал на диря от едър елен, търсейки къде е ходила Мег на сутринта след сватбата си.

По закътаните части на склоновете се бяха захванали дървета, разперили многочислените си клони към небето. Обвиваше ги бледа, подобна на мъгла зеленина — безброй млади пъпки, които полека-лека се разтваряха под топлите слънчеви лъчи. Навсякъде цъфтяха ярки диви цветя — жълти и сини, пурпурни и златисти — и жадно попиваха слънчевата светлина, преди листата на дъбовете и брезите, на върбите и елшите да са разтворили напълно плътния си зелен покров над тях. Защото тогава слънцето трудно щеше да достига до земята и тя щеше да се покрие с мъхове, а на мястото на цветята щяха да разперят зелените си ветрила древните папрати.

Макар да бе обградена от тежковъоръжени рицари и да яздеше една застаряваща кобила, Мег се наслаждаваше искрено на ездата. Сладкият звън на звънчетата по веригите и по пелерината ѝ

предизвикваше птичките на надпяване и цялата околност се огласяваше от радостните им песни.

Високо в небето един орел диреше плячка. Пронизителният му писък звучеше като ликуващ химн на свободата. Мег заслони очите си с длан и проследи с поглед волния полет на птицата. И за кой ли път се запита какво ли е да се рееш така свободно из окъпаните в слънце сияйни небеса.

— Саймън! — каза Доминик, като дръпна юздите на коня си. — Това ли е мястото, където видя следата от елена?

Саймън огледа земята пред себе си, набраздена от множество ручейчета, които се стичаха от зъберите към река Блакторн. Дървета нямаше, защото почвата бе твърде мочурлива. Десетки тънки вадички лъкатушеха между кафявите туфи острица и ги свързваха в гъста водна мрежа, която в зависимост от това по кое време на деня я гледаше човек, изглеждаше сребриста, синя или черна.

— Прилича на него — отвърна Саймън. — Точно така, тогава дойдох от ей там. Езическата могила трябва да е в онази посока, на запад.

Той посочи встрани от каруцарския път, водещ към Карлайл — най-северното от шестте имения, които Доминик бе придобил заедно с единствената дъщеря и наследница на Джон от Къмбърланд. От другата страна на мочурището се извисяваха стръмни зъбери. По много от ридовете имаше сняг, навалял при последната буря. Камъните също носеха искрящи бели корони, които щяха да се разтопят чак в разгара на лятото.

— Мег — обърна се Доминик към съпругата си, — има ли през мочурището път до онзи дол?

Мег погледна долчинката, която се връзваше в зъберите. През лятото тя щеше да се превърне в мозайка от зелен гъсталак и слънчеви, обрасли с тучна трева полянки. Но в момента представляваше само една призрачна гора от бледи дънери и тъмни клони. Единствено храсталакът под тях бе започнал полека-лека да се раззеленява под ласкавите лъчи на слънцето. Малко поточе подскачаше весело през полянките, където младата трева си пробиваше път през сивокафявите останки от миналогодишната растителност.

— Вляво има брод — посочи Мег. — Прекосяването на мочурището ще ни позабави, но след това пътят е лек.

Доминик обходи с поглед цялата околност, запаметявайки разположението на зъберите и долчинката, на гората и поляните. Сетне погледна кучкаря, който кимна ентусиазирано. Хрътките също нямаха търпение ловът да започне. Откакто бяха отпътували от Нормандия, твърде рядко им се бе удавала възможност да половуват.

Доминик кимна на кучкаря и мъжът тутакси се спусна напред с хрътките. Когато лъкатушещият през мочурището брод беше открит, той изсвири с рога си, за да призове кучетата да се съберат и да чакат сигнал.

— Ти ще водиш — обърна се Доминик към брат си.

Саймън го задмина, като го изгледа изненадано. Доминик пусна пред себе си и другите рицари, които бяха не по-малко изненадани, и изостана последен, чак зад коня на Мег. Тя се извърна и го погледна въпросително.

— Не искам да бъдеш стъпкана от бойните коне в разгара на лова — обясни той. — Твоята кобила не е лоша, но е малко старичка за лов, още повече в такава местност.

— Ами ти? — попита Мег. — Ако изостана, ще изпуснеш плячката.

— Е, това няма да е последният ни лов.

— Моята кобила обаче ще си остане стара.

— Да, но ти няма да яздиш нея. Когато пристигнат моите рицари, ще получиш сарацинска кобила с козина, червена като косата ти.

— Наистина ли? — възкликна възбудено Мег.

— Наистина. От нея и Крузейдър трябва да се родят прекрасни жребчета.

— Пак размножаване — измърмори под носа си тя. — Това ли е единственото, за което служи една женска, според теб?

Доминик навярно не я чу, защото не каза нищо.

Твърдението на Мег, че първата част от пътя ще бъде доста трудна, се оказа напълно вярно. Докато търсеше предпазливо правилния път през туфите в мочурището, кобилата ѝ се запъхтя и изостана на повече от тридесет метра зад рицарите. За разлика от нея бойните жребци, въпреки че носеха много по-голям товар, не бяха затруднени от тежкия преход, защото Доминик обучаваше конете си със същото старание, с което обучаваше и своите рицари. Ако

останеше без въздух или без сили по време на битка, конят не просто ставаше безполезен, а и пречеше на ездача си.

Когато кобилата на Мег най-после се измъкна от заблатената местност, Доминик изравни коня си с нея и махна с ръка на валетите да ги задминават. Рицарите, които вече ги бяха изпреварили с повече от петдесет метра, следваха пътя на поточето през тревите и разпръснатите дървета, и скоро навлязоха в гората. Макар все още без листа, дърветата и храсталакът под тях бяха достатъчно гъсти, за да погълнат рицарите и последвалите ги валети без следа.

Мег и Доминик вече бяха изминали половината от разстоянието, което ги делеше от гората, когато във въздуха отекна звук на ловджийски рог. Те се спряха и се заслушаха. Рогът изсвири още веднъж, после още веднъж, отбелязвайки пътя на ловджиите.

— Завиха към един страничен поток — каза Мег, напрегнала слух.

Рогът изсвири отново, този път по-рязко.

— Открили са елена! — възкликна Доминик.

Затаили дъх, двамата продължиха да слушат сигналите на рога, които все повече заглъхваха. Еленът увеличава хрътките все по-далеч сред хълмовете и долчинките. Доминик се бе оказал прав: скоростта, с която препускаха ловджиите, беше главоломна и кобилата на Мег със сигурност щеше да изостане много след тях.

Съвсем ненадейно по гръбнака ѝ плъзна тръпка на ледена тревога. Тя се огледа трескаво, сякаш диреше път за бягство.

— Какво има? — попита Доминик.

— Не знам. Изведнъж се почувствах като елена. Преследвана.

— Често ли ти се случва да се чувстваш така по време на лов? — заинтригувано попита той.

— Никога не ми се е случвало. Аз... — Гласът ѝ секна като прерязан с нож.

На изток, точно между мястото, където стояха Доминик и Мег, и мястото, където рицарите преследваха елена, изсвири рог. И това не беше рогът на кучкаря на Блаторн.

— Познаваш ли този рог? — попита Доминик.

— Не може да бъде — промълви Мег. — Той не би сторил това.

— Кой?

— Дънкан. Това е бойният рог на рийвърите.

Рогът се чу отново, този път по-отблизо. Рийвърите преследваха не рицарите и валетите, а двамината, които бяха изостанали твърде неразумно назад.

— Мътните да го вземат! — процеди през зъби Доминик. — Има ли някъде наблизко място, където сам човек може да се брани срещу много нападатели?

— Има едно място, където не може да ни стигне никой.

— Къде?

— Натам — посочи Мег. — Но моята кобила не може... Преди да успее да довърши, Доминик я грабна от седлото, метна я на собствения си жребец и заби шпори в хълбоците му.

Зад гърба им се чуха ликуващи мъжки викове — викове на ловджии, съзрели набелязаната жертва.

Мег се приведе рязко вдясно от шията на жребеца, за да се предпази от най-ниския клон на един огромен дъб, който заплашваше да я събори от седлото. Зад нея Доминик се наведе наляво. Успяха да избегнат клона на косъм, ризницата на Доминик дори одраска кората му.

Зад тях се чуха мъжки викове. Ако това бяха рийвърите, значи бяха тръгнали да ги преследват нагоре по хълма.

Изведнъж долетя кучешки лай. Беше дрезгав и свиреп — лай на животно, в което още можеше да се различи вълкът.

— Преследват ни с кучета! — извика Мег, като се помъчи да погледне през рамо.

— Не се обръщай назад — рязко изкомандва Доминик. — Ще загубиш равновесие.

Без да отговори, Мег зарови отново лице в мощната шия на жребеца и се вкопчи в него с такава сила, че мускулите я заболяха. Въпреки това ако яката ръка на Доминик не я държеше здраво през кръста, тя със сигурност нямаше да може да се задържи на седлото. Не беше свикнала да препуска стремглаво на гърба на кон с размерите и мощта на Крузейдър.

Пулсът бучеше в ушите ѝ и се смесваше с тътена на копитата на жребеца, с дълбокото му дишане и с тревожния звън на златните звънчета. Черната грива на Крузейдър шибаше лицето ѝ и изтръгваше от очите ѝ сълзи, които тутакси отлитаха по вятъра, причинен от яростното препускане на коня.

Скоро Крузейдър стигна върха на скалистия хълм и се спусна надолу. Навлязоха отново в гората, която ги скри от техните преследвачи. На няколко метра от подножието на хълма се възправяше гора от огромни дъбове, израснали толкова нагъсто, че беше невъзможно да се мине през тях в галоп. Всъщност Крузейдър отказа, изобщо да продължи напред, независимо с каква скорост.

— По дяволите! — изруга Доминик, като пришпори жребеца. — Какво ти става, Крузейдър?

Крузейдър изпъна уши и изпръхтя, но не помръдна.

— Слизай! — каза Мег и се спусна на земята. — Бързо!

Доминик скочи от седлото и се приземи на два крака, с ръка върху дръжката на меча и с изопнато тяло, готов за бой. Мег дръпна кърпата от главата си и му я подаде.

— Завържи очите на Крузейдър — каза тя — и ме следвай. — Ако се запъне отново, остави го. Бързо! Ще ни настигнат!

Доминик грабна кърпата, върза я пред очите на коня и дръпна поводите. Крузейдър запръхтя и се задърпа яростно, готов да тръгне навсякъде другаде, но не и напред.

Макар да се налагаше да бързат, Доминик му зашепна гальовно, като същевременно продължаваше да дърпа здраво поводите.

— Побързай! — извика Мег, която вече бе тръгнала към гората. — Кучето е ей там!

Крузейдър изпръхтя отново, потръпна и най-после се предаде и последва стопанина си, както го бе следвал навсякъде, даже в тъмната, влажна утроба на кораба. Доминик го поведе тичешком през дъбовите стволове, които във вътрешността на гората ставаха все по-стари и по-величествени.

Изведнъж сред дърветата се появи кръг от побити камъни, по-високи и по-дебели от самия него. Очевидно бяха поставени тук много отдавна, защото целите бяха покрити с мъх и лишей, наподобяващи малки градинки, засадени от нечия ръка в невидими, дълбоки не повече от един пръст каменни лехи.

Стотина метра по-нататък имаше втори пръстен от камъни. Тези бяха високи около половин човешки бой и бяха побити толкова нагъсто, че между тях нямаше никакви дървета. Зад тях се виждаше голям кръг от трева, широк около седемдесет стъпки. А в средата на кръга се издигаше висока могила от пръст и скали.

Доминик усети, че настръхва, обладан от някакъв първичен, инстинктивен страх. Сега вече разбираше защо Крузейдър бе отказал да навлезе в дъбовата гора. Сред концентричните кръгове от побити камъни имаше светилище, където не се влизаше току така.

Друидско светилище.

Доминик поведе своя боен жребец към това място на святост и покой, като се оглеждаше предпазливо и в същото време заинтригувано. Между все по-редките дъбове имаше полянки, окъпани в слънчева светлина и обрасли с гъста зелена трева, из която пееха своите мълчаливи, пъстри песни хиляди цветя. Дърветата тук бяха поразлистени, сякаш точно на това място слънцето изгряваше по-рано и залязваше по-късно от обикновено.

Откъм първия кръг от камъни долетя яростният лай на хрътка, изпуснала своята жертва. Странно, но не се чуваха гласове на други кучета. Доминик погледна въпросително Мег.

— Дънкан винаги ли ловува само с една хрътка?

— Само когато търси браконieri. Но не можем да сме сигурни, че това е Дънкан.

— Престани да защитаваш това копеле — рязко каза Доминик. — Кой друг би могъл да бъде?

Мег не отвърна нищо. Нямахме как да обори логиката на думите му, но логиката на нейните чувства бе съвсем различна.

— Трябваше да оставя Саймън да го изкорми в църквата — измърмори Доминик. Сетне огледа слънчевата поляна и древната могила в средата ѝ. Нямахме нито едно местенце, където сам човек би могъл да се брани срещу мнозина нападатели. — Продължаваме напред — каза той. — Още не сме намерили подходящо убежище.

— Няма по-добро убежище от това, с изключение на крепостта, а дотам можем да стигнем само по пътя, по който дойдохме.

Не добави, че този път в момента е зает от рийвърите. Нямахме нужда да казва очевидни неща. Свирепите ругатни на Доминик показваха, че съзнава положението не по-зле от нея.

— Значи сме хванати съвсем натясно — каза той. — Нужни са много рицари, за да се защитава това място.

— Не. Нито един от рийвърите няма да премине през първия пръстен от камъни.

— Дънкан е достатъчно умен, за да се сети да завърже очите на коня си и така да ни последва.

— Съмнявам се. Аз самата не бях сигурна, че ще стане.

Доминик я зяпна изненадано.

— Тогава защо го предложи?

— Знаех, че няма да изоставиш коня си, докато не видиш рийвърите пред себе си, а тогава щеше да е твърде късно. Те щяха да те убият още преди да успееш да стигнеш до външния кръг.

Той изсумтя.

— Все още могат да го направят.

— Не мисля. От хиляда години нито един мъж не е преминавал през побитите камъни. Даже баща ми.

— А опитвал ли е?

— Веднъж.

— Защо?

Мег сви рамене.

— Мислел, че ключът към раждането на син се крие между камъните, а не в сърцето му.

— Или в сърцето на съпругата му — вметна Доминик. Внезапно Крузейдър вдигна глава и рязко дръпна поводите. — Спокойно — тихо каза Доминик, като го погали по шията. — Тук няма от какво да се боиш.

— Подушил е водата — обясни Мег и посочи към една купчина обрасли с пищна зеленина скали в подножието на могилата.

— Свещен извор?

— Няма друидска традиция, която да не позволява на един жребец да утоли жаждата си. Това ли имаш предвид?

Без да каже и дума, Доминик свали превръзката от очите на коня. Крузейдър се огледа любопитно, но не прояви никакъв страх. Стопанинът му го заведе до извора и го остави да се напие до насита от бистрата като кристал вода. Не беше трудно да се разбере какво правят ловците. От различни точки на гората долитаха далечни мъжки викове и тъжен кучешки лай. Очевидно негодниците се опитваха безуспешно да навлязат в свещената територия на друидите.

Между самите камъни не помръдваше нищо, освен вятъра. Какво има на могилата? — полюбопитства Доминик.

— Древен храм под открито небе.

— Има ли в него място за кон?

Мег се поколеба.

— Няма значение — каза той, доловил колебанието й. — Ще държа Крузейдър тук отвън.

— Нищо няма да му се случи.

— Иди в този храм — каза Доминик. — Ако Дънкан е достатъчно смел или умен и успее да премине през камъните, там ще можем да се отбраняваме по-лесно, отколкото на това открито място.

— Ами ти?

— Аз ще дойда веднага, щом се погрижа за Крузейдър. Или ще ми трябват някакви специални заклинания или магически дарби, за да проникна вътре? — насмешливо попита той.

— Нищо повече от очите, които ти е дал бог — рязко отвърна Мег. — Ако това беше лошо място, кръстът ми щеше да пламне.

Доминик сви рамене.

— Няма значение. Бих се споразумял и със самия дявол, стига да ми предложи защита срещу Дънкан и неговите рийвъри.

— Не! — възкликна ужасено тя. — Никога не говори такива неща!

Той се засмя.

— Странна вещица си ти.

— Не съм вещица — каза Мег, като натъртваше на всяка дума. — Аз съм друидка. Това е нещо съвсем различно.

— На простите хорица им е трудно да направят разликата.

— Затова и са прости — тросна се тя.

— Отивай в храма, моя друидска съпруго. Аз ще се присъединя към теб след малко.

Мег заобиколи могилата и стигна до един процеп в скалите, от който тръгваше тесен, обграден от камъни и покрит с ланшни листа проход. Беше съвсем къс — само на няколко метра след процепа се откриваше обширно каменно помещение с кръгла форма. Дори някога да бе имало покрив, в момента нямаше и следа от такъв.

Подът му бе покрит с килим от гъста трева и диви цветя. В западната му част се извисяваха четири странни бели камъка. Може би някога бяха служили като подпора за изчезналия покрив, може да бяха обелиски, ограждащи вече несъществуващ олтар или пък бяха поставени там, за да бъдат огрявани по определен начин от слънчевата светлина и да отчитат смяната на сезоните — нямаше жив човек, който да знае със сигурност.

Ако някога друидите бяха знаели предназначението на могилата, на този храм и на четирите обелиска в нея, това знание беше погинало през вековете, изминали откакто брат бе вдигнал ръка срещу брата и

Друидският вълк се беше изгубил безследно, а заедно с него — и мирът в друидските земи.

— Изглеждаш тъжна — каза Доминик иззад гърба на Мег. — Мястото ли те изпълва с меланхолия или си нещастна, защото Дънкан пропусна възможността да те отвлече?

— Това ли си мислиш?

Изкушението да ѝ отвърне както подобава едва не надделя над здравия му разум. Доминик изруга тихо, но успя да се сдържи. Винаги ставаше много избухлив, когато кръвта му биваше разгорещена след някоя битка или опасност. Затова неговите воини се бяха научили да внимават и да не го предизвикват.

— Ще кажа само, че ми е писнало да слушам истории за теб и Дънкан от Максуел — каза горчиво той.

В тона на Мег имаше не по-малко горчивина.

— На мен също.

Доминик овладя гнева си, макар и с цената на много усилия.

— Стой тук — каза той. — Аз ще застана на пост отвън.

Мег мълчаливо проследи с поглед излизането му от каменния храм. Отне ѝ съвсем малко време да намери подходящо местенце за отдых сред тревата и цветята. Тогава тя съблече пелерината си, обърна я наопаки, за да не накърни изящната тъкан и бродерията, и направи от нея възглавница. По време на лудешкото препускане плитките ѝ се бяха разплели и разрошили. Мег свали златните звънчета, разтърси буйните си коси и се зае да ги разресва с инкрустирания със скъпоценни камъни гребен, който ѝ бе подарил Доминик.

Като я гледаше от върха на могилата, където бе седнал, Доминик имаше чувството, че вижда пламък, разчесван от златни пръсти. Тихият напев на звънчетата по китките и около хълбоците на Мег подходдаше на чудесния ден така, както му подходдаха песните на птичките.

Колкото и строго да си повтаряше, че трябва да бди за евентуална поява на рийвърите, красотата и нежната музика на неговата съпруга непрекъснато привличаха погледа му. Накрая Доминик изруга наум, затвори очи и наостри уши, за да долови дали отнякъде не идват звуци, по-неприятни от звъна на малките звънчета и сладкопойните птичи гласове.

Но до слуха му не достигаше нищо, освен напевното жужене на насекомите и тихите въздишки на вятреца из нежните пролетни листа. Тогава той погледна Крузейдър. Знаеше, че може да разчита на неговия инстинкт при опасност.

Конят бе навел глава и лениво пасеше младите кълнове трева. От време на време вдигаше глава и с разширени ноздри и наострени уши душеше вятъра, дирейки някакъв знак за опасност. Очевидно обаче не долавяше никакъв мирис на непознати мъже, коне или кучета — както и на познати, впрочем, — защото след това продължаваше да подръпва тревните стръкчета с вид по-скоро на отегчен, отколкото на гладен кон.

Слънцето сипеше щедро топлата си благодат над земята и постепенно Доминик започна да се отпуска, да се освобождава от напрежението, което го бе обзело по време на бясната езда. Той погледна отново към Мег и видя, че е легнала на тревата с коса, разперена като великолепно копринено ветрило около главата ѝ.

Изкушението да се присъедини към нея бе по-непреодолимо от всички изкушения, с които се бе сблъсквал в живота си.

Известно време Доминик успяваше да устои на чувството за мир и покой, което го съблазняваше като песен на сирени, но постепенно се увери, че бдителността му е напразна. Накрая той слезе от могилата, отведе Крузейдър до процепа в скалите и го завърза точно пред него, за да може жребецът да го предупреди, ако някой реши да мине оттам.

Вътре в храма Доминик свали бавно шлема си и го остави настрана. Тъмното му наметало се превърна в удобна постеля върху тревата и цветята. Щом го нагласи, той пренесе Мег върху него и легна до нея. Слънчевата светлина замайваше главата му като гъст ейл. Доминик свали ризницата и металните гривни от глезените си и се протегна, щастлив, че се е освободил от тежестта на бойните доспехи. Сетне въздъхна доволно и придърпа Мег в обятията си.

За пръв път от деня, в който бе разменил собствената си свобода срещу свободата на своите рицари в Йерусалим, Доминик льо Сабр заспа, без да сънува.

Когато се събуди, Мег първоначално не разбра къде се намира. Въпреки това не изпита никакъв страх. Горещата ласка на слънцето и сладките трели на горски птици я увериха, че е в безопасност, още преди да бе отворила очи. По-успокояваща и от птичите песни бе

топлината на ръцете на Доминик, които я прегръщаха, и отмереният, спокоен ритъм на сърцето му под бузата ѝ.

Изведнъж тя си припомни отчаяното бягство през гората, надигна глава и погледна през процепа към моравата и дърветата, които ограждаха древното светилище. Навел глава и отпуснал тежестта си върху трите си крака, Крузейдър спеше прав точно пред входа на храма.

Сенките се бяха удължили съвсем леко — значи не беше спала дълго. И въпреки това се чувстваше необикновено отпочинала и освежена. Тук винаги беше така. Сякаш на това място бе сбран целият покой на отминалите векове, за да бъде изпит от онези, които притежаваха мъдростта и умението да преминат през побитите камъни и да се качат на огряната от слънце могила.

Мег се обърна отново към Доминик и едва сега забеляза, че е свалил бойните си доспехи, за да легне до нея под слънчевите лъчи. Очевидно той също бе усетил целебната сила на това древно място.

Тази мисъл я сепна. От старата Гуин знаеше, че от хиляда години нито един мъж не е съумявал да преодолее страха си и да премине през двата пръстена от камъни, още по-малко — да се предаде на съня сред стародавния покой на могилата.

А ето че Доминик бе сторил тъкмо това.

Доказателството за този невероятен факт лежеше пред нея — с отпуснато силно тяло, със затворени очи, потънал в дълбок сън. Доминик льо Сабр, воинът, от чиято мощ се боеше дори кралят на Англия, се бе отдал всецяло на покоя и мира.

Помогни ми, моя съпруго. Помогни ми да донеса мир на тази земя.

Думите отекнаха в съзнанието на Мег толкова ясно, че първоначално тя реши, че ги е произнесъл самият Доминик. В следващия миг обаче осъзна, че чува гласа на миналото — глас от деня, в който съпругът ѝ се бе освободил от лапите на отровата и я бе погледнал с очи, бистри като свещения извор в подножието на могилата.

Помогни ми, моя съпруго. Помогни ми да донеса мир на тази земя.

Как?

Слей норманската и друидската кръв в едно. Дари ме със синове.

Мег сведе очи към гъстите, разперени ресници на Доминик и към падналия на челото му перчем, тъй често скриван под бойния шлем. Спомняше си колко мека и хладна бе косата му под пръстите ѝ и как бе казал, че му харесва ноктите ѝ да дращят лекичко кожата му.

Тя нежно прокара длан по меката риза, която Доминик носеше под ризницата си. Изпод вървите на ризата се показваха черни косъмчета. Гъсти и къдрави, те съвсем не приличаха на гладката права коса на главата му. Дали са различни и на пипане, запита се Мег, и без да се замисля, дръпна вървите, за да може да провери пръсти под ризата на съпруга си.

От устните ѝ се отрони сподадено, доволно възклицание — мускулестите контури на гърдите му бяха топли и гъвкави, а тъмните косъмчетата гъделичкаха приятно дланта ѝ. Тя не устоя на изкушението и започна бавно да го гали. Беше ѝ толкова хубаво да го докосва така, че на устните ѝ се появи блажена усмивка.

Внезапно усети леко напъгане в мускулите му, което ѝ подсказа, че Доминик се пробужда от съня си. Макар и неохотно, Мег спря да го гали и понечи да измъкне ръката си от разхлабените върви на ризата.

Друга една ръка, силна и загрубяла в десетки сражения, покри нейната и я притисна към гърдите на съпруга ѝ.

— Не спирай — приглушено каза Доминик, — или ще започна да те ревнувам още повече от Черньо.

Мег се усмихна още по-широко и вдигна глава, за да се взре в чифт очи, които имаха чистия, необикновен сребрист цвят на свещените друидски извори.

— А може би предпочиташ да галиш Черньо, защото има повече козина от мен? — попита усмихнат Доминик.

— Повече ли? Съмнявам се. Изглеждаш ми прекрасно рунтав — каза тя, като плъзна длан под ризата му и отново започна да го гали. Неописуемото удоволствие накара дъха му да спре. А изражението на лицето на Мег говореше красноречиво, че на самата нея милувките носят не по-малко удоволствие.

— Студено ли ти е? — попита загрижено тя.

— Не.

Гласът му бе много дълбок, а очите му бяха премрежени по някакъв особен, чувствен начин. За пръв път Мег виждаше съпруга си такъв.

— Но ти потръпна — каза тя.

— Да.

Той вдигна ръка и прокара нежно показалец по бузата и, по линията на челюстта, по шията ѝ. Ласкавият му допир изтръгна от гърдите ѝ трепереща въздишка.

— Студено ли ти е? — попита Доминик.

Погледът му говореше, че много добре знае отговора.

— Не — каза Мег. — Затова ли...?

Той измърка и отново притисна ръката ѝ към гърдите си, като се размърда доволно под дланта ѝ, досущ като котарак.

— Затова ли потръпна? — полюбопитства тя. — От моя допир?

— Да. От твоя допир. А ти потръпна от моя. Докосвай ме още, малка соколице. Накарай ме да треперя.

— Харесва ли ти да трепериш?

— Не знам. Никога досега не съм треперил, когато ме е докосвала жена.

Мег започна да гали голата му гърд под ризата — първо плахо, после все по-уверено. Приятно ѝ бе да усеща под дланта си топлината на тялото му, както ѝ лекото помръдване на мускулите му в отговор на нейните ласки.

— Ти наистина си като Черньо — промълви тя.

— Рунтав?

— И топъл. И гъвкав. — Ноктите ѝ одраскаха лекичко мускулестата му гърд. — И силен. И гладък. И... изобщо — прекрасен.

В гърлото му се надигнаха едновременно смях и блажено възклицание. Резултатът бе един нисък, дрезгав звук.

— Освен това мъркаш като него — усмихна се Мег. — Истински човек-котка. Сигурно можеш да ловиш мишки със зъби?

— Боя се, че не мога.

— Е, навярно Черньо би те научил.

Доминик се засмя, но след миг смехът му секна — изящните пръсти на Мег бяха открили гладката кожа при зърното му. Контрастът между космите и нея явно ѝ хареса, защото показалецът ѝ обходи

зърното още веднъж, после още веднъж. Когато то набъбна и се втвърди, тя дръпна стресната ръката си.

— Пак — промълви Доминик.

— Харесва ли ти?

— Повече би ми харесал единствено топлият ти език.

Гореща вълна обля тялото на Мег при спомена за това как той бе галил с език зърното на нейната гърд.

— Да — прошепна тя, като затвори очи. — Помня.

Доминик съблече кожената риза. Под нея нямаше нищо, освен топла кожа, мускули и къдрави косми. Без да отваря очи, Мег започна да го изучава с пръсти.

— Колко си... красив — прошепна тя.

— Не — каза той и погали с пръст устните ѝ. — Ти си красива. Аз съм покрит с белези от главата до петите.

Мег се сепна и отвори очи. За пръв път виждаше белега, който разсичаше гърдите и рамото му. Мисълта за болката, която е изпитал, изтръгна от гърдите ѝ ужасено възклицание.

Проклинайки се за това, че е проявил глупостта да се съблече под ярката слънчева светлина, Доминик посегна към ризата, която току-що бе захвърлил настрана.

Мег обаче сграбчи ръката му и му попречи да се облече отново.

— Остави ме. Изглеждам по-добре на тъмно, отколкото на светло — рязко каза той.

— Не. Ти си истинска наслада за очите ми.

— Та ти дори не можеш да ме погледнеш. Остави ме да се облека.

— Заради болката беше.

— Моля?

— Болката, която си изпитал, крещи от този белег — обясни простиичко Мег. — Не бях подготвена за това, но сега вече съм. Позволи ми да те видя, войне мой.

Позволи ми да те излекувам.

Юмрукът му бавно се разтвори и пусна ризата. Мег я дръпна настрана и погледна тялото на своя съпруг. Сетне бавно започна да гали с върха на пръстите си мускулестата му гърд.

— И преди съм усещала мъжката ти сила — каза тя след известно мълчание. — Усещам я, когато ме вдигаш на ръце. Усетих я

преди малко, когато те почувствах топъл и гъвкав като котка под дланите си. Но за пръв път виждам твоята гола сила.

Доминик стисна очи. Всяка нежна милувка от ръцете на съпругата му разпалваше в кръвта му дива, необузdana страст. Мег го гледаше с възхищение, което далеч не беше невинно. Беше повече от чувствено.

— Ти си великолепен, войно мой. И много... величествен.

Тя прокара внимателно пръсти по цялата дължина на белега. От гърдите на Доминик се изтръгна приглушен стон. В гласа на Мег нямаше и следа от ужас, в допира ѝ също. Повече от очевидно бе, че наистина изглежда красив в нейните очи.

Това го изуми, защото той прекрасно съзнаваше, че само много силно и дълбоко чувство би могло да превъзмогне грозните следи, оставени по тялото му от войната.

— Това е част от твоята сила — прошепна Мег, като погали отново белега. — Ако можех, бих те излекувала от болката, но никога не бих премахнала белега, получен в достойна битка. Не се бой да се събличаш пред мен, съпруге. За мен ти си колкото силен, толкова и красив.

Тръпка разтърси мускулестото тяло на Доминик. Тръпка, предизвикана от удоволствие, но и от нещо друго — от внезапния духовен копнеж, който го изгаряше като огнените лъчи на слънцето.

— Ти ме разнищваш — промълви той.

— Значи ще трябва да те изплета отново. Но без болката, войно мой. Без болката...

Мег се наведе да го целуне и косите ѝ се спуснаха като хладни пламъци по кожата му. Доминик провря пръсти в коприненото им вълшебство, придърпа я към себе си и впи устни в нейните в страстна, дълга целувка. Когато най-после я пусна, лицето ѝ бе поруменяло от удоволствие, а пръстите ѝ се бяха вкопчили в гърдите му.

— Ти имаш вкуса на слънчевата светлина и на топлия дъжд едновременно — каза той.

— А ти си като виното — прошепна Мег. — Ето, вие ми се свят.

— Тогава трябва да легнеш.

С едната си ръка Доминик събра огнената коприна на косите ѝ. С другата я прегърна здраво и се претърколи върху нея, като я целуваше пламенно. Когато накрая откъсна устни от нея и я погледна, тя лежеше

под него с премрежени очи и коса, разперена като огнено ветрило върху черната нощ на наметалото му.

— По-малко замаяна ли си сега? — попита усмихнат той. Мег понечи да отговори, но силна тръпка на удоволствие разтърси тялото ѝ, затова тя просто плъзна галовно ръце по гърба на съпруга си. И усети под пръстите си мрежа от множество белези — белези, които можеха да се получат само ако човек е бил завързан и бит с камшик, докато кожата му се разкъса и плътта му се превърне в кървава каша.

Тялото на Доминик застина неподвижно, сякаш внезапно се бе отдръпнал от слънчевата светлина в някакво тъмно, усойно място.

— Не са белези на „достойна битка“, нали? — попита горчиво той.

— Грещиш — каза Мег. — Няма по-достойно деяние от това да откупиш с болка болката на своите рицари.

Доминик я погледна изненадано.

— Кой ти каза?

— Саймън. — Тя се взря в потъмнелите му очи. — Той ме увери, че смъртта на султана никак не е била лека.

— Да, беше възможно най-жестоката и недостойна смърт.

— Чудесно — каза Мег с дълга въздишка.

И беше напълно искрена.

Очите на Доминик се разшириха от изненада.

— Доста си свирепа за лечителка.

— Пролетта лекува зимните рани, но твърде рядко бива мека. За да изцери тези рани, пролетта най-напред ги отваря и промива, а това е болезнено и само най-силните създания на природата понасят обновлението. Лекуването не е за мекушавите и страхливите.

Доминик се взря в енигматичното, чувствено друидско момиче, което не преставаше да го изненадва.

— Ще те опозная ли някога? — промълви той.

Преди Мег да успее да отговори, Доминик наведе глава и отново впи устни в нейните. Тя затвори очи и се отдаде цяла на целувката и на воина, чието покрито с белези тяло я опияняваше по-силно дори от първите плахи, нежни стъпки на пролетта по скованата в мраз земя.

Прегръдката му бе като вълшебен огън, който сгрява, без да пари, изгаря, без да причинява болка. Когато дългите му пръсти разтвориха дрехите ѝ и ги смъкнаха до кръста ѝ, Мег, почувствала за

пръв път в живота си топлата милувка на слънчевата светлина върху голата си гърд, се надигна инстинктивно, за да се доближи до източника на тази невероятна наслада.

Гледката остави Доминик без дъх, сякаш някой го бе ударил. Той изпъшка, захапа с устни едната ѝ гърда и започна да гали с език кораловото ѝ зърно. Мег изстена от удоволствие и в кръвта му запламтя огнено, диво желание. Той плъзна мощната си ръка под кръста ѝ, изви тялото ѝ нагоре като опъната тетива и засмука гърдите ѝ, карайки я да стене и да се мятат от наслада.

Нейният сладък вкус, мирисът ѝ, допирът до гладката ѝ кожа, се забиваха като хищни нокти в тялото на Доминик, изпълваха го с възбуда, която би била невероятно болезнена, ако не му доставяше толкова огромно удоволствие. Той вдигна Мег още по-нависоко с едната си ръка, за да свали с другата всичките ѝ дрехи.

Когато го стори, Доминик я положи върху наметалото си и без да откъсва от нея пламтящия си поглед, съблече и остатъка от собствените си дрехи. Беше напълно възбуден, пламнал от желание и прациящ от бъдещи, неродени още поколения.

Тя ококори очи и нададе стреснато възклицание.

— Уплаших ли те? — попита той, като коленичи до нея.

— Просто съм... изненадана — каза Мег.

Сетне го погледна с нескрито любопитство и се усмихна — усмивка, която накара кръвта му да запулсира трескаво в набъбналия му член.

— Но трябваше да се досетя — промълви тя, като го обхвана в дланта си, — че такъв велик воин не може да няма страховит меч.

Вълната на огнено желание, която заля тялото му при тази неочаквана ласка, едва не разруши бента на способността му да се владее. Вкопчен с последни сили в него, Доминик позволи на едина-единствена гореща капчица да се процеди върху дланта на Мег. После легна върху наметалото, без да сваля от нея ненаситния си поглед.

— Ти си истинско съкровище — каза дрезгаво той. — Съкровище, достойно за крал. Смарагдови очи и кожа, нежна и гладка като коприна.

Сетне Доминик започна да целува набъбналите зърна на гърдите ѝ, докато те не станаха тъмnochервени и твърди.

— Рубини — промълви той. — Само че топли — топли като дъха на живота.

Когато Мег затвори блажено очи, ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, по очертанията на гърдите, талията и бедрата ѝ, и накрая се заровиха в тъмния огън, който гореше между тях. Доминик разтвори лекичко краката ѝ, за да погали меката, уханна плът, за която копнееше още от мига, когато я бе докоснал за пръв път. Пръстите му нежно, но упорито си проправиха път през гъстите къдрави косъмчета, и най-после откриха онова, което търсеха.

— Безценното съкровище — прошепна той.

Неземно удоволствие, едновременно неочаквано и всепоглъщащо, разтърси тялото на Мег. Тя се опита да каже нещо, но от устните ѝ се отрони само един изненадан вик. Гореща влага опари ръката на Доминик и разпръсна наоколо аромата на страстта.

— Сандалово дърво и благоухания — прошепна той. — Най-скъпоценният парфюм на света.

От устните на Мег се отрони дрезгав звук — беше името на Доминик. В отговор Доминик я погали отново и тялото ѝ се разтърси от нова страстна тръпка.

— Ти си свършена — каза приглушено той. — Ти си огън, който ме изгаря, без да ми причинява болка. По върховете на твоите пламъци има диамантени сълзи. А какво се крие в сърцето на този огън, сладка вещице? Какво ще ми дадеш — наслада или болка?

Неспособен да откъсне поглед от тръпнещото ѝ тяло, Доминик прокара пръст по влажния, хлъзгав отвор на ножницата, която копнееше да приюти меча му. Когато провря лекичко върха на показалеца си в нея, отвътре изригна нов прилив на топла влага, който направи възбудата му непоносима, неудържима.

— Коралови порти, пазещи свещен извор — промълви той, като плъзна пръст по-надълбоко. — Ти наистина си вълшебна, моя друидска невесто.

Мег бавно отвори очи и видя, че лицето му е изопнато като в агония, а очите му блестят като разтопено сребро. Ръцете ѝ погалиха бузите му и се спуснаха по издутите мускули на торса, за да стигнат до набъбналия му член. Тялото му се разтърси конвулсивно, сякаш пръстите ѝ не го галеха, а го одираха жив.

— Ти си болен — каза пресипнало тя. — Позволи ми да те излекувам.

— Има едно-единствено нещо, което може да ме излекува.

— Тогава аз ти го давам.

Като полагаше огромни устия да овладее яростното си желание, Доминик се намести между краката ѝ и разтвори нежните коралови порти с твърдия си като скала меч. Колкото и да копнееше да се освободи час по-скоро от нечовешкото напрежение, той се застави да напредва бавно. Плътта ѝ бе пламнала, готова да го приеме, но толкова стегната, че се боеше да не я нарани.

Изведнъж усети тънкия воал на девствеността ѝ и се вкамени. Не се бе осмелявал да вярва в целомъдрието ѝ, а ето че доказателството беше пред него и препречваше пътя му.

Откритието удвои жаждата му. Ситни капчици пот заблестяха по тялото му — свидетелство за отчаяната му борба да запази самоконтрола, който бе възпитавал у себе си цял живот.

Мег инстинктивно посегна да го притисне към себе си, но Доминик я отблъсна с лекота, която ѝ напомни колко огромна е силата му.

— Не мърдай — прошепна дрезгаво той, заровил лице в рамото ѝ. — Никой от двамата ни няма да се почувства добре, ако ти причиня болка.

— По-голяма ли ще е от болката от юмруците на Джон?

— Не — каза Доминик, като я обсипа с леки, хапещи целувки. — Никога не бих те наранил така. Но ти си девствена. Ако вляза по-навътре, ще те разкървам.

— Мечовете са за това — за да пускат кръв.

— В любовната битка това се случва само веднъж. Обещавам ти, малка соколице. Само веднъж.

Тя изви снага, за да го примами по-дълбоко в себе си. Този път Доминик не се отдръпна. Вместо това провря ръка между своето и нейното тяло, за да докосне с пръсти безценното съкровище на страстта ѝ.

Допирът накара Мег да потръпне, да вдигне инстинктивно хълбоци нагоре и да ги залюлее сладострастно. Доминик откликна на ритъма ѝ с леки тласъци, любувайки се с усмивка на вълните от наслада, които обливаха тялото ѝ.

— Искаш ли още? — попита той, като погали нежно живото съкровище, скрито между меките ѝ гънки.

— Да. Доминик, аз... — Гласът ѝ се прекърши.

Пръстите му продължаваха да я галят, да я обхождат и да дълбаят в нея неуморно, докато огньовете на страстта не я обгърнаха с горещите си, златни езици. Тя започна да се мята под него като обезумяла, да трепери, да крещи името му с отчаян копнеж.

И тогава всичко наоколо избухна в пламъци, които разтърсиха тялото ѝ, погълнаха я, изпепелиха я цяла.

Със сподавен вик — вик на сдържано твърде дълго желание — Доминик се вряза сред златния ѝ огън. Ако Мег почувства някаква болка, то тази болка беше погълната от далеч по-голяма, неземна наслада. Най-после се бе сляла напълно със своя воин, държеше го в тялото си толкова здраво, че усещаше вибрациите на екстаза му така отчетливо, както бе усетила собствения си екстаз. И думите, които бе произнесъл неотдавна, отекнаха в настъпилата блажена тишина.

Обичай ме, Мег. Излекувай земята с моите синове.

Изминаха три дни от нападението на рийвърите над Доминик и Мег. Както всяка друга вечер през тези три дни, и днес след залез слънце Доминик стоеше на назъбената крепостна стена на Блаторн и се взираше в бързо сгъстяващия се здрач.

От това високо място се виждаше мъглата, която блестеше като сребрист огън над рибарниците, реката и езерото. Виждаха се източените тъмни силуети на новоразлистените дъбове по върха на близкия рид и плътните черни очертания на зъберите, по чиито камънаци трептяха последните розови остатъци от светлината на отминалия ден. Виждаха се и закъснелите овце, подгонени с лай и ръмжене към кошарите от бързоноги кучета! Виждаха се и последните ята диви гъски, които се спускаха към езерото, за да прекарат там нощта.

Онова, което не се виждаше, бяха Дънкан от Максвел и неговите рийвъри. Но Доминик знаеше, че те са някъде там, сред здрача и мъглата, и дебнат подходящия момент за нова атака.

Откъм най-близката кула се чува стъпки. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой се приближава. Познаваше тези стъпки толкова добре, колкото своите собствени.

— Хубава вечер — каза Саймън.

Доминик изсумтя.

— Отвратителна вечер, тогава.

Доминик отново изсумтя.

— Лошо настроение навярно? — предположи Саймън.

Вместо отговор брат му просто го изгледа изпод вежди.

— Имам новини за твоите рицари — каза Саймън.

Това вече привлече вниманието на Доминик.

— Къде са?

— На девет дни път от тук, освен ако не се разразят нови бури. Пътищата били толкова разкаляни, че каруците засядали. Това ги принудило да спрат за няколко дни.

— По дяволите! — измърмори Доминик.

— Можеш да наредиш на рицарите да избързат пред покъщнината.

— Осемдесет и девет животни, натоварени със скъпи вещи — тросна се Доминик. — Ако не са рицарите да ги пазят от разбойници, ще са безпомощни като птица със счупено крило.

Саймън удари пестник в дланта си.

— Предпочитам рийвърите да се бяха натъкнали на мен и моите рицари, вместо на теб и Мег.

— Да, но дори да бяха, нямаше да влязат в бой. Дънкан не е глупак. Той знае, че не може да спечели в честна битка. Повечето от хората му са зле обучени.

— И Свен казва така.

Доминик се обърна към брат си.

— Той върна ли се?

Саймън кимна.

— Прати да го повикат — нареди Доминик.

В същия миг откъм ъгловата кула се появи фигурата на мъж. Меките му кожени ботуши не издаваха и звук. Това бе част от невероятната дарба на Свен да се слива с обстановката, каквато и да бе тя, и да остава напълно незабележим. Доминик не познаваше по-тих и по-опасен човек от него.

— Вечерял ли си? — попита го той.

— Да — тихо отговори Свен. — Господарю, не разполагам с много време. Трябва да се връщам в Карлайл, за да се погрижа за своите овчици.

Белите зъби на Доминик проблеснаха в здрача. Мисълта, че свиреп мъж като Свен може да бъде овчар, беше повече от нелепа.

— Какво узна?

— Броят на рийвърите се увеличава.

— Колко са?

— Осем рицари, дванадесет валети, тридесет слуги.

— Имат ли коне?

— Това е проблемът им. Само двама от рицарите имат бойни жребци. Останалите яздят дребни, зле обучени коне. Очаква се обаче след няколко дни да им докарат по-добри животни от Шотландия.

— Оръжия?

— Рицарите са въоръжени като нас. Нямаат същите умения, но са безмилостни и корави като камък. Все пак в шотландските вени тече викингска кръв.

На устните на Доминик трепна лека усмивка. Свен се гордееше безумно със северния си произход и тази негова гордост бе повод за много весели шеги сред рицарите. Но всички внимаваха да не го закачат на тази тема.

— Валетите са твърде стари — продължи Свен. — Някои от тях вече нямаат сили дори да опънат лък.

Откъм двора долетя вик. Свен се завъртя толкова рязко, че тъмносивото му пилигримско наметало изплющя, и обходи двора с поглед, в чиито светли ириса трептеше хищен блясък.

— Няма нищо, просто пак са хванали Скокливка да краде хляб — каза Доминик. — Случва се всеки ден.

— Кога ще пристигнат останалите рицари? — рязко смени темата Свен.

— След девет дена. Най-малко.

— Много са. Рийвърите ще са готови за нападение още след три-четири дни.

— Ще ги отблъснем — каза Саймън. — Крепостта ще издържи на обсада.

— Тогава те просто ще нападнат първо каруците с багажа ни и чак след това ще се върнат тук — заяви Доминик.

— Да — кимна Свен. — Точно това е замислил Дънкан. Той е хитър воин, господарю.

— А рийвърите? Те склонни ли са да последват Дънкан? — попита Доминик.

— Най-добрите — да. А най-лошите са готови да последват всеки, който им обещае кръвопролития, даже Руфъс.

— Братовчедът на Дънкан — замислено каза Доминик. — Мислиш ли, че притежава поне половината от качествата на Дънкан?

— Не. Дънкан е като вас, господарю. Хората са готови да го последват и в самия ад. А подир Руфъс вървят само кучетата, и то само ако носи кървави късове месо в ръцете си.

Доминик се взря замислено в ширналите се пред погледа му поля и се потопи в покоя на падащата вечер. Имаше нужда от него.

Всяка нощ Мег се събуждаше с вик, обляна в студена пот. Когато я питаше какво ѝ е, тя винаги отговаряше по един и същ начин, защото и сънят, който я стряскаше, бе един и същ.

Задава се опасност.

Каква опасност? Чума? Нападение? Отрова? Засада?

Не знам. Не знам! Знам само, че опасност заплашва Блаторн. Всяка нощ идва все по-близо, по-близо, по-близо! Прегърни ме, Доминик. Прегърни ме. Страх ме е за теб, господарю мой. Страх ме е...

Тогава той я прегръщаше, милваше косите ѝ, сгриваше я с топлината си. И така до утрото.

Но след деня неизменно идваше нова нощ.

— Е — каза след дълго мълчание Доминик, — сега поне знам каква е опасността. Можеш да вървиш, Свен. Благодаря ти. Успял си да събереш безценна информация, както винаги.

Саймън изчака Свен да се отдалечи и се обърна към брат си.

— Какво означава това, че сега знаеш каква е опасността?

— Моята друидска съпруга постоянно сънува опасност, но не може да ми каже каква.

— А тя вече наистина е твоя съпруга — натърти Саймън. — Каквито и чувства да храни към Дънкан, Мег се отдаде на теб.

— Да — каза тихо Доминик. — Тя наистина е моя съпруга.

Но никога не говори за любов. Говори за наслада, за опасност, за смях, за крепостта, за градината, за зелените обятия на пролетта... но не и за любов.

Излекувай ме, Мег.

Обичай ме.

Дари ме със синове.

Саймън потупа с обич брат си по гърба.

— Хората от крепостта веднага разбраха — каза усмихнат той. — Разбраха го още в мига, когато те видяха да се връщаш от лова с Мег, сияеща като слънце в прегръдките ти.

Отговор не последва.

Неподвижен и безмълвен, Доминик продължаваше да се взира в притихналия хоризонт, докато накрая на небето не остана никаква светлинка, освен приличната на ятаган усмивка на луната.

Саймън чакаше, без да проявява нетърпение. Свикнал бе да чака така. Всеки път, щом получиеше важни вести от Свен, Доминик заставаше на някое възвишение, за да проучи внимателно мястото, което предстоеше да превземе — било със сила, било с хитрост.

— Мисля — каза накрая Доминик, — че е време да дадем на дявола онова, което му се полага.

— Моля?

— Джон от Къмбърланд, лорд Блаторн най-после ще бъде почетен с погребално пиршество.

Саймън онемя от изненада.

— Ще има музика, артисти и рицарски турнир — продължи Доминик.

— Турнир — повтори замислено Саймън.

— Да. Време е Дънкан и неговите рийвъри да изпитат уменията на блаторнските рицари.

Настъпи кратко мълчание, после Саймън избухна в смях.

— Битка без кръв — каза той с възхищение. — Много умно. Но и много опасно. Ами ако рийвърите решат да зарежат игрите и да се бият истински?

— Тогава кучетата на войната пак ще се заситят с прясна плът.

Онова, което Доминик премълча, бе, че тази плът най-вероятно ще е собствената му плът. Шотландския чук беше един от най-опасните врагове, с които се бе сблъсквал през живота си.

А Доминик възнамеряваше да се изправи срещу него в рицарски двубой, за да се опита да попречи кучетата на войната да бъдат отвързани.

Той хвърли един последен поглед към хоризонта и обърна гръб на земята, за която се бе борил цял живот, и на мечтата за мир, който цял живот му се изплъзваше. Всичко това бе или в непроменимото минало, или в недосегаемото бъдеще. Разполагаше единствено с настоящето.

А златните звънчета по тялото ѝ го зовяха.

Без да каже и дума, Доминик се отправи към стаята на жена си. Не почука, защото знаеше, че вратата не е залостена. И че Мег е вътре и го очаква със своя неповторим, благоуханен мирис.

Когато го видя на прага на вътрешната стая, Едит нададе стреснато възклицание.

— Остави ни — каза той.

Компаньонката пусна златния гребен, с който разресваше косите па Мег и побърза да излезе. Мрачното настроение, обзело Доминик след разговора на крепостната стена, го обгръщаше целия като черен ореол. Единствено очите му бяха светли и блестящи и бяха вперени в Мег.

Веднага щом Едит излезе, той спусна желязното резе на вратата. Мег се надигна от стола, на който седеше, без да обърне внимание на нежния шепот на златните звънчета. Непроницаемата тъмнина, обгърнала съпруга ѝ, я плашеше.

— Какво има? — прошепна тя.

Сребърният поглед на Доминик бавно се плъзна по тялото ѝ. Косата ѝ, придържана единствено от една изящна диадема от злато и смарагди, се спускаше чак до хълбоците като огнен водопад. Тясна, прилепнала туника от зелена коприна обгръщаше тялото ѝ, очертавайки женствените извивки на гърдите, талията и ханша ѝ. Вместо пояс на кръста ѝ бе завързана една от дългите вериги от султанския харем, чиито златни звънчета затрептяваха и при най-малкото ѝ движение.

Доминик пристъпи към своята съпруга и протегна ръка, за да улови една дълга огнена къдрица от косата ѝ. Сърцето му бе изпълнено с необуздан копнеж, който караше пръстите му да треперят.

— Толкова си красива — промълви той.

После изведнъж затвори очи и остави кичура да се изплъзне от пръстите му.

— Думата „красива“ е твърде слаба, за да изрази онова, което си за мен. — Гласът му бе станал тих шепот. — Все едно да кажа, че зимата е студена, а слънчевата светлина — приятна.

— Доминик — прекъсна го Мег, като улови ръката му. — Какво има?

Доминик отвори очи и се взря напрегнато в нея, сякаш за да запомни завинаги изящната извивка на веждите ѝ, леко издължените, ясни смарагдови очи, кадифената кожа, чувствените коралови устни. Сетне я погали с невероятна нежност.

— Опитях се да стоя настрана — каза задавено той. — Но не мога. Имам нужда от теб, Мег. Излекува ли се вече?

— Да съм се излекувала?

— Когато бяхме на древната могила, аз те нараних. Мина ли ти?

— Никога не си ме наранявал — каза Мег.

— Имаше кръв.

— Изпитах единствено наслада.

Тя целуна обезобразените от белезите на войната пръсти, които галеха устните ѝ. Доминик потръпна.

— Означава ли това, че си готова да ми се отдадеш отново? — попита той. — Ще позволиш ли на тялото ми да боготвори твоето?

Мисълта да се слее отново с него Мег с трепетно вълнение, което не можеше да остане скрито. Доминик долови чувствената тръпка, разтърсила тялото ѝ, и дъхът му спря. Пръстите му се плъзнаха към шията ѝ, за да усетят забързания пулс.

— Мислех, че няма да ме пожелаеш толкова скоро — призна Мег.

— Скоро? — възкликна слисано той. — Минаха толкова дни!

— Едит ми каза, че е нужно време, за да може един мъж да пожелае отново жената, с която вече е бил.

Лека усмивка разчупи напрегнатото му изражение.

— Ако въпросната жена е Едит, цял живот не би ѝ стигнал, за да възбуди моя... хм, интерес. Но щом става въпрос за теб...

— Половин ден? — плахо предположи Мег.

Доминик се усмихна.

— За теб, моя огнена друидска съпруго, половин час би бил повече от достатъчен.

— Толкова малко? Та дори на яките кочове им трябва... — Тя се опомни и млъкна. По лицето ѝ плъзна гъста руменина.

Доминик се засмя. Мрачното му настроение бързо се изпаряваше.

— Ако на древната могила не се боях, че ще ти причиня още по-голяма болка от тази, която вече ти бях причинил — каза той, — щях да те обладая поне още веднъж.

Мег ококори очи.

— Наистина ли?

— Честна дума. А ти истината ли ми каза? — тихо попита Доминик. — Наистина ли ти доставих удоволствие?

Бузите ѝ поруменияха още по-силно. Тя сведе очи и кимна. Той улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето.

— Не се крий от мен, малка соколице. Аз трябва да знам.

Тъмните ресници се вдигнаха и разкриха смарагдовите дълбини на очите ѝ.

— Наистина ли ти доставих удоволствие? — повтори Доминик. Искрящият му сребърен поглед я омагьосваше. Устните ѝ неволно се разтвориха. В съзнанието ѝ плисна порой от сладостни спомени.

— Да — прошепна тя.

Той провря дългите си пръсти в косите ѝ и я придърпа към себе си, за да я целуне.

— Ами аз?

— Какво ти?

— Аз доставих ли ти удоволствие?

— Да. — Доминик я целуна. — И пак да. — Целуна я отново. — И още веднъж да.

— Сигурен ли си? Мари казва, че на мъжете не им е приятно да го правят с девици.

— Мари да върви по дяволите — каза той, като ухапа нежно долната ѝ устна. — Тя знае твърде малко за девствеността и още по-малко — за мъжете.

Мег го погледна слисано. Не, той навярно се шегуваше.

— Извини ме, съпруге, но не съм съвсем съгласна. Мари знае твърде много за мъжете.

— Знае само как да си разтваря краката — рязко отвърна Доминик. — А това е нещо различно. Но щом не ми вярваш, дай ръка.

Тя премигна неразбиращо.

— Коя от двете?

— Все едно коя.

Мег му подаде дясната си ръка. Доминик я пое, пхна я под наметалото си и я притисна към възбудения си член. Стреснатото ѝ възклицание го накара да се усмихне. После обаче тя плъзна длан по коравата, набъбнала плът и от гърдите му се изтръгна сподавено възклицание. Дори през дрехите нежният допир на ръката ѝ караше кръвта във вените му да бушува като буря.

— Мъжете могат да лъжат за много неща — промълви той, — не и за това. Мъжкото тяло не може да скрие желанието.

Порумениялото лице на Мег издаваше колко е смутена. Въпреки това тя не отмести ръката си.

— Да, ти ми достави огромна наслада, когато бяхме в гората — дрезгаво каза Доминик. — Стига ми само да си спомня за това и се възбуждам отново. Ти беше неопитна, затворена, недокосвана, и въпреки това кипяща от страст. Беше истинско вълшебство. Девствен извор, който изблизна изпод пръстите ми.

Той изстена приглушено, измъкна ръката ѝ изпод наметалото си и я целуна жадно.

— Ще ми позволиш ли да те съблека?

— Разбира се — каза Мег и се обърна, за да може Доминик да развърже вървите на роклята ѝ. — Това е твое право като мой съп...

— Не — прекъсна я рязко той. — Ти си друидка. Нямам никакви права над теб освен тези, които сама си готова да ми дадеш.

Болезнена тъга стисна гърлото ѝ.

— Значи затова си толкова внимателен с мен. Заради друидското проклетие.

Пръстите на Доминик, които вече се бяха заели с вървите, застинаха неподвижно.

— И иначе бих бил толкова внимателен — каза той.

— Нима? Ах, да, разбира се. Ако не доставят удоволствие на съпругите си в брачното ложе, мъжете не получават наследници.

Доминик се поколеба за миг, после сви рамене.

— Аз не вярвам в това суеверие.

В продължение на няколко мига в стаята се чуваше само тихият, шепнещ звук на върви, измъквани от илиците.

— Значи мислиш, че една жена, която не изпитва наслада в леглото, може да зачене? — попита Мег.

— Знам, че може.

Тя се извърна и го погледна през рамо.

— Откъде знаеш? Да не би да си изнасилил някоя жена и тя да е забременяла?

— За такъв ли ме смяташ? — възкликна Доминик.

Мег въздъхна и отново се обърна напред.

— Не, милорд. Макар да си воин до мозъка на костите си, ти не изпитваш удоволствие от чуждата болка.

Отново се възцари мълчание, нарушавано единствено от едва доловимото шумолене на вървите. След известно време Доминик заговори с тих глас:

— Веднъж един от моите рицари срещнал младо сарацинско момиче. Била сама и била девствена. Беше я обладал толкова брутално, че я намерихме пребита и окървавена. Едва успяхме да я спасим. Сигурен съм, че не ѝ е доставил никакво удоволствие, и въпреки това тя забременя от него.

— Божичко, каква несправедливост!

— Не по-голяма от това да си незаконородено копеле — каза Доминик. — Но и аз, и брат ми сме такива.

— Както и Дънкан от Максвел.

Ръцете му трепнаха.

— Изглежда имате слабост към копелетата, мадам? — попита рязко той.

Мег изсумтя.

— Кой, аз? Не. По-скоро бих казала, че те имат слабост към Блакторн!

Пръстите на Доминик отново спряха да се движат. Опитваше се да овладее гнева и отчаянието, които го обземаха всеки път, щом съпругата му заговореше за брака им.

— Не мога да се върна назад и да променя начина, по който се оженихме, нито причината за сватбата ни, нито това, че толкова искам да имам наследници — каза той, когато реши, че вече може да се довери на гласа си. — Нито пък бих го сторил, дори да можех. А ти, моя непокорна съпруго? Би ли искала сватба, която ще разгневи краля на Англия?

— Не — отвърна Мег след кратка пауза. — Това означава война.

— Би ли искала съпруг, на когото не му пука за Блакторн?

— Не.

— Би ли искала съпруг, който не може да те дари с деца?

— Не — прошепна тя.

— Би ли искала съпруг, който не изгаря от жажда по теб?

Мег поклати глава, хапейки устни.

— Тогава защо искаш да се караме? — попита Доминик. — Смяташ ли, че аз няма да се грижа за земята и да я пазя?

Тя отново поклати глава.

— Смяташ ли, че няма да се грижа за децата си и да ги пазя?

— Не.

— Смяташ ли, че няма да се грижа за своята съпруга и да я пазя?

От очите на Мег се търкулнаха две сълзи. Гърлото ѝ се бе свило толкова болезнено, че ѝ бе невъзможно да говори. Тя бавно поклати глава.

Дългите, силни пръсти на Доминик разхлабиха и последната връв. Зелената копринена рокля беше отворена от шията чак до меката вдлъбнатина между хълбоците ѝ. Толкова му се искаше да прокара пръсти по изящната извивка на снагата ѝ, че ръцете му трепереха от възбуда.

— Смяташ ли, че не съм достоен за теб? — попита той с пресипнал от напрежение глас.

— Не — прошепна Мег. — Съвсем не, господарю мой.

В следващия миг тя си пое рязко дъх, защото устните на Доминик бяха започнали да галят нежно шията ѝ, докато пръстите му сърчно развързваха тънките върви, стягащи долните и дрехи.

После устните му се запускаха бавно по гърба ѝ, а ръцете му се промушиха през разтворените ѝ дрехи и се плъзнаха нежно по заоблените ѝ хълбоци. Мег беше топла и гладка и той повече от всичко на света искаше да свали точас собствените си дрехи и да се потопи в огнената жарава, която го очакваше вътре в нея.

Но още беше рано. Първо щеше да чуе как устните ѝ викат неговото име и да почувства как ноктите ѝ се забиват в кожата му, разпалвайки още по-силно огромната му жажда.

Пръстът му внимателно се спусна по тясната вдлъбнатина между хълбоците ѝ, за да стигне до скритото под нея съкровище. Звукът, който се изтръгна от гърдите на Мег, накара Доминик да се усмихне победоносно. Беше неговото име.

— Да? — измърмори той. — Искаш ли нещо?

Дъхът му опари кожата на хълбоците ѝ. Зъбите му, които я хапеха с невероятна нежност, караха сърцето ѝ да бие като обезумяло. Когато пръстът му се плъзна в нея, коленете ѝ се подкосиха.

— Толкова обичам да те докосвам — прошепна Доминик. Мег изстена, замаяна от сладостните движения на пръста му, изучаващ нейните дълбини. В първия миг Доминик реши, че ѝ е причинил болка, но тогава от недрата на нейната женственост избликна гореща влага, която му показва, че е сгрешил. Бавно, мъчително бавно той плъзна още един пръст в пламналото ѝ лоно и тялото ѝ откликна незабавно.

— Отваряш се тъй лесно и плавно под пръстите ми — каза Доминик с подрезгавял от желание глас. — Сякаш си ключалка, направена специално за моя ключ.

Мег не успя да отвърне нищо, защото целувките му започнаха да стават все по-жадни и по-яростни. Устните и зъбите му караха цялото ѝ тяло да настръхва от възбуда. Внезапно той плъзна ръка между бедрата ѝ, разтвори ги рязко и впи устни в меката ѝ плът.

Взрив на безумна наслада разтърси тялото на Мег. Тя изви снага като дъга, крещейки името на Доминик. Той обгърна хълбоците ѝ едната си ръка и отново я обсипа с опожаряващите ласки на пръстите и устните си.

От гърдите ѝ се изтръгна дрезгав вик, който разпали страстта на Доминик още по-силно. Той отново я зацелува с огнена жажда и отново плъзна пръсти в нея, разтваряйки гъвкавата ѝ ножница, за да може да приеме меча му без болка.

— Доминик — изстена Мег и се отпусна отмаляла върху мощната му ръка. — Не издържам повече.

Доминик неохотно измъкна пръсти от топлата ѝ вътрешност, но в същия миг разбра, че не иска да я пуска. Искаше да чува виковете ѝ, да докосва топлата ѝ мекота, да вдъхва неповторимия ѝ аромат...

— Още малко, сладка вещице. Само още малко.

Преди Мег да успее да каже нещо, устните му се впиха като нажежено желязо в основата на гръбнака ѝ. После пръстите му отново бяха вътре в нея, проникваха все по-надълбоко, превръщаха кръвта ѝ в разтопена лава. Тя изстена. Тялото ѝ се разтърси в конвулсии.

От гърдите на Доминик се изтръгна дрезгаво, победоносно възклицание. Той се изправи бавно на крака, без да престава да я гали. Когато Мег политна напред, опиянена от ласките му, ръката му се плъзна под гърдите ѝ и я задържа на крака. Голият ѝ гръб го примамваше неустойимо с кадифената си мекота. Искаше му се отново и отново да проследява с устни и пръсти изящната извивка на гръбнака ѝ — чак до горещата сърцевина на нейната женственост, недокосвана от никой друг, освен от него.

— Ти си безмилостна съблазнителка — промълви Доминик.

— Защо? — попита тя.

Отмалелият ѝ глас звучеше като котешко мъркане. Доминик потрепери. Цялото тяло го болеше от усилията да запази способността

си да се владее, която се изпаряваше с всеки нов удар на сърцето му.

— Караш ме да искам да се потопя в теб тук и сега — каза той задъхано.

— Да. — Ноктите ѝ се впиха в ръката му. — Да, воине мой. Вземи ме тук и сега! Не издържам повече. Чувствам се празна.

Без да каже нищо, Доминик я вдигна с една ръка, а с другата свали дрехите ѝ толкова припряно, че златните звънчета зазвъняха стреснато.

Леглото беше на твърде много крачки. Масата за шиене — само на две.

С едно-единствено нетърпеливо движение Доминик помете пъстрите конци и кошниците от масата. Сетне сложи Мег да седне върху нея и се зае със собствените си дрехи.

— На масата ли? — изненадано попита тя.

— По-близо е от леглото.

Мег не каза нищо повече, защото бързите пръсти на Доминик вече бяха успели да освободят възбуждения му член от оковите на дрехите.

— Може ли... да те докосна? — прошепна тя, омагьосана от гледката.

— Ще умра, ако не го сториш.

Пламтящият допир на нежните ѝ ръце ѝ изтръгна от гърдите му дрезгав стон.

— Толкова е твърд — промълви Мег, като плъзна пръсти от основата на члена му чак до набъбналата му глава. — И в същото време толкова гладък. Особено тук. По-гладък от коприна.

— Боже, дай ми сили! — изпъшка Доминик, стиснал зъби.

Желанието разтърси тялото му като гръмотевичен тътен. Бурята в кръвта му бе готова да изригне всеки миг. С последни сили той успя да овладее свирепата си жажда. По тялото му бяха избили капчици пот.

Задъхан, Доминик дръпна ръката на Мег и захапа дланта ѝ.

— Не те ли докоснах както трябва? — попита тя.

— Напротив. Докосна ме точно както трябва. За малко да пръсна семето си в ръката ти.

Изненадата в погледа на Мег бързо се замени с любопитство. Тя сведе очи към страховития му член и наклони замислено глава. Но в

следващия миг я вдигна рязко със сподавено възклицание. Доминик бе хванал коленете ѝ и бе започнал да ги разтваря.

— Ето така, сладка вещице. Пусни ме до себе си.

Мег опита да отговори, но не успя. Силата на ръцете, които я разтваряха неумолимо, отнемаше гласа ѝ. Сребърният блясък в погледа на Доминик, вперен в нейната голота, я разтреперваше.

Знаеше, че би трябвало да изпитва страх, да се чувства безпомощна. Вместо това се чувстваше необичайно силна, горещо желана. Беше сигурна, че в този момент в мислите на съпруга ѝ не съществува нищо друго, освен копнежа му да я притежава.

Доминик вече беше между бедрата ѝ и я галеше нежно с ръка. Когато пръстът му проникна в нея, по тялото ѝ пробягнаха огнени мълнии. Не закъсня и топлият дъжд на страстта.

Устните ѝ прошепнаха задавено името на Доминик. Той продължаваше да я гали, да плъзга пръсти все по-навътре и по-навътре в нея, изтръгвайки от гърдите ѝ тихи викове, докато накрая Мег отметна глава назад и се предаде на обладаната я необузdana страст.

— Да — каза Доминик. Очите му горяха. — Точно такава те искам — гореща, влажна, викаща името ми.

— Не мога... да издържам... повече.

Той се засмя гърлено, сетне потрепери, усетил топлия изблик на влага върху своя меч, чийто връх вече опираше огненото гърло на ножницата.

— Аз също. — Гласът му бе прегракнал. — Обвий краката си около кръста ми и ме притегли към себе си. Да, точно така.

Ръцете му се плъзнаха под хълбоците ѝ.

— Вземи ме сега, вещице. Вземи ме в себе си, дълбоко в себе си.

И той проникна в нея докрай с един-едничък тласък. Мег нададе дрезгав вик. Имаше чувството, че ще бъде разкъсана. Доминик понечи да се отдръпне, но не успя. Не можеше да изостави дори милиметър от тези знойни, стегнати недра, които прилепваха към него по-плътно и от собствената му кожа.

— Заболя ли те? — попита той, стиснал челюст. — Аз...

В този миг Доминик започна бавно да се отдръпва от нея. Скритата милувка на плътта му по нейната плът накара Мег да потръпне от наслада и да го облее с топла влага, която улесни пътя му

през глъбините на нейната женственост. Той предпазливо проникна отново по-навътре и от устните ѝ се отрони задъхан стон.

Миг преди Доминик да се отдръпне отново, краката и се склупиха около хълбоците му и го притиснаха към нея. Този изблик на страст го пришпори като камшик. С дрезгав вик той започна да се движи с резки тласъци в нея — все по-бързо, все по-дълбоко.

Буен, непознат огън пламна в гърдите на Мег. Тялото ѝ се залюля в ритъма на тези тласъци, увеличавайки силата на галещия утробата ѝ натиск. Почувства как здравите ръце на Доминик я вдигат във въздуха, почувства огромната мощ на тялото му, почувства необузданата страст, която изгаряше и двама им в своя пожар.

Престанала да разсъждава, тя вкопчи пръсти в мускулестите му рамене и изкрещя името му с разтреперан от възбуда глас. В отговор Доминик се вряза в нея с невероятно мощен тласък, който до преди няколко мига би ѝ причинил болка. Но не и сега. Сега цялото ѝ тяло изгаряше в огъня на неземен екстаз, устните ѝ мълвяха задъхано името на нейния воин, а пламналата ѝ утроба приемаше горещите пръски на мъжката му мощ дълбоко в себе си.

Когато вълните на екстаза, които все още отзвучаваха в нея, най-после престанаха да ѝ пречат да диша, Мег отвори очи.

Доминик я гледаше угрижено.

— Добре ли си? — попита тихо той.

Мег отвори уста да му отговори, но потръпна при спомена за изпитаната неземна наслада и успя само да прошепне:

— Да.

— Не те ли заболя?

— Ти си доста... ъъ, страховит — каза тя. — Но не ме заболя.

— Сигурна ли си? Смятах да бъда много по-внимателен — призна Доминик. — Но ти оказваш пагубно въздействие върху способността ми да се владее.

— Не ме заболя. Напротив — достави ми огромна наслада.

Докато казваше това, Мег надигна глава, за да го целуне.

Движението накара Доминик, който все още бе вътре в нея, да трепне. Очите ѝ се отвориха, а нов, мощен прилив на страстна възбуда я остави без дъх.

Доминик усети нейната реакция по трепетното свиване на нежните ѝ дълбини и почувства как кръвта му отново пламва. Без да

разделя телата им, той я вдигна и я отнесе на леглото.

— Не ме оставяй още — прошепна Мег, като го прегърна. Дъхът му секна.

— Харесва ли ти да съм в теб?

— Да.

Доминик легна внимателно върху нея, като се подпря на лакти. Мег потръпна блажено. И при най-малкото негово движение я обливаха вълни на огнена наслада. Защото вътре в нея мечът му бе жив, твърд и набъбнал.

— Не ти ли доставих удоволствие? — попита тя.

— Напротив. Достави ми толкова голямо удоволствие, че едва се държах на краката си.

Мег се размърда сладострастно под него.

— Наистина ли? Но ти все още си напълно... готов.

— Не „все още“. Отново.

Очите ѝ се ококориха.

— Но още не е минал половин час!

Доминик се засмя и отново се плъзна внимателно вътре в нея, наслаждавайки се на всяка частица от топлата ѝ, влажна, благоуханна вътрешност. После бавно се отдръпна. А когато се върна, го стори така, че Мег да почувства цялата тежест и мощ на възбудата му. Тялото ѝ пламна.

— Истински воин... — промълви тя.

Плътният натиск в утробата ѝ се удвои, изпълни я до пръсване, потопи я в сладко блаженство. Вече не можеше да мисли, можеше само да чувства. Искаше да каже на Доминик колко е хубаво да бъде слята с него, да се движи заедно с него, да споделя дъха и тялото му. Но единственият звук, който излезе от устните ѝ, бе един изпълнен с трескав копнеж вик.

Доминик се засмя тържествуващо, опиянен от силата, която кипеше в тялото му — сила, разбудена и освободена от момичето, тръпнещо в сладки конвулсии под него. Той се наведе над нея, за да изпие тихите стонове от устните ѝ, като не спираше да се движи ритмично — да се плъзга в нея и да се отдръпва, после да се връща и пак да се оттегля, докато не я накара да крещи силно, напрегнато, почти уплашено.

— Доминик!

— Прегърни ме. Този път ще полетиш много нависоко.
— Ами... ами ти?
— Аз ще бъда с теб. Лети, малка соколице. Издигни се чак до слънцето.

Саймън стоеше до портата и наблюдаваше многочисления поток от хора край голямата морава, на която се провеждаха погребалното пиршество и рицарския турнир в „чест“ на Джон от Карлайл, покойния господар на крепостта Блаторн. Предстояха последните двубои. До този момент блаторнските рицари бяха победили всички свои съперници-рийвъри с изключение на двама. Както можеше и да се очаква, и двамата непобедени шотландски бойци бяха рицари, завърнали се от свещения кръстоносен поход.

Шотландския чук все още не бе премерил силите си в турнира. Доминик льо Сабр също.

— Изглеждаш скептично настроен — каза Доминик тихо, така че да го чуе само брат му.

Саймън го изгледа изпод вежди.

— Ти пък изглеждаш самоуверен и доволен.

— Страхувах се да не би Дънкан да заподозре, че му се готви капан и изобщо да не се появи.

— А той не само се появи, ами и доведе всички рийвъри, годни да яздят коне.

— Да, но само трима от неговите рицари могат да се сравняват с нашите — каза Доминик.

— Дънкан сам се равнява на двама рицари.

— Така е.

Саймън проследи погледа на брат си, насочен към неравната арена. Четирима рицари стояха настрана от пъстрата шотландска сбирщина. Един от тях беше Дънкан от Максвел. Ако се съдеше по спокойните им, сурови лица, другите бяха все мъже, за които битките и смъртта не крият никакви тайни.

— Интересно, че Руфъс не е сред четиримата добри рицари — отбеляза Саймън.

Доминик сви рамене.

— Дънкан е хитър, мътните да го вземат. Той знае, че Руфъс му завижда. Затова се доверява само на онези тримата, които стоят до него.

— Руфъс е глупак — каза Саймън. — Жалко, че не той е водач на рийвърите. Можехме да го подмавим в някоя кочина и да го затворим вътре да се въргаля заедно с прасетата.

— Като говорим за кочини и прасета... виждал ли си напоследък свещеника?

— С агнешки бут в едната ръка, кана ейл в другата и сладка кифличка между зъбите — саркастично каза Саймън. — Да, видях го.

— Къде?

— Покрай Дънкан, къде другаде? Църквата изобщо не си прави труда да крие предпочитанията си. Трябваше да изпъдиш свещеника на север заедно с копелето на Джон.

Доминик се усмихна лекичко.

— Мислех да го сторя — призна той. — После обаче реших, че добрата стара църква може да ми бъде от полза, докато не хвана юздите на Блаторн здраво в ръцете си.

— И сега имаш нужда от свещеника? — попита с любопитство Саймън.

— Да. Войниците по местата си ли са?

— Както ми наредихте, господарю. Сега ще бъдеш ли така любезен да ми кажеш какво, за бога, си намислил?

— Нищо особено. Ще обвиня Шотландския чук в опит за отвличане на съпругата ми.

— Защо? Мислех, че целта на рийвърите е била да убият теб.

— Твърде е възможно, но това не би предизвикало никакво брожение сред народа. Обаче да отвлечеш нечия законна съпруга с цел незаконно плътско съвкупление...

Саймън присви очи. После устните му трепнаха в усмивка, мрачна като усмивката на брат му.

— Дори рийвърите не могат да се обявят публично в подкрепа на подобно деяние — продължи Доминик. — А църквата ще трябва да бъде още по-публично ужасена. Мислиш ли, че един отлъчен от нея би могъл да бъде водач на благоверни рицари?

— Ти ще убиеш Шотландския чук, нали? — попита Саймън след кратко мълчание.

— Ако трябва. — Доминик сви рамене. — А изглежда, че трябва. Рийвърите започват да стават твърде силни.

Усмивката на Саймън угасна.

— Това ще означава война.

— Може би. Но без Дънкан за водач рийвърите ще бъдат разгромени много по-лесно...

Доминик се поколеба, подбирайки внимателно следващите си думи.

Хладни тръпки полазиха по кожата на Саймън. В очите на брат му имаше тъмни сенки, каквито не бе виждал никога досега, дори след излизането му от мрачния султански зандан.

— Ако умра — поде Доминик, — погрижи се Мег да...

— Не! Ти няма да умреш! Аз лично ще пазя гърба ти. Томас Силния...

— Няма да прави нищо — прекъсна го Доминик. — Ти също. Аз ще обвиня Дънкан, че отвлича чужди съпруги. Той ще отрече. Въпросът ще бъде разрешен по начин, който никой няма да може да оспори — чрез свещения ритуал на единоборството.

— По дяволите! — ужасено възкликна Саймън. — Това е прекалено голям риск. Може някое камъче да препъне коня ти, или някой случаен удар да те изненада, или пък някой от рийвърите да...

Доминик вдигна ръка, за да го накара да млъкне. — Това е единственият начин, по който бихме могли да избегнем войната — каза рязко той.

Настъпи мълчание. Накрая Саймън въздъхна тежко.

— Така да бъде — каза той. — Но ако Шотландския чук те убие, аз ще направя от черепа му чаша, а от кръвта му — вино.

На устните на Доминик трепна лека усмивка.

— Не се и съмнявам, че ще го сториш, братко. Ти си дяволски бърз с този твои меч.

— А ти си дяволски силен.

— Шотландския чук също.

Саймън не оспори думите му.

— Върви да намериш свещеника, преди да се е напил толкова, че да не може да опрости греховете ни — каза Доминик.

— Няма нужда да го търся.

Доминик проследи погледа на брат си.

Наистина нямаше нужда да търсят свещеника. Беше застанал до Дънкан и бърбореше неспирно, като междувременно гложаше голям агнешки кокал. Очевидно отегчен, Дънкан си даваше вид, че го слуша, но не откъсваше поглед от тълпата.

Когато Доминик и Саймън се приближиха, Дънкан тутакси усети, че най-после ще му се удаде възможност да изпита силата на кралския меч.

— Значи най-сетне се реши да участваш в игрите — каза той с нескрито задоволство.

— Донякъде — отвърна Доминик и се обърна към свещеника. — Достатъчно ли си трезвен, за да ни дадеш последно причастие?

Дънкан замръзна на място. Ясният му лешников поглед се премести от Доминик към Саймън, после обратно към Доминик.

— Откога рицарите трябва да се причестяват преди една обикновена игра? — попита тихо той.

— Отвличането на жени не е игра — каза Доминик. Гласът му бе студен и суров като погледа му.

— Отвличане на жени? — повтори слисано Дънкан.

Рицарите му се обърнаха и погледнаха двамата братя така, сякаш бяха извадили мечовете си.

— Да — мрачно кимна Доминик. — Отвличане на чужди съпруги.

— Кога?

— Преди няколко дни, когато бяхме излезли на лов.

Объркан, Дънкан погледна Саймън. Но ако някога бе открил в очите му шанс за приятелство, сега в тях имаше единствено мрачна враждебност.

— Не разбирам — тихо каза той.

Доминик се взря изпитателно в лицето на Шотландския чук и с неохота заключи, че Дънкан най-вероятно казва истината. Каквото и да бе станало в деня на лова, то не беше негово дело.

За съжаление това не променяше нищо. Шотландския чук беше твърде силен водач, за да го остави жив. Самото му съществуване бе заплаха за стабилността на Блаторн.

— Когато кобилата на Мег се умори от преследването на плячката — обясни Доминик, като извиси глас, за да надвика околния

шум, — аз изостанах назад, за да бъда до нея. Скоро чухме друг ловджийски рог.

Дънкан понечи да каже нещо, но Доминик го прекъсна.

— Мег разпозна звука му — продължи той. — Беше твойт рог. Дънкан от Максвел. Освен това кучето, което се спусна да ни гони, също беше от твоите. Беше насъскано да преследва човешки дивеч.

— Не съм бил аз — решително заяви Дънкан. — Никога не бих преследвал Меги като престъпница, която трябва да се обеси.

Доминик се усмихна ледено.

— Нима? Аз пък мисля, че би го сторил, Дънкан. Мисля, че си го сторил. Ти знаеш, че Мег е ключът към предаността на хората от Блаторн. Който има нея, има и земята.

— Да — мрачно каза Дънкан. — По този въпрос съм напълно съгласен с теб.

— И тъй като двамата сте „привързани“ един към друг, ти се опита да откраднеш жената, която бог и крал Хенри дадоха на мен, с надеждата по този начин да ми откраднеш и Блаторн.

— Не е вярно!

— Можеш да викаш до довечера, пак няма да ти повярвам. Никой няма да ти повярва — спокойно заяви Доминик. — Имаш възможност да избираш, Дънкан от Максвел. Можеш да напуснеш тези земи завинаги...

— Не — прекъсна го Дънкан.

— Или да се изправиш срещу мен в честен двубой тук и сега.

Настъпи тишина, която се разпростря като вълна над цялото сбрано край моравата множество.

Мег, която разпитваше акушерката и старата Гуин за състоянието на Адела след раждането, вдигна глава. И тогава в необичайната, внезапна тишина отекнаха първите възбудени гласове.

Мечът.

Шотландския чук.

Свещеният ритуал на единоборството.

Кръвта се отдръпна от лицето на Мег. Тялото ѝ се олюля.

— Не могат да го направят — прошепна тя.

Но знаеше много добре, че Дънкан и Доминик могат и ще се бият.

И един от двамата им щеше да умре.

Мег хвана полите на дългата си смарагдовозелена рокля и се спусна към групата рицари. Хората ѝ правеха път, предупредени от тревожния звън на златните звънчета.

Рицарите също го чуваха и се обърнаха като един към друидското момиче, което тичаше към тях с развети като пламък коси.

Мег обаче имаше очи само за един от тях. Нуждаеше се от него повече от всичко на света, повече от слънцето и въздуха.

Без да обръща внимание на стоманената ризница и меч, които одраскаха нежната и кожа, тя се хвърли към него.

— Малка соколице — прошепна Доминик, като я улови нежно. Не можа да каже нищо повече.

Болката в очите ѝ го порази. Без да го е грижа за хората, които ги гледаха, той я взе в прегръдките си и я притисна силно към себе си. Мег трепереше като лист, разтърсвана от нечовешко напрежение. Когато най-после усети, че тялото ѝ се успокоява, Доминик внимателно я пусна.

— Всичко ще бъде наред — каза тихо той. — Който и от двамата ни да победи, другият ще се погрижи за теб. Ти си ключът към заветния Блакторн.

Мег погледна съпруга си с очи, в които блестяха сълзи на страх и гняв, готови да се излеят всеки миг.

— Единият ще убие — прошепна измъчено тя. — Единият ще умре. Как можеш да кажеш, че всичко ще бъде наред?

— Блакторн ще оцелее.

Мег затвори очи. Две сълзи се спуснаха като неуволими лунни лъчи по бузите ѝ. Опита се да каже нещо, но не можа. Очите ѝ се отвориха. Треперещите ѝ пръсти обходиха бавно чертите на мъжественото му лице, сякаш искаха да ги запечатат завинаги в паметта ѝ.

— Земята винаги оцелява — каза задавено тя. — Само хората живеят и умират. И любовта.

После Мег вдигна ръце към шията си, свали припряно златната верижка, на която бе окачен старинния кръст на майка ѝ, целуна кръста и го притисна към облечената в метална ръкавица длан на Доминик.

— Бог да те пази — прошепна тя.

Доминик свали ръкавицата си и стисна кръста в голата си ръка. Топлината на скъпоценния метал бе топлината на самия живот, защото кръстът бе лежал между гърдите на Мег. Той го целуна и го сложи на собствената си шия.

Дънкан наблюдаваше тъжно момичето, за което някога беше сгоден, и мъжа, когото съдбата бе направила негов враг.

— Меги, никога не бих те отвлякъл, нито пък бих опетнил честта ти — каза той, нарушавайки възцарилото се мълчание. — Вярваш ми, нали?

— Да — отвърна тя.

— Е, това поне е нещо.

— Но не е всичко — каза Мег.

Тонът ѝ накара рицарите да се обгърнат и да я изгледат подозрително. Тя също гледаше тях и по-специално онези от тях, които стояха близо до Дънкан. Лицето ѝ бе бледо като платно, с изключение на очите ѝ, които святкаха като зелени огньове.

— Ако някой от вас извади меча си, преди официално да е обявен краят на двубоя — заяви Мег, като произнасяше всяка дума бавно и отчетливо, — ще разберете какво е да си навлечеш гнева на една друидска лечителка.

Дънкан се усмихна тъжно.

— Ах, Меги, ти не можеш да убиваш и много добре го знаеш.

— Така е. — На устните ѝ се появи мрачна усмивка. — Но има и по-лоши неща от смъртта, Дънкан от Максвел. Погрижи се хората ти да не ги открият в своите сънища и да не ги преживеят наяве.

Когато Мег обърна гръб на Дънкан, свещеникът пусна оглозгания кокал на земята и се прекръсти припряно. Всички мъже изглеждаха смутени. Всички, освен Доминик. Цялото му внимание бе съсредоточено върху момичето, което пламтеше като кипяща пролет, извличаща живот от мъртвата земя. В съзнанието му отекнаха думите на Мег — думи, които едва сега започваше да разбира.

За да изцери зимните рани, пролетта най-напред ги отваря и промива, а това е болезнено и само най-силните създания на природата понасят обновлението.

Лекуването не е за мекушавите и страхливите.

Във възцарилата се тишина, нарушавана единствено от неясното, завадено дърдорене на свещеника, Дънкан и Доминик бяха причестени, изпълнени бяха и останалите ритуали. Когато и двамата воители бяха вече подготвени да се срещнат със своя бог, свещеникът млъкна.

Саймън взе от Джеймсън шлема на Доминик, нагласи го на главата на брат си и свали наметалото му. Макар че нито един от двамата мъже не промълви и дума, Мег усети ясно дълбокото чувство, което гореше в гърдите им, и сърцето ѝ се сви от болка.

После тя погледна Дънкан, но видя в него не врага, а лешниковите очи и момчешката усмивка, които толкова често бяха повдигали духа ѝ като дете. Сълзи изпълниха очите ѝ, замъглявайки образа на мъжа, когото винаги бе приемала за свой брат.

Когато погледът ѝ отново се проясни, Мег видя, че очите на Доминик, блестящи като ковано сребро, са вперени в нея и Дънкан. Копнееше отчаяно да отиде при своя съпруг, да го прегърне още веднъж и да бъде прегърната от него, но вече бе твърде късно.

Пронизителният звук на боен рог отекна над моравата и хората край нея застинаха като омагьосани. Приличаше на вой на вълк, вдигнал глава към кървава луна. Сред тишината, настъпила след последния, все още незаглъхнал тон, от двете противоположни страни на моравата бяха изведени два бойни жребца — едрият, черен Крузейдър и мощният кафяв кон на Дънкан.

Без да кажат и дума, Мечът и Шотландския чук обърнаха гръб един на друг и отидоха при своите коне. Яхнаха ги едновременно и по еднакъв начин — с един-единствен тигров скок, сякаш железните ризници и шлемовете, ръкавици и гривните, мечовете и щитовете бяха направени не от тежък метал, а от ефирна лунна светлина. После взеха копията от ръцете на валетите си и ги насочиха напред в очакване на сигнала за атака.

Нейде иззад гърба на Мег долетя детски плач, сетне се чука лай на куче и свиреп писък на сокол, само собственият ѝ отчаян вик стоеше заседнал в гърлото ѝ като буца.

Двата жребца се изправна на задните си крака и изцвилиха предизвикателно. От гърдите на скупчените край моравата рицари се изтръгнаха окуражителни викове. Секунди по-късно жребците се спуснаха един срещу друг. Изпод огромните им копита хвърчаха

чимове трева и пръст, а тътенът им огласи цялата морава. Двамата рицари на седлата летяха един към друг, вдигнали своите щитовете и насочили застрашително копията си право напред.

При свирепия сблъсък на металните щитовете и копия над моравата отекна оглушителен трясък. Конете залитнаха, сетне се изправиха отново и всеки препусна в галоп към противоположната страна на арената, за да тръгне оттам в нова атака. Земята отново затътна под копитата им. Отново се чу звън на метал и тъпия звук от сблъсък на мощни конски тела. Жребците отново се олюляха и отново се изправиха, готови за следващата атака.

После всичко се повтори още веднъж.

И още веднъж.

— Силите им са напълно изравнени — мрачно каза Саймън. — И конете им са еднакво мощни и обучени. Ако Дънкан не направи грешка или копието му не се счупи...

Трясък на строшено копие заглуши думите му. Но това не бе копието на Дънкан.

Беше копието на Доминик.

Макар че успя да отрази удара на Дънкан с щита си, внезапното счупване на копието свали Доминик от седлото. Той светкавично скочи на крака и се втурна към жребеца си, но Дънкан се завъртя рязко, за да блокира пътя му към Крузейдър.

Сетне конят на Дънкан се завъртя още веднъж, блъсна Доминик с хълбок и го събори на земята. Доминик се изправи отново, но Дънкан вече летеше към него с вдигнато копие. Ликуващите крясъци на рийвърите се смесиха с яростните викове и ругатни на блакторнските рицари.

Ужасена, Мег сплете пръсти в безмълвна молитва и потисна неистовия писък, който разкъсваше гърдите ѝ. Огромният кафяв жребец на Дънкан се носеше неумолимо към Доминик. Копието на Дънкан бе насочено право към него. Ако Доминик решише да се обърне и да побегне, щеше да бъде настигнат и стъпкан от коня. Ако предпочетеше да извади меча си и да се бие, щеше да бъде пронизан от копието на Дънкан или стъпкан на място.

— Не!

Никой не чу ужасения вик на Мег, защото цялата тълпа вече крещеше възбудено призови и насърчения към двамата рицари.

Саймън държеше своята снаха плътно до себе си, за да ѝ попречи да се втурне към бойното поле. Тя се задърпа ожесточено от стоманената му хватка, после изведнъж притихна, осъзнала, че не може да направи нищо.

Доминик стоеше напълно неподвижно, сякаш бе решил да приеме смъртта си без съпротива. Всички рицари наоколо очакваха, че ще отскочи встрани в последния момент и така ще избегне и копието, и копитата на жребеца. Това бе обичайната бойна тактика в такива случаи, тактика, която даваше време на някой от другарите на останалия без кон рицар да му се притече на помощ.

Но днес никой нямаше да помогне на Доминик. Обичаят и законът забраняваха това. Не бързината и броят на приятелите, а божията присъда определяше оцелелия в един ритуален двубой.

Без чужда помощ Доминик щеше да отбягва ударите на Дънкан известно време, но рано или късно като всеки пешак щеше да остане без сили или да се препъне и да залитне. И тогава Дънкан щеше да се хвърли върху му и да го убие.

Кафявият жребец се носеше към Доминик все по-бързо и по-стремглаво. Доминик чакаше полуприведен, готов всеки миг да отскочи встрани. Предугадил намеренията му и твърдо решен да не го изпуска, Дънкан се надигна лекичко от седлото и замахна с копието. Лицето му се бе сгърчило в яростна гримаса.

За да избегне удара на стоманеното острие, Доминик трябваше да остане на място възможно най-дълго и да отскочи в едната или в другата посока чак в последния момент. Конят на Дънкан вече бе толкова близо до него, че пръстта изпод копитата му го обсипа като черен дъжд. И точно в мига, когато огромните подкови вече се спускаха към него, Доминик се хвърли встрани.

Мощен рев се изтръгна от тълпата — рев, който можеше да е както за, така и против господаря на Блаторн. Дънкан отново замахна с копието. Доминик отново отскочи встрани в последния момент. Тази игра на котка и мишка продължи още известно време. При всеки нов удар Дънкан се изправяше все по-високо на стремената, жадуващ да сложи край на неравния двубой.

При шестата атака Доминик отново скочи, но този път не встрани, а срещу Дънкан, сграбчи десния му крак и го дръпна с все

сила. Тактиката му се оказа успешна — противникът му загуби равновесие и падна от седлото.

Още докато падаше, Дънкан пусна безполезното вече копие и посегна към меча си. Макар че се стовари тежко върху едното си рамо, той веднага се претърколи, както бе сторил Доминик преди малко, и скочи на крака като котка.

Преди обаче да се е окопитил, Доминик замахна и го удари зад коленете с плоската страна на меча си. Дънкан падна по гръб. Нямаше никакъв шанс да успее да се изправи или да използва оръжието си. Доминик светкавично промуши острието на своя огромен меч между брадичката и ръба на ризницата му.

Дънкан се вцепени, очаквайки всеки миг да бъде пронизан смъртоносно. Доминик се бе надвесил над него, задъхан от изтощение. Тънка струйка кръв се спусна от острието на меча му по шията на Дънкан.

— Преди време ти ми каза, че не прегъваш коляно пред никого, освен пред своя шотландски крал — каза Доминик с подрезгавял глас, който отекна над притихналата моравата.

Дънкан мълчеше, все още очакващ фаталното пробождање.

— Давам ти възможност да избираш, Дънкан от Максвел. Можеш или да умреш веднага, или да ме приемеш за свой сеньор.

Над бойното поле се възцари пълна тишина. После Шотландския чук изруга, пусна дръжката на меча си и се усмихна накриво.

— По-добре твой васал, отколкото храна за червеите — каза той.

Доминик отметна глава назад и се засмя.

— Да, Дънкан. Много по-добре.

Доминик прибра меча си с невероятна лекота и протегна ръка, за да помогне на Дънкан да стане на крака. Но вместо да се изправи, Дънкан подви коляно и сведе глава. Така всички на моравата можаха да се убедят, че макар до шията му вече да не е опряно острие, водачът на рийвърите признава Доминик льо Сабр за свой господар.

— Стани — каза Доминик.

Когато Дънкан се подчини, Доминик вдигна меча му от земята и му го подаде.

— Ти ми даде думата си — каза той. — Не ми трябва друго свидетелство за твоята лоялност. А и един невъоръжен рицар не е полезен на никого, най-малко на своя сеньор.

Дънкан отмести очи от собствения си меч към прибория в ножницата меч на Доминик, усмихна се и втъкна оръжието на пояса си. От тълпата на моравата се изтръгна дълбока въздишка на облекчение.

Доминик се обърна към чакащите встрани рицари и вперил изпитателно поглед в скупчените един до друг рийвъри.

— Давам на Дънкан от Максвел едно обширно имение в земите на север, за които спорят шотландския и английския крал.

Дънкан се втренчи смаяно в него.

— Онези от вас, които следват Дънкан, имат право да избират — продължи Доминик. — Можете да си тръгнете необезпокоявано оттук и да не стъпвате никога повече в моите владения. А можете и да приемете Дънкан за свой господар. И чрез него — мен.

Докато Доминик и Саймън наблюдаваха отпътуването на рийвърите, които бяха предпочели да последват Руфъс, вместо да останат с Шотландския чук, старата Гуин и Мег бяха в дневната на горния етаж на крепостта и се грижеха за рицарите от двата лагера, наранени по време на дългия турнир. Бяха избрали за лазарет тази стая, защото в големия салон вече течаха приготовленията за пиршеството.

— Ох! — изпъшка Дънкан, като се дръпна рязко от ръцете на Мег. — Боли!

Беше настоял да го прегледат последен, защото нараняванията му били незначителни.

— Стой мирен — сгълча го Мег. — Даже когато Доминик беше опрял меч в гърлото ти не мърмореше толкова.

— Очаквах да умра всеки миг. Каква полза от мърморене?

Мег го изглежда хладно. Колкото и да харесваше Дънкан, дълго нямаше да забрави как яростно бе нападал съпруга ѝ, готов да му нанесе смъртоносния удар.

— Наведи глава назад — каза тя. — Не мога да видя раната ти.

— Не ми харесва погледа в очите ти, Меги. Все едно да оголя шията си пред гладна вълчица.

Мег се взря в лешниковите му очи, прочете разбирането и горчивата развеселеност в тях и усети как напрежението в нея започва постепенно да се изпарява.

— Ако Доминик може да пощади живота на един враг — каза сухо тя, — аз пък мога да пощадя живота на един приятел.

Пренебрегвайки зле прикритите усмивки на своите рицари, Дънкан се намръщи и наклони глава назад, за да позволи на Мег да види добре раната на шията му.

— Просто една драскотина, нищо повече — промърмори той.

— Нима? — възкликна саркастично Мег. — А аз като те гледах как се гърчиш и се оплакваш, реших, че гърлото ти е разрязано от ухо

до ухо.

Рицарите в стаята избухнаха в смях — не всеки ден се случваше да видят как едно момиче гълчи един от най-страшните рицари в цяла Англия. Мег вдигна поглед и им се усмихна.

— Вървете на вечеря, добри рицари — каза тя. — Сър Дънкан скоро ще се присъедини към вас.

Когато мъжете се изнизаха покрай нея и се отправиха към салона, Мег отново се наведе и започна да опипва внимателно с върха на пръстите си гърлото на Дънкан. Той беше свалил бойните си доспехи и бе останал само по къси кожени панталони. Косата на Мег както обикновено се бе разплела и когато един гъст кичур падна пред челото ѝ, заплашвайки да попречи на нейната работа, Дънкан го улови, подръпна го закачливо и го прибра зад ухото ѝ — непринуден жест, който свидетелстваше за дългогодишната близост между Шотландския чук и лейди Блаторн.

Застанал на прага, Доминик наблюдаваше съпругата си и Дънкан с мрачен поглед. Непрекъснато си повтаряше, че няма причина за ревността, натежала като олово в сърцето му. Но като гледаше как ръцете на Мег нежно галят мускулестата шия на Дънкан в търсене на рани, в ушите му звучаха всички грозни слухове, които се ширеха надлъж и нашир както преди, така и след пристигането му в Блаторн.

Годеницата на Дънкан.

Любовницата на Дънкан.

Вещицата чака, усмихва се и дебне подходящия момент.

— Беше само на крачка от среща с бога — измърмори Мег.

— Да. — Дънкан измъкна още един непокорен кичур от косата ѝ и се усмихна дяволито. — Щях ли да ти липсвам, Меги?

— Колкото кучето липсва на котката.

Дънкан се разсмя и прибра огнения кичур под кърпата на главата ѝ. Без да иска обаче дръпна самата кърпа и златните звънчета звъннаха тихичко. Тогава той свали венчето от главата на Мег, за да нагласи кърпата както трябва, сетне го сложи отново. Мег продължаваше да се занимава с раната му, без с нищичко да показва, че тази интимност ѝ е неприятна.

Привързани един към друг.

Преструва се, че е щастлива със своя студен нормански съпруг.

Усмихва се и дебне подходящия момент.

— Ох! Боже мой, да не се опитваш да довършиш онова, което съпругът ти започна?

— Сигурен ли си, че няма да ти е трудно да преглъщаш? — попита Мег.

— Сигурен съм.

— Е, ти си един голям негодник и голям късметлия, Дънкан от Максвел.

— Така е — съгласи се той. — Но никога няма да имам жена като теб, Меги.

— И трябва да благодариш на бога за това — отвърна тя. — Питай Доминик. Толкова много го тормозя, че ме кара да нося вериги и звънчета, като че ли съм котка или сокол.

— Зле ли се държи с теб? — попита Дънкан. Закачливата нотка в гласа му беше изчезнала.

— Да се държи зле със своята друидска съпруга? С единствената си надежда за законни наследници? Да не би съпругът ми да ти изглежда глупак? — горчиво възкликна Мег.

— По дяволите, не. Този човек е хитър като вълк.

— Като глутница вълци. Не, не се държи зле с мен. В края на краищата звънчетата, който нося, са почти като тези на най-добрия му сокол.

Дънкан избухна в смях.

Усмивната, Мег го сгълча да седи мирен и се зае да втрива целебен мехлем в многобройните ожулвания и синини по широката му гръд.

Дебне подходящия момент.

За да отиде при шотландеца, когото винаги е обичала. Чака.

— Ако имаш трудности при преглъщането, веднага ела при мен — каза Мег, докато разтриваше с мехлема една синина на рамото на Дънкан.

— Винаги съм идвал, Меги. Самото ти докосване може да изцели човек, да не говорим за твоите вълшебни друидски отвари.

Доминик свали шлема си и го стовари на най-близката маса с такава сила, че купата с ейл, която Саймън бе оставил за рицарите, подскочи.

Мег рязко вдигна глава. Зелените ѝ очи опипаха Доминик като безплътни ръце, търсейки скрити наранявания. Видя обаче единствено

леден гняв и едва сега осъзна, че е застанала между мускулестите бедра на Дънкан. Изчервена, тя припряно отстъпи назад.

Дънкан се обърна и погледна Доминик. Изражението на новия му господар недвусмислено показваше, че не е никак щастлив да види съпругата си насаме с един полугол Дънкан от Максвел.

— Сега вече знам защо ми даде имение на три дни път с кон от тук — каза Дънкан с иронична усмивка.

— Гледай да стигнеш до там възможно най-бързо — отвърна хладно Доминик.

— Да, господарю. Ще се постарая. Харесвам си главата точно там, където е в момента.

С тези думи Дънкан се изправи и излезе с бързи крачки от стаята, като грабна наметалото си в движение. Студените сиви очи на Доминик пронизваха гърба му като кинжали.

— Накарах Едит да приготви банята — каза Мег. — Вече трябва да е готова. Да повикам ли Саймън да ти помага при къпането?

— Не. Предпочитам и аз да се насладя на твоето „целебно докосване“.

Думите му изплюснях като камшик. Мег трепна.

— Няма причина да ме подозираш в непочтеност — ядоса се тя.

Черната вежда на Доминик се изви скептично нагоре.

— Между мен и Дънкан няма нищо — възкликна тя. — За бога, съпруге, та аз дойдох в твоята постеля девствена!

— Но не можеш да го правиш всеки път, нали? Мъжът може да бъде сигурен във верността на една жена само веднъж.

Очите ѝ се разшириха от възмущение.

— Не е възможно да го мислиш наистина!

— Напротив. За пореден път съжалявам, че не убих това шотландско копеле.

Тъга помрачи лицето на Мег така, както нощта забулва лицето на деня.

— Какво съм сторила, та да си спечеля твоето недоверие? — попита тя с отпаднал глас.

Тонът ѝ наля още масло в огъня на яростта на Доминик, а този огън бездруго пламтеше достатъчно силно след тежката битка, която за малко не бе загубил.

— Беше сама с полугол рицар, за когото се говори, че притежава ако не тялото, то поне сърцето ти — изръмжа той. — Ако бях видял Мари да стои между краката на Дънкан, щях да изръкопляскам. Но не Мари бе жената, която подсмърчаше над раните на Дънкан. Беше собствената ми съпруга!

— Никога не съм подсмърчала над раните на някой мъж. Аз съм лечителка, не проститутка.

Доминик изсумтя.

— Понякога на човек му е трудно да направи разликата.

— Дънкан не изпитва подобни затруднения. Той прекрасно знае каква съм — лечителка, а не уличница. А собственият ми съпруг не ме познава и наполовина толкова добре!

— Опитвам се, съпруго моя. Опитвам се. Но постоянно се натъквам все на това шотландско копеле. Кажи ми нещо: кого подкрепяше, когато се бих с него?

— Как можеш въобще да ми задаваш такъв въпрос? — прошепна Мег.

Сетне се обърна и започна да прибира лекарствата си. Ръцете ѝ трепереха от гняв, но и от нещо друго — от ледения ужас, който я обземаше и ставаше все по-силен всеки път, щом видеше колко малко уважение към нея изпитва собственият ѝ съпруг.

Малко уважение и никакво доверие.

— Ще пратя да повикат Саймън за банята ти — каза тя.

— Не. — Гласът му бе остър и студен като меч.

— Както желаш, господарю — измърмори Мег, като се отправи към вратата. — Макар да си мисля, че човек, който ми има толкова малко доверие, би се боял от нож в гърба.

Доминик изръмжа нещо на турски и я последва. Знаеше, че е в ужасно настроение и че езикът му е остър като меч, но в момента не можеше да стори нищо срещу това. Обичайната му раздразнителност след битка беше прераснала в ярост при вида на Мег и полуголия шотландец.

Когато влязоха в банята, той дръпна завесата на вратата и попита рязко:

— Обичаш ли това шотландско копеле?

— Като братовчед и приятел, като брата, който никога не съм имала — да.

Доминик започна да сваля доспехите си с бързи, резки движения.

— Обичала ли си някога Дънкан така, както една жена може да обича един мъж?

— Не.

— Но той те е обичал.

От гърдите ѝ се изтръгна звук, който бе твърде тъжен и едновременно с това ядосан, за да се нарече смях.

— Не, господарю. Към мен Дънкан изпитваше и навярно все още изпитва обич. Но голямата му любов винаги е бил Блакторн. Подобно на теб, той гледаше на мен като на средство да се сдобие с богатство и власт. За разлика от теб обаче, не той бе човекът, за когото кралят ми нареди да се омъжа.

— Дълг на всяка благородна дама е да осигури стабилност в рода си, като се омъжи.

— Да. И аз изпълних своя дълг.

Доминик не можеше да оспори тези тихо произнесени думи и все пак му се искаше. Искеше му се Мег да каже, че нещо повече от дълг я е накарало да му се отдаде, че нещо повече от дълг я кара да се разтапя под ласките му, да го облива с огнената си, необузdana страст.

Настъпи напрегната тишина. Мег мълчаливо помогна на своя съпруг да махне бойните си доспехи. Когато свали и последната му дреха и видя възбуждения му член, дъхът ѝ секна. Изведнъж започна да проумява защо Доминик се бе разярил толкова, когато я откри с Дънкан. Страстта на битката явно се беше преобразила в съвсем различен вид страст.

И Мег го разбираше напълно, защото и с нея самата се бе случило същото. Ужасяващият страх, който бе изпитала, когато жребецът на Дънкан летеше право срещу съпруга ѝ, за един миг се бе преобразил в лудо желание.

Доминик беше жив. Искеше ѝ се да отпразнува това по най-древния, най-първичния от всички възможни начини.

— Какво, няма ли мили усмивки и нежни ласки за твоя съпруг?
— попита Доминик, като се потопи във ваната. — Няма ли да ме погалиш и да излекуваш бойните ми рани?

— Изглеждаш чудесно и напълно здрав — каза Мег. — Но аз ще те погала къде то пожелаеш.

Промяната в гласа ѝ, който от рязък изведнъж бе станал нежен и гальовен, едновременно изненада и обезоръжи Доминик. Той вдигна поглед към нея точно навреме, за да зърне сладострастната, възхитена усмивка, с която Мег съзерцаваше слабините му миг преди водата да ги скрие от очите ѝ. После под жадния му поглед тя свали пелерината и горната си туника, гребна шепа сапун и тръгна към ваната.

Водата беше гореща и ухаеше на билкарника на Мег. Сапунът бе мек и ухаеше на самата Мег. Болките и синините, получени от Доминик по време на битката, се изпариха. Но не и желанието, стиснало тялото му като менгеме, не и възбудата, която пулсираше все по-мощно в кръвта му.

Мег се наведе над него и, припявайки тихичко друидската молитва за обновление, се зае да го сапунисва, да отмива грешките и болките от деня, да призовава надеждата и светлината да се вселят в силното тяло на нейния воин. Когато това сладостно мъчение стана непоносимо, Доминик сграбчи едната ѝ ръка и я плъзна по гърдите си към онази част от тялото си, която болеше повече и от най-тежката рана.

Още щом пръстите ѝ докоснаха възбудения му член, той изстена. А когато ръката ѝ го обгърна и го погали нежно, имаше чувството, че ще се пръсне като препълнен мях.

— Мег...

Думата прозвуча измъчено, като изтръгната насила.

— Да, съпруже?

— Саймън казва, че след битка винаги съм освирепял като звяр.

— Саймън е прав.

Мег прокара лекичко нокти по изопнатата му плът и той отново изстена.

— Но сега, след като вече знам къде е бодилът в лапата на моя звяр — додаде тя, — ще ми бъде по-лесно.

— Това не е бодил.

Мег се засмя тихо в знак на съгласие.

— Да — прошепна тя, като го галеше. — Това е един прекрасен, вълшебен меч.

— Вълшебен? — повтори Доминик. Цялото му тяло потръпна от наслада. — Защо?

— Защото макар да е корав, той е горещ, а не студен, носи наслада вместо болка, щастие вместо тъга... живот вместо смърт. Това е велико вълшебство.

Със задавен стон Доминик отметна глава назад, полагайки отчаяни усилия да овладее изгарящото го желание.

— Никога не съм бил ревнивец — каза той, — но само като си те представя да докосваш Дънкан по този начин, ми се иска да го убия на място.

Докато говореше, пръстите му се провряха под ръба на долната й туника и погалиха глезена й. Дъхът й секна. Доминик се усмихна и нежно прокара пръсти нагоре по крака й, после отново надолу.

— Учудва ме, че един рицар, прочут със своята желязна логика и тактика — промълви Мег, останала без дъх, — може да проявява подобна ревност.

Без да откъсва от нея искрящия си сив поглед, Доминик отново плъзна длан по дължината на крака й. Но този път не се спря до бедрото. Ръката му потърси фината тъкан, която го разделяше от топлата й женственост, дръпна я рязко и тънката преграда се скъса. Миг по-късно пръстите му бяха заровени в меките косми между бедрата й. Разтрепераното й, възбудено възклицание му достави не по-малка наслада от течния огън, който допирът му бе изтръгнал от пламналите й дълбини.

— Как да не ревнувам? — възкликна той. — Всеки мъж би убил човек за този сладък огън.

Мег стисна лекичко набъбналата му мъжественост и попита с приглушен глас:

— Мислиш ли, че съм толкова слабоумна, та да не мога да направя разлика между рая и приятелството от детинство?

— Когато ме държиш така, изобщо не мога да мисля.

Усмихната, Мег плъзна длан надолу и обхвана в шепата си двете сфери, пълни с копнеещи да бъдат засети семена.

— В твоите прегръдки вкусям от рая — прошепна тя. — Дънкан е мой приятел, Доминик. Никога не съм го доковала по този начин. Нито пък ще го докосвам някога. Единствено твоят меч ми носи наслада.

— Господи! — изпъшка Доминик. — Ти ме убиваш!

Мег го погледна стреснато, но веднага разбра, че той говори за сладка болка, не за истинска агония.

— Имам чувството, че всеки миг ще се взривя.

— Това толкова ли е ужасно? — попита тя.

— Не.

Блесналият му поглед се спусна от устните на Мег към гърдите ѝ и към огненочервеното гнездо, което го примамваше неустойимо. Примитивно, яростно желание разтърси тялото му. Ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, докато не достигнаха до меката, пламтяща плът, която му доставяше толкова наслада.

— Трябва ни стая, която има врата с резе — каза той. — Има неща, които бих искал...

— Какви неща?

Единственият му отговор бе още един изгарящ поглед и мълчание, което бе по-парещо от огън.

Мег се послуша. Не се чуваха никакви други звуци, освен шума от салона на долния етаж, където рицарите вдигаха наздравици и се хвалеха с бойните си умения.

— Никой не идва насам — каза тя.

— Ако останем тук, ще е твой риск — предупреди я Доминик.

— Да, тук съм в голяма опасност — съгласи се с усмивка Мег. — До тялото ми е опрян огромен меч.

Доминик се засмя. Знаеше, че е по-добре да събере сили и да измине късото разстояние до покоите на Мег заедно с нея, но не бе сигурен, че ще може да го стори. Изгаряше от копнеж по своята страстна друидска вещица.

— Има неща, които съм чувал, че правели сарацините, и които много ме заинтригуваха — измърмори той, вперил жадно поглед в мястото, където телата им скоро щяха да се съединят. — Но досега никога не съм се изкушавал да ги опитам.

— Какви неща? — попита отново Мег.

— Различни начини двама влюбени да си доставят удоволствие и накрая да достигнат до пълно блаженство.

Тя сведе очи с престорена свенливост.

— Безсрамно е от моя страна, но трябва да си призная, че съм любопитна да ги узная.

— Да, вещице моя. Виждам любопитството ти. — Доминик се усмихна многозначително. — Ще ми достави огромна наслада да задоволя него... и теб.

Палецът му се провря в мекото гнездо между бедрата на Мег и докосна лекичко скритото вътре съкровище. Тя потръпна, обзета от неземна наслада.

— Толкова си чувствителна — прошепна Доминик.

Мег отново потръпна.

— А моят пръст е толкова груб — продължи той. — Струва ми се, че езикът ми би бил по-подходящ за полиране на живия скъпоценен камък на твоята страст.

Стреснатото ѝ изражение накара Доминик да се засмее, въпреки нечовешкото напрежение, изопнало цялото му тяло.

— Да, вещице моя. Вече започваш да разбираш.

При вида на възбудените ѝ зърна и пламналата ѝ от желание кожа в гърдите му се надигна тържествуващ вик. Той обхвана гърдите ѝ с длани и разтърка чувствено зърната им. Сподаденият ѝ стон премина във вик на страстно желание, когато дългият му показалец се спусна нежно по корема ѝ и се плъзна дълбоко в нея.

— Искам те — простичко каза Доминик.

— Аз съм твоя. Вземи ме.

— Да — прошепна той. — Чувствам, че щедростта ти е искрена. Никога не съм виждал жена като теб. — Мощна тръпка разтърси тялото му. — Този път ще те накарам да крещиш от удоволствие, моя чувствена вещице. Кълна се.

— Ами ти? Ще ме научиш ли да ти доставя такова удоволствие?

Доминик изпъшка.

— Не би трябвало.

Но в крайна сметка го стори.

— Готова ли си за един лов със соколи тази сутрин? — попита Доминик с тих глас. — Или моята красива соколица все още се чувства неразположена?

Чувственият блясък в очите му накара Мег да се изчерви. Минали бяха два дни от паметния следобед в банята, когато бе открила колко страстен и пламенен любовник е съпругът ѝ.

До онзи следобед Доминик бе сдържал фантазията и силата си. Надяваше се никога повече да не го прави. Защото бе открила, че самата тя е не по-малко пламенна и страстна от него.

— Чувствах се неразположена съвсем за кратко — прошепна тя. — Взех една вана и веднага се оправих.

Пламъкът в очите на Доминик се разгоря. Той докосна усмихнатите ѝ устни първо с пръст, сетне с устни, и прошепна:

— Твоите вани наистина са вълшебни, сладка вещице. Като се върнем от лова, ще трябва отново да си вземем една.

Безмълвният отговор на тялото ѝ разпали желанието му още повече. Изкушението да я целуне истински бе неустойимо, но Доминик предчувстваше, че ако му се поддаде, единственият сокол, който ще успее да полети в тази утрин, ще бъде неговата много специална друидска соколица.

Той вдигна неохотно глава и се взря напрегнато в необикновените зелени очи на своята съпруга. Бяха бистри и спокойни като свещени извори. Но всяка нощ, когато спеше до нея, тя се будеше поне по веднъж вледенена и трепереща.

Снощи също.

Защо се страхуваш?

Сънувам друидски сънища.

Какви?

Опасност.

Каква опасност?

Тази сутрин Дънкан потегли на север. Рийвърите са разделени на две. Онези, които последваха Руфъс, са твърде слаби. Останалите ми рицари скоро ще бъдат тук. Каква друга опасност може да ни заплашва?

Не знам. Знам само, че продължавам да сънувам.

Пронизителен писък на сокол се извиси над обичайната глъчка в крепостта.

— Фатима става нетърпелива — усмихна се Мег. — Усетила е, че съвсем скоро ще разпери криле в небето на Блаторн.

— Денят е много подходящ за това.

Мег погледна през високия, тесен прозорец на кулата, през който слънцето изливаше в стаята топлия си жълт порой.

— Да — каза тя. — Денят е хубав. Може би пролетта най-после е успяла да разтопи ледената гръд на зимата.

Нещо в гласа ѝ обаче подсказа на Доминик, че Мег все още не вярва зимата да е победена.

Ритмично чаткане на подкови по камъните в двора възвести пристигането на рицарите, нетърпеливи да потеглят на лов. Доминик и Мег се отправиха към стълбата, за да слязат долу и да се присъединят към тях. Но щом стигнаха до салона, към тях се спусна Едит.

— Лейди Маргарет, чакайте! — извика тя.

— Какво има? — нетърпеливо попита Доминик. — Отиваме на лов.

— Мари е зле — каза Едит. — Повърна закуската си и пъшка като родилка.

— По дяволите! — измърмори той.

Мег въздъхна.

— Трябва да се погрижа за нея, господарю. Ти отивай на лов.

— Не и без моята малка соколица.

Мег побърза да отиде при Мари. Доминик я последва и мълчаливо я зачака да прегледа болната нормандка. Нямаше съмнение, че състоянието на Мари никак не е цветущо. Кожата ѝ бе бледа и посивяла, а инак червените ѝ устни бяха загубили цвета си.

Когато Мег свърши с прегледа и с въпросите си към болната, Доминик вдигна питащо вежди.

— Най-вероятно е яла развалена риба — каза тя.

— Чудесно. Остави я на грижите на Едит.

Мег отхвърли идеята с едно махване на ръката.

— Едит не става за болногледачка. Когато болният повръща, тя също повръща. Отивай на лов. Аз ще дойда другия път.

Доминик се колебаеше.

Мег се надигна на пръсти и прошепна на ухото му:

— Върви, воине мой. На Мари не ѝ е приятно, че я виждаш в такова състояние.

Доминик изруга полугласно, обърна се и излезе от стаята. След броени минути откъм двора долетяха тропотът и подвикванията на ловната дружина, която напускаше крепостта.

Мег не им обърна никакво внимание. Беше заета с една лъжица лекарство, което се опитваше да вкара капка по капка между бледите устни на Мари. Задачата изискваше доста търпение, защото по-голямата част от капките, едва стигнали до езика на норманката, я караха да повръща отново. Постепенно обаче Мег успя да ѝ прелее достатъчно лекарство. Накрая Мари изпусна една дълга, отпаднала въздишка и потъна в сън.

Един поглед към ъгъла на слънчевите лъчи бе достатъчен на Мег да разбере, че дружината ловци вече са твърде далеч, за да може да ги настигне със старата си кобила. Докато се добереше до тях, ловът щеше вече да е свършил и те щяха да са потеглили обратно към крепостта. Тя въздъхна и насочи мислите си отново към Мари.

— Господарке! — извика Едит откъм салона.

Тревогата в гласа ѝ накара Мег да скочи на крака.

— Какво има? — попита тя, когато вдовицата влетя в стаята.

— Конят на лорд Доминик е паднал и господарят е тежко ранен. Валетът каза, че животът му е в опасност. Трябва да отидете веднага!

Мег усети, че ѝ причернява. След миг обаче успя, макар и с усилие, да си поеме дъх и да застави вцепенения си от ужас мозък да мисли.

Това ли е опасността, от която се страхувах?

— Какви са нараняванията му? — попита припряно тя.

— Валетът не ми каза.

— Заповядай кобилата ми да бъде...

— Вече е оседлана — прекъсна я Едит.

— Старата Гуин? — попита Мег, като се втурна към вратата.

— Пратих едно от момичетата от кухнята да я доведе.

— Остани при Мари. Ако започне отново да повръща, дай ѝ дванадесет капки от това — каза Мег, като подаде на Едит едно шишенце.

После се спусна като обезумяла по извитата стълба към билкарника, грабна няколко шишенца с лекарства, уви ги в парцали, за да не се счупят при стремглавата езда, която ѝ предстоеше, и изтича на двора. Там вече я очакваше Хари, който я качи на седлото с неподозирана за сакатото му тяло сила.

— Този глупав валет препусна като стрела обратно към гората веднага щом ми съобщи лошата вест — измърмори ядосано той. — Можеше да ви изчака, за да ви покаже пътя.

— Познавам тези земи по-добре от всеки новодошъл — каза Мег. — Къде е съпругът ми?

— Момчето каза, че злополуката е станала при северния зъбер, малко на юг от каруцарския път — там, където потокът Свещен кръст се спуска от зъбера.

— Чак там! — ужасено възкликна тя.

— Безсмислено е да се ходи за диви патици на това място. И най-големият глупак знае, че там шубраците са твърде гъсти за лов със соколи...

Едва сега Хари забеляза, че си говори сам. Мег беше пришпорила старата кобила в галоп и вече се носеше по подвижния мост. Сетне препусна през ливадата със скорост, която накара и кокошките, и хората да се разбягат подплашени. Чу, че васалите викат след нея, но не им обърна внимание.

В главата ѝ имаше само една мисъл. Съпругът ѝ лежеше тежко ранен нейде в гората. Нуждаеше се от нея, а тя не беше там.

Пришпорвана непрекъснато от Мег, кобилата препускаше напред с всичка сила. От двете им страни прелитаха поля и каменни дувари. Скоро обработваемите земи и последните къщурки останаха зад гърба им, но животното беше цялото обляно в пот. А когато навлязоха в гората и пътят стана по-труден и по-стръмен, кобилата вече едва дишаше. Хълбоците ѝ бяха покрити с пяна.

Колкото и да не ѝ се щеше, Мег се видя принудена да намалява скоростта поне в най-стръмните участъци. Но веднага щом пътят станеше по-лесно проходим, тя отново пришпорваше кобилата. При нормална скорост ѝ трябваше поне час, за да стигне до мястото на

злополуката. Но Мег не възнамеряваше да се бави толкова. Думите на Едит се бяха забили като кинжал в сърцето ѝ.

Конят на лорд Доминик е паднал и господарят е тежко ранен. Валетът каза, че животът му е в опасност. Трябва да отидете веднага!

Стигна и до най-стръмния от склоновете, които трябваше да изкачи. Тук пътят беше неравен, а гъстата гора от двете му страни допълнително затрудняваше ездата. Налагаше се отново да забави ход.

Изневиделица от гората наизскачаха множество рийвъри и светкавично обградиха Мег от всички страни. Тя дръпна рязко юздите на кобилата и я изви надясно към тясната пролука между двама от тях.

Но старото животно бе твърде бавно. Двамата мъже светкавично приближиха мощните си бойни коне един до друг, затваряйки пролуката. Въпреки това Мег пришпори кобилата си напред, но добре обучените жребци веднага се изправиха на задните си крака, готови да отблъснат атаката ѝ.

С крайчеца на окото си Мег забеляза, че зад гърба ѝ идват още мъже. В последен, отчаян опит да избяга, тя дръпна юздите наляво. Преди обаче омаломощената кобила да успее да реагира, един от жребците скочи напред и я ритна с предните си крака. Коленете на старото животно се огънаха, но още преди да падне на земята един от рийвърите сграбчи Мег през кръста и я метна на собствения си кон.

— Не! — изкрещя тя, като се извърна и замахна да издере очите му. — Съпругът ми е ранен! Трябва да отида при него!

Една желязна ръкавица я удари по главата и Мег изпадна в несвяст. Когато дойде отново на себе си, вече беше преметната по очи върху бедрата на мъжа, а жребецът му се носеше стремглаво през гората.

Доминик! Съпруже мой, воине мой, какво са сторили с теб?

Нямаше друг отговор на този въпрос, освен тътена на тежките конски копита и зловещото осъзнаване, че друидският ѝ сън се е сбъднал, което я смрази до мозъка на костите ѝ.

В тишината на своята вцепенена пуша. Мег зовеше отново и отново мъжа, който бе станал част от нея.

— По дяволите! — изръмжа Саймън, като погледна намръщено брат си. — Цяла сутрин си като на тръни. Какво ти става? Фатима се

справи превъзходно.

Доминик го изгледа навъсено, сетне продължи да наблюдава източния зъбер със студен, замислен взор. Фатима бе кацнала спокойно на пръта, прикрепен към седлото на коня му. Слънчевите лъчи падаха върху меката, кожена качулка на главата ѝ и танцуваха като палави огньове по златните турски шевици, с които бе украсена.

— Не мога да се отърся от усещането, че трябваше да тръгнем с ризници и с бойни коне — каза Доминик след известно мълчание.

— Защо? Смяташ ли, че Дънкан ще престъпи клетвата си?

— Ако смятах така, щях да го убия, не да го пощадя.

Саймън изсумтя.

— Когато вчера Дънкан потегли към своите земи на север, той взе със себе си най-добрите си рицари. Останалите рийвъри в момента представляват само шайка жалки разбойници.

— Така е.

— Руфъс не е никакъв водач — продължи Саймън. — До две седмици рийвърите ще са се пръснали като пепел на вятъра.

— Същото казах и аз на Мег тази сутрин, в тъмните часове преди разсъмване.

— Е, и?

— Тя не се успокои.

Саймън измърмори под носа си нещо за друидските вещици и за проблемите, които създават на мъжете, женени за тях.

— Имат си и своите добри страни — каза Доминик, като се усмихна на себе си.

Сред тях бяха косите на Мег, които изглеждаха прекрасно на светлината на свещите, особено когато бяха разпилени по тялото на нейния съпруг, докато меките ѝ устни го учеха, че и соколът кара своя господар да лети. Преживяването бе доставило невероятна наслада и на двама им.

Безпокойството, което го измъчваше още от сутринта, изведнъж изкристализира в болезнена нужда отново да бъде с нея. Без дори да се замисли, Доминик обърна коня си обратно. Сивият жребец се подчини незабавно. Беше по-дребен от Крузейдър, но за сметка на това се движеше по-бързо и с по-голяма лекота, и бе идеален за ловуване.

— Доминик? — извика изненадано Саймън.

— За днес се наловувах — каза през рамо Доминик. — Време е да видя как е моята малка соколица.

— По дяволите! Толкова ли се страхуваш да я изпуснеш от очи? — измърмори Саймън.

Без да му отговори, Доминик взе Фатима на китката си и пришпори коня си в галоп. Саймън изруга, прибра собствения си сокол и препусна след него. Останалите трима рицари и шестимата валети бързо ги последваха.

Вече приближаваха крепостта, когато забелязаха нещо странно. При вида на завръщащата се ловна дружина селяните, които работеха по полята, зарязваха заниманията си и се втренчваха в господаря на Блаторн така, сякаш виждаха призрак.

Първоначално Доминик не обърна внимание на това. Но когато видя, че все повече и повече хора спират да работят, щом съзрат своя господар, той погледна тревожно брат си.

— Какво има, човече? — подвижна Саймън на един овчар. — Защо зяпаш така?

Мъжът се прекръсти, обърна се кръгом и побягна. Останалите васали наоколо също не смееха да се приближат до ездачите. Всички до един изглеждаха ужасени от появата на Доминик.

— Това не ми харесва — измърмори Саймън.

Доминик не каза нищо, просто пришпори коня си още по-бързо, за да се спре чак в края на подвижния мост пред портата на крепостта.

Хари изскочи, куцукайки, от къщичката си, вторачи се шокирано в него, сетне сграбчи радостно ръката му.

— Слава на бога — извика облекчено пазачът. — Знаех си аз, че девойчето ще ви спаси!

— Да ме спаси? От какво?

Хари отвори уста да отговори, но от нея не излезе и звук. Просто стоеше и гледаше втрещено своя господар, по когото нямаше и следа от каквото и да било нараняване.

— Господарката... — Той преглътна мъчително.

— Лейди Маргарет ли? — остро попита Доминик.

Хари кимна.

— Говори, човече — възкликна Доминик. — Къде е Мег?

— Дойде един валец. Той каза, че сте тежко ранен при северния зъбер.

Саймън понечи да каже нещо, но Доминик махна рязко с ръка и го накара да замълчи.

— Както виждаш, не съм ранен. Къде е съпругата ми?

— Тя тръгна към вас, господарю. Да се погрижи за вас.

— Северният зъбер? Това е по пътя за Карлайл, нали?

— Да.

— Кой тръгна с нея?

Изражението на Хари бе повече от красноречиво.

— По дяволите! — изрева Доминик. — Пуснал си я сама?!

Откъм двора долетя пронизителен женски писък, който накара косата му да настръхне. Той се обърна и видя Едит, която тичаше към него като подгонена от самия дявол.

— Господарю! — разрида се тя, като се падна на колене в краката на коня му. — Не ме наказвайте, господарю! Направих всичко възможно да я разубеда, но не можах!

Доминик понечи да каже нещо, но Едит продължаваше да ридае и да хълца.

— Влюбена е в него още от дете. Беше твърдо решена да го последва. Отказа да ме послуша! Опитах се да я разубеда, господарю. Бог ми е свидетел, че се опитах! Но тя не ме послуша!

— Обясни ми всичко — каза Доминик с леден глас.

— Лейди Маргарет знаеше, че никога няма да я пуснете вън от крепостта сама, затова подкупи едно момче да дотича тук и да каже, че сте тежко ранен. В суматохата тя просто е яхнала кобилата си и е избягала!

— Преди колко време?

— По обяд, милорд.

Доминик се обърна към Саймън.

— Ще я настигнем бързо. Не може да е отишла далеч с онази нейна кранта.

Саймън беше объркан.

— Не очаквах това от Мег. Тя се бореше за живота ти така, както би се борила за своя собствен живот. Наистина ли вярваш, че тя...

— Вярвам, че тя не е тук — каза Доминик с глас, който накара всички наоколо да потръпнат. — Или ти не мислиш, че не е така?

Саймън погледна страха по лицата на хората от Блаторн. Те знаеха. Знаеха, че отново ги е застигнала беда.

— Не — отвърна той. — Мисля, че я няма. Дано бог прати подлата ѝ душа в...

С един поглед Доминик прекъсна проклятието му. Едит местеше напрегнато поглед от единия на другия.

— Не губете време, милорд — каза припряно тя. — Вярно е, че кобилата на лейди Маргарет е стара, но най-вероятно Дънкан ще я чака някъде на пътя с по-добър кон.

Доминик ѝ хвърли убийствен поглед, после се обърна към ездачите зад себе си и изстреля няколко резки, кратки заповеди. Мъжете побързаха да се подчинят, без да се осмелят да го погледнат в очите. Никога не го бяха виждали толкова разярен, дори когато го бяха измъкнали от руините на султанския палат с тяло, покрито с дълбоки, кървящи рани.

След броени мигове от кучкарника изскочи Скокливка. Показаха ѝ следите на кобилата на Мег и тя незабавно се втурна напред. Саймън и Доминик я последваха в галоп. Другите рицари останаха в крепостта и се заеха да изпълняват заповедите на своя господар.

Не след дълго Скокливка стигна до стръмния горски склон и откри мястото, където следите на кобилата се смесваха с дирите на други коне. Доминик и Саймън спряха запъхтените си жребци и зачакаха в напрегнато мълчание. Когато Скокливка надуши следата на кобилата, която водеше към гората, те пришпориха отново конете си и препуснаха стремглаво през дърветата.

— Виждам я! — извика Саймън, като подкара жребеца си още по-бързо.

Доминик не го последва. И той бе видял кобилата. Но бе видял и друго — че ездачката ѝ я няма. Едит се беше оказала права.

Някой бе чакал Мег в гората с по-добър кон.

Като полагаше отчаяни усилия да овладее свирепата си ярост, Доминик се обърна и погледна назад към пътя, изровен от множество конски следи. Нямахше как да се разбере кой от всички тези коне язди Мег в момента. Но нямахше и нужда. Този път водеше към едно-единствено място — новото имение на Дънкан от Максвел.

Кобилата тръгна към Доминик. Звън на златни звънчета съпровождаше всяка нейна стъпка. Доминик трепна, спусна се към нея и сграбчи юздите ѝ. На седлото бе завързан навит на руло пергамент, на който имаше бележка, написана с красив свещенически почерк.

Доминик я прочете за секунда и вдигна поглед. Дъхът на Саймън секна. Нямаше нужда да е кой знае колко прозорлив, за да разбере, че в момента брат му би предпочел да убива, отколкото да говори.

— Обратно към крепостта — каза рязко Доминик.

Без никакви въпроси, Саймън препусна след него към Блаторн. Още от портата Доминик започна да се взира в лицата на хората, които бяха наизлезли в двора да посрещнат своя господар.

Но лицето, което търсеше, не беше сред тях.

— Намерете Едит — нареди той.

Тълпата от слуги се размърда неспокойно, но никой не се осмели да заговори. Накрая напред пристъпи старата Гуин.

— Едит избяга при рийвърите.

Макар да го бе очаквал, Доминик не съумя да овладее яростното трептене в гласа си.

— Оставила ли е съобщение? — попита той.

— Да. Ако не желаете съпругата ви да стане играчка на рийвърите, ще трябва да им занесете откупа до утре вечер.

Доминик стоеше без да помръдне, без да каже и дума. Из тълпата се понесе тревожен шепот.

— Отвлекли ли са я, господарю? — попита Гуин.

Стиснатият му юмрук се разтвори. В дланта му имаше парче от златната верига със звънчета, украсявала глезените на неговата малка соколица.

— Да, старице. Отвлечена е.

— Каква е цената?

Доминик затвори за миг очи. И когато ги отвори отново, най-близкостоящите до него хора отстъпиха инстинктивно назад, за да бъдат колкото се може по-далеч от човека, чийто поглед предвещаваше настъпването на истински ад.

— Три пъти нейното тегло в злато и скъпоценни камъни — отговори той.

— По дяволите! — поразен възкликна Саймън. — Той е полудял. Това ще доведе Блаторн до просешка тояга!

— Това е целта — каза Доминик. — Трябва да бъде лишен от възможността да издържа своите рицари. Без тях крепостта лесно ще падне. Не че аз ще стана свидетел на това.

— Какво искаш да кажеш?

— Наредено ми е да занеса откупа с не повече от един придружител. Логично е да се заключи, че при това положение ще бъде убит, въпреки протестите на добрия свещеник.

— Не можеш да го направиш. Това е лудост!

— Да — яростно отвърна Доминик. — Това наистина е лудост.

Когато най-после позволиха на Мег да слезе от коня, цялото тяло я болеше от дългата езда. Тя огледа крадешком тайния горски стан на рийвърите. Но това, което видя, никак не я успокои.

На поляната се бяха изтегнали повече от двадесет мъже. Само един от тях носеше скъпи рицарски одежди, при това се виждаше, че доспехите му са познали и доста по-добри дни. Останалите мъже не бяха нищо повече от сбирщина бандити, браконieri и престъпници.

Покрай грубо скованата дървена ограда бяха насядали неколцина пазачи. Никой от мъжете, освен рицаря, не беше от хората, следвали доскоро Дънкан. Бяха груби и дрипаво облечени и само оръжията им имаха вид на добре поддържани. Острите им мечове и кинжали блестяха на светлината на огъня, който едновременно ги сгряваше и им служеше за приготвяне на храна.

Мег тръгна, куцукайки, към един огромен дъб и се свлече изнемощяла до дънера му. Повечето мъже я гледаха с похотливо блеснали очи, останалите — с тъпоумно безразличие. Но нито страховитите рийвъри, нито израненото й тяло я тревожеха толкова, колкото съня, който я бе споходил по време на изтощителната езда — новородено бебе с усмихнати зелени друидски очи.

Дойде ли ти вече, малка соколице?

Не.

Отговорът щеше да е същият още девет месеца, ако се вярваше на съня й.

Доминик, ще видиш ли някога своето дете? И ако го видиш, ще повярваш ли, че е твое?

Нечия ръка я разтърси грубо.

— Ставай, вещице, и поднеси вечерята — каза Едит.

— Едит! Какво търсиш тук? И теб ли отвлякоха?

Вдовицата се усмихна горчиво.

— Аз нямам пукната пара. Защо му е на човек да ме отвлича? Не, дойдох при рийвърите по своя воля.

— Всяка жаба да си знае гъола, нали? — саркастично попита Мег.

— Мери си приказките, вещице — изсъска Едит, като я зашлеви през лицето. — Откога чакам този миг. Размърдай си магарешкия задник и ни поднеси вечерята, или веднага ще те пратя при Едмънд Жестокия да те обучи на новия ти занаят.

Тя вдигна ръка да я удари отново, но в този момент един рицар, който не изглеждаше чак толкова окаяно, колкото останалите, пристъпи към нея и я избута настрана.

— Руфъс няма да одобри това — каза спокойно той. — Той смята пръв да се възползва от услугите на вещицата. Не иска никакви белези по тялото й, освен тези, които сам ще остави. Беше категоричен по този въпрос тази сутрин, не помниш ли?

Едит сви кисело устни, но се отказа да удря Мег повече. Прекрасно знаеше какви са планове на Руфъс за друидската вещица. Самата тя бе набила повечето от тях в дебелата му глава.

— Така ли се отплащаш за добротата, която прояви Блаторн към теб? — попита Мег, като се изправи и се загърна в пелерината, за да скрие тялото си от влажната мъгла и от похотливите погледи на рийвърите. — С предателство?

— Каква доброта? — гневно възкликна Едит. — Аз бях господарка на крепост, не по-малка от Блаторн, а се превърнах в проста слугиня.

— Твоята крепост беше превзета от норманите.

Лицето на Едит се изкриви от ярост. Светлите й очи придобиха животински блясък.

— Не беше честна битка — извика тя. — Те влязоха в крепостта чрез предателство.

— Честна или не, резултатът е все един и същ — каза Мег. — Семейството и съпругът ти бяха убити и ти бе оставена на милостта на своите съседи, които бяха в същото окаяно положение. Беше една бездомна, бездетна вдовица, преди лорд Джон да те приюти, да ти осигури почтена работа и да обещае да ти намери съпруг.

Едит се усмихна горчиво.

— Но първо се опита да ме заплоди.

Мег трепна.

— Не знаеше ли? — хладно попита Едит. — Господарят на крепостта вкарваше всяко момиче в леглото си, преди да му позволи да се омъжи.

Мег се опита да каже нещо, но вдовицата не беше свършила.

— На всяко момиче Джон обещавахе едно и също: че ако му роди дете, ще я направи господарка на Блаторн. Но това така и не се случи, защото след като прокълнатата му съпруга го напусна, той стана толкова немощен, че и най-обиграната уличница не можеше да изцеди от него дори и едно семенце.

Откъм другия край на поляната се чу вик, който прекъсна думите ѝ. Руфъс се бе завърнал от Карлайл с провизии. Всички в стана, освен един рицар и един опърпан браконьер с унило лице, се скупчиха около своя водач, за да видят какво им е донесъл.

— Ейл? — извика жадно един от рийвърите.

— Да — ухили се Руфъс и слезе от коня.

Сетне отиде до огъня, свали шлема си и разтърси гъстата си червена грива.

— Има ли храна? — попита рязко Едит.

— Месо, хляб и сирене.

— Ами жени? — извика друг рийвър.

— Обещаха ни една от кухненските прислужници, само да ѝ свърши течението.

— Защо да чакаме? — измърмори един от мъжете. — И без това докато ѝ се изредим всичките, пак ще е цялата в кърви. Една няма да ни стигне.

Под прикритието на пелерината Мег инстинктивно плъзна ръце към корема си. По кожата ѝ пролазиха тръпки, които нямаха нищо общо с влажния вечерен студ.

— Някакви вести от норманското копеле? — попита Едит.

Вместо отговор Руфъс само сви рамене. После видя застаналата от другата страна на огъня Мег и очите му светнаха.

— Ела при мен — заповяда ѝ той.

Привидно спокойна, Мег заобиколи огъня и се изправи пред него. Погледът в очите му накара стомаха ѝ да се свие. В гърлото ѝ заседна буца.

Едит ги наблюдаваше с раздразнение, което обаче се постара да прикрие. Слабостта на водача на рийвърите към господарката на

Блакторн беше добре известна на всички. Самата Едит я бе използвала като мотив, за да накара Руфъс да се отдели от Дънкан. Така че нямаше право да се оплаква от това, че Руфъс демонстрира тази своя слабост пред всички.

— Изчакай поне до утре вечер — каза тя. — Ще ти бъде много по-приятно да се въргаляш с нея пред очите на норманското копеле.

Мег усети, че ѝ прилошава. Въпреки топлината на огъня тялото ѝ се вледени.

— Що за лудост е това? — попита тя със спокоен глас.

— Не е лудост — отвърна Едит, — а отмъщение срещу норманското копеле и друидската вещица, която е негова курва.

— Какво отмъщение?

В гласа на Мег нямаше нито чувство, нито въпросителна нотка. Имаше само някакво неестествено спокойствие, появило се заедно с леда, който бе сковал душата ѝ.

— Трябваше да оставиш норманското копеле да умре от отровата, която му дадох — яростно каза Едит. — Тогава можеше да успея да убедя Дънкан да превземе крепостта и всичко щеше да бъде наред. Но копелето оживя и аз ще му отмъстя!

— Дънкан. Къде е той?

Гласът на Мег пак бе равен, безжизнен, почти нечовешки. Едит сви рамене.

— Замина на север със своите рицари. Прав му път! Клановете по границата ще прережат гърлото на този изменник още преди да е успял да се порадва на плодовете на своето предателство.

— Той не е като вас.

— Не е — процеди през зъби вдовицата. — Сред нас няма предатели. Ти си единствената, вещице, но скоро и теб няма да те има.

Втренченият поглед на Мег накара рийвърите да се спогледат объркано и да зашепнат помежду си, обезпокоени от странната неподвижност на своята друидска пленница.

Единствено Едит не се смути от нетрепващите ѝ зелени очи. Най-после бе ударил часът на отмъщението, за което копнееше още откакто норманците бяха погубили семейството ѝ.

— Нека ти кажа какво те очаква, вещице — каза със злорадо задоволство тя. — Утре по залез слънце твоят любим съпруг ще дойде тук с три пъти по твоето тегло в злато и скъпоценни камъни.

Едно едва доловимо трепване на тялото на Мег накара останалите по нея златни звънчета да запоят тихичко. Но песента им заглъхна почти веднага.

— Ние ще вземем откупа — продължи Едит. — Тогава рийвърите ще се позабавляват с теб пред очите на съпруга ти. А когато и двамата престанете да ни бъдете забавни, ще го убием.

Мег мълчеше.

— Малоумна ли си? Не осъзнаваш ли какво ще ти коства това, че застана на страната на норманците? — извика ядосано Едит. — Скоро ще разбереш какво съм преживяла. Ще бъдеш без близки, без мъж, без деца и без чест!

Мег наклони глава и звънчетата звъннаха отново.

— Доминик льо Сабр няма да дойде — каза тя.

— Ще дойде. Трябва да дойде. Иначе ще умреш.

— Значи, ще умра. Доведете свещеник, за да ме изповяда.

Този път увереността в гласа ѝ успя да смути Едит. Тя я зяпна слисано.

— Какви ги приказваш? — възкликна Руфъс, като пристъпи толкова близо до Мег, че тя трябваше да наведе глава назад, за да вижда лицето му. — Разбира се, че Доминик ще дойде да те спаси. Без теб той би загубил крепостта Блаторн?

— Кой ще му я вземе? — спокойно попита Мег. — Дънкан няма да го направи. А вие не можете.

— Можем. И ще я превземем.

— Жалко, че вече ще съм мъртва — каза Мег, като отстъпи крачка назад, за да огледа поляната. — Би било много забавно да видя как тази жалка паплач атакува Блаторн. Когато Меча престане да се залива от смях, ще ви избие до крак и ще ви хвърли на гарваните.

— Няма, защото няма да има кой друг да организира отбраната на крепостта, освен Томас Силния — намеси се Едит. — А той е глупав, макар да се бие добре.

— Саймън е не по-малко умен и безпощаден от брат си.

— Саймън няма да бъде там — каза Руфъс. — Казахме на Доминик, че може да дойде тук, придружен от един-единствен рицар.

Мег кимна.

— Разбирам. И този рицар ще бъде Саймън, естествено.

— Да — отвърна Руфъс, като се усмихна доволно.

— Решили сте да убиете и двама им.

— Нямахме друг избор, след като норманското копеле оцеля и взе, че си загуби ума по теб, както и ти по него — обясни Руфъс. — Ясно беше, че скоро ще се роди наследник. А ако се роди наследник, ние губим Блакторн завинаги.

— Затова се опитахте да убиете съпруга ми по време на онзи лов — каза Мег. — Но ние ви избягахме.

— Избягахте от Руфъс — обади се отново Едит. — Но от моя капан не можахте да избягате.

— Ах... значи ти си отровила Мари, за да може аз да остана в крепостта.

— За мен беше удоволствие да видя оная курва да повръща. И още по-голямо удоволствие — да зърна лицето на норманското копеле, когато му казах, че си избягала при Дънкан от Максвел.

— Доста глупаво от твоя страна — заяви Мег.

Едит се усмихна.

— Жаждата за мъст ти е взела ума — продължи Мег.

— Защо?

— Искаш Доминик да плати откуп за мен, а в същото време му казваш, че съм избягала при друг мъж.

Вдовицата сви рамене.

— Все едно. Това само ще разпали още повече желанието му да те намери и да те накаже.

— Значи ти си разпространявала всички онези слухове, че Дънкан и аз сме били любовници.

Макар че това не беше въпрос, Едит отговори, като очевидно се наслаждаваше на всяка дума.

— Да. Толкова ми беше драго да гледам как копелето изгаря от ревност. Ти умееш да омагьосваш мъжете, вещице. Но сега ще си платиш за това.

Тихият смях на Мег стресна рийвърите повече, отколкото биха ги стреснали клетвите ѝ. Те се размърдаха неспокойно и плахо се заозъртаха в спускащата се тъмнина, сякаш очакваха от влажната земя да изскочат духове.

— Ах, Едит! — възкликна Мег. — Как може така да надхитриш сама себе си? Не е много трудна задача, разбира се, но затова пък е толкова забавно.

Хладната ирония в гласа ѝ шибна Едит като камшик.

— Какви ги бръщолевиш? — попита тя.

— Омагьосан? Меча? — Мег отново се изсмя така, че рийвърите потръпнаха. — Едит, ти си глупачка до мозъка на костите си.

Сетне тя се обърна към рийвърите. Макар тих и спокоен, гласът ѝ отекна ясно във възцарилата се пълна тишина.

— Чуйте ме, рийвъри. Доминик лъо Сабр иска Блаторн, а не мен. Ако ми е подарявал накити и е откликвал на всяка моя усмивка, то е защото се надява да го обикна и да му родя син, а не защото съм го омагьосала.

Едит понечи да каже нещо, но Руфъс махна гневно с ръка.

— Защо му е да дава кралски откуп за една невярна друидска вещица, която дори да е плодовита, никога не ще го дари с мъжки наследник? — продължи Мег. — Доминик ме държи при себе си само защото знае, че васалите ще се разбунтуват, ако ме прогони.

— Още по-добра причина да плати откупа — вметна Едит.

Мег се изсмя още веднъж и рийвърите отново се спогледаха тревожно. Искаше им се да побягнат час по-скоро от тази вещица, която говореше с толкова весела увереност за техния разгром... и за собствената си смърт.

— Самата ти си толкова алчна — каза Мег на своята бивша компаньонка, — а не допускаш, че и другите може да са такива.

— Говори по-ясно — изсъска Едит.

— Откупът е толкова голям, че Блаторн ще бъде разорен.

— Да!

— Кой дава пари за рицарите, които пазят васалите от такива като вас? — тихо попита Мег. — Кой плаща налозите, за да е пълна хазната и да могат да се купуват нови рицари и оръжия? Чий живот ще се превърне в ад, ако господарят обеднее?

Рийвърите зашепнаха оживено. Най-послед бяха разбрали за какво става дума.

— Да — кимна тя. — Васалите плащат всичко. Вярно е, че те ме харесват, но повече им харесва децата им да са нахранени.

— Не я слушайте — извика Едит. — Тя ще ви омагьоса, точно както омагьоса...

Руфъс я зашлеви брутално през устата, за да я накара да млъкне. Мег обаче продължи да говори, макар да знаеше, че всеки момент

може да я сполети същото.

— Обзалагам се, че докато вие стоите тук и броите откупа, който никога няма да получите — каза тя, — господарят на Блаторн пише на архиепископа писмо с молба бракът ни да бъде анулиран.

Руфъс се намръщи и подръпна замислено дългия си мустак.

— Един нов манастир би бил напълно достатъчен като мотив църквата да се съгласи с анулирането — продължи неумолимо Мег. — Но тъй като Доминик е много ловък и умен тактик, най-вероятно ще обещае да построи и каменна черква.

— А какво...

Мег не позволи на Руфъс да зададе въпроса си.

— Преди още плътта ми да е изгнила в гроба, Доминик вече ще си има хубава, плодовита норманска съпруга, която ще му нареди толкова наследници, че като се хванат за ръце, ще могат да опашат целия Блаторн. Вие всички се самонадхитрихте, рийвъри. Блаторн вече е нормански. И благодарение на вашата глупава алчност ще си остане такъв до второ пришествие.

— Много умно от нейна страна да се опитва да ги разколебае — каза Доминик, когато Свен прекъсна разказа си. — Тя позна ли те?

— Мисля, че не. Не направи никакъв опит да ме заговори скришом. — Свен се поколеба и огледа предпазливо залата, за да се убеди, че никой, освен Доминик, Саймън и старата Гуин няма да го чуе. — Подозирам, че поне двама от рийвърите са шпиони на Дънкан — додаде той.

— Не се изненадвам — каза Доминик. — Шотландския чук е много умен мъж, стига само да не се оставя да го водят страстите.

— Един от шпионите се измъкна от стана много преди мен — допълни Свен.

— Значи най-вероятно скоро ще видим Дънкан — заключи Доминик. — Какво друго каза Мег?

Свен го погледна колебливо. Всичко би дал, за да не се намира в този момент в залата на крепостта Блаторн. Господарят му бе облечен като за битка — от гривните на глезените до шлема. Ръката му не се отделяше от дръжката на меч.

Русокосият рицар изруга полугласно, прокара пръсти през преднамерено изцапания си перчем и заговори отново.

— Вашата съпруга помоли още веднъж за свещеник, като каза, че ако умре, без да е причестена, призракът ѝ ще броди сред тях така, както призракът на лейди Ана броди из крепостта.

— Хубавичко ги е сплашила — усмихна се Доминик. — Явно си откъщава. Доста е свирепа тази моя малка соколица.

Свен погледна старата Гуин.

— Умее ли лейди Маргарет да лъже добре? — попита той.

— Не. — Думата падна тежко като камък в тишината на салона. — Мег е като свещен извор — толкова е бистра, че не може да скрие и най-дълбоките кътчета на душата си.

— Така си и мислех — измърмори Свен.

Доминик местеше объркано поглед от рицаря към старицата и обратно. Усмивката на лицето му се стопи.

— Какво искате да кажете? — попита той.

— Лейди Маргарет беше напълно искрена — простиичко отвърна Свен. — Затова и рийвърите ѝ повярваха.

— Кой разумен човек не би ѝ повярвал? — попита Гуин, вперила изпитателно поглед в Доминик. — Би било лудост да погубите владенията си, за да платите откуп за съпруга, която не може да ви роди син.

— Достатъчно! — изръмжа Доминик.

Гуин обаче продължи да говори, сякаш не го беше чула. Думите ѝ валяха спокойно и неспирно като студен дъжд.

— Утре след залез слънце рийвърите ще изнасят Мег. Дори тя да остане жива след гаврата им с нея, не можете да я задържите като своя съпруга. Ще я прогоните и скоро крепостта ще има нова господарка. А вие, господарю... вие най-после ще имате синовете, които искате повече от всичко на света.

— Саймън!

Саймън разбра произнесения от брат му въпрос.

— Ти се славиш като голям тактик — каза той, като подбираше много внимателно думите си. — Само един лош тактик би изгубил войната, за да спечели една битка, която не ще му донесе нищо.

— Обясни.

Саймън се поколеба. Никога не бе чувал брат си да говори с такъв тон. И щеше да е щастлив, ако не го чуе никога повече.

— Ти дойде тук за земя и синове — каза той след известно мълчание. — Това е твоята война. Половината от нея вече е спечелена. Земята е твоя.

Доминик мълчеше.

— Ако участваш в тази битка по правилата на рийвърите — продължи Саймън, — няма какво да спечелиш, а ще загубиш много. Самите васали на Блаторн не ще поискат от теб да пожертваш всичко, включително тях, заради една безполезна битка. Мег знае това не ползе от теб. Рийвърите вече също го знаят. — Той отклони поглед встрани. Изражението на Доминик подобно на гласа му, бе ужасяваща смесица от гняв и болка.

— Довърши — мрачно каза Доминик.

— По дяволите — измърмори Саймън. — Всичко е повече от ясно. Мег не очаква да платиш откуп.

Доминик обърна гръб на тримата души в салона толкова рязко, че наметалото му изплющя. Не искаше да съзрат онова, което навярно се виждаше съвсем ясно в очите му — спомените и думите на Мег, които се забиваха като кинжали в сърцето му.

Можеше да съм лъжкиня, измамница, крадла, престъпница... това е без значение за теб. Всяка утроба би ти свършила работа, щом я получаваш заедно с Блаторн.

Две ръце в железни ръкавици се свиха в юмруци.

Зле ли се държи Доминик с теб?

Да се държи зле със своята друидска съпруга? С единствената си надежда за законни наследници? Да не би съпругът ми да ти изглежда глупак? В края на краищата звънчетата, които нося, са почти като тези на най-добрия му сокол.

Стоеше напълно неподвижен, сякаш вкаменен.

Ти си болен. Позволи ми да те излекувам.

Има едно-единствено нещо, което може да ме излекува.

Тогава аз ти го давам.

Тръпка разтърси тялото му.

Доведете свещеник, защото ще умра.

Полагаше отчаяни усилия да запази способността си да се владее — способност, придобита на толкова висока цена. Съвсем доскоро

беше напълно убеден, че няма болка, която да не е изпитал.

Но бе сбъркал.

Мег, никога не съм искал да те нараня така. Ти виждаше толкова ясно душата ми и въпреки това ми се отдаде тъй щедро.

Ако можеше да прозреш в душата ми сега...

Откъм двора се чу звук, наподобяващ тихо жужене — беше шепотът на стотици неестествено приглушени гласове, който се носеше като вятър над тълпата от хора.

— Продължават да прииждат, господарю — спокойно каза Гуин.

— Защо? — попита Доминик.

Дори старата друидка трепна при звука на гласа му.

— Да узнаят решението ви. Те са в беда, а вие сте им господар.

Без да каже и дума, без дори да се обърне назад, Доминик излезе от залата и се отправи към входа на крепостта. Когато се появи на прага на широкия портал с лъскавите си доспехи, които сияеха изпод тежкото наметало, в двора се възцари пълна тишина.

Преди обаче да успее да каже каквото и да било, по стълбите, куцукайки, изтича Хари. В ръцете му имаше малка кожена кесийка, в която дрънкаха монети.

— С Адела научихме какво е станало — каза той. — Откупът, който ви искат, е чудовищен.

Сетне подаде кесийката на Доминик. Но той бе толкова слисан, че не помръдна.

— Вземете я — настоя Хари. — Не е много, знам, но това е всичко, което имаме. Моля ви, господарю. Когато Адела беше болна, Мег ѝ помогна.

Преди пазачът да се е обърнал, по стълбите се изкачи соколарят, понесъл в ръце дървена купа с няколко скъпоценни монети.

— Един боен жребец стъпка втория ми син, когато беше на четири години. Господарката коленичи в калта, за да облекчи предсмъртната му агония. Тогава самата тя нямаше и девет години.

След като соколарят остави купата в нозете на Доминик, един по един заприиждаха и останалите васали. Всеки носеше скромното си богатство, събирано цял живот с упорит, тежък труд. И всеки имаше да каже по нещо.

— Тя се погрижи за болния ми баща.

— Когато брат ми беше болен и нямахме слама да запалим огън, тя му даде пелерината си.

— Тя излекува сина ми.

— Бебето ми щеше да умре, ако не беше тя.

— Тя облекчи болките ми.

Парите, които Доминик бе раздал на васалите в деня на своята сватба, валяха като сребърен дъжд в купата, монета след монета — безмълвно свидетелство за почитта на васалите към тяхната друидска господарка. И с всяка монета валяха думи на обич, която нямаше цена.

— Тя изцери земята ми.

— Когато жена ми се нуждаеше от нея, тя дойде.

— Когато всички ме смятаха за прокълнат, тя ме изцели.

— Аз съм сляп. Виждам само чрез нейния глас.

Накрая не остана никой, освен едно момченце на не повече от девет години. До него подскачаше голямо, рошаво куче. Доминик погледна здраво стиснатата шепа на хлапето, питайки се какво ли може да предложи едно толкова малко дете и защо.

Момчето зарови ръка в рунтавата козина на кучето, като че ли това щеше да му даде кураж да заговори, и разтвори шепата си. В нея лежеше най-скъпоценното му съкровище — един от турските шекери, които Доминик бе раздал на васалите си заедно със сребърните монета. Бонбонът беше леко изгризан от едната страна, сякаш всеки ден детето бе отхапвало по мъничко от него, стремейки се да запази колкото се може по-дълго това сладко богатство.

— Тя спаси кучето ми, когато беше попаднало в един капан. — Момчето пусна бонбона върху купчината монети и побягна.

Кучето се спушна след него като кафява сянка.

Доминик се опита да каже нещо, но не можа. Както капките се събират във вадички и поточета, за да се роди буйна река, така даровете и словата на васалите на Блакторн се бяха сбрали, за да разкажат какво означава Мег за тези хора. Тя бе мир и надежда в един свят на войни и глад. Тя бе слънчева светлина, смях и изцеление там, където всичко останало беше само болка.

Тя бе всичко това и нещо повече за воина, който бе дошъл да дири земя и синове, а беше получил живот и любов.

Най-накрая Доминик намери сили да заговори.

— Откраднаха нашето сърце.

Сред тълпата се надигна глух ропот.

— Ако Мег не се върне при нас жива и засмяна — продължи Доминик, — неவிжданo опустошение очаква земите на север от тук.

Ропотът се превърна в ръмжене на огромен, раздразнен звяр.

— Аз ще преследвам рийвърите и техните семейства, ако ще и до края на света, и ще ги избия до крак — и мъжете, и жените, и децата.

Ръмженето ставаше все по-силно — дебнеш, хищен звяр.

— Ще изпепеля техните домове, ще изколя стадата им и ще отровя кладенците им. Ще разруша техните дувари, ще изстребя дивеча им и ще посипя полята им със сол, за да не раждат нищо. И тогава ще оставя тази прокълната земя на духовете на онези, които са паднали от ръката ми, без да бъдат опростени!

Мощен одобрителен рев разтърси двора на крепостта.

По стълбите бавно се изкачи старата Гуин, изправи се пред господаря на Блаторн и едва сега видя онова, което васалите вече бяха видели.

От скритите под бойния шлем очи се ронеха сълзи, многобройни и от купчината сребърни монети в дървената купа.

— От хиляда години очаквам този ден — каза тя.

Сетне вдигна ръце и със сръчни, уверени пръсти прикачи на черното бойно наметало на Доминик тежка сребърна тока. Когато отстъпи крачка назад, слънчевата светлина озари древния накит и сребърната вълча глава сякаш пламна. Бистрите ѝ кристални очи заблестяха като живи.

С мощен възглас множеството в двора приветства Друидския вълк.

На зазоряване дружина рицари напусна крепостта Блаторн и се отпрати в галоп на север. Всяка крачка на бойните им коне бе съпроводена от звън на стоманени оръжия и блясък на остриета. Зад тях подвижният мост бе вдигнат, а тежките порти бяха залостени.

Друидският вълк отиваше на война.

— Не! — сопна се Доминик на Дънкан. — Теб ще те разпознаят и ще те убият на място. Не искам повече да чувам и дума за това. Ако не ми трябваше жив, досега вече на два пъти щях собственоръчно да съм те убил.

Дънкан и неговите рицари бяха срещнали Доминик на пътя, водещ на север, в ранния следобед. И оттогава Шотландския чук и Друидският вълк непрекъснато се караха. Дънкан вдигна отчаяно глава към дъбовите клони над главата си, сякаш очакваше помощ от нежните зелени пламъчета, които горяха по върховете на всяка клонка.

— Ако нямаме човек от вътрешната страна на оградата, когато нападнем — процеди през зъби той, — Меги най-вероятно ще бъде убита, преди моят рицар „отцепник“ да успее да го предотврати.

— Да не мислиш, че не знам? — тросна се Доминик. — Затова искам да отидем там, когато се смрачи. По тъмно ще успея да се промъкна покрай...

— За бога! — избухнаха в един глас Дънкан и Саймън.

— Не можеш! — продължи рязко Саймън. — Ръстът ти ще те издаде веднага!

— Да не говорим за този огромен, блестящ сребърен накит на наметалото ти — добави Дънкан, като изглежда неприязнено вълчата глава, сякаш очакваше всеки миг тя да се превърне в жив вълк.

— Господарю — обади се тихо Свен, — аз ще отида. Това е по моята част.

— Досега те вече ще са установили липсата ти — махна нетърпеливо с ръка Доминик. — Какво ще им кажеш, когато те попитат къде си бил?

— Ще им кажа, че съм се занимавал със стадата си.

Доминик изсумтя.

— Аз никога не бих ти повярвал.

— Вие не сте Руфъс.

Вместо отговор Доминик само изруга яростно.

— Вашата лейди е завързана с верига за едно дърво — продължи Свен. — Няма да може да се скрие, когато атакувате стана. Там трябва да има човек, който да я пази.

— Не мога да искам от теб да се излагаш на такава опасност.

Свен се усмихна развеселено.

— Ах, милорд, нима ме познавате толкова малко? Опасността е моят живот. Тя ми е и любима, и дете. Нали затова толкова ми харесва да бъда ваш рицар.

Още една свирепа ругатня, една дълга въздишка — и Доминик се предаде.

— Преди да тръгнеш, мини през свещеника — нареди той на Свен. — Този път опасността ще е твърде голяма дори за смелчага като теб.

— Има много по-лоши начини да умреш от този да паднеш в бой, защитавайки своята господарка.

— Да — намеси се решително Саймън. — Остави ме да отида със Свен. Аз мога да...

— Не — възпротиви се веднага Свен. — Ти си грамаден като Доминик и Дънкан. Рийвърите ще те забележат начаса. А дори те да не успеят, Едит ще те познае.

— И за теб не може да се каже, че си дребен — каза Саймън.

— С мен обаче са свикнали — отвърна Свен и се обърна отново към господаря си. — Кога ще нападнете?

— По здрач — каза Доминик. — Ще имаш ли достатъчно време? Свен погледна ъгъла на слънчевите лъчи.

— Не съм съвсем сигурен. Пратете няколко души да атакуват пеша откъм тила. С малко късмет задната врата в оградата ще бъде отворена.

Преди който и да било от мъжете да успее да каже нещо повече, Свен изчезна от очите им.

— Къде го намери? — обърна се Дънкан към Доминик.

— В един сарацински пъкъл.

— Ще може ли да отвори задната врата?

— Ако някой въобще може да се справи с тази задача, това е Свен. Не му е за пръв път да ми отваря врати отвътре.

— Напълно ти вярвам — измърмори Дънкан. — Той умее да се промъква скришом като котка.

Зад гърба на Доминик се чу нетърпеливо конско пръхтене и потропване. Докато Доминик, Дънкан и Саймън се препираха кой да заеме най-опасната позиция при атаката, останалите рицари и техните валети бяха слезли от седлата и спокойно изчакваха заповедите на своя господар. Хората на Дънкан бяха досущ като тези на Доминик: корави, опитни и отлични бойци, калени в много кървави битки.

Повечето рицари бяха свалили тежките си ризници и преглеждаха оръжието си. Навсякъде бяха разпръснати арбалети и стрели, копия и боздугани, брадви и мечове. Докато се занимаваха с оръжията, мъжете разговаряха оживено и се хващаха на облози за това

кой ще мине пръв през оградата, кой пръв ще убие някой от противниците, дори за това кой пръв ще бъде ранен или убит.

Техните шеги и разговори достигаха до Доминик сякаш безкрайно отдалече. В съзнанието му имаше една-единствена мисъл: Мег. Готов бе начаса да замени рая с ада, стига да бе сигурен, че така неговата малка соколица ще оцелее.

— Какво ще заповядаш на своите рицари? — попита го Саймън, когато всичко бе вече готово.

— Никаква милост. Никакви пленници.

Без да обръща внимание на пазачите, които постоянно си подвикваха един на друг от своите вишки по дървената ограда, Мег тайничко подръпна тежката верига, която стягаше китките ѝ и опасваше дънера на младия дъб. Но макар и ръждясала, веригата беше много здрава.

Тя вдигна очи към небето. Слънцето вече се бе скрило зад дървената ограда, опасваща поляната. Скоро над сенките и долчинките щеше да падне здрач, а след него мракът щеше да обгърне земята. Малко след това на небето щеше да изгрее луната в целия си сребърен блясък.

И тогава рийвърите щяха да дойдат при нея.

Едит обикаляше нетърпеливо около огъня, където върху един шиш се печеха останките на един елен, и час по час местеше поглед от пламъците към пазача, който имаше най-добра видимост към пътя за Карлайл.

— Виждаш ли нещо? — извика отново тя.

— Не — рязко отвърна мъжът.

Руфъс отрязва къс месо от шиша с камата си, натъпка устата си и започна да дъвче.

— Той ще дойде — упорито тропна с крак Едит. — Вещицата го е омагьосала.

Руфъс изсумтя.

Едит продължи да обикаля около огъня. Един опърпан рийвър пристъпи към шиша. Ножът му разряза с лекота твърдото месо.

— Ами ти, овчарю? — попита Едит. — Ти не видя ли конници да идват насам?

— Не, господарке. Моите стада са на изток.

Едит измърмори нещо под носа си и подвижна отново към пазача, който този път обаче не ѝ обърна внимание.

Овчарят се запъти лениво към задната страна на стана. Когато мина покрай Мег, той изпусна парчето месо, наведе се да го вдигне и прошепна тихичко, така че да го чуе само тя:

— Меча ще дойде след здрачаване.

Мег се взря с ококорени очи в русата коса и светлите очи на непознатия овчар.

— Няма да дойде — прошепна тя.

— Бъдете готова, милейди.

С тези думи Свен се усмихна, хвърли месото и продължи към задната порта. Както се надяваше, рицарят, който се бе „отцепил“ от Дънкан, седеше там и точеше огромна бойна брадва.

— По здрач — промълви едва чуто Свен, минавайки край него. Стържещият звук на кремъка по стоманеното острие спря само за миг — само за да може Свен да разбере, че е бил чул.

— Пазачо! — извика Едит след няколко минути.

— Никой не идва, доколкото мога да видя — отговори отегчено пазачът. До гуша му беше дошло да го пита все едно и също цял следобед.

Здрачът обгърна стана като наметало. Макар че луната още не бе изгряла, сребристото ѝ сияние озаряваше хоризонта на запад. Руфъс изтри ножа в ръкава си и погледна към Мег. Похотливият блясък в очите му разкриваше повече от ясно неговите намерения.

Рицарят на Дънкан се изправи на крака, вдигна бравата и я размахна с една ръка над главата си. Въздухът засвистя, разсичан от лъскавото острие. Не за пръв път опитният боец изпитваше уменията си да борава с тежката брадва, но и сега, както и преди, всички рийвъри го зяпаха с отворена уста, напълно погълнати от ловката му игра с оръжието.

Точно от това имаше нужда Свен. Той отиде до задната врата уж за да се облекчи, но когато стигна до пазача, в ръката му проблесна острие и след миг мъжът се свлече на земята. Свен го изправи, облегна го на дървената ограда и го загърна с наметалото, за да изглежда като заспал,

Сетне заби ножа няколко пъти в пръстта и острието отново бе чисто. Той го прибра в капията и зачака. Знаеше, че битката ще започне съвсем скоро.

Внезапно пазачът при главната порта нададе вик и посочи към пътя.

— Идват! Двама рицари. Единият е облечен в черно. Бог да ме убие, ако това не е норманското копеле!

— Носят ли откупа? — попита Едит.

— Да! Конете направо залитат под тежестта на съкровищата.

Ликуващ рев разтърси горския стан. Мъжете се сборичкаха в надпреварата си да съзрат първи богатствата, които скоро щяха да бъдат техни.

Никой не забеляза как Свен тихичко свали резето на задната врата, как я открехна лекичко и бързо се върна обратно, за да застане до Мег.

— Още малко, милейди — прошепна той.

Мег бе твърде слисана, за да успее да му отговори. След миг през задната врата се промъкна Доминик. В бавно сгъстяващия се мрак съпругът ѝ изглеждаше като част от самата нощ. Когато се обърна и обходи светкавично с поглед целия лагер, изваденият му меч и древната сребърна тока проблеснаха на лунната светлина.

От тъмнината зад гърба му изникнаха Саймън и Дънкан, също извадили своите мечове. Но Мег не виждаше нищо друго, освен Друидския вълк, който сияеше като огън на рамото на Доминик. Побиха я тръпки. Беше разбрала, че проклятието, тегнещо над племето ѝ, най-после е разрушено. Никога повече друидските девойки нямаше да носят върху плещите си хилядолетната тежест на надеждата на цял един народ.

Друидският вълк се бе родил, макар и не от утробата на друидка.

В мига, в който Доминик съзря завързаната към дъба Мег, откъм скупчените при предната порта мъже долетя вик.

— На оръжие! Копелето е в стана!

Рийвърите грабнаха мечовете и щитовете си и се спуснаха безредно и безразсъдно напред. Дънкан, Саймън и Доминик посрещнаха първата атака, докато през отворената задна врата се промъкваха и останалите техни рицари.

Скоро цялата поляна се изпълни със звън на стомана и кръв, която просветваше с черен блясък под изгрялата луна. Сред викове, ругатни и дрънчене на оръжия битката се мятеше по изпотъпканата земя като побеснял, окървавен звяр.

Обезумяла от ужас, Мег гледаше и едва сега разбираше как Доминик си е извоювал името Лъо Сабр. Ако някой се бе усъмнил в силата на Меча заради милостта, която бе проявил в църквата и по време на рицарския турнир, то сега нямаше и място за съмнения. Доминик поваляше рийвър след рийвър, подобно на коса сред избуяла лятна ливада. В сърцето му нямаше милост към хората, които бяха отвлекли неговата съпруга.

Изведнъж Мег усети как някой се приближава зад гърба ѝ и се обърна точно навреме, за да види как една бойна брадва се спуска рязко надолу. Острието ѝ разсече веригата, опасваща ствола на дъба. Ударът бе толкова силен, че бравата се заби в дървото почти до дръжката. Една ръка в метална ръкавица сграбчи Мег за китката и я изправи на крака.

— Бързо, милейди. Тук е опасно за...

Гласът на рицаря премина в задавен вик, защото точно в този миг една стрела се заби под шлема му. Без да отрони и звук повече, мъжът се свлече на земята.

Мег коленичи, видя, че вече няма с какво да му помогне и бързо се изправи, въпреки тежестта на дългата верига. Със свито от страх сърце тя подири Доминик сред хаоса на кървавата битка. Никой от мъжете, които лежаха на земята, нямаше неговия ръст, и все пак Мег не можеше да се отърси от ужасяващата мисъл, че едва намерен, Друидският вълк може отново да бъде загубен.

Не! Чакахме го твърде дълго!

Тя продължи да сезира отчаяно в мрака, търсейки своя съпруг. Опитните рицари на Доминик се справяха с лекота със зле обучените си противници. Само неколцина рийвъри все още бяха в състояние да се бият, но макар да бяха малко и целите в рани, кураж съвсем не им липсваше. Те размахваха мечове като обезумели, опитвайки се да си проправят път до норманското копеле, което за пореден път бе осуетило плановите и надеждите им.

Руфъс не се виждаше никъде. Доминик също. Изведнъж блясъкът на друидските кристали в очите на вълчата глава привлече

погледа на Мег към далечния край на стана. Доминик тичаше към нея. Макар че мечът все още беше в ръката му, той не обръщаше никакво внимание на последните схватки по поляната.

Опасност.

Водена от някаква свръхестествена увереност, Мег погледна надясно. Точно в този миг на две крачки от нея, иззад дънера, за който бе седяла завързана до преди малко, изскочи Руфъс и пред ужасения ѝ поглед вдигна своя арбалет, за да простреля Друидския вълк.

— Не! — изпищя Мег.

Отчаянието ѝ придаде невероятна сила. Тя замахна яростно с окованите си ръце. Тежката желязна верига се стовари върху арбалета и го измести настрана в мига, в който Руфъс отпусна тетивата. Стрелата излетя далеч в тъмната нощ.

Руфъс захвърли безполезното оръжие и измъкна меча си с дясната си ръка, докато с лявата замахна към момичето, което бе осуетило намеренията му. Нямаше какво друго да предпази Мег от удара на желязната ръкавица, освен тънките ѝ дрехи. Тя се завъртя, политна напред и протегна окованите си ръце към своя съпруг.

— Доминик...

Доминик се озова до нея с един скок и я хвана с лявата си ръка, преди да е паднала на земята. Дясната му ръка завъртя яростно меча.

Сграбчил своя меч с две ръце, Руфъс замахна с все сила — удар, който трябваше да разсече Доминик на две, а заедно с него и Мег.

Острието вече беше само на педя от целта си, когато мечът на Доминик проблесна в тъмнината и посрещна удара. Стоманените мечове се сблъскаха със звън, който можеше да смрази кръвта и на най-опитния рицар.

Руфъс изрева яростно и замахна отново. Доминик с мъка успя да парира удара. Биеше се само с една ръка, защото с другата стискаше здраво Мег.

Когато Руфъс замахна за трети път, Доминик се престори, че се подхлъзва. Падайки, той се завъртя, за да прикрие Мег с тялото си. С победоносен вик Руфъс вдигна меча си, за да нанесе смъртоносния удар.

Тогава Друидският вълк рязко скочи на крака. Руфъс разбра, че няма да може да се предпази от меча, насочен като копие право напред към незащитеното му гърло, но беше твърде късно.

Преди да успее да помоли за милост, водачът на рийвърите беше мъртъв.

Доминик измъкна меч си, коленичи и вдигна Мег на ръце. Тя изстена тихичко и обърна глава към него. Дори на слабата светлина на трепкащите пламъци се виждаше, че лицето ѝ е бледо. От другата страна на огъня битката вече затихваше. Доминик хвърли бърз поглед натам, сетне забрави всичко друго, освен съпругата си.

— Мег! — Гласът му бе пресипнал от ужас. — Къде си ранена?

Очите ѝ бавно се отвориха. Сребърната тока на наметалото на Доминик гореше, запалена от отблясъците на огъня. Мег се взря в свирепите кристални очи на вълчата глава и въздъхна. Сетне докосна с треперещи пръсти първо Друидския вълк, а после мъжа, който го носеше.

— Не се бой, войно мой — прошепна тя. — Дори да умра, Блаторн и неговите васали ще бъдат завинаги твои.

— Да вървят по дяволите и земята, и моите амбиции!

Мег отвори уста, но от нея не излезе и звук. Ръцете на Доминик опипваха нежно тялото ѝ, за да открият къде е ранена. Накрая той намери мястото, където желязната ръкавица бе разкъсала дрехите ѝ. Когато ръката му докосна ребрата ѝ, Мег трепна.

— Спокойно, малка соколице. Само ще проверя каква е раната ти.

— Само няколко капки кръв и една синина — прошепна Мег.

— Но ти припадна.

— Ударът ме остави без дъх.

Скоро Доминик се убеди, че тя е права. Беше насинена, но не и тежко ранена. Явно бе, че е извадила късмет, защото Руфъс несъмнено бе имал намерение да я осакати, ако не и да я убие.

При мисълта, че Мег е била само на косъм от смъртта, стомахът на Доминик се сви на ледена топка.

— Изобщо не трябваше да рискуваш живота си по такъв безразсъден начин — рязко каза той.

— Но Руфъс щеше да те убие.

— Затова за малко не уби теб! По дяволите, ако беше умряла...

— Гърлото му се сви, задушавайки думите му.

— Моят живот вече няма особено значение.

Мег видя шокираното му изражение и се усмихна тъжно. Треперещата ѝ ръка докосна друидската тока на наметалото му.

— Ти си този, който има значение — простичко каза тя. — Ти ще излекуваш земята, не аз. Друидският вълк те е освободил от капана на Джон. Всъщност, освободил е и мен, предполагам. Сега вече не ще се налага да понасям мъчителната болка да отдавам тялото, сърцето и тялото си на един мъж, който гледа на мен само като на утроба за своите синове.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна слисано Доминик.

— Сега народът на Блаторн е в безопасност и аз вече не му трябва. Ти можеш да се ожениш за която поискаш жена, а аз най-после ще бъда свободна като неопитомен сокол.

Доминик затвори очи и се опита да овладее бушуващите в душата му чувства на облекчение, страх и ярост. Мег бе жива и в безопасност, но никога не бе изглеждала толкова далеч от него, при това се отдалечаваше все повече с всяка дума, с всяка тъжна усмивка, с всяко движение на треперещите ѝ пръсти, които сякаш предпочитаха да докосват студеното сребро, а не неговото лице.

Все още не го беше погледнала в очите. За да го види.

— Никога няма да те пусна да си идеш — пресипнало промълви той.

— Не се безпокой. Ти си Друидският вълк. Хората ще те приемат. Блаторн ще бъде твой до края на дните ти. Вече нищо и никой не може да ти го отнеме.

— Без теб земята и хората са безполезни, както угощението е безполезно за мъртвеца. Погледни ме. Погледни в мен.

— Не — прошепна съкрушено Мег. — Няма да го понеса. Няма да понеса да видя колко много обичам и колко малко съм обичана.

За миг Доминик застина напълно неподвижно. Сетне се наведе и целуна нежно клепките ѝ, изпи с устни сълзите ѝ. Тялото ѝ потрепери, сякаш не я бе дарил с най-гальовната ласка, а я беше шибнал с камшик.

— Погледни ме и узнай това, което знам аз — прошепна той между целувките. — Погледни ме. Виж ме.

Мег бавно отвори очи и го погледна, видя го, узна онова, което той вече знаеше. От устните ѝ се отрони удивено възклицание. Ръката ѝ погали устните му.

— Друидска вещице — каза Доминик, като целуна върхчетата на пръстите ѝ, — ти излекува моето тяло, моето сърце и моята душа... а после ги открадна от мен с целувките си. С или без наследници, аз никога няма да имам друга жена освен теб.

Той я притисна в обятията си, зарови лице в нейната топлина и прошепна истината, която и двамата най-после бяха разбрали.

— Обичам те, сладка вещице. Винаги ще те обичам.

ЕПИЛОГ

Зимата виеше като вълк и дращеше крепостта Блаторн с ледените си нокти. Уверени, че напролет ги очаква богат урожай, хората от крепостта спокойно вършеха ежедневната си работа. Вършеха я и чакаха вести от своята господарка, в чиято утроба зрееше плодът на Друидския вълк.

— Искан ми се старата Гуин да беше останала — измърмори Доминик.

— Тя е плащала за своята изневяра цели хиляда години — каза Мег. — Не можех да искам от нея нищо повече.

Доминик прокара ръка през косата си. Все още не беше сигурен, че самият той вярва в тази история. Единственото, което можеше да каже със сигурност, бе, че сребърната сватбена рокля, сребърната верига с кристалите и старата друидка бяха изчезнали така, сякаш никога не бяха съществували.

Лицето на Мег се изопна от напрежение. От сутринта насам Доминик все по-често виждаше това нейно изражение.

— Как се чувстваш? — обезпокоено попита той.

— Чувствам, че ще трябва да използваш цялата сила на двете си ръце, за да ме измъкнеш от тази вана, колкото и да е плитка.

Доминик я вдигна нежно на ръце, остави я внимателно да стъпи на земята и я уви в мека кърпа.

— Ще трябва да си намеря подходяща камериерка — каза Мег.

Доминик поклати глава и плъзна ръце по тялото, което доскоро бе стройно и тънко, но сега беше наедряло от плода, растящ в него.

— Не приляга на господаря на една крепост да бъде слуга на своята съпруга — изтъкна Мег.

— На господаря на крепостта му доставя огромно удоволствие да чувства как собствената му рожба мърда под дланите му — отвърна той.

Изведнъж тялото на Мег се сгърчи от болка.

— Повикай акушерката — изстена тя. — Бебето иска да излезе.

Докато бурята виеше около крепостта, Доминик отнесе Мег до леглото, което тя сама бе приготвила за раждането. Уханни билки и сушени цветя насищаха въздуха с аромати, а скъпи драперии преграждаха пътя на студените течения от вратата и прозорците.

Акушерката влетя в стаята, видя начаса, че времето на Мег приближава и бързо се зае с водния друидски ритуал, на който господарката ѝ бе настояла изрично.

— Готово! — каза тя, като надяна чисто нова бяла риза. — Сега доволна ли сте?

— Да.

Гласът на Мег почти не се чуваше. Пръстите ѝ се бяха впили в ръката на Доминик с такава сила, че ноктите ѝ оставяха по кожата му яркочервени следи. Той приглади косата ѝ назад и я целуна по бузата с цялата любов и нежност, на която бе способен.

Акушерката го погледна крадешком. Подобна нежност се срещаше изключително рядко сред мъжете. Още по-изненадваща бе тя за един мъж, прочул се из целия Север със своята жестокост.

Никаква милост. Никакви пленници.

И хората му бяха изпълнили неговите заповеди.

Скитащи банди от разбойници и рицари продължаваха да плякосват северните земи, но нито един от тях не се осмеляваше да припари до владенията на мъжа, носещ Друидския вълк.

Зимната виелица продължаваше да вилнее край крепостта. Отнякъде се чуваха ударите на отворени кепенци, блъскани от вятъра. Пронизителният, протяжен вой на вихъра накара акушерката да се озърне неспокойно.

Вълчите очи на рамото на Доминик блестяха като живи и бяха вперени неотлъчно в друидската вещица, от чието тяло щеше да се роди бъдещето.

— Можете да вървите да си вършите работата, милорд — каза акушерката. — Аз ще се погрижа за нея.

— Не — решително отвърна Доминик. — Моята съпруга винаги е била до мен — в мир и във война, в болест и в здраве. Няма да я изоставя сама в нейната болка.

Акушерката онемя от смайване. Преди да успее да се опомни, Мег изпъшка, сграбчена в лапите на родилните мъки.

Доминик тръпнеше при всеки неин вик, при всяка нейна въздишка. И при всяко трепване на тялото му вълчите очи проблясваха страховито.

Не след дълго над крепостта отекна победният рев на вятъра, а заедно с него и силният вик на бебе, поело своя първи дъх свобода.

— Лорд Доминик — каза акушерката с благоговение, — вещицата ви дари със син!

В годините, които последваха, Блаторн непрестанно се огласяше от смеха и виковете на играещи деца. Докато синовете му растяха, Доминик им предаваше мъдростта на Меча и на Вълка, учеше ги да се бият умело и храбро, когато трябва, и да търсят мир, когато могат. Дъщерите на Мег научаваха от нея езика на водата и растенията, узнаха предназначението на градината и билкарника, както и това, че целебната сила е едновременно нежна и жестока.

Заедно — в разговори и в мълчание, със смях и със сълзи — друидската вещица и Друидският вълк учеха своите деца на най-важната от всички истини: че няма по-силна магия от щедрото сърце и неопитомената душа на любовта.

Издание:

Елизабет Лоуел. Най-силната магия

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.